

УЧИТЕЛЯ БЕИНСА ДУНО

Съборни беседи

Част 5 от 5

МЛАДЕЖКИ
СЪБОРИ

1923 – 1930

Словото, предадено чрез Учителя, е достигнало до наши дни благодарение на стенографските записи на беседите, които той е изнасял пред аудитории от различен тип. Всички, които ценим тези боговдъхновени текстове сме благодарни на братята и сестрите, които са ги записвали, пазили и издавали през годините.

Настоящото електронно издание съдържа Съборни беседи и е разделено на 5 части, включващи годишните срещи на Синархичната верига, Съборните слова и словата от Младежките събори.

Текстовете, поместени в изданието, са взети от съществуващи вече издания на беседите на хартиен и електронен носител, а при наличие на повече от едно издание на дадени беседи, сме се стремели да изберем по-близкото до първоизточника. Приложена е съвременната българска граматика, но оригиналният изказ и речников състав е запазен.

Проектът по издаване на беседите на Учителя като електронни книги е доброволчески и по него работим с разбирането, че Словото е безплатно. Нека то бъде достъпна храна за всички, които искат да използват технологичните предимства на е-книгите. Ще сме благодарни на всякакъв тип обратна връзка от вас, особено за открити грешки или идеи за подобряване. Очакваме ви на ebooks@friendsoftherainbow.net

Актуалните версии на беседите на Учителя във формат за електронни книги са налични на адрес friendsoftherainbow.net/node/1000

27.12.2018

От съставителите

СЪДЪРЖАНИЕ:

1923 Г. – ПЪРВИ МЛАДЕЖКИ СЪБОР НА УЧЕНИЦИТЕ ОТ ВСЕМИРНОТО БЯЛО БРАТСТВО	6
2 ЈУЛИ, ПОНЕДЕЛНИК, 7 Ч. – ОТКРИВАНЕ ПЪРВИ МЛАДЕЖКИ СЪБОР НА УЧЕНИЦИТЕ ОТ ВСЕМИРНОТО БЯЛО БРАТСТВО	7
УЧИТЕЛЯ – РАЗЦЪФТЯВАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША.....	8
Д. ГАРВАЛОВ – УЧЕНИЧЕСТВО	16
Г. РАДЕВ – БРАТСКО ОБЩЕЖИТИЕ	22
РАЗИСКВАНИЯ ВЪРХУ РЕФЕРАТИТЕ.	24
М. КОНСТАНТИНОВ – АНАРХИЗМЪТ И НОВОТО УЧЕНИЕ.....	26
П. ПАМПОРОВ – ТЕОСОФИЯТА И ТОЛСТОЙ, ПРЕДВЕСТНИЦИ НА НОВОТО УЧЕНИЕ ..	28
РАЗИСКВАНИЯ ВЪРХУ РЕФЕРАТИТЕ	31
УЧИТЕЛЯ – ДВЕ ДУМИ!.....	33
3 ЈУЛИ, ВТОРНИК, 7 Ч. С., Б. БОЕВ – ОКУЛТИЗЪМ И НАУКА.....	41
К. КУЗМАНОВ – ОКУЛТНИ НАУКИ.....	44
П. ТЕОДОРОВА – НОВОТО УЧЕНИЕ ИЛИ ВЕЛИКАТА ЛАБОРАТОРИЯ НА ЖИВАТА ПРИРОДА	47
Б. БОЕВ – СВОБОДНИ УЧИЛИЩА, ОСНОВАНИ НА ОКУЛТНАТА ПЕДАГОГИКА	50
ОБЩИ ВЪПРОСИ.....	52
УЧИТЕЛЯТ – ПЪРВОТО ПРАВИЛО	54
4 ЈУЛИ, СРЯДА, ЕКСКУРЗИЯ ЗА ЦЯЛ ДЕН, ЗА ВСИЧКИ МЛАДИ, БРАТА И СЕСТРИ, ПО ВИТОША.....	66
5 ЈУЛИ, ЧЕТВЪРТЪК, 7:00 Ч. – ОБЩИ ВЪПРОСИ.....	67
КОНЦЕРТ	69
1924 Г. – ВТОРИ МЛАДЕЖКИ СЪБОР НА УЧЕНИЦИТЕ ОТ ВСЕМИРНОТО БЯЛО БРАТСТВО	70
УЧИТЕЛЯ – ДА ВЪЗЛЮБИШ ГОСПОДА.....	71
УЧИТЕЛЯ – РАЗУМНОТО ТЪЛКУВАНЕ НА ПРИРОДНИТЕ ДЕЙСТВИЯ	90
УЧИТЕЛЯ – РАЗУМНАТА ЛЮБОВ И СВЕЛТАТА МИСЪЛ	108
УЧИТЕЛЯ – ТОПЛИНАТА НА ЖИВОТА	111
УЧИТЕЛЯ – ЗА ВЪЗПИТАНИЕТО.....	122
1925 Г. – ТРЕТИ МЛАДЕЖКИ СЪБОР НА УЧЕНИЦИТЕ ОТ ВСЕМИРНОТО БЯЛО БРАТСТВО	133
5 ЈУЛИ, НЕДЕЛЯ, УЧИТЕЛЯ – И ОБХОЖДАШЕ ИСУС ВСИЧКА ГАЛИЛЕЯ.....	134
6 ЈУЛИ, ПОНЕДЕЛНИК, 6 Ч. С. УЧИТЕЛЯ – ВЪТРЕШНА ВРЪЗКА.....	165
К. ПАСКАЛЕВ – ОСНОВНИ ВЪПРОСИ НА УЧЕНИЧЕСТВОТО	176
О. СЛАВЧЕВА – МИСЛИ ЗА УЧЕНИКА	180
К. ВЛ. КУЗМАНОВ – ОКУЛТНОТО УЧЕНИЧЕСТВО В НАШЕТО ВРЕМЕ.....	184

КОНЦЕРТ	192
7 ЮЛИ, ВТОРНИК, 6 ч. – ДВАДЕСЕТ ПРАВИЛА ОТ УЧИТЕЛЯ КЪМ УЧЕНИКА	193
УЧИТЕЛЯ – МЕТОДЪТ НА СВЕТЛИНАТА.....	196
ДВНАДЕСЕТ ПОЛОЖЕНИЯ – СЪПОСТАВЯНИЯ ВЪРХУ РАЗБИРАНИЯТА И ЖИВОТА НА УЧЕНИКА	200
ОБЩИ ВЪПРОСИ.....	202
КОНЦЕРТ	203
8 ЮЛИ, СРЯДА, 8 ч. с. – НА „ИЗГРЕВ“	204
1926 Г. – ЧЕТВЪРТИ МЛАДЕЖКИ СЪБОР НА УЧЕНИЦИТЕ ОТ ВСЕМИРНОТО БЯЛО БРАТСВО	206
7 ЮЛИ, СРЯДА, 5 ч.с. УЧИТЕЛЯТ – ВЪТРЕШНИ И ВЪНШНИ ВРЪЗКИ.....	207
К. ТУЛЕШКОВ – ИДЕАЛЪТ НА УЧЕНИКА.....	229
К. ПАСКАЛЕВ – ИДЕАЛЪТ НА ОКУЛТНИЯ УЧЕНИК.....	233
ХР. КОЙЧЕВ – БУДНОСТ.....	241
8 ЮЛИ, ЧЕТВЪРТЪК, 5 ч. с. УЧИТЕЛЯТ – ОСОБЕНОТО МЯСТО	244
ИДЕАЛЪТ НА УЧЕНИКА.....	253
Д. КУТЕВ – „НАШИТЕ ОБЩЕСТВЕНИ ЗАДАЧИ“	255
СЪЩНОСТ И ЗАДАЧА НА НОВОТО УЧИЛИЩЕ И УЧИТЕЛ	256
Б. БОЕВ – ОБЩЕНИЕ НА ДЕТЕТО С ЖИВАТА ПРИРОДА.....	257
СТ. РУСЕВ – СЪЩНОСТ И ЗАДАЧА НА НОВОТО УЧИЛИЩЕ И УЧИТЕЛ	264
П. К. ПЕНКОВ – ЗА СВОБОДАТА НА УЧИТЕЛИТЕ	266
9 ЮЛИ, ПЕТЪК, 7 ч. с., УЧИТЕЛЯ – ПЕДАГОГИЧЕСКИ ПРАВИЛА.....	267
ПРАКТИЧЕСКИ ВЪПРОСИ	291
КОНЦЕРТ	292
1927 Г. – ПЕТИ МЛАДЕЖКИ СЪБОР НА УЧЕНИЦИТЕ ОТ ВСЕМИРНОТО БЯЛО БРАТСВО	293
14 АВГУСТ, НЕДЕЛЯ, 5.30 ч.с. УЧИТЕЛЯ – МИСЛЕЩИЯТ ЧОВЕК.....	294
КР. ТУЛЕШКОВ – НИЕ, УЧЕНИЕТО И ЖИВОТЪТ	322
М. ТОДОРОВА – НИЕ, УЧЕНИЕТО И ЖИВОТЪТ	327
15 АВГУСТ, ПОНЕДЕЛНИК, 5.30 ч.с. УЧИТЕЛЯ – ПРАВАТА МИСЪЛ.....	331
БОЯН БОЕВ – НОВОТО УЧЕНИЕ И СЪВРЕМЕННИТЕ ЗАДАЧИ НА ЖИВОТА	357
Д-Р СТ. КАДИЕВ – НИЕ, УЧЕНИЕТО И ЖИВОТЪТ	359
СТ. НЕНОВ	361
1928 Г. – ШЕСТИ МЛАДЕЖКИ СЪБОР НА УЧЕНИЦИТЕ ОТ ВСЕМИРНОТО БЯЛО БРАТСВО	362
8 ЮЛИ, НЕДЕЛЯ, 5 ч. с. УЧИТЕЛЯ – РОДЕН ОТ БОГА.....	363
9 ЮЛИ, ПОНЕДЕЛНИК, 5 ч. с. УЧИТЕЛЯ – БЕЗ ОКОВИ!	397
10 ЮЛИ, ВТОРНИК, 5 ч. с. УЧИТЕЛЯ – КЪМ СВОБОДА	432

1929 Г. – СЕДМИ МЛАДЕЖКИ СЪБОР НА УЧЕНИЦИТЕ ОТ ВСЕМИРНОТО БЯЛО БРАТСТВО	456
УЧИТЕЛЯ – ПЪРВИТЕ СЪПКИ	457
1930 Г. – ОСМИ МЛАДЕЖКИ СЪБОР НА УЧЕНИЦИТЕ ОТ ВСЕМИРНОТО БЯЛО БРАТСТВО	494
УЧИТЕЛЯ – ПРАВО СИ ОТСЪДИЛ.....	495
УЧИТЕЛЯ – ВРЪЗВАНЕ И РАЗВЪРЗВАНЕ	511
УЧИТЕЛЯ – ЧРЕЗ НЕГО СТАНА.....	541

1923 г. – ПЪРВИ МЛАДЕЖКИ СЪБОР НА УЧЕНИЦИТЕ ОТ ВСЕМИРНОТО БЯЛО БРАТСТВО

1-5 юли 1923 г., София

2 ЮЛИ, ПОНЕДЕЛНИК, 7 ч. – ОТКРИВАНЕ ПЪРВИ МЛАДЕЖКИ СЪБОР НА УЧЕНИЦИТЕ ОТ ВСЕМИРНОТО БЯЛО БРАТСТВО

*Хубав слънчев ден; приятно, засмяно утро! Небе чисто, свободно
от всякакви облаци...*

*Младите братя и сестри, от София и от провинцията, събрани,
точно навреме в салона, очакват откриването на младежкия събор.*

„Благославяй, душе моя, Господа“

Прочете се: „Добрата молитва“.

*Кратка беседа от Учителя върху: „Разцъфтяването на
човешката душа“.*

УЧИТЕЛЯ – РАЗЦЪФТЯВАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША

Отделянето на човешката душа от Бога съставлява един от най-великите моменти на Битието. Туй отделяне, в ангелския свят е известно под името „зазоряване на живота“, а в света на хората е едно дихание на Бога. Защото, във всяка една вдишка и издишка на Бога, се зараждат разумните души. При всяка издишка се създават световите, а при всяка вдишка световите се поглъщат вътре, душите влизат в материалния свят. И тъй, при всяка една Божествена издишка, или при излизането на една душа от своя първоизточник, тя излиза под права линия, като един Божествен лъч, влиза в обширния космос, или в обширната вселена на своята еранда, или на своята предназначена работа, която ѝ е дадена да я завърши.

Сега, вие, които сте събрани тук, усещате този вътрешен Божествен импулс, като един неопределен стремеж. Съвременните хора това го наричат „младини“. Ама, знаете ли, накъде трябва да бъде посоката на младостта? Тази посока вие ще я намерите в растенията. Съвременните хора са изгубили посоката на младините. Те някой път вървят в ляво, някой път вървят в дясно. „Младини“, те не са нито в ляво, нито в дясно. Младини, това е равнодействаща линия. Това е линия, която определя всичките посоки на Битието. Да бъде човек млад, то е равносилно на това – да знае пътя си. Да бъде човек млад, това значи да носи в себе си най-възвишеното, най-благородното. Христос е казал: „Блажени децата, на такива е царството Божие“. На младите, на непокарените, на тези, които нито в ляво са отишли, нито в дясно.

Сега, у всинца ви трябва да има онези благородни черти на онзи царски син, наречен Хусенфрах. Един мит има за него. Той се считал за един от най-гордите синове на царството, непристъпен по своя характер, несъобщителен. Един ден той излиза на лов и намира в планината една бедна овчарка, на която разбойниците задигнали цялото стадо, наранили я и я оставили наранена. За пръв път в неговото сърце се пробужда съчувствие. Така изоставена, той превързва раните ѝ, взима я на коня си, и я завежда в своя палат, прислужва ѝ, докато се изцерят всичките ѝ рани, и като оздравя, връща я в планината. Намира разбойниците, взима от тях стадото и го предава на тази млада овчарка, да се занимава със своето старо занятие в планината. Вие ще кажете: „Тази овчарка трябваше да остане при царския син.“ Не, тя трябваше да опита една от неговите благородни черти; и да се върне в планината, да гледа стадото си, за да опитат и тези овце същите качества на царския син. Мисля, че и вие, в света, сте като този царски син; и ще намерите много овчарки. Аз наричам „овчарки“ изоставените човешки души, без разлика от кой пол са те. Полът, в този случай, не играе важна роля. Той е само един метод за самоусъвършенстване. И аз бих желал, всички вие, младите, да схванете онази идея, че вие сте живи души, разумни души, които имате да завършите една велика задача в света. И, ако вие не положите във вашето съзнание идеята, че сте души, ако вие се поставите, като умове или сърца, или като мъже или жени, или като момци или моми, вие нищо няма да завършите. Тия методи всички са ги опитвали. Но, ако вие напишете във вашето съзнание: Ние сме живи и разумни души, мисля, че вие ще внесете нещо ново в живота си, ще му дадете една нова насока. Защото, при сегашното развитие на човека, няма по-високо състояние от състоянието на душата. То е едно състояние, което носи в себе си всичките условия, всичките

възможности на Божествената Любов. Само в душата, именно, Бог може да се изрази, и да се изяви в своята пълнота. Любовта може само чрез душата да се изрази. Ако вие изразите вашата любов чрез сърцето, вашата любов ще бъде наполовина; ако вие изразите вашата любов чрез ума, вашата любов ще бъде наполовина. А всичките слабости в света седят само в половинките.

И знаете ли как самата природа примирява тия половинки? Най-първо, как се образува дръжката в една череша, как се образува нейният цвят отпосле? Дръжката, това е единицата, нали? Значи, пътят, който душата е изминала, след като е излязла от своя първоначален източник, и стигнала до края, образува един кръг. Този кръг, чрез диаметъра си, се разделя на две равни части. Така се образува един цвят, на който, като дръжка отдолу служи единицата. При прекарване на другия диаметър, образува се кръста, и цветът, който по-рано е бил във вид на пъпка, сега се разпуква. В него вече се виждат тичинките, които заедно с цвета се отправят към центъра на слънцето, или към Любовта. Сега, като махнете дръжката – единицата, остават двете полушария, които се проектират в своята нова посока. Така се образува числото 3, от което може да съставите един триъгълник. И тъй, този цвят за сега представя човешката душа. Ние можем да кажем, че едва сега човешката душа е почнала да се разпуква. Досега тя е била във вид на пъпка, но сега, за пръв път, тази пъпка е започнала да се разпуква. Това разпукване на тази пъпка е забележително, като един от най-великите моменти в този космос, наречен „разцъфтяване на човешката душа“. И всичките възвишени същества в Божествения свят очакват разцъфтяването на човешката душа. Чашката, в която ще се прояви тази душа, ще покаже своята красота, своята хубост и Бог ще вложи вътре в нея своята светлина и своята Любов.

Тъй щото, всички вие се намирате пред една от най-великите епохи в света – разцъфтяването на човешката душа. И всички вие трябва да знаете, че сте души, и трябва да цъфнете. Като цъфнете, тогава ще излезе от вас онова благоухание, което ще се разнесе из целия свят. Само по този начин ще дойдат във вашите чашки ония малки бубулечици, мушички и пчелички, защото ще има сокове, с които да се хранят. Щом се разцъфти човешката душа, тогава всички тия ангели, служители на Бога, ще дойдат. Те, от милиони години, от незапомнени времена, чакат разцъфтяването на човешката душа, Божественото у човека, да съберат от нея тия сокове. А с тяхното идване, те ще внесат новата култура, която ние наричаме „култура на Божествената Любов“.

И тъй, искам да остане у вас една съществена мисъл: да знаете, че сте една пъпка, в която вашето съзнание трябва да бъде тъй силно съсредоточено, защото това е един от най-важните моменти в живота ви. Няма нищо по-велико от това, след като се разцъфтят душите ви, да видите Божествения свят и възможностите, които лежат скрити в него. Това не е една илюзия, вие ще го опитате. Затова казвам, че всички трябва да бъдете тъй чисти по сърце, тъй чисти по стремеж. Сега и вие, младите, носите греховете на старите, но то е отгоре само. Грехът, това е един прах отгоре, на повърхността на човешката душа. Помнете едно нещо: вие отвътре не сте покварени. Да не ви излъже някой, прах имате само отвънка. Някой може да дойде и да ви каже, че вие сте грешни, може да ви цитира онзи стих, че „в грях ме зачна майка ми“, и т.н. Не, човешката душа е зачената в Любов. Тя е зачената на друго място. Вие сте души, а не тела, помнете това! Вие сте души, заченати някога в Божествения Дух, и сега ви се дава възможност да цъфнете, да се разцъфтите, да принесете плод, и плодът ви да бъде благоприятен пред лицето на Бога. Искам тази

съществена идея да залегне у вас, като една основа. Не залегне ли, смисълът на живота няма да бъде разбран. Каквато философия и да имате, каквато наука и да заучите, вие няма да се доберете до онази велика истина, която търсите. Един е пътят! Схванете ли така, няма да има у вас различие – накъде сте – на ляво ли сте, или на дясно, нагоре ли, или надолу. Във вас ще има едно единство, ще знаете, че Бог е навсякъде. Щом схванете тъй мисълта, тогава няма да ви е страх, че има ад. Не, дето е душата, там е раят. Душата образува рая. Мястото, отдето се оттегли душата, там се образува ада. И тъй, адът е място на бездушие, а раят – място на душиите.

Сега, аз обръщам вниманието ви на времето вънка, да видите какво говорят заради вас. Денят е много хубав, хубаво слънце грее, чисто небе, а това е един много добър признак. Този ден само вие сте в състояние да го развалите, никоя друга сила не е в състояние да го развали. Той е за всички ви, той е ден за всеки едно от вас. Ако вие схващате идеята, че сте души, излезли от Бога, и искате да му служите, животът ви ще бъде такъв. Туй слънце ще грее вътре във вашите умове, във вашата душа, и душата ви ще види Бога. Този велик Божествен Дух ще живее във вас, и вие ще бъдете силни и крепки да извършите всичко, което желаете. Всичко във вселената ще бъде възможно, но само при едно условие: да знаете, че всички сте души, в които Бог живее. Само при тази мисъл, Вие ще почувствате в себе си онази дълбока топлина, онази дълбока връзка, която съществува между всички същества. И тогава, не само земята, но и небето няма да ви бъде чуждо. И по този начин, вашият живот, сега на земята, който съставлява една микроскопическа част от тази целокупност, ще се осмисли само от тази велика идея. Мнозина от вас може би да имате известни наследени недъзи, те са само външни, защото всичките болести и недъзи, са по повърхността или на вашите

умове, или на вашите сърца. При този, великият ден, който иде сега в света, вашите недъзи ще изчезнат изведнъж. Когато вие се разтворите за тази Божествена светлина, и влезе тази Божествена топлина, всичките ви минали недъзи, всичко туй ще изчезне, и помен няма да остане от него. И тогава вие ще почувствате в себе си един особен аромат на живота – ще станете тъй силни и мощни, тъй радостни и весели, тъй млади и пъргави, както никога досега не сте били, в никое свое съществуване, в никое свое раждане и прераждане. Туй разцъфтяване ще бъде в онзи момент, когато ще скъсате всички връзки на робството, с което душата е била свързана. Щом ги разкъсате, тогава Божественият Дух ще се всели в душата ви, и ще се образува една връзка между вас и Бога, между човека и Бога.

И тъй, аз искам да ви представя небето като нещо близко, достъпно за вас, да не мислите, че то е място на чужбина. Не, то е за вас. И когато Божественият лъч ви озари, тогава, още първата вечер, като излезете и погледнете небето, всички звезди ще ви проговорят и ще ви кажат по една сладка дума; ще разберете, че и звездите, и те могат да говорят. И всички тия думи ще бъдат тъй съчетани, че ще образуват една нова книга на вашия живот. Вие ще имате тогава всичкия кодекс, всичките правила, всичките закони, всичките методи и начини, по които да живеете. Всичко това ще ви бъде тъй ясно, че когато искате да извършите една работа, всяка звезда, на която погледнете, ще ви се усмихне и ще ви ободри. По този начин няма да има нещо невъзможно. Тогава всичко ще вършите с радост и веселие.

И аз желая, сега, вие да се считате, като ученици на Великото Всемирно Бяло Братство, за което се приготвявате, и изкушенията да не съставляват мъчнотия, или нещо, което може да ви спъне, а да бъдете герои. Разбирате ли какво значи – герои? – Без страх и без тъмнина, или с Любов и светлина – туй наричам аз герои.

И тъй, аз ви пожелавам, работата, която имате в туй ваше събрание, да е успешна. Вие ще напишете само няколко реда, но гледайте да ги напишете много хубаво. Вие туряте една основа, и гледайте да я турите много добре. Нека има единство, нека има съгласие, и всичко между вас да се върши по Любов. Разбирате ли? Турете за основа: всичко туй, което мислите, всичко туй, което чувствате, всичко туй, което произтича от волята ви, да произтича от онзи велик принцип на Любовта, да се диктува от нея, и да я чувствате. И от тази Любов да се проявяват във вас великите Божествени мисли. Всички да бъдете идейни, да имате такава дълбочина, че всеки, при когото се приближавате, да чувства, че сте носители на нещо ново. Всеки да изтъкне нещо самобитно, което вашата душа очаква с един свещен трепет. Пазете този свещен трепет, няма по-хубаво нещо от него. Когато сърцето ви трепне, когато умът ви трепне, не се плашете. Знаете ли какво нещо е вятърът за онзи цвят, който малко се поклаща от него? Туй поклащане е един от благословените моменти. Някой се плаши от такива трепвания, но когато ви потрепери сърцето, когато ви потрепери ума, това са едни от най-красивите моменти в живота ви.

Гледайте да извършите всичко по закона на Любовта. Както ви казах вчера, гледайте да дадете един пример на старите. Ако вие го дадете, вие ще бъдете всякога млади. Не дадете ли вие този пример, тогава ще дойдат други млади, те ще дадат пример, пък вие ще станете стари. Дадете ли този пример, вие ще бъдете за всякога млади. Аз желая вие да сте последното поколение, да прекъснете рода на стария човек. Нали старият човек трябва да умре?

Той е човекът на греха, на заблудението, на всички произволи и нещастия, които сега съществуват в света, а младият, това е онзи, новият, роден по образ и подобие Божие. И аз казвам: младият човек,

това е човекът, който се разцъфтява по образ и подобие Божие. Тази идея ви давам не само за тука, но като се върнете по домовете си, носете тази велика идея. Няма по-велика идея от тази! Кажете: „Ние очакваме онзи велик момент, когато нашата душа ще се разцъфти. Ние ще възприемем Божествената светлина и Божествената топлина, ще дадем новия плод, който ще бъде за изцеление на всички недъзи в съвременното човечество.“

Сега, моето желание е, да имате съдействието, благословението на цялото Всемирно Бяло Братство, да имате благословението на Христа, който е глава на това Братство, да имате и Любовта Божия, която е смисълът на живота. Всичко туй да залегне във вашата душа, за да бъдете носители на новото учение – реализиране на царството Божие, изпълнение на Волята Божия на земята!

Сега, може да изпеете една песен, и да започнете вашата работа.

7,45 ч. – „Сине мой“.

8 ч. с.

Д. ГАРВАЛОВ – УЧЕНИЧЕСТВО

„Бог изисква от всинца ни да се учим, и то постоянно. Докато се учим ние можем да живеем“.

(Любов, Мъдрост и Истина.)

Темата „Ученичество“ не е тема за ученика, а за Учителя, защото той е, който ще каже какъв трябва да бъде ученикът.

В думата „ученик“ се съдържат три отношения: едно външно отношение – към формата, едно вътрешно отношение – към психиката и едно духовно отношение – към Бога.

Окултният ученик се отличава от обикновения ученик по следните две положения: първото е, че обикновеният ученик го поправят другите, а окултният ученик сам се поправя. Втората разлика се състои в степента на тяхното съзнание. Затова, Учителите в Божествената школа говорят винаги принципиално, без да засягат отделните личности, а добрият ученик разбира, и сам се коригира.

Истинският ученик крайна цел няма. Няма нито начални, нито крайни цели. Единствената негова цел е: да се учи. Той смята, че за знанието граници няма, и че в туй учение се заключава смисъла на неговото развитие и растеж и смисъла на неговия път в еволюцията. За ученика не съществува въпроса: кога, колко и къде трябва да учи. Той може да пита своя Учител само едно: как трябва да учи. В окултната наука, както и в обикновената наука, учениците се делят на степени, които се отличават една от друга само по методите. Посъвършените методи са за по-възрастните ученици.

За да се доберем до ученичеството на окултната школа е необходимо искрено, дълбоко и без преднамерено желание да се

учим. А това условие може да бъде изпълнено само, когато схванем, че животът ни се заключава в учене на Великата Божествена Мъдрост. Великата Божествена Любов, които ще ни приближат към Бога.

Думата „ученик“ иде от глагола „уча“, което значи метод за работа. Обектът на този глагол може да бъде различен, но основното, което се съдържа винаги е желанието да придобиеш нещо, което съвсем не е материално.

В живота се учат отношенията, формите, а в окултната школа се учат методите за трансформиране на тия отношения.

Ученето подразбира знание. А какво значи да знаеш? – То значи да светиш – не че светлината е знание, но тя е условие за знанието. Малкото знание е светлинка, която ще те води към по-голямото знание.

Какво значи да знаеш? Да знаеш, значи да се поставиш в условия. Да знаеш, значи да създадеш условия. По отношение на учениците само Учителите знаят и те могат да създадат най-благоприятните условия за развитието им. Затова, без Учител не може. В живота ли си, в школа ли си, учител ще имаш. Ученикът не може без условия. Ако доброволно не дадеш съдействието си, за да работи Учителя, то животът, който е много по-строг учител, сам ще създаде пригодни условия за творчеството си.

Някои от нас мислят, че знанието ще дойде чрез откровение. Не, то иде чрез учение и велик труд. И откровение може да има, но то ще дойде, след като си много учил. Всяко живо същество е ученик на Великото Божествено училище.

За окултния ученик се изискват следните условия: чистота, взета в най-широк смисъл – физическа, умствена и сърдечна. Като едно от важните условия за постигане на чистотата е и храната, за което, на

всеки, който иска да бъде окултен ученик се препоръчва вегетарианството.

Ние не можем да бъдем окултни ученици до тогава, докато не се научим да владаме нашия ум и нашите чувства.

Относително послушанието, то трябва да се отнася до всичко разумно, що се проявява в природата. „Особените мнения“ и „разбирания“ ще оставим на прага на школата. Не направим ли това, времето за нашето школуване е изгубено. Такъв никога не ще види Истината, защото неговите умствени очила, наречени „особено мнение“, гледат цветно.

Ученикът трябва да мисли самостоятелно. Учителите никога не казват Истината с абсолютна яснота. Най-малко 25% те оставят на учениците да я търсят. Учителите само посочват пътеката, и казват: „Мислете!“ Ако ученикът почне само да повтаря мислите на Учителя, има опасност от атрофия на разсъдъка, и тогава ще се обърне на автомат, без никакъв творчески импулс. А умът на ученик е даден, за да работи с него. Учителят учи ученика как да мисли, а самият процес на мисълта принадлежи на ученика. Ученикът трябва да дава условия за проява на Божествената Любов, и да научи закона на жертвата. „Само умният може да люби правилно, да се жертва правилно и да живее правилно.“ (Учителят).

Ученикът трябва да притежава силна диамантна воля. Развитието на волята трябва да става бавно и системно. Учителят ни е дал до сега маса ценни методи, за развитието на волята, по-важни от които са следните:

1. Издържане на дадено обещание и точност.
2. Поста.
3. Спането и събуждането, които трябва да стават точно на време, според волевото желание на ученика.

Волята на ученика се характеризира, като разумна воля, творческа воля и свободна воля.

Едно ценно качество на ума е вярата. Затова, вярата на ученика трябва да има трояко проявление: вяра в Бога, Вяра в себе си, в своята душа и вяра в ближния си. Но в същност тия три проявления се свеждат към едно – вяра в Бога!

Ученикът трябва да се отличава с една велика вътрешна тишина, но естествена, а не привидна. В душата си да има един ненарушим мир, и никой да не е в състояние да го наруши. Вътрешният мир на ученика изключва всякакви бури и вълнения. Те са присъщи на подготвителния период, а не на ученичеството. Съмненията са признак на невежество. Съмнението за ученика е изминалият му път. Като ученик, въпросът се свежда не до съмнения, а до опити. В опитите вече има спокойствие и мълчание. А в мъдростта на мълчанието се заключава знанието кога, какво и как да се каже. Да си затвориш устата, това не е мълчание, но когато говориш да мълчиш, и когато мълчиш да говориш, това е изкуството и силата на мълчанието.

За постигане на резултати при опитите от ученика се изисква: самообладание, велико постоянство и търпение.

Работата на ученика може да се сведе в няколко най-съществени точки:

1. Освобождение от старите схващания и възрения.
2. Ускоряване ликвидацията на кармата.
3. Урегулиране чувствата и енергиите.
4. Събуждане спящите вътрешни сили.
5. Развиване на ума и облагородяване на чувствата.

По отношение на околната среда, ученикът работи за интелектуалното издигане на човечеството, регулиране условията за живота и развитието на всички същества.

В стремлението на ученика да добие знания, той трябва да разбере, че Учителят не дава готови знания, а само методи и условия за постигане на тия знания. Ето защо не чудеса са нужни за ученика, а светлина, голяма светлина, за да разбере смисъла на живота.

Самокритиката на ученика не трябва да се свежда до себеунижение, нито до себеуважение. Едното е лъжа, и другото е лъжа. Ученикът само констатира своите погрешки, и ги изправя. Самокритиката, това е важното средство за себеконтролата. Истинският ученик живее два живота: вътрешен и външен. Вътрешният води към лично усъвършенстване, а външният, това е онзи интерес, който той проявява към всичко, което го заобикаля.

В една окултна школа, най-важният елемент, това е хармонията, защото тя е условието, при което един Учител може да работи. Тази хармония се постига с следните няколко качества на ученика: честност доброта, интелигентност и благородство. (*Учителят*).

Окултните знания са опасни, в смисъл, че могат да подхранят в ученика негативни качества за злоупотреба с тях. Затова, учениците на всяка една окултна школа са били подлагани на дълги опити и изпити, преди да им се повери и най-малката тайна.

За ученичеството може да се каже само една дума, а може да се напишат и цели трактати. Това не е най-същественото, защото Ученик по поръчка не се става. Ученичеството, това е вътрешен процес.

Моята цел беше да повдигна в умовете ви една идея. У нас има желание да станем ученици, и ако има нещо хубаво в това, то е, че

притежаваме най-хубавото от желанията: да се учим. И нам предстои труд, задачи за решаване.

И аз ще завърша с думите на нашия Учител за най-близката задача, която ще трябва вече да решим. Ето тия думи: „И тъй на тия малкото ученици, които са, казвам: Като се върнете дома, турете ръката си на сърцето си, и се вслушайте дълбоко и кажете тъй: Тупти ли това сърце, както сърцето на Христа? Толкоз хиляди години то е туптяло за празни работи, почна ли да тупти, както сърцето на Христа? Подръжете дълго ръката си, и дайте един положителен отговор. После, турете си ръката на главата, и кажете: Този ум хиляди години е мислил празни работи, почна ли вече да мисли, като ума на Христа? След това, погледнете ръцете си, и кажете: Тия ръце хиляди години са работили, всичко са вършили, почнаха ли да вършат това, което Христос върши, да действат, както Христос е действал?“

„Ето важният въпрос“ казва нашия Учител, „който учениците трябва днес да разрешат.“

10 ч. с.

Г. РАДЕВ – БРАТСКО ОБЩЕЖИТИЕ

10 ч.с.

Като жива семка у нас е посята идеята за братство – едничък социален закон на разумните човешки души, които живеят в любовта.

Тази семка започва да никне в нас, и нейните пръвни трепети пробуждат в нашето съзнание идеята за братско общежитие.

Братското общежитие е предверие на братството. При условията, при които се намират днес човека и земята, то е едничко осъществяване на братството, едничка социална форма, в която то може да разрастне.

Постигнато – то дава:

Освобождаване от ония стопански, обществени и нравствени ограничения, които спъват свободния растеж на човека. Човек престава да зависи от писания човешки закон, и се подчинява на оня вътрешен закон, който е вложен в сърцето му и написан в ума му. Изтръгва се от робството на изкуствените човешки условия, и се поставя в ония естествени условия, които му дава живата природа. В братското общежитие човек може съзнателно и свободно да изпълнява своя свещен дълг – сам да си вади хляба.

Братското общежитие е мястото, където човек може будно да премине от това стъпало на съзнание към по-горно. То ще създаде онази мека атмосфера, в която може да се дочака зазоряването на човешката душа, така, както на ранина човек притихнал очига изгрева на слънцето.

За ученика – братското общежитие е вътрешна школа. Като в алхимична реторта, тук стават онези дълбоки превръщания, в които се раждат вътрешни ценности – качествата на ученика.

Явно е, че братското общежитие е не само външен проблем, а и вътрешен.

Жив организъм е то. Законите на човешкия организъм – най-пълно осъществената комуна – са и негови закони. Ето защо, нашата задача е само да приложим онова, което живата природа е вече осъществила.

Жив организъм е: и както тялото има глава и мозък, дробове и сърце, и стомах, като седалища на духовния, административния и стопанския живот, така и братското общежитие има своя глава и мозък, сърце и дробове и стомах, през които протича (общия) пълния му живот.

11 ч. с.

РАЗИСКВАНИЯ ВЪРХУ РЕФЕРАТИТЕ.

Г. Томалевски: Комуните, като нова форма на братски живот, мимоходом разрешават в себе си социалния въпрос. Във формулата на производството, капиталът се замества с съзнателно комунизирания братски труд. Да се помага за закрепването тая нова форма, като необходима за прилагането новото учение.

А. Попов: Аз искам да обърна внимание на ученика, като фактор в живота. Не е важно през какви философски школи ще мине ученика, и какви философски знания ще добие, но важно е, какъв трябва да бъде в живота. Ученикът трябва да покаже на света новото, като го прилага на всяка стъпка в живота си.

Н. Каишев: Задачата на този събор не е да се откъсваме от нашите стари братя, а само да се откажем от някои техни стари възгледи.

Друга наша задача е да следваме неотклонно пътя на Белите Братя.

Опитите, които ще правим върху братските общежития да нямат характер на многочислени комуни, а да се сгрупирваме в малки групи, които да си хармонират, защото не е в количеството, а в качеството на хората. И трябва да знаем, че не сме ние, които ще образуваме комуни, а Учителят ще направи такива.

С. Джуджев: Тия комуни трябва да имат пред вид положението на селянина днес. Той е много неграмотен, има нужда от хора, които да му дадат знания, и на които той да се опре с доверие. Да се работи върху него, за да създадем един образец селянин. За доставяне необходимата духовна храна, трябва да се съставят специални песни и приказки, чрез които да се прокарат известни окултни истини.

Г. Марков: Човек в развитието на своето съзнание минава през три състояния:

1. През кометното, когато той представя една скитаща звезда, и се движи от система в система;

2. Когато съзнанието се движи по елипса, в която има два фокуса; единият представя неговата личност, другият представя Бога;

3. Когато той влезе в съзнанието на ученичеството, започва да се движи в кръг около един център, който е неговият Учител.

П. Пампоров: Ние сме на парахода в океана, и той гори. Предстоят ни два пътя: или да хвърлим всичкия си товар, да скочим от парахода, и който може да плува, да се спаси, или да останем на парахода и да изгорим. Време е да се спасяваме! Сега Духът иде, и тропа на всяка душа, а най-вече върху душите на младите. Няма време за отлагане. Трябва да пристъпим към работа, към опити!

С. Симеонов: Този събор е повече за опознаване и изказване мнения върху въпроси на зрели и готови за приложение. Особено усилено трябва да се заработи върху комуните.

Г. Тахчиев: От нас се изисква абсолютна чистота, но затова трябва и абсолютни условия. Комуналният живот се явява, като най-добро условие за постигане на всичко това, което новото учение ни налага.

П. Георгиев: По въпроса за комуналния живот мога да кажа следното: всеки, който влезе в комуна, трябва да олицетворява любовта в себе си. Комуната не е средство за осигуряване, и който влиза с такава цел, ще бъде вън от нея.

15:30 ч. сл. об.

М. КОНСТАНТИНОВ – АНАРХИЗМЪТ И НОВОТО УЧЕНИЕ

Анархизмът е едно учение, което носи в себе си много пламък и светлина. То е вик на протест срещу всичко старо и гнило В съвременния обществен строй, срещу всичко, което спъва благородния порив на човешкия дух в неговите стремежи към свобода, творчество и идеализъм. И това, което го издига над другите социални учения е, че то поставя за основен фактор на еволюцията не „взаимната борба“, а „взаимопомощта“. Техен главен идеолог е Петър Кропоткин.

Анархизмът смята за най-идеална форма на общежитието – комуната, но, за да се реализира тя, нужно е да се премахнат всички спъващи я условия: държава, църква, научен авторитет. А това може да се извърши по пътя на революцията. Кропоткин казва: „Ние апелираме към инициативата на всекиго. Без да чакаме унищожението на днешното робство, ние от сега питаме всекиго, дали иска да работи с нас, да действа според собственото си разбиране. Не се мислим всезнающи, и не искаме да направляваме никого. Придобийте инициатива! Навикнете да действувате сами.

Новото време иска широта, иска свобода. Новото учение иска братство, любов, защото благо то на индивида, на цял един народ и на цялото човечество, това е едно и също нещо. Затова, когато говорим за индивида, трябва да разбираме човека, като семка; когато говорим за общество, трябва да разбираме, че тази семка е почнала да расте; когато говорим за един народ, трябва да разбираме, че тази семка е почнала да се разраства, а когато говорим за човечеството в неговата пълнота, трябва да разбираме, че тази семка се е разклонила, разцъфнала, и дала своите плодове.

„Четири са“ казва Учителят, „формите на любовта, през които минава човешката душа в процеса на своята еволюция. Любовта като стремеж, любовта като чувство, любовта като сила и любовта като принцип“. Досега човек е живял в любовта като стремеж, за себе си, а сега трябва да се пробуди у него колективното съзнание – любовта като чувство, да живее за брата си, и да е готов да се жертва за него. Да излезе от старата култура на егоизма, на индивидуалната собственост и благо, и да влезе в колективния живот.

Новото учение има нужда от младенци, свободни човеци, с копнеж в душата да бъдат съработници на Бога в осъществяване великия Промисъл на живота. Младенци, с абсолютна вяра, вярата на детето в своята майка, вяра в разумността на природата, младенци, които имат любов към живота.

Днес няма човек, народ или общество, които да не страдат. Затова някои казват: „Трябва да направим външна революция – преврат в обществения строй“. Други казват: „вътрешна революция трябва, за да се създаде съвършения човек – идеалът за бъдещето общество. А Учителят казва: „Посейте едно житно зърно, то ще ви покаже какво трябва да правите“.

И ние, като житното зърно, трябва да растем и да се стремим към Бога. И ние, като растението ще срещнем спънки и мъчности, докато пробием твърдата земя, и след това, като изгрее слънцето, което е емблем на колективното съзнание, ще дойде процеса на растенето. А когато завържем плод ще нахраним нашите братя. То е добродетелта, то е жертвата.

Това житно зърно е емблем на новия живот, на учението на Всемирното Бяло Братство, което възвестява днес нашия Учител.

16:00 ч.

II. ПАМПОРОВ – ТЕОСОФИЯТА И ТОЛСТОЙ, ПРЕДВЕСТНИЦИ НА НОВОТО УЧЕНИЕ

„Злото не се гнезди в ума, а в сърцето.“

„Сине мой, дай си сърцето“.

Новото учение, новата светлина си има свои предтечи. Теософията на запад и Толстой на изток са предвестниците на новото учение. Западните народи, които се развиват по пътя на ума, след като преминаха през най-грубия материализъм, получават първите знания за духовен живот чрез теософията и окултизма.

Източните народи, главно славяните, русите се развиват по пътя на сърцето. Те искат първо да примирят противоречията в живота. Всички руски писатели, а особено Толстой, изразяват онзи копнеж на широката славянска душа – да изцери болките на всички страдащи, да се въздвори царството Божие на земята. Толстой се явява като образец на ученик от Бялото Братство. Той имаше велика мисия между руския народ, пък и за цялото човечество. Той стана велик със своята проповед. Най-великото в Толстоя е неговата искреност, неговият стремеж към Истината. Навсякъде и всякога той търсеше Истината, и всичко даваше заради нея. За да засвидетелствува тази Истина, той скъса със своето минало, с всички суеверия, лъжи и заблуждения, взе ралото, обуцарското шило, облече рубашката, и слезе при народа да му помага, и да пише за него приказки, които са бисери във всемирната литература.

Същността в учението на Толстоя може да се изрази в няколко думи: животът е стремеж към благо. Изпърво човекът мисли, че той е отделно същество, и затова живее за себе си, търси лично, материално

благо. Но после, той вижда, че животът на човека не е в тялото му, а в душата, че истинският живот почва, когато се пробуди в него съзнанието, което му казва, че желае благо, но не само за себе си – за своята личност, а за себе си – своята душа, която е една в всичко живо. Любовта към всичко живо е висшият закон в човешкия живот. Тази любов изисква да се жертвуваме за благо на другите. Тази любов не е любовта към жената, към семейството, към приятеля, към отечеството. Тя е великата, всеобемната, Божествена Любов, която включва всички тях, но изключва всяко ограничение, всяко насилие, всяка корист, всяко пристрастие. Тя е еднаква за всички, и всякога носи светлина, спокойствие. Тя разрешава всички противоречия, осмисля живота, заменя взаимната борба между отделните личности, класи и народи, с взаимна помощ; премахва болестите, старостта и смъртта, понеже в Бога на Любовта няма болест, старост и смърт, а вечна младост, здраве и вечен живот.

За да се прояви Любовта, трябва да се освободим първо от всички лъжливи учения, които скриват истината на живота, от всички суеверия, и да бъдем абсолютно правдиви, спрямо себе си и другите. Да вярваме само в Божественото в нас. Никакви човешки авторитети и посредници между Бога и човека!

За да се пробуди любовта, нужно е: 1. Чистота, 2. Смирение и 3. Самоотричане. Любовта може да се прояви само в настоящия момент. Само в настоящето човек е свободен да прави усилия за въздържане от постъпки, думи и мисли, противни на любовта, и да сее мисли, чувства и желания, изпълнени с любов към всички.

Теософията подготвя западните народи. Толстой подготвя славянството за новото учение, което сега се дава на света от Бялото Братство, което е съчетание на широката любов на славянството с мъдростта и знанията на западните народи.

Чрез любов която носи чистота, към знания и мъдрост, за да се прояви Божията Истина, това е новото учение – съединение на изтока и запада, хармония между сърцето и ума, Любов, Мъдрост и Истина.

17:00 ч.

РАЗИСКВАНИЯ ВЪРХУ РЕФЕРАТИТЕ

К. Константинов: Революцията е вътрешен процес, в огъня на който, старият свят вътре в нас, заедно с всички свои заблуждения и ограничения – изгаря, т. е. изгубва своите отношения към реалния живот, а вместо него възраства новия свят на Истината, в който, единствено, човек може да бъде свободен.

Без революцията, с която доброто начало започва да гради, външното преустройство в обществото е немислимо.

Насилието е старият метод на заминалата култура. Силата е вътре, в степента на убеждението, в идеята, и то до толкова, до колкото тя може да се приложи. Нека насилникът знае, че свободата, която иска за себе си, е длъжен да дава и на другите. Индиецът Ганди изрази учението на пасивния (несъпротивляващия се) анархизъм, и доказва, че в силата на убеждението се крие успеха на едно дело.

Г. Драганов: Анархистите и толстоистите по принцип са против войната. Някои от тях прилагат този принцип на дело. Какво становище трябва да вземе окултният ученик по въпроса за войната? Теософите казват, че войната е ликвидиране на обществената карма, но, аз мисля, че окултният ученик трябва да бъде свободен, всеки да разреши този въпрос индивидуално, за себе си. Разрешението на този въпрос не може да се подведе под известна норма, а трябва да остане, всеки свободно да го разреши, сам за себе си.

М. Константинов: Новото учение казва, че капиталът е на живата природа, и никой не може да го притежава.

П. Пампоров: Ние в всичко трябва да виждаме само положителната страна. В толстоистите ще виждаме широката душа, в анархистите – хората на волята, а в окултизма преобладават знанията.

Всичко това е все подготвление към новото учение. Величието на новото учение е там, че то е пълна хармония между тези три учения. От анархистите ще научим смелостта, от толстоистите – чистотата, а от окултизма – знанията. А ние ще приложим всичко това на опит, като си служим с методите, дадени от Учителя

Б. Боев и Г. Тахчиев говориха в същия дух, върху някой положения на анархизма и толстоизма.

Ученикът трябва да благодари от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си.

Тогава струите на Любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят

(Свещени думи на Учителя, стр. 68, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде благодарен на това, което Учителят му дава, и да върви напред.

Учителят никога няма да остави ученикът да се спре. Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят

(Свещени думи на Учителя, стр. 100, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването и прилагането Му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за Него, за Словото.

17:45 ч.

УЧИТЕЛЯ – ДВЕ ДУМИ!

Тия въпроси, които искате да разрешавате, не са мъчни. Те са много лесни за разрешаване. Нали, ако не се намажат колелата, много мъчно се въртят. Сега, много винтове са ръждясали, и вие трябва да ги намажете с масълце. И социалните въпроси, които вие ще разрешавате, лесно ще се разрешат, защото ключовете са у вас самите. Ами няма какво да увещавате богатия човек да разтвори касата си, да даде имането си. Ключовете са у вас, ще завъртите ключовете, и ще отворите касата. Ако царството Божие е във вас, то ще намерите тия ключове, ще отворите касите, и всички хора ще почнат да мислят, като вас. Нищо повече! Сега, на тия богати хора, въвн в света, им трябва забавления. Не разрушавайте техните илюзии! Богатите хора, те са деца на куклите. И, ако вие бутнете техните кукли, те, като нямат с какво да се занимават, ще се нахвърлят върху вас. Нека те се занимават със социалните работи, а вие ще се занимавате с вашите работи, докато всичко се приготви, че като се приготви, после ще им се даде от това готовото. Не мислете, че хората много страдат. Не страдат много, не се заблуждавайте! Какви са страданията им? Че майката изгубила детето си, то е една илюзия. Та кога е било то нейно дете? Чудно ще бъде, ако някой добър човек ми даде един скъпоценен камък, и след време си го вземе, а мене ми потекат четири реда сълзи, че съм изгубил камъка! От где накъде е мой? Или, една душа дошла от Бога, въплътила се на земята, и си отишла, защо ще плача, че тя си изменила формата? Ами, ако едно семе е паднало в земята и израснало в едно великолепно дърво, ще плачем ли за него? Сега, вие не плачете за старото, не отричайте старото! Няма какво да го отричаме, но няма защо и да им доказваме

новото. Този въпрос, че отричаме стария живот, ще го оставим на втори план. Ние приемаме новия живот, нищо повече! В новия живот има всичкото богатство, а всички тия хора около нас са все бедняци. Ние ще им дадем от нашето богатство, и въпросът ще се свърши. Новият живот носи всичко в себе си! Той носи условия за чистота, носи условия за умствено развитие, носи и условия за калене на волята. Един анархист няма диамантна воля. Един човек, който се кръщава с думата анархист, не е анархист; един християнин, който се кръщава с думата християнин, не е християнин; и даже един, който се кръщава с думата Любов, той не е познал още Любовта. Та, ако не възприемеш, и ако не проявиш тази Любов, как ще носиш новия живот? Само онзи, който прояви светлината, който светне, само той носи името на светлината. Щом не свети може ли да се кръсти с името на светлината? И любовта е Любов, само като се прояви. Любовта е реална, когато се прояви. Реално е само това, което се проявява. Ние не можем да говорим за реалното, като за нещо минало, като за нещо бъдеще. Божествената реалност е всякога реалност. А по отношение на нашите сегашни разбирания, туй е като един научен метод, то е право, но ако не искате да се спъвате по отношение на вашите дълбоки разбирания, ще разбирате действителността като действителност, ще разбирате нещата добре. Не мислете, че сте баби. Ами че всекиго едного от вас сега мога да го направя герой. Ако вие нагорещите едно желязо до няколко хиляди градуса, с това желязо няма ли да ви докарам до положение да си пробиете път навсякъде? Та, казвам: вашите мозъци трябва да ги нагорещим, има особени пещи в природата, и тогава, от дето минете, ще топите хората. Нищо повече! Няма да им казвате нищо. Нима, като дойде слънцето казва нещо? То като пекне, снегът трябва да се стопи. Съвременният свят няма да се унищожи, ще се стопи, т. е.

новото учение ще разтопи света. Всички хора, които са направени от лед, ще се стопят, на вода ще станат, нищо повече. Извори ще станат; пък от тия извори ще потекат рекички; водата от рекичките ще превърнем на пара, а парата на електричество, в смисъл на Любов. Що от това че някой е преминал от едно състояние в друго?

После, вие искате да образувате комуни, но се страхувате, че няма средства. Вие може да образувате комуни, а аз ще ви представя един начин за образуване на сигурен фонд. Колко души сте тук? – Около 200 души. Значи, всеки един от вас, не може ли да спести по 300 лв. през годината? – Може. Тъй, 200 души по 300 лв. равно на 60,000 лв. За една година – 60,000 лв., в 10 години 600,000 лв. След това, всеки един от вас може да убеди поне още по трима души, и те да дадат по 300 лв. тъй щото, вие ще турите в себе си мисълта, че комуните съществуват в света, няма какво да ги уреждаме. Тялото е една комуна, и същият образ на нашето тяло ще го приложим в обществения свят. Няма друг образ за комуна, освен образа, който съществува в тялото. По същия закон, по великия Божествен закон на Любовта, на по-ниско стоящите братя от нас, ние ще дадем по-голяма почест, понеже върху тях ще легне по-голям товар. Върху краката ни няма ли по-голям товар? Но пък затова, вечерно време ще вземем, ще ги поразтрием, ще ги помилваме, ще ги измием, и краката усещат в това една компенсация, едно морално задоволство. Те казват: „Заради Любовта ние извършихме една работа на господаря си, но сме благодарни той да ни поизмие и погали“. И ние, хората, ще носим мъчнотиите с благодарност, както краката. Понеже Господ ни погали със своята Любов, ние може да пренесем още хиляди страдания, и ще кажем: „Заради Любовта и светлината, която Господ ни даде, ние ще Му благодарим, и ще работим заради Него“.

И тъй, ние ще бъдем герои в страданията. Ами че днешните страдания трябва да бъдат заради вас една играчка! В ума ви те трябва да бъдат като играчка. Разбира се, онзи, който го е страх от мечката, няма да го пратиш веднага при нея. Ще го накараш най-първо да се приближи към нея на пет крачки, после на четири, на три, на две, и най-после ще го накараш да я бутне с единия си пръст, после да я хване за ушите, да я поглади и най-после да се разговори с нея. Това са ред опити, които ще минете. Ще турите туй, великото в себе си, и само тогава ще бъдете много смели. А пък иначе, ползвайте се от всичко.

Сега, като свършите събора, може би аз ще хвърля една малка светлинка, как трябва да гледате на нещата, понеже искате да станете по-смели. Има една смелост в света, и тя седи в следущето: виждаш, че някой човек се пъне, не може да развинти някой винт. Да му помогнеш, това е благородно! Един човек се отчаял, има дългове, намислил да се самоубие. Да му покажеш истинския път, по който той ще може да плати своя дълг, това е благородно! Кажи на този човек: „Аз ще ти платя дълговете“, и той ще се засмее. Ще ги платиш, защо не? Богатите хора може да платят дълговете на своите братя. В природата има един закон за тази компенсация. И, ако вие вярвате в комуните, ще ги устроите, те ще изникнат, като гъби. Но, трябва да знаете, първото нещо: много са дебели стените между хората, понеже човешкият егоизъм, е взел връх над всичко. Дебелите стени трябва да изчезнат, да останат много тънки прегради, за да можем свободно да преминаваме, и като дойдеш до твоя съсед, да няма преграда. Ще попиташ: „Мога ли да прекрача в твоето място по закона на Любовта?“ – Можеш.

Трябва да бъдете крайно учтиви. Аз бих желал всички вие да бъдете, във всичките си разисквания, крайно деликатни. Сега, като ви

слушам, някъде може да дойдете до стълкновение. Ние не разрешаваме въпросите на света. Въпросите на новия свят са разрешени, вие ще влезете, просто, като работници да реализирате тези планове. Ще ви се дадат идеи за реализиране на тия планове, тия идеи ще дойдат във вашите умове, чувствата – в сърцата ви, енергиите – във волята. Вие ще влезете, като работници, ще бъдете носители на новите идеи. Сега, няма какво да се плашим вътре в себе си. Ние ще положим великия Божествен закон на Любовта, и ще знаем, че Бог може да ни каже Истината. Бог е изменил своето мнение заради нас. Знаете ли в какво отношение? Понеже греховете на хората са били пред Неговото лице, като сянка, и Той, като ги е слушал, слушал, отхвърлил греховете им настрана, погледнал ги в лицето, и ги попитал: „Какво искате, за какво плачете? Искайте същественото, и ще ви се даде“. Следователно, на всинца ще се даде, каквото искате, но нищо излишно. Искайте същественото, което трябва за вашето развитие, и ще видите, че Господ другояче гледа. Бог е премахнал всичките онези препятствия, които са ни държали далеч от Него. Ние ще се обърнем към Него, ще използваме Неговата светлина, Неговата Мъдрост, Любов, и Истина, и ще работим с тях. Бог изпраща своите синове, те носят плановете. И в туй отношение, вие може да бъдете напълно спокойни. Само гледайте да бъдете готови ученици, та, туй, което възприемете да не го изпуснете. Ще внесете този новия елемент в живота си. Аз искам, като си заминете по домовете, да бъдете всички обновени. Трябва да знаете едно нещо: вие мислите, че анархистите работят повече от вас? Не. Вие мислите, че толстоистите са по-чисти от вас? Не. Ние имаме съвсем друга норма за чистотата на един човек. Да се не заблуждавате с толстоистите, с анархистите и пр. Те са наши братя, нищо повече! Всички тия разни учения и учени, аз ги уподобявам на следущето,

ще ви приведа следуюния пример: едно време, когато 12-те еврейски племена пътуваха в пустинята, всяко племе носеше една част от скинията. Когато ги питаха: какво носите? – Скинията. Едни носеха покрива, други кадилниците, трети тамяна, четвърти – попските одежди, пети – ковчега и т. н., но, щом пристигнеха някъде, всичките колена донасяха частите на тази скиния, събираха я, и там се покланяха. Сега, тия Бели Братя, като дойдат, и като дойде Божественият Дух на светлината, Бог ще се изяви чрез всички. Тия носители на скинията ще кажат на Всички: „Донесете частите“, и ще съградите тази Божествена скиния. Тъй щото, от всички учения, каквито има по света, всеки ще донесе частта на този новия Храм, всеки ще внесе своя си дар. Тъй ще гледате на нещата, няма да давате предимство никому. Всички учения са на място. Материалистите ще ги турим на работа, те носят пода, блоковете за темелите. Ще им кажем: „Дайте вашите блокове, те трябва за долу, дълбоко в земята, за основа. Анархистите, те ще донесат ножове, чукове за дялане. Толстоистите носят хубави дрехи, премени за преобличане – и те трябва. Търговците насъбрали хлябец, житце, брашънце. Ние ще огладнеем, и те ще отворят хамбарите. Тъй щото, ние ще видим, че всички тия богатства, всички тия насъбрани неща, всяко нещо, което съществува, то си има своето място.

Сега, ще се пригответе за утрешния ден, да бъдете бодри, ще завъртите нов ключ. Втората сутрин събранието трябва да стане по друг начин. Трябва да разсъждавате. Не че ще бъдем без инициатива, не, аз искам всички да бъдете с инициатива, затова се събирате, сега младите. Не мислите, че старите са в бездействие. Не, старите сега са обули нови потури. Знаете ли, и те са наострили ножовете си, и казват: „И ние подир младите!“ Готови са на нови жертви. Мъчно е да се трансформира човек. Мъчно е, но не е невъзможно. Във всинца ви

виждам, че става един вътрешен процес, всинца сте заети с една велика мисъл. Вие всинца желаете Любовта, Мъдростта, всички искате Истината, нали? Истината кали волята, Мъдростта кали ума, а Любовта кали сърцето. Следователно, вие ще работите с Истината, и ще бъдете готови. Сега, щом някой е чист, той е толстоист. Щом е извадил ножа, той е анархист, отговаря на съпротива със съпротива. А новото учение ще го уподобя тъй: новото учение плаща дълговете на всичките хора, нищо повече! Пуца всички свои братя от затворите, разрушава затвори, болници, и на местата им съгражда жилища. На всички казва: „Слънцето, всичко е създадено за вас, всички вие сте братя, всички ще работим, всички ще се учим, всички ще пеем, всички ще свирим, всички ще почиваме“. Това е то новото учение! Ние започваме с пеене, с молитва, а молитвата е най-хубавата работа. Който не може да работи с молитвата, той не може да работи на земята. Религиозните хора пък ще работят за подкрепа на религиозните чувства. Тъй щото, всичко, което е хубаво в света, ние ще го вземем, и ще влезем, като ученици на новото, без насилие. Всички ще турите надписа: Без насилие!

Никакво насилие, и ще си отстъпвате взаимно.

Днес, аз ви слушах през целия ден, от сутринта, и си мислех да не присъствам, но казах: ще им покажа един пример, ще ги изслушам. И мен ми беше приятно да ви слушам. Казвам: много хубаво е. Сега, на всинца ви трябва приложение! Малкият приход, който имате може ли да го заложите? Може, как не. Умът, който имате, можете ли да го посветите за Любовта? Можете. Сърцето, можете ли да го посветите за Любовта? – Можете. Волята, може ли да я посветите? – Можете. Щом всичко посветим, ние сме силни. Е ли Любовта в нас, ние разполагаме с най-голямата сила в света, и никой не може да ни се съпротиви. И знаете ли на какво мязаме тогава с нея.

В Америка поставили на едно място два хубаво намагнетисани топа. Отива един богаташ, хубаво облечен, но обувката му били подковани, и като приближил до топовете, те тъй силно притеглили краката му, че обувката му се изтръгнали от краката. Та, Божествената Любов така ще привлече богатите хора, че ще им се отнемат не само обувката, но и кесиите, и всичко. И тогава, за да се освободят богатите хора, те ще дадат всичко. Старите възгледи, това са натрупано богатство. Това богатство трябва да остане във вас, като една утайка отдолу, и да се повдигне нагоре, към Бога, да се занимавате с новия свят, с новото учение. Туй новото, то е вече възприето, то е изживяно от други, и ние ще го приложим по същия начин, по какъвто те са го приложили преди нас. Туй, което наричаме ново, за някои е старо, но за нас, на земята, е ново. Бялото Братство от хиляди години живее в този живот. Те са го прилагали, затова ние ще вземем техния живот, ще го приложим с всичките техни начини и методи, с всичките техни разбирания.

Искам да бъдете бодри и весели. Песимизмът, който до сега е царял ние ще го пенсионираме, защото този песимизъм беше у нас на гости. Отчаянието, и него ще пенсионираме; скръбта и омразата, и тях, ще пенсионираме. Ще повикаме всички тия сестри, ще им дадем един банкет, и ще им кажем: „Ние сме ви много благодарни. Вие извършихте една велика служба заради нас, и сега може да живеете между нас!“ И тогава, в лицето на една скръб и омраза, вие ще видите лицето на една ваша сестра.

Тъй ще гледате на нещата, само когато Божествената Любов проникне, обхване и изпълни вашите сърца!

„Изгрява вече ден тържествен!“

„Ще се развеселя.“

19:00 ч. в.

3 ЮЛИ, ВТОРНИК, 7 ч. с., Б. БОЕВ – ОКУЛТИЗЪМ И НАУКА

Окултният ученик трябва да изучава днешните официални науки. Те са науки предимно за физическия свят, а последният не е ли Божествен, като невидимия свят? За да разберем окултизма, най-доброто и необходимо подготвление е изучаване науките, отнасящи се до физическия свят.

Днешната духовна криза е двойна: в ума и в сърцето. Тази криза в ума е изразена, като борба между науката и религията, а в сърцето – като откъсване на човека, изгубване връзките му с цялото. Само окултизмът днес е в състояние да хвърли мост между науката и религията, и по този начин да спомогне за възтържествуването на религиозното живото разбиране.

Окултизмът е естествознание. Той представя продължение на естествознанието в невидимата област. Окултизмът не е основан нито на сляпа вяра, нито на философски спекулации. Методите му са: опит и наблюдение.

Когато човешкият ум стана по-самостоятелен в епохата на хуманизма, възбуди се интерес към изучаване на природата. След откритието на Коперника, след създаването Кант-Лапласовата теория за произхода на слънчевата система, и особено след еволюционната теория на Ламарка и Дарвина, още по-ясно се изтъкна, че тези три учения противоречат на Библията. С развитието на психофизиологията се откри голяма зависимост между нервната система и душевния живот. Следователно, можеше да се предположи, че душевните способности имат корена си в мозъка. Намериха се и други противоречия, напр. чудесата на Ветхия и Новия Завет, който

днешната наука смята за нарушение на природните закони. Но, всички тези противоречия са само привидни. Теорията на Коперника не представлява никакво противоречие. Къде в религиозните книги е писано, че слънцето се върти около земята? Също и Кант-Лапласовата теория не противоречи на спиритуалистичния мироглед. Даже в индийските религиозни книги се говори за манвантарите, които са прераждания на слънчевата система. Окултистите не само са знаели за произхода на слънчевата система от мъглявина, но са знаели какво е имало и преди тая мъглявина. Също е и с еволюционната теория. И психофизиологията също не може да противоречи. Нервната система е инструмент за проява на известни сили на съзнанието в физическия свят.

Разказът за сътворението на Адама е абсурден само на пръв поглед, но той става твърде дълбок, като се разгледа от окултно гледище. Същото е и с разказите на Ноя и Йона.

Ако разгледаме отношението между окултизма и разните науки, ще видим, че няма никакво противоречие. Нещо повече: проблемите в разните науки могат да намерят своето истинско разрешение само в окултизма. Напр. днешната биология не може да обясни наследствеността. Има няколко теории за това, но всяка от тях противоречи на фактите. Само окултизмът може да обясни наследяването на придобитите признаци, но не е тук мястото да се спирам на този въпрос. Днешната биология чрез много факти идва до приемане на етерното тяло (опитите на Харрисън, Колиско и др.)

Сега, нещо за еволюционните фактори. Окултизмът дава известно значение на подбора и на взаимопомощта, като фактори на еволюцията, но главно място дава на вътрешния фактор, което се доказва, между другото, напр. с опитите на Волфа върху окото на тритона.

Според най-последните данни на физиката, материята е кондензирана енергия, и това пак потвърждава една отдавна известна окултна истина.

Отношението на окултизма към психологията. Нито психоаналитичната теория на Фройд, нито други психологични теории могат да обяснят известни психични явления. Нещо повече: известни области на психологията направо водят към окултизма. Напр. хипнотизмът, особено в своите дълбоки фазы, доказва известни окултни истини: съществуването на аурата, реалността на ясновидството и пр. В тази област най-много са работили Де-Роша и Дюрвил, френски изследователи.

Окултизмът хвърля светлина още и върху следните науки: геологията, филологията, етиката, историята, социологията и другите науки. В всички науки се влива една нова, духовна струя. Същото става и с изкуствата. Всичко това доказва, че приближава епохата на една духовна култура, на едно велико духовно събуждане на човечеството.

9:00 ч. с.

К. КУЗМАНОВ – ОКУЛТНИ НАУКИ

Под окултни науки разбираме следните: астрология, алхимия, кабала, физиогномия, френология, хирософия, графология и магия.

Източници за изучаване окултните науки са: западноевропейската окултна литература, беседите на Учителя и нашият личен опит.

Не можем да установим ред и план задължителен за всички, по който да става изучаването на окултните науки, едно, защото ни липсват нужните за това обширни познания, и второ, защото тия науки засягат и области, стоящи по-високо от ума, с помощта на който бихме построили подобен план.

Понеже всички окултни науки изучават един и същ живот, само че от разни страни, то, колкото повече се задълбочава човек в коя и да е от тях, чувствава нужда от допълнение и помощ на всички останали. Човек може да започне с коя и да е окултна наука, и около нея да групира изучаването на всички останали. При добиване на знания, изобщо, човек тръгва от онова, което е най-близко до самия него, и постепенно отива към по-далечното. В областта на окултните науки се забелязва същото. И при тях, обикновено, човек започва с най-близкото, т. е. с физическото тяло, resp. с физиогномията, френологията и хирософията.

Не трябва да забравяте, че окултното знание не се състои само в четене на книги и запомняне на правила (заблуждение, в което мнозина изпадат при изучаването особено на физиогномията, френологията и хирософията), а в схващане живата връзка между фактите в живота. А това зависи не само от ума и паметта, но от целокупното ни духовно развитие.

Алхимията, до колкото може да представлява днес интерес за нас – в първата си част (трансформиране на металите) предполага обширни познания по химия, а във втората си част (духовната) – доколкото искаме да я свържем с нашето нравствено усъвършенстване, може би да ни даде много образци и импулси. Но, да следваме сляпо предписанията на алхимиците в онази символична форма, под която са останали, това няма да ни доведе до никакви резултати.

Кабалата в своята догматична част представлява една метафизика твърде особена по своята терминология, но по същина много близка до другите окултни дисциплини. В практическата си част, кабалата представлява нещо мъчно осъществимо, защото тя предпоставя известно достигнато вече духовно съвършенство. Тъй както се разбира и пише кабалата днес, тя не е нищо друго, освен физиологически разкопки и аритметични изчисления, за които мъчно може да се каже каква езотерична стойност имат. В практичната си част кабалата се приближава най-вече до магията, а на места двете дори се сливат. Да се практикува кабалата, resp. магията, ще рече съзнателно да се направляват и използват природните сили. А за да може това да стане безопасно, необходимо е преди всичко, пълно безкористие, защото природата е и щедра, но и строго справедлива.

Астрологията твърди, че планетите са живи, разумни същества. Това, което днес, наричаме планети, са само техните физически тела. Подобно на човека, и те имат по-тънки и по-обемисти тела, чрез които си влияят взаимно. Влиянието на всяка планета е особено. Сборът от планетните, влияния, в мига на раждането, определя съдбата на човека, или, по-право, човек се ражда при такива планетни условия, които точно съответствуват на съдбата, която той сам в

миналото си е предопределил. Според астрологията, в живота на човека има неща неизбежни (добри и лоши), има неща само възможни, а има неща, при които има свобода на избор.

Притежава ли човек познания по астрология или не, е до известна степен безразлично, защото, и в единия и в другия случай, само смиренieto и безкористието могат да дадат правилна насока на неговата съдба.

Между новото учение и основните твърдения на окултните науки противоречие не може да има.

Учителят не ни занимава сега с твърде специални окултни въпроси, за да не отвлича вниманието ни от по-наложителните и по-важни задачи. Той не иска от нас хиромантици, френолози, астролози, и т. н., а преди всичко – хора с чисти сърца, светли умове, истинолюбиви души и диамантна воля. Защото, само като постигнем това, той ще може безопасно да ни повери окултни сили и окултно знание, и то не книжно знание, а знание живо.

10 ч. с.

П. ТЕОДОРОВА – НОВОТО УЧЕНИЕ ИЛИ ВЕЛИКАТА ЛАБОРАТОРИЯ НА ЖИВАТА ПРИРОДА

Истина, истина ви казвам: „Ако се не роди някой изново, не може да види царството Божие“. (Йоана 3:3).

И запита Никодим Христа: Как е възможно това, може ли подобно нещо?

Днес идва нова светлина в света – Новото Учение – и всички съвременни учени я посрещат със същите думи: „Възможно ли е туй? Заблуда голяма е това!“ Но същата тази светлина превежда Христовите думи, и казва: „Ако не пожелаеш с всяка фибра на своето, външно и вътрешно естество да минеш през великата лаборатория на живата природа, не ще видиш Царството Божие, тука на земята, и горе на небето“. И същият този Никодим, човекът, който изказа съмнението си преди 2,000 г., идва днес, рови се из всички области на науката, вади опаковките на тяхното съдържимо, втурва се в непреодолима жажда отвън навътре в тях; учи, търси методи и средства, иска да влезе вътре, где мир и тишина цари, где знание и мъдрост истинска блести. И спира се днес този учен на явленията из „физиката“, но не задоволяват те неговото богато естество. Той вижда в тях сал външните промени, вижда трансформиране на енергиите, но вътре иска той да влезе, там, гдето първопричината се крие. И спира погледа си към „химическите прояви“, дано те вътрешната жажда задоволят. И знае той, че при тия явления веществото или материята коренно се изменя. Туй иска да намери – начин и средства – нечисто в чисто да превърне, неблагородното в благородно, тъмното в

светлина, безжизненото във вечен живот! И спомня си усилията на някогашните алхимици, но страх и срам го спират да признае правото им днес. „Те заблудени са, хора на миналото.“ И не усеща как, но този учен като знае условията за химическите превръщания, реактивите за тях, киселини, основи и соли, иска, желае да ги намери нейде другаде скрити, в недрата на природата, да опита върху си техните резултати. Желаете и навлиза, но безпоощадна е тази „велика лаборатория на природата“. Тя научава, дава, но и много ридания произвежда. Вътре, гдето си нагазил, в нея, смеси няма, реактивите са чисти, идеално чисти, и затуй префинени елементи и съединения създава. Тук, в нея, ще разбереш дълбоките закони за превръщане на енергиите.

И всичко с радост изнася днес този учен върху си, на личен опит, като проверява и думите изказани от великия Лавуазие, баща на химията: „Нищо в природата не се губи, нито се създава, а само се видоизменя“. Затуй „видоизменя“ той всичко ще понесе. Знае, че светът в развоя си не слиза, а се качва, и от тъмното към светлото върви. И навлиза, навлиза все по-надълбоко, като носи всичкия си запас от знания на „съвременния учен.“ Върви и си разсъждава: Що е съвременният човек? – Една незавършена, изнудена от собствените си грешки, идея, която ту на ляво, ту на дясно надтежнява, според туй, дали сърце или ум я управлява. Загубил той равнодействащата на тия две сили – волята, криви из световния път, „неравната борба“, както го наричат. Но, силният лъч на „новото учение“ го маме, води го към по-тайните гънки на тази „велика, жива природа“, и представя му методи и начини нови, верни и непоколебими. И казва му: „Опитай и сравнявай. Запасът си от знания вярно дръж, и на него се основавай!“ Тъй изпъква в ума на съвременния учен и закона за постоянните отношения на Пру: „Че елементите, когато ще влизат в

съединения, и когато ще излизат от съединения, винаги се намират в точно определени, постоянни отношения по тегло и по обем. Вземели се излишък от единия елемент, излишното количество не действа“. Закон за постоянството! Стабилност на всичко в света!

Тъй задълбочен, в тоя, и в ред други закони из областта на цялата наука, върви съвременният учен навътре, навлиза в тази велика лаборатория, и чува нейният тих шепот, между елементи и съединения: „Ела, ела, ще се родиш изново, и ще видиш Царството Божие!“

О. Славчева. С прочувствени и топли думи поздрави всички братя и сестри, присъстващи на събора, като пожела успех в тази нова и първа работа за нас.

П.Русев. Говори върху комуналния живот. Спомена, че правилният път в нашето развитие е пътят на сърцето, а не на ума, защото новата култура, която иде сега в света е „културата на сърцето.“

16:00 ч. сл. об.

Б. БОЕВ – СВОБОДНИ УЧИЛИЩА, ОСНОВАНИ НА ОКУЛТНАТА ПЕДАГОГИКА

Как гледа окултизмът на днешното училище? Днешното училище е една „педагогическа трагедия“, както казва Д-р Ерих Швеш в предговора си към едно педагогическо съчинение на Д-р Щайнер. Той казва още, че днешното училище е една трагедия на незнанието и неможенето. Днешното училище е изживяло своето време. То може да се сравни с затвора. В затвор са не само учениците, но и самите учители. Те са в зависимост от законите и правилниците, от програмите и окръжните на министерството. Учителят е ограничен, той няма свободни ръце да твори. Това ще става, докато училището се намира в ръцете на държавата. И тъй, първото нещо, което иска окултизмът, то е, да освободи училището от опеката на държавата. Тя иска чрез училището да насажда своите принципи, своя ред на нещата.

В новото училище, учителят ще бъде напълно свободен, няма да висят над него закони, правилници, окръжни, външни предписания и др. както казва Д-р Щайнер, ще му се даде възможност да действа съгласно своите познания върху човешката природа. Така е в Валдорфското свободно училище в Щутгарт.

Като казваме „свободно училище“, разбираме две неща:

- 1) Свободно от опеката на държавата,
- 2) Зачитане свободата на детската индивидуалност. В новото училище няма да има бележки и наказания. Истинската педагогика трябва да гради с положителни, а не с отрицателни средства. Всяко наказание, макар и най-малкото, издига стена между сърцето на ученика и това на учителя, и тогава, всяко възпитателно въздействие

става невъзможно. Любовта трябва да бъде атмосферата, в която да живее цялото училище! Тя е главният фактор в училището. От днешното училище вее студ. Днес има грамадни, дебели стени между учителя и ученика, когато между тях трябва да има само приятелски връзки. За лошите резултати от днешното училище не трябва да се обвинява нито учителя, нито ученика. Виновна е системата.

Понеже днешното училище е невъзможно, трябва да създадем навсякъде из България нови училища, подобни на Валдорфското в Германия, дето се прилагат принципите на окултната педагогика.

Но ние не трябва да бъдем слепи копирачи на това училище. Може да заемем много нещо от там, но трябва да сътворим нещо ново, съобразно местните условия.

Само окултната педагогика е в състояние да даде едно възпитание съобразно детската природа, понеже се основава на ясновидското изследване на детето през разните периоди на развитието му, и затова изхожда от дълбокото познаване законите на детското развитие.

17:00 ч. сл. об.

ОБЩИ ВЪПРОСИ

Н. Каишев: „Бъдещата разменна монета ще бъде приятелството“ казва Учителят.

Аз изказвам благодарността на всички братя от провинцията към софийските братя, за малката материална помощ, която ни указаха при пътуването.

Да пристъпим към работа за събиране на тия 300 лв., за да ускорим образуването на комуните. Какъв ще бъде живота ни в комуните, затова може да се вземе образец от живата природа, от живота на пчелите в кошерите. Всякъде, дето има младежка група, да се образува една каса, като дава всеки по 5 лв. месечно за купуване на един кошер пчели, за да се наблюдава живота им, и да се замени употребата на захарта с мед.

Желателно е да се издава един орган, в който да се печатат нашите изживявания и опитности.

Г. Радев: „Светлината е необходима за зреенето на плодовете“.

В връзка с това, запитвам: Как ще можем, ние в провинцията, да влезем по-скоро в контакт с туй, което Учителят говори? Как ще можем да имаме по-скоро Учителевите беседи на ръка, та да се ползуваме и ние от тази светлина?

К. Кузманов: По въпроса за списанието, което ще се издава, предлагам следното: да бъде най-много 2 печатни коли, със съдържание: въпроси по окултизма, социални въпроси, съобщения по последните научни изследвания, да се разработват известни мисли от беседите на Учителя и др.

Г. Драганов: Освен това списание, предлагам да има и друг някакъв лист, който да отговаря на стремежа ни да знаем как работи

природата, какво изживява душата, изобщо – да има научно-философски характер.

Б. Боев: Нуждата от сериозна окултна литература ме заставя да издавам такова списание и в Панагюрище, но, ако се споразумеем, може работата да се сведе към издаване едно общо списание в София.

К. Константинов: Какъв ще бъде вестника, то зависи от нуждите, които сега виждаме в събора. Без да мислим, че много сме добили тук, поне получихме един импулс. Една идея, която възприехме от Учителя за вестника, между другото е тази да обработваме легендите, които Той дава в беседите си.

Защо да издаваме списание, а не отделен лист, то е, защото нямаме възможност, средства за този лист.

Г. Радев: Нашето списание трябва да бъде в духа на новото учение, нещо оригинално, което да отразява живота на нашето братство, на нашето общество. Само така ще има смисъл. В това списание, като основа, трябва да залегнат беседите на Учителя. То трябва да се яви, като един органически израз на новото в нашия живот. В това списание трябва да се изразява морала на тъй наречените „неписани закони“.

18:00 ч. в.

УЧИТЕЛЯТ – ПЪРВОТО ПРАВИЛО

Всички трябва да намерите една норма, да имате едно правило за мерене на нещата. В природата има само едно правило. Да кажем, че вие ще издадете едно списание, раждате го, питам: Туй списание ще върви ли по вашите стъпки, или то ще си тръгне по своя естествен път, по своите стремежи? Например, когато една мома или един млад момък се жени, жени се, за да изрази своя идеал, който е божествен, а какво става? След като се ожени, неговият идеал, не само че не е божествен, но става обикновен. Че ако вие раждате нещо като вас, по-добре е да не го раждате, и трябва да се откажете от това раждане. Защото, ако ти си една овца и раждаш агънца, които хората ще колят, ще продават, това нищо няма да ти принесе. Ти трябва да се откажеш от туй раждане. Ще кажеш: „Отсега нататък не искам да раждам така“. Нищо повече! Ако си един вълк, и раждаш само вълчета, които ще ядат агънца, ще кажеш: „Пак ще се откажа, няма да раждам“. Туй правило ще го приложите във вашия умствен свят, във вашия сърдечен свят и във вашата воля. Защото, трябва да знаете, че всяка една мисъл е жива, тя съществува, и мъчно може да се освободите от вашите мисли, от вашите желания и от вашите действия. Някои окултисти казват, че мисълта е кратковременна. Не, ние виждаме в пространството ваши мисли и желания, които от хиляди години живеят, и мислят тъй, както хората. Мислите желанията това са живи същества, те населяват особен свят. Трябва да имате една много правилна философия за живота. Сега например, вие сте млади, във вас има една малка изкълченост: вие не говорите искрено, вие не смееете да изнесете истината, вие се боите да изкажете истината, вследствие на това се запъвате. Е, хубаво, какво ще разрешите? Вие разрешавате

известни божествени въпроси, нали? Да кажем, ще разисквате върху творчеството на някой знаменит писател, като Гьоте, Шекспир или Толстой. В какво седи творчеството на Гьоте или на Шекспира, или в какво седи творчеството на Толстой? Или, вие искате да се спрете върху беседите. В какво седи същественото в беседите, знаете ли? Ами че вие ще си създадете известна идея. Законът е такъв: онзи, който иска да изпълни, за пример, закона на женитбата, той трябва да се жени с идея. Ако някой е момък, и после се ожени, то, като се роди неговия син, синът му да не се жени, той да бъде последен; и момата, която се жени – нейната дъщеря, да не се жени, да бъде последна. Нищо повече! Ама кой човек няма да се жени? – Онзи, който е съвършен. Това е само за съвършените. „Които се сподобят с възкресението, нито се женят, нито за мъж отиват“. Женят се само несъвършените хора. Питат: „Да се женим ли, или да се не женим?“ Щом сте несъвършени, ще се жените, а щом сте съвършени, вас женитба не ви трябва. Рязко и положително – съвършените хора нямат нужда от женитба! Сега, думата женитба, няма да я разбирате в нейния буквален смисъл. Всеки, който се жени, трябва да има за цел син му да бъде съвършен, Следователно, той трябва да вложи в него най-възвишените свои идеи, и синът да бъде израз на своя баща. Дъщерята да бъде израз на своята майка, на нейния най-съвършен идеал, божествен идеал. И тогава ще престане стария начин на превъплътяване. В природата има нов начин, по който душите може да се усъвършенствуват. Тъй че, има и друг начин за усъвършенствуване, не се самозаблуждавайте, не мислите, че само така може. Има други по-съвършени методи. Ако тия методи не са приложени досега за нас, то погрешката е наша, не е на природата, ние сме виновни. Този метод е готов, но понеже ние не сме готови да възприемем по-идеален метод, и не може да го разберем, затова

хората са останали толкова назад. Преди две хиляди години Христос е учил така: „Ако не се родите изново от дух и вода, не може да видите царството Божие. Роденото от плът, плът е, а роденото от Духа, дух е.“ Онзи, който има плътски баща и плътска майка, от него духовен човек не може да стане. Ако майката е от плът, бащата не трябва да бъде от плът; ако бащата е от плът, майката не трябва да бъде от плът. Нищо повече! Вие сте чудни. Може ли да съберете две отрицателни величини, и да дадат една положителна? Може ли две празнини да ви дадат една положителна реалност? Две празнини всякога ще дадат празнина, те трябва да се напълнят с нещо.

Сега, аз мисля, че списанието „Новият живот“ ще умре, понеже баща му и майка му, и двамата не бяха напълно духовни. Вие казвате: „Да започнем нещо самобитно“. Ами че кое е самобитно? Самобитно е само това, което не умира, самобитно е само това, което е Божествено. Вложихте ли в „Новия живот“ реалност, вложихте ли нещо Божествено? Не, вие вложихте ваши идеи. Кажете ми: кое е новото в „Новия живот?“ Това не е за упрек, но, посочете на ония пасажии, които са нови, които за пръв път се явяват, кое е новото нещо? В Америка има една зададена задача: дават 25,000 долара на онзи, който каже една нова мисъл. Нова идея, разбирам такава, която не е казана досега. Тази премия още не е дадена никому. Ако кажете една нова идея, която до сега не е казана, 25,000 долара ви очакват. Ами че сега, за да кажете новото учение, новата идея, вие ще трябва да прелистите литературата, да видите дали тия нови идеи не са казани в миналото. Когато захванете каквато и да е работа, не трябва да имате абсолютно никаква задна цел, да сте прями и откровени, всичко да е ясно, като бял ден. Трябва да имате само един план, и никакви задни цели! Белите Братя, в туй отношение, са много строги. Та, сега и вас, младите, ще изпитаме. Ако вие започнете едно

списание, ще ви дадем вдъхновение, ще ви дадем теми, материал, списанието ще върви много добре. Не само едно списание може да издавате, вие може да издавате две, три, четири списания, но как? В всинца ви трябва да залегне тази велика Божествена идея. Може. Та, казвам, според мен, туй списание, което вие мислите да издавате, може да излиза, но, като се съберем на годишното събрание, там ще се решат подробностите по издаването. Помнете, че окултният закон не търпи разединение. Разклонение може да търпи, но разединение не може. Две списания на един дънер преспокойно може да растат, но ако ги насадите едно до друго, и двете ще станат хилави, не ще могат. В тях ще има състезание, и нищо няма да излезе. Единство в основата, и разклонение в изпълнението на природния план. Сега, вие сте най-малко двеста души ученици, всеки един ще има по един занаят, от който, за една година ще спести 300 лв. И тъй, 200 души, по 300лв. правят 60,000 лв. Вие ще дадете 60,000 лв., и старите ученици от школата, и те са 200 души по 300 лв., значи и те внасят 60,000 лв. За една година ще се съберат всичко 120,000 лв. Работата е свършена. Но, ще се опретнете да турите нещо ново, туй, което до сега не е турено. Може ли да го направите? Ще направим опит. Сега слушайте, тия пари, които са дадени, това са един кредит. На този кредит отгоре може ли да турите нещо, което да го компенсира? Законът е такъв: на всеки кредит отгоре, ще може ли да дадем нещо, което да отговаря? Защото, забележете, в окултната наука, в Бялото Братство, тия пари са живи, те не са мъртви пари. Разбирате ли? Тия пари, които нас ни дават, в тях са вложени чувства, любов. Можем ли да отговорим на тази любов със същото нещо? Не мислите, че тия пари са мъртви. Не, на тях трябва да отговорим по същия начин. Помнете правилото, че Божественият път е най-лесният път за ходене. Няма по-лесен път, не се лъжете. Божественият път, по видимому, е мъчен, но той е най-

лесният път. Човешкият път се вижда по-лесен, но той е най-трудният. И аз казвам: вие, които от хиляди години сте претърпели най-големите страдания, и сте извървели толкова път, това е човешкият път, по който сте вървели. Той е много труден. Отсега пътят ви е нагоре, няма да имате такива мъчнотии. Какви ужасни минути сте прекарвали в миналите съществувания на робство! Ако сте изкарвали вече туй робство, и сте видели ужаса му, нима от сега нататък, когато сте свободни от него, ще се повърнете назад? Няма какво да се спъвате.

Сега, има някой от вас, които са по-близо до истината, т. е. ще работят с по-малко усилия, а някой с по-вече. Но всички трябва да работите за разработването на вашия ум. Има известни зародиши, които са посадени във вас, и вие трябва да им дадете условия да поникнат на време тия семенца, да израснат, да се развият във вашите умове, и да цъфнат, да завържат и да узреят във вашите сърца. Тия семенца са вложени във вас, и върху тях ще работите. Само по този начин умът и сърцето може да богатееят. Само така ще опитаме живите закони на природата. Като четете старите писатели, ще ви дойдат нови идеи. Старото дава място на новите идеи.

Разните науки спадат към разни области. Това ще го знаете. Законът е такъв. Вие не можете да пеете хороводна песен на умряло, и на сватба не можете да свирите погребален марш. Има известни науки, които спадат към мажорната гама; има науки, които можем да класифицираме към минорната гама, а има науки, които ще класифицираме към хроматичната гама. Вие, обаче, искате да турите всичките науки или само в мажорната, или само в минорната гама. Според новото класифициране на науките, математиката, за пример, към коя област спада, към мажорната или към минорната гама? – Към мажорната, само че съвременната мажорна гама е изгубила своята

широта. Музикантите са изгубили основните тонове на мажорната гама, и тя е останала хороводна. Мажорната гама съдържа простор, разширение, идея на удивление, а понеже съвременните музиканти не могат да предадат туй удивление, образували са от тази гама малки маршове. Значи, от мажорната гама са останали малки идеи. В минорната гама има дълбочина. Тя е запазила малко своята дълбочина, понеже е била в скръб. Минорната гама е запазила своята чест, а мажорната гама е загубила своята чест. Съвременната наука, като математиката, за пример, тя е станала прозвище. Съвременната математика, съвременната геометрия са дали в ръцете на лоши хора най-лошите средства за разрушение. Съвременната математика, тя е една блудна жена. Съвременната химия, тя е друга блудна жена, тя е дала всички задушливи газове, всички отрови, всичкото зло в света. „А“, казват, „химията е една хубава наука.“ Да, тази химия не трябва да трови хората, а трябва да намери начини, как да се лекуват отровите, как да ги изваждаме от човешките сърца, от човешките умове. Това е наука! А сега, когато някой химик намери някой задушлив газ, всичките вестници, всичките литератори ще го хвалят, че еди-кой си учен намерил еди-какъв газ, че щял да отрови цял град. Та, каква полза от това, че щял да отрови цял град? Намерил някой експлозив. Хубаво. Та, ние идем да турим науката на нейното подобаващо място. Ще кажем на науката: „Ти да не блудствуващ вече с толкоз мъже, ще бъдеш честна жена. Само един мъж ще имаш. Ти ще употребиш своята сила, своето знание, своята мъдрост само за Бога, само за човечеството, само за доброто.“ То е наука. Когато съвременните учени хора откажат да се продават за пари, тогава ще се оправи света. Тия, учените хора, които се продават за пари, развалиха света. Днес, много химици, математици, свещеници, може да ги подкупиш с пари. Дайте някому от тях един, два милиона, и той

може да продаде своята наука, и може да ви направи, каквото искате изобретение. Е-е, питам ви: При такъв един морал, какво общество може да имаме? Сега, вас, като ученици на Бялото Братство, не могат ли да ви подкупят с 200-300 хиляди лева? Утре и до вас ще дойде изкушението. Ще ви дадат 100,000 лева на година, и ще ви кажат: „Не ви трябва да пишете.“ Ти ще кажеш: „Малка умора имам, искам да си почина, слагам перото малко, за по-благоприятни времена.“ Защо? Защото 100-200,000 лв. на перото, това е голяма тежест – не можеш да пишеш. А защо някой път турят 200,000 лева на перото? За да пише. Тогава то скача, цяла нощ няма да спиш – пишеш. Казвам: трябва да се справите с една социална мъчнотия – подкупа с пари. Вие младите, трябва да се пазите от този стар бог, парата, най-ужасният бог е той. Той е ужасен Мамон. Знаете ли каква е главата му? Ако ние искаме да образуваме братство, то е да се освободим от да се подкупваме с пари, а с честен труд да изкарваме своята прехрана. Досега, като сме се опетнили, ще гледаме, за в бъдеще, като живеем по честен начин, да се не каляме вече. Тия старите дрехи са се окаляли, но новите дрехи да не окаляме. Старото изведнъж няма да си замине. Аз ще ви кажа защо не може да си замине. Онова дете, което е заченато в утробата на майката, то е свързано с нея, и ще се подчинява на всичките закони, които майката налага. Докато е в утробата на майка си, ще прави всичко, каквото каже майката. Там то не диша, майка му диша заради него. Някой път може кръвта на майката да не е толкоз чиста, но то казва: „Съдба, карма.“ И то ще бъде там, докато се сформира, но, дойде ли деветия месец, излиза. Тогава му отрязват пъпа, то е самостоятелно от майка си. Та, казвам: в новия живот, който иде, вие ще спазите този закон, той е неумолим. Ние не можем да скъсаме изведнъж със старото, но всинца трябва да бъдете готови, та, като дойде момента, когато чуете този глас, със старото всичко изведнъж

ще бъде свършено, и изведнъж ще кажете първата дума. Сега, децата, като се родят, заплакват, понеже не знаят първата дума. Вие ще въздъхнете и ще кажете: „Слава Богу, освободихме се от това робство, сега сме свободни от старото.“ Тогава ще се пригответе за новото учение. Новото, това е отрязване на този пъп. Ще кажете: „Слава Богу, освободихме се.“ Знаете ли колко дни ви остават, за да се родите? Десет дни ви остават, още да се родите. От всичките дни на стария живот ви остават още десет деня до рождението.

Всички тия социални въпроси, които днес се повдигат, това е аларма, за да ви отклонят от тази велика идея. Вие трябва да погледнете сериозно на морала на всяка наука, и само така ще видим, какви престъпления е извършила математиката, ще видим и добрите и лошите и страни, ще си дадем отчет. Ще видим добрите и лошите страни на геометрията, добрите и лошите страни на физиката, добрите и лошите страни на химията, на богословието. Ще видим и добрите и лошите страни на всички науки, и ще си дадем отчет. Съдба е това в света! Ти си физик, ще дадеш отчет за своята физика. Тези физици, тези химици изпълниха ли те Божествената воля? С тази наука, която Бог е вложил, изпълниха ли те своята задача, като учени хора? Всяка наука има своя отговорност. Ще кажете: „Опасна работа е.“ Да, опасна работа е. Като дойде Бялото Братство, то ще отмери всичко справедливо. Всеки трябва да знае, какво нещо е право. Ти, каквото пишеш, трябва да вложиш душата си, да вложиш своята мисъл, своето сърце, своята воля, да изкажеш истината. Изкажи тази истина просто, с душата си, а не да я забулиш. Напишеш едно стихотворение за едно изворче, за едно цвете, ти трябва да преживееш живота на този извор, живота на това цвете. Не мислете, че тия извори са безжизнени. Те са живи, те страдат. Тия извори, тия

цветя са живи, в тях има такъв един морален стремеж, какъвто едва ли долавят съвременните хора.

Сега, за пример, искаме да докажем, защо съществува материализма? Има си причини. Как да го оборим? Мен ми трябва само пет минути да оборя един материалист. Ето как ще го оборя. Той дойде при мене, седне на стола, тук, започне да аргументира, има ли душевен живот или няма. Махна с ръката си, извадя душата из тялото му, простра го на легло, извадя неговия двойник, питам го: Как е сега, има ли друг живот или не? Още упорства. Махна с ръка, извадя и астралното му тяло. Той вижда трима. Още се съмнява. Извадя и менталното му тяло, станат четирима. Той се хване за главата, казва: „Аз вярвам вече в Бога.“ Туря го тогава в менталното му тяло, казвам: вярваш ли? – Вярвам. Помниш ли? – Помня. Туря го в астралното му тяло, казвам: вярваш ли? – Вярвам. Помниш ли? – Помня. Туря го в физическото тяло. Казвам: вярваш ли? – Вярвам. Ще помниш ли? – Ще помня новото учение, и ще го проповядвам. Тъй ще му докажем, че сме прави. Всичките ваши аргументи са хубави, но не са съществени. Има и други доказателства: като отидеш при 35-те милиона градуси на Божествената Любов, ще се върнеш, и доброволно ще кажеш: „Събличам се от всичките лъжливи мисли и желания, няма нито помен да остане от тях, аз ще работя, като човек, желая да изпълня волята Божия.“ И тъй, щом срещнеш един материалист, в пет минути ще му докажеш. Как? Твърде лесно. Ама той ще каже: „Ти ме умъртви“. Няма нищо, това е първата реторта. Как! В втората реторта си. Като го прекараш през десет реторти, той ще стане човек млад, значи освободен от всички заблуждения, човек, който е готов да носи възвишеното, благородното човекът, който няма да се подкупва с нищо. Първото нещо, като основа в живота си, ще турите този морал: с нищо да не може да се подкупите.

Единственото нещо, което може да ви подкупи, да бъде Любовта, Мъдростта и Истината. Тогава, всички ние ще бъдем носители на Божественото.

Сега, не искам да ви гледам тъй омърлушени, и да казвате: „Дали това е вярно, дали това е истина“. Не, вие вървите в този път, дето няма абсолютно никаква лъжа. Една стъпка назад може да ви провали. Поколебаете ли се, загубени сте. Тази мисъл ще имате в ума си, тя ще ви бъде като правило, като максима. Не бързайте, десет деня още имате, докато се родите. Няма да скъсате със старото. Аз ви казвам: със старото няма да скъсате, има още десет дни. Когато искате да скъсате с този свят, ще трябва да има един бял брат при вас, той ще скъса. Когато вие изисквате, той ще ви покаже какви трябва да бъдат отношенията ви към това старото. Преди да дойде той, по никой начин няма да късате. Работете, приготвявайте се, но ще чакате. Затуй трябва да бъдете трезви във вашата мисъл. Много трезви ще бъдете, без страх и без тъмнина, със светлина и с любов. Туй трябва да имате пред вид. Ние седим пред светлината на Божествения свят, и знаем кое е погрешно, и кое е право. Ние мислим, че съвременната наука е честна. Не, тя има много грехове. Пък и окултизмът, и той има много грехове. В окултизма се родиха черните братя, затуй и окултизмът има своя опасна страна. Като влезете в него, ще изучавате тия неща, няма какво да се плашите. Тъй седи сега великата истина. Този импулс, който имате във вашите души, е Божествен, но, ако не знаем как да посеем Божественото, може да си повредим.

После, в изкуството, художниците също имат много грехове. Колко грехове имат музикантите! Едни от тия благородни изкуства, като музиката, като художеството, колко грехове имат! Свещениците, които са си играли с мистериите, колко лъжи имат! Всичко туй ще се разбули, ще се очисти, и ще имаме една Божествена наука, в която

няма абсолютно никаква лъжа. Има ли в една книга вложени и петте добродетели, тогава вие не се бойте. А ние имаме такива книги, в които душата не е взела участие. Някъде е взело участие само сърцето и ума, после у други са взели участие волята и сърцето, някъде сърцето не е взело участие. Възвишеното и благородното у човека трябва да вземе участие! Вие сте млади, искате да пишете. Аз ви давам насока, но трябва да вземете правия път, а този е пътът. Може да пишете всички, може да учите всички, може да свирите, може да рисувате, но това, което правите, да бъде чисто, то е правият път. Сега, вие трябва да намерите една форма, в която ще изразите тия истини. Ние трябва да бъдем като цветята. Като изразим най-строгите истини, като изобличим света, да го турим в такава лека форма, в такъв аромат, че тази истина да бъде привлекателна, да можем да привлечем с нея света.

Сега, аз зная, какво ще ви кажат. Ще ви кажат, че в съвременния свят има и други хора. Кои са тия хора сега? И други хора има! Ами, ако ти си един от тези хора, тогава? Първото нещо, човек се съмнява, нали? Да кажем, че ти си един музикант. Усъмниш ли се, ти парализираш своята дарба в себе си. Такъв е Божественият закон. Няма желание, няма мисъл, в каквото и да е направление, да пожелае или да помисли човек, и да не стане. Не в един живот, но в цялата вечност. Човек има време и условия, всичко, каквото пожелае, всичко, каквото дойде до сърцето, до ума му, всичко туй да го постигне. Туй е великата истина. В цялата вечност имате всичката възможност да опитате всичко, каквото помислете, почувствувате и желаете. Има такава перспектива на душата. За тази перспектива може да жертвувате всичко. Не в един живот, но в целокупността на цялото битие ще ви се дадат възможности да опитате всичко. И туй е красивото в живота, че имаме възможност за постигане всичко онова,

за което копнее душата, ума, сърцето и волята. Всичко туй един ден ще може да се реализира. Тогава ще кажем: Разбираме сега, че животът ни има смисъл, има смисъл и цел има, има и радост в живота ни. Тъй щото, тази мисъл трябва да залегне, като основа у нас. Тя ще ви повдигне, и тогава няма да се усещате, като странници, но ще усещате, че има нещо във вашата душа. И затуй ние работим, а не за настоящето, нито за бъдещето. Сега, това е противоречие, нали? Ние работим за Божественото настояще, а не за човешкото бъдеще. Само по този начин душата ще може да се освободи от робството, което сега прекарва.

„Бог е любов“

„Добрата молитва“.

Беседа, държана от Учителя на 3 юли, 19:00 ч

**4 ЮЛИ, СРЯДА, ЕКСКУРЗИЯ ЗА ЦЯЛ ДЕН, ЗА
ВСИЧКИ МЛАДИ, БРАТЯ И СЕСТРИ, ПО
ВИТОША.**

5 ЮЛИ, ЧЕТВЪРТЪК, 7:00 ч. – ОБЩИ ВЪПРОСИ

Г. Томалевски: Трябва да се засили и подкрепи просветителното дело между нас. Необходимо е да се нареди във всеки град четене на реферати и разискване по тях. Това ще даде възможност за една правилна и полезна обмяна на мисли; Освен това, тия реферати ще запознаят някои братя и сестри, нямащи възможност от другаде да черпят тия знания, и с основните положения на Съвременната наука, която има не малко значение и за разбирането на окултизма. Схващането, че науката отдалечава от истината е погрешно. За оня, който искрено мисли, знанието е полезно и необходимо, без значение от къде идва то. Не по-малко материал за работа има и в беседите, които постоянно слушаме от Учителя.

Нека във всички градове се започне една по-усилена просветна работа! Добре издържаните реферати, да се печатат в новопроектираното списание.

П. Теодорова: Ние сме ученици на едно велико учение, което събужда у нас непреодолим стремеж към широки, необятни знания, които ще ни доведат до постигане и прилагане трите основни принципа в живота: „Любов, Мъдрост и Истина“. Светлината на това ново учение завари всекиго от нас на известно стъпало на развитие. Някого завари на стъпалото на „основното образование“ друго на „прогимназиалното“, трети на „гимназиалното“, четвърти на излиза от световната наука „университета“. Но, между всинца ни живее, една обща, свързваща ни нишка – стремежа за нещо повече, за развиване на тия гънки от душата, чрез които да познаем себе си, да познаем Бога, и да Му отблагодарим.

Тогава, какво се налага нам, като първа и необходима работа?

– Да разберем, да почувстваме, че в този момент, когато един копнее за висша, духовна наука, редом с него седи брат или сестра, които са преминали сал първото стъпало на образователната стълба, а еднакво с него копнеят, жадуват за тази висша, духовна наука. И как ще смееш спокойно да погледнеш в очите на този свой брат, да споделиш своята радост, че си разбрал и научил нещо, когато в неговите очи се крие лъча на затаено недоволство или скръб, че и той това желае и иска, а възможност няма, няма кой да му даде елементарните познания, основа на тази по-висша наука.

Ето защо, на всички ония от нас, учители, студенти и ученици, се налага един приятен дълг, да си подадем ръка за скачване стъпалата на тази стълба. Да образуваме във всеки град, дето има младежки групи, „общообразователни класове“ за всички желаещи, в които постепенно да се минава материала от разните класове. Само така, като отделяме безкористно част от времето си за повдигане на своите братя, ние, макар и малко, ще задоволим техния копнеж, и ще можем да създадем здрави връзки помежду си.

П. Пампоров, Г. Марков и Г. Радев говориха в същия дух, да се заработи за обща просветителна работа помежду ни.

КОНЦЕРТ

16:00-18:00 ч.

Прочете се „Добрата молитва.“

Съборът се закри, в присъствието на Учителя, и на всички млади братя и сестри.

Забележка: Всички реферати и разисквания са предадени в резюме.

1924 г. – ВТОРИ МЛАДЕЖКИ СЪБОР НА УЧЕНИЦИТЕ ОТ ВСЕМИРНОТО БЯЛО БРАТСТВО

6-8 юли 1924 г., София

УЧИТЕЛЯ – ДА ВЪЗЛЮБИШ ГОСПОДА

I-ви ден на събора Неделя, 6 часа сутринта

„Благославяй душе моя Господа“

I Послание к Коринтяном, гл.13

Духът Божий

В света съществува един велик закон, незнаен за съвременното човечество, незнаен по своята същина, незнаен, понеже човешките души, човешките духове не са на такава степен на развитие, че да могат да схващат тази висота на този велик, жив закон на живота. Има превод на този закон. Това са онези две велики заповеди от Евангелието, за които Христос казва, че върху тях бил построен целия свят. Те са: Да възлюбиш Господа Бога твоего и да възлюбиш ближния си като себе си.

За да разберем смисъла на тези две заповеди не е достатъчно само да извадим едно житно зърно и да го покажем някому, не е достатъчно само да извадим семето на една ябълка, или круша, или лимон, или портокал, или на какво и да е плодно дърво и да го покажем на когото и да е. Това не е знание, това е един неразяснен факт, т.е. съотношенията, връзките на този факт са неизвестни. Когато ние изнасяме един факт, всякога в този факт може да има известно съмнение. Казвате: „Може да бъде тъй, може и да не бъде тъй.“ Обаче, ние казваме: Непроверените истини са факти, които могат да се проверят. Непосетите семена са непроверени истини. Значи всяко нещо, за да се провери, то има свой начин, метод, съобразен със законите, които Бог е вложил. В този закон съмнението

е тъй общо, че не само се съмняваш в своите близни, в майка си, в баща си, в брата си, в приятеля си, в народа си, това е много естествено, но се съмняваш в себе си и най-после се съмняваш и в Бога. Това съществува. То е един факт, който може да се извини. Защо? Защото има изнесени известни факти, без да имат някаква връзка помежду си. Ако попитате този, който се съмнява, защо се съмнява, той не ще може да ви отговори. Той само се съмнява и ще ви каже: „Е, съмнявам се.“ Онзи, който се съмнява, аз ще го уподобя на един камък, който се търкаля надолу по един наклон. Надолу се търкаля, нагоре може ли да се търкаля? Аз ще ви докажа, че може и нагоре да се търкаля. Когато се търкаля отгоре надолу, питам го защо се търкаля, казва: „Е, така искам, да дойда до дъното.“ Казвам му: „Качи се нагоре!“ – „Не мога.“ Защо? Защото като е дошъл до дъното, само туй признава. Но, я попитайте една граната, която е хвърлена от едно пушкало, кое я кара да се качва нагоре. Тя ще ви каже: „Аз искам това.“ После падне долу. Казваш ѝ: „Качи се пак нагоре!“ – „Не искам.“

Това са отделни факти, които нямат нищо общо със самия живот. Нагоре иска да се качи, това значи да възлюбиш Господа, да възлюбиш и ближния си. Когато известна истина се разбере в своята пълнота, тази истина внася един нов елемент в живота. Тя разширява самия живот и дава свобода на онези хора, с които вие сте свързани.

И тъй, рекох: Да възлюбиш Господа!

Казваме, че Бог е Баща на всички хора, че всички сме излезли от Него, а при това между нас съществуват известни дисхармонични отношения. Питам, как е възможно, разумни същества, като нас, които са излезли от Великото Битие на туй разумно Същество, Бога, да имат някакви разногласия помежду си? Защо става това? Как ще обясните тази аномалия? Философите я обясняват по много начини.

Аз ще я констатирам само, без да я обясня, защото като обясняваме нещата, ние ги отказваме. За да не ги откажа, аз ще изнеса един факт, без да го доказвам. Факт е, че като отрежете ръката от цялото тяло, то тази ръка, която вече не е в свръзка с цялото тяло, почва да смърди. И всеки един уд, който се отрязва от тялото, смърди. Защо започва да смърди? Туй смърдение показва, че той е изгубил връзка с цялото. На туй основание ние казваме, че грехът е един смърдеж, който показва, че ние сме се отделили от цялото, т.е. от Бога и следователно – смърдим. Грехът само констатира факта, че смърдиш. Какво трябва да направиш? – Ще се повърнеш към Бога, ще Го молиш, да те върне на местото, отдето си се отделил. Щом те върне на местото, престава и смърдежът. Затова ръката, туй семе, където е определено да бъде турено, там трябва да се посади. А къде е това място? – Онази почва, която ще му даде условия за живот?

Следователно ние казваме: Първият закон – да възлюбиш Господа, значи да обикнеш великото в малкото. Втория закон – да възлюбиш ближния като себе си, значи да възлюбиш малкото в голямото. Да ви обясня тези закони. Ти можеш да възлюбиш онзи, големия орех, заради малките орехчета, които ще ти даде. Значи големия орех обичаш, заради малките орехчета, понеже в тях има нещо, което може да се предаде на твоя живот. Следователно ще обикнеш голямото заради малкото и малкото заради голямото, защото като посадиш малкия орех, ще излезе от него големия.

И тъй на съвременен научен език казано: ще обикнеш малкото в голямото и голямото в малкото, за да престане всякакъв смърдеж, за да престане всякаква воня, за да престане всякаква дисхармония, всякаква смърт, всякаво разногласие, а да се прояви онова възвишеното, благородното, което хората търсят. Ето защо трябва да се възлюби великото в малкото и малкото във великото, които ще

регулират всички неща. И ако вие внесете този закон там, дето трябва, той ще образува тази хармония.

Сега често се говори за любовта, но любовта има трояко проявление при сегашния живот. Едното проявление е чисто на физическия живот, на физическото поле. Това е временно, моментално проявление, то е преривно проявление на любовта. С туй положение се занимава цялата съвременна наука. Тук е местото на стомаха, разрешението на онзи велик икономически въпрос, с какво трябва да се занимаваме. И всички проучават този закон. „Хляб, мамо, хляб, хляб искаме!“ От единия до другия край на света, все за хляб се говори. И в молитвата Господня е казано: „Хляб наш насъщний.“ Следователно докато мислим само за стомаха си, ние разбираме само една трета от любовта. Тази любов има туй качество, че отделя частите от цялото. Физическата любов има един недостатък, и той е следуюция: Дойде някой момък, обикне дъщеря ти и ти се зарадваш. Но той казва: „Аз без нея не мога да живея, искам да я взема от вашия дом.“ Той я отделя от дома ѝ, а майката и бащата веднага почувствуват една скръб, като че се отделя нещо живо от тяхното тяло и започват да плачат. Дъщерята казва: „Аз ще отида с него.“ Тя мисли, че това е великата любов.

Сега разбирайте ме правилно. Аз говоря умно, по Божествено говоря. Стремежът е правилен, но изборът е крив. Че този момък обикнал дъщеря ви, това е отлично, но начинът, по който той иска да я вземе, е крив. Майката най-после се примирява, казва: „Е, така е наредил Господ, да се отдели.“ Питам: тази дъщеря, която се отделила от майка си, щастлива ли е? Не е щастлива. Тя често трябва да се връща дома си и постоянно да се оплаква. Защо? Защото това не е онази любов, която задоволява човешкото сърце и човешкия ум.

След туй иде второто положение на любовта. То се изразява в човешките гърди. За пример, имаме някаква морална тъга, без никакви видими причини, но усещаме в гърдите си някаква тежест, мъчи ни нещо, тъжно ни е. То е пак резултат на съществуването на известна дисхармония. Това показва, че ти се съмняваш в нещо. Ние се съмняваме само в хора, които обичаме. Там, дето няма обич, никакво съмнение не съществува. Ами, че двама умрели хора могат ли да се съмняват един в друг? – Не могат. Само живите хора, които се обичат, се съмняват. И тук е пак същият закон. Туй съмнение показва, че всеки иска да вземе нещо от тебе, надявал се и след като ти вземат това, което си обичал, на което си се надявал, да получиш нещо, съмняваш се и казваш: „Дали той ще постъпи с моите чувства тъй, както трябва или ще се подиграе с тях?“

Представете си следния факт, дойде някой и ви казва: „Я, ми кажете, какви са вашите вътрешни вярвания, какво мислите за Бога, какъв е вашият интимен живот?“ И ти почваш да му разправяш, да му доказваш туй – онуй, да му изнасяш най-свещените си чувства. И той те слуша, слуша, че после започне: „Кис-кис-кис, не мислих, че си толкова глупав, че си такъв простак. Та ти си бил цяла жена!“ След като си заминеш той, тебе ти става тежко на душата и си казваш: „Защо бях такъв серсемин, че му разправих всичко?“ Той взел твоята дъщеря и ти казва: „Ти можеш да останеш и без нея.“ Той взел онова свещеното в тебе и си заминава.

Третото положение на любовта, това е Божественото у човека. Този, който признае тази Любов, той вече не само, че не се отделя от тебе, но той е като част от тебе, той ще се присъедини към тебе и ще каже: „Аз ще остана у дома ти, слуга ще ти бъда, ще делея всички страдания и мъчности с тебе, на смърт, на живот, на всичко съм съгласен. Тогава животът добива смисъл. Туй наричат идеал,

Божествена връзка, между хората. Тази Любов, носи онова истинско разширение. За да дойдете до тази Любов обаче, трябва да минете през първите две фази на любовта.

И тъй, първото проявление на любовта, първото положение, което съществува в природата, като пръв закон в физическия свят, това е артериалната кръв, която отива по цялото тяло, разнася се из всичките най-малки частици. След като всяка малка частица е взела от този живот, тя предава по нещо от своите нечистотии на тази чиста кръв. И няма да се мине и половин час, когато от тази чиста червена артериална кръв се получава нечиста, черна, венозна кръв. Този закон е отиване на великото към малкото, дето човек се опетнява. Вторият закон е отиване на малкото към великото, отиване към Бога, т.е. венозната кръв, която носи нечистотиите, отива към сърцето, значи връща се към този първоначален източник. И след като излезе от сърцето, тя ще мине през онзи елемент на чистота. Затуй е казано, че само чистосърдечните ще видят Бога. Те ще дойдат в онова место, дето Бог ще ги пречисти и ще ги приеме в себе си.

Сега в живота има известни факти, известни опитности, известни мисли, известни преживявания, на които вие трябва да знаете вътрешните им връзки. Всеки един от вас, аз говоря на учениците, у които съзнанието е пробудено, които сте близо до Царството Божие, на които Бог иска да се открие, които досега сте любили малкото във великото и великото в малкото, без да знаете, влизате сега в третия закон, да познаете Бога и да придобиете в себе си този живот, който ще ви направи свободни.

И тъй в началото на Битието, когато Бог искал да се прояви или да изяви своята Любов към хората, чрез какво е доказал това? Единственото нещо, чрез което Бог доказва своята Любов, то е че ни е дал живот. Той ни е дал живот от Божественото, от себе си, от вътре,

чрез своята Любов, защото Бог е Любов. Великият закон, чрез който Бог влиза в живота, е чрез туй, малкото. Следователно първото доказателство, че Бог ни люби е това, че Той ни е дал живота, та колкото малък и да е този живот. Даже и животът на една малка бубулечица е доказателство за Божията Любов. Някой казва: „А, много малко ни е дал Господ.“ Ще се благодариш и на туй, малкото. То включва в себе си и великото. Туй, малкото един ден може да се разрасти, да обхване в себе си великото, да обхване цялата вселена. За малкия живот ще благодарите, ще кажете: „Това е животът на Господа, на Онзи, Възлюбения, Който ме обича.“ Няма да се съмняваш вече. Ще държиш този факт в живота си, в най-тъмните, в най-бурните нощи на живота си и в най-хубавите дни на живота си. Ще знаеш, че този свещен факт е свещената канара, върху която е поставен живота. Върху този камък, върху тази канара може да съградиш бъдещето си. Изгубиш ли туй, малкото, всичко е свършено, всичко в тебе ще се осмърди.

Сега ние се спираме върху опитностите. Тази опитност са я имали всички пророци, всички души, които са живели в Бога. Казваме: „Исаия рече така.“ – Защо рече така? „Еремия рече така.“ – Защо рече така? „Апостол Павел рече така.“ – Защо рече така? „Христос рече така.“ – Защо рече така? Защото те са изнесли един свещен факт на Божествения живот и ние благоговеем пред този факт, пред Божественото, което те са изнесли. Христос казва: „Аз говоря тъй, както Отец ми ме е научил, и благоговеея пред онзи свещен факт пред онази свещена Истина, която излиза от недрата на великото, на Бога, Който осмисля вътрешният живот.“ И ако вие сега разберете този закон в неговата дълбочина, вие ще разрешите един от най-важните и съществени въпроси, които ви измъчват. И тогава вие ще бъдете свободни.

И тъй, първото нещо, за да покаже Бог Своята Любов по отношение на нашата душа, Той е внесъл живота. По отношение на нашия дух пък, Той внесе нещо ново, Той внесе Мъдростта. Следователно Той е дал малко нещо от своята интелигентност в човека, която ние наричаме „човешкия дух“. Значи ние имаме Любов и Мъдрост от Бога, влезли в човека. Третото положение: Бог е внесъл в света свободата, която е израз на Божествената истина. Казва Христос: „Истината ще ви направи свободни.“ Кога? – След като благодарите на Бога за малкия живот, който ви е дал; след като благодарите на Бога за онази малка интелигентност, която Бог е внесъл във вашия мозък; след като благодарите на Бога за онази малка свобода. Само така вие ще се домогнете до Истината, която ще ви даде Божествената свобода в света, т.е. да разполагате е всички онези сили, които съществуват, и да бъдете свободни да пътувате навсякъде, където искате.

Сега пред вас седи тази велика Истина и няма какво да говорим повече. Вие няма да слушате мене, какво аз ви говоря. Аз искам да ви покажа онова, което Бог е създал, всичко онова, което е внесъл в нас. Вие излизате вечер, заглеждате небето, звездите, учите астрономия. Туй как се произнасят астрономите, това са само известни мнения, но цялата Вселена е създадена по известен ред, по известни йерархии, но всички тия слънца, които виждате, не са на една и съща еволюция, не са на една и съща степен на развитие. И материята, от която са направени, не е една и съща. Ако всички хора бяха от една и съща материя, всички щяха да си мязат, щяха да бъдат еднообразни, а те са тъй разнообразни!

Как ще си обясните следния факт: двама сина, родени от една и съща майка, единият говори истината, другият лъже; единият работи и принася, а другият бърка в джоба на баща си и изнася? Ние ще

обясним това е факта, че в света съществуват две материи: едната е устойчива, в която доброто живее, а другата е неустойчива, в която злото живее. Аз наричам едната материя „материя на раздробяване“, в която частите са отделени от цялото и там стават ред пертурбации и смърдеж. Там има разлагане и гниене. Там ту се прояви живота и пак отново става разлагане. Там се редуват живот и смърт, живот и смърт. Всички се стремят към живота, а в края на краищата се явява смъртта. И най-после всички философи искат да ни убедят, че смъртта е един метод на природата, за да ни пречисти. Ако вземем Писанието, ще намерим онзи стих, дето Бог казва на първия човек: „Онзи ден, в който ти престъпиш моя закон на Любовта, ще умреш“, т.е. денят, в който се отделиш от мене, ще се осмърдиш, ще страдаш и животът ти ще бъде само редица от страдания и нещастия.“

Казват някои: „Бял ден не видях!“ Че как! Щом се отделиш от Бога, така е. В Бога са белите дни. Щом се съединиш с Бога, всичките дни са бели, а вън от Бога, всички дни са черни. Аз питам: може ли онази възлюбена без своя възлюбен да бъде щастлива? Не, той като умре, и тя става нещастна. Защо? Защото това е един велик закон на живота. Вън от Бога не можем да бъдем щастливи. Следователно когато Бог се явява в двама, в единия се явява в малкото. Това са два велики закона, в които се преплита животът. Онези от вас, които искат коренно да разрешат въпроса на земята, няма друг начин, по който може да го разрешите. През целия си живот може да плачете, през целия си живот може да се молите, през целия си живот може да изучавате всички философски системи, може да правите всички опити, но единствената сила, която може да ви подигне, е да бъдете свързани с Бога и от вас да изчезне абсолютно всякакво съмнение, да се не съмнявате в Бога за нищо и каквото дойде в живота ви, да го приемете на драго сърце.

Сега мнозина от вас, като им дойдат големите нещастия, казват: „Господ ме забрави.“ И навеждат от Писанието онзи стих, дето Бог казва: „Вие ме забравихте, и аз ще ви забравя.“ Това е казал онзи пророк, но на кои? – На тези, които забравят Господа, които бягат от Слънцето. Щом аз се крия в центъра на Земята и бягам от Слънцето, и то ще се скрие от мене. Щом реша от центъра на Земята да се приближа към Слънцето, казвам: „Слънцето ме обикна пак.“ Всичките наши отношения към Любовта, това са отношения, които съществуват в самите нас.

Сега, когато пътувах за Варна, срещнах една госпожа, доста видна, благородна, страда от някаква нервна болест, та си я разправя. Ходила при един лекар, разправя му болестта си, той и казва, че трябвало да се лекува по особен начин. „Искам да ми обясните това мое състояние. Отивам при друг лекар, той намира, че нямам никаква болест, обаче аз чувствавам, че от време – навреме ставам голяма, голяма като Хималайските планини, боя се да не се пръсна, да не се разруша. Разправям това на лекаря, той ме гледа, мисли, че някакви пертурбации стават в ума ми. После пък дойде друго състояние. Аз се смаля, смаля, ставам толкова малка, че се боя, да не се изгубя някъде. Тези две състояния ме мъчат. Ставам сутрин, ставам голяма; дойде вечер, ставам малка. В единия случай се боя да не се пръсна, в другия случай се боя да не се изгубя. Има ли някакъв цяр за тези ми състояния?“ – Има. Ще се съединиш с Бога, отделила си се от Него. Първото ти състояние, че ставаш голяма, показва, че едно време, когато си живяла при Бога, си била във великото, а туй, дето ставаш малка, то е защото се отделяш от Бога и всяка част, която се отделила, почва да се разлага, да гние и да изчезва. Следователно ти ще измениш настроението на твоя ум, на твоето сърце и на твоята воля, ще измениш състоянието на твоята душа, ще се присъединиш към

Бога с една жива вяра. Това е много лесно да се направи. „Е, как да го направя?“ – Ще четеш, ще разсъждаваш, ще се занимаваш. Ти си интелигентна жена. Този е пътят на твоето спасение. Тя продължи: „Сега ме пращат лекарите в анхиалските бани, да търся спасението си в морето, но знай, че и там няма да го намеря.“

В прочетената глава апостол Павел определя какви са качествата на Любовта. Той казва: Любовта дълготърпи, не се съмнява. Онзи, който иска да живее с Бога, да бъде силен човек, не трябва да се съмнява, защото онова, което прави човека силен, велик, то е вярата. Изгуби ли вярата, той става слаб и обикновеният живот за него става безсмислен.

Сега трябва да се повърнем към този първоначален чист живот. Ще ви приведа един разказ за онзи светия Апио, който живял в Африка. Нему била зададена задачата, да примири всички животни в местността дето живял. Цели 20 години живял там и се молил на Бога да му покаже един истински начин, по който като говори на животните, да могат да го разберат, да живеят в мир, да не се измъчват. По едно време, като минавал през гората, чува рев на един лъв. Отива да види какво има. Вижда един лъв, който идва насреща му и носи дигната нагоре едната си лапа. Поглежда, един трън се забил в лапата му. Тогава той се обръща към лъва и му казва: „Ще извадя тръна от лапата ти, но ще те моля едно нещо: крави няма да ядеш, овци няма да ядеш, кози няма да ядеш, няма да ги гониш, но ще ги защитаваш и ще дойдеш да живееш при мене.“ И след това му изважда тръна. Лъвът му казва: „Понеже ти ми направи тази голяма услуга, аз ще приложа твоето учение.“ Не се минава и една седмица, той вижда една крава, донася я при Апио и и казва: „Слушай, ти ще служиш на този човек, ще му даваш млякото си. Ще бъдеш свободна тук, ще живеем по братски. Този човек ми извади тръна и аз станах

негов ученик.“ И така не се минало дълго време, около Апио се събрало цяло общество от животни, които живели с Апио и с лъва в мир и съгласие. Ние всякога трябва да се приближаваме с любов да изваждаме тръна от онзи, силния лъв. И в най-силния човек, когато влезе трън и той става слаб. Ние сме силни само дотогава, докато Любовта живее в нашата душа. Денят, в който Любовта ни напусне, всеки човек е слаб.

Единственото нещо, което осмисля нашия живот, това е Любовта. Аз не говоря за Любовта, тъй както хората я разбират, но говоря за тази Любов, която внася известни идеали, която прави сърцето да чувства, умът да мисли и волята да действа. Туй, което носи смисъла в живота, това е великата Любов. Ние я наричаме Бог, Който се проявява. И Павел казва: „Отчасти знаем и отчасти пророкуваме, но когато дойде Духът на Истината, туй, което отчасти знаем, ще се прекрати.“ Той казва още: „Когато бях младенец, като младенец мъдрувах.“ И сега всички ние мъдруваме като малките деца.

Сега всички казват: „Може ли да се живее един добър, чист живот при сегашните условия?“ „Не може“, казват.

– Така е. Онова, малкото дете, пеленаче, което е останало на 6 месеца без майка, може ли да живее един чист живот?

– Не, то е осъдено на смърт. Но смешно е онзи млад човек на 21 година да каже, че не може да живее без майка си. Следователно ние трябва да се укрепим. Мнозина са укрепнали и за тях не е извинение, че са малки деца. Не, не, може да се живее в този свят по закона на Любовта Божия. Може да се живее смислено. Нима мислите, че онзи орач, който оре нивата си с любов, че тя ще даде по-малко плод от другите ниви? Не, тя ще даде повече плод и този плод ще бъде благословен. Мислите ли, че онзи съдия, който издава решения за своите дела с любов, че тия решения ще бъдат по-слаби? Не, сто пъти

по-силни ще бъдат тия решения. Мислите ли, че онзи професор, който разрешава своите учени трудове с любов, че ще бъде по-слаб умствено от другите? – Не. Любовта е единствения потик, който подтиква хората да мислят, да чувствуват и да действуват. Каквото правят хората в света, все за любов говорят. При сегашното наше развитие, обаче, има едно криво разбиране на Любовта. Бог е дълготърпелив. Той търпи своите деца и счита, че всичко, което хората вършат на Земята, е играчка.

Сега, като пътувах в трена, запитаха ме един философски въпрос: „Господине, как ще оправдаете съвременните несправди, които съществуват в света?“ Ще ви кажа: според мене, светът е много добре създаден. Има светове, които живеят по Бога, но Земята за сега е една болница. Хората са се разболели и Бог ги е изпратил тук на Земята, в тази болница да се лекуват и ще дойдат при тях всички онези лекари със своите губерки и ножове да ги лекуват. Един ден, като излязат хората от тази болница, тогава ще влязат в Божествения свят, дето ще видят, че светът е другоаче устроен. Нашите правила тук за живота не са меродавни, защото Земята е една болница. Всички хора на земята са болни и Писанието казва: „Целият свят в грех лежи.“ И Давид казва: „В грех ме зачна майка ми.“ Следователно какво има да доказвам? От този живот, който ние живеем, няма защо да мислим, че ако ние сме така създадени, че и всички други са така създадени. Туй е едно болезнено състояние, от което можем за излезем. Ние, съвременните хора, сме болни. Може да ми кажат: „Защо ми говориш така?“ – Че как? Може ли да питате Слънцето: „Защо ме грееш така?“ Ами че аз си грее, ако можеш да разбираш защо грее, добре, ако не можеш да разбереш, пак добре. „Ами, кой ти даде това право да се движиш в тази посока, а не в обратна посока?“ – Тъй ми е казано, аз изпълнявам, точ в точ онзи великия закон, който ми заповядва. А ние,

хората на Земята се движим накъде? – И на изток, и на запад, и на север, и на юг. Тръгнеш да направиш едно добро, но насред пътя се връщаш и казваш: „Няма да направя това добро.“

Съвременните хора аз ги уподобявам на Настрадаин ходжовата кола. Един ден той си направил една пещ. Дошъл един и му казал: „Слушай, ти си направил устата на пещта към север, трябва да бъде на юг.“ Поправя я той. Дохожда друг, казва му: „Ти си турил устата на пещта на юг, трябва да е на изток.“ Поправя я пак. Трети му казва, че иска да обърне устата на пещта към запад. Обръща я той, но вижда, че това му костува, затова взел една кола, турил на нея пещта и накъде му казвали да обърне устата ѝ, на там я въртял. Така задоволил всички. Не, разумните пещи трябва да имат уста, отправена към една посока. И за в бъдеще, когато ние разберем великата воля Божия, тогава може да няма нужда от пещи.

Жената мисли за пример, как трябва да сготви на мъжа си. Питам: женските птици мислят ли как трябва да сготвят на мъжете си? И те се женят. Женската казва на своя възлюбен. „Ела, мой възлюбени, на това дръвче, там има нещо сготвено от Слънцето.“ Аз ги гледам, дойдат тя и той, кацнат на една черешка, наядат се и хайде, хвъркнат си. Кацват от дърво на дърво, пеят си. Тя не казва на мъжа си: „Слушай, ти от где ще донесеш за готвене.“ И той не казва на жена си: „Ами ти, как ще сготвиш?“ Ние съвременните хора, казваме: „Слушай, ти трябва хубаво да наготвиш.“ Това е най-важното нещо за сега. Не, има един етап на развитие, но има нещо по-важно, когато аз обичам един човек, ще му сготвя. И когато той ме обича, ще ми сготви. Въпросът не е в това. Бог е сготвил заради нас, Той ни е направил зрънца, приготвил ни е плодове, дал ни е всичко.

Отивам към Варна, седи при мене един благородник. „Много лоши са тези времена.“ Защо приятелю? „Ами, че няма какво да яде

човек.“ – Ами малко хляб със сиренце? „Е, не се наяждам аз с хляб и сирене.“ Гледа ме той, изваждам си аз за обяд 2-3 червени домати и една краставица. Рекох, пълнени са тия домати, пълнени са от Слънцето. А сега някой ще извади пълнежа на доматиите и ще ги напълни с ориз. Хапвам си от тия домати и казвам: „Ето моят обяд.“ Приспособявам се към условията на живота. Защо ще седна да му мисля много? Аз благодаря на Бога за всичко, което ми е дал. Взема си една краставица, тя действа отлично на стомаха. Разбира се, цял живот не трябва човек да яде краставици, но лятно време, тя действава [...] е нещо хубаво.

Това са посторонни въпроси, но единственото нещо, което може да осмисли нашия живот, това е Божествената Любов, която може да проникне в сърцата, в умовете и в душите ни.

И тъй, да възлюбим Великото в малкото, да възлюбим малкото във Великото и след туй да възлюбим Великото тъй, както себе си. Схванете ли вече този закон, във вас ще дойде друго едно разширение, ще се роди онова вътрешно задоволство на живота. А при сегашните условия, каквото и да ви дадат, вие все ще бъдете недоволни, защото ние живеем в закона на промените. Този закон на промените, можем да го изменим само тогава, когато възлюбим Господа, тайно в душата си. Тогава няма да говорим много. Човек, който разбира основния закон, той говори малко. Кажете ли нещо, той трябва да го изпълни. Помисли ли нещо, трябва да го направи. Почувствува ли нещо, трябва да го извърши. В духовния живот всяка мисъл, всяко чувство и всяко действие трябва да се изпълни. Някой казва: „Аз искам да живея по Божествено.“ Може да живееш по Божествено, но трябва да знаеш, че по Божествено всичко става. Ако един ден ти се разгневиш и кажеш: „Цяла София да се премахне, да из* гори!“ Знаеш ли, че това ще стане. Да, но тогава ти ще се отделиш

от Бога и ще станеш един обикновен човек. Онези Христови ученици, които не разбираха закона, казаха на Христа: „Учителю, да направим като Илия!“ Не, има друг един закон, по-велик от Илиевия. Аз ще ви го кажа: На онзи, когото не обичаш, дай му всичко, от което той се нуждае. Дай му всичко, но не стой при него да му разправяш. Дай му и се отдалечи. Той никога няма да те забрави. Лошите хора са много добри. Любовта всичко прави. Един човек може или да те обича, или да те мрази, едно от двете. Когато говоря на противника си и той е от нещо недоволен, ще му дам това, от което е недоволен.

Един господин отива да се изповяда пред един свещеник. Казва му: „Нещо у мене иска винце да пие.“ – „Дай му, казва свещеникът, дай му малко да си вкусне.“ Сега вие ще кажете: „Да, дай му, но ако то стане господар?“ Няма да стане господар, защото ще се появят много други, които ще противодействуват. Един ще иска винце, втор – друго нещо, трети – трето нещо, докато се неутрализира силата на първия. Онзи, който днес поиска винце, утре ще поиска водичка. Между водата и винцето има връзка, защото винцето е излязло от водата, мязат си. Онзи, който може да пие вода, може да пие и винце и онзи, който може да пие винце, може да пие и вода. Онзи, който иска да пие винце, дайте му, той няма да се опие. Вие се заблуждавате, сами създавате пиянството. Вие казвате: „Ако ти дам винце, ти ще станеш пияница.“ Вие с вашите заблуждения, предполагате неща, които няма да станат. Някой иска винце. Дайте му винце! Вие казвате: „Еди-кой си закон казва, че ако пиеш винце, пияница ставаш.“ А той казва: „Дай ми винце, от туй винце аз ще направя едно изкуство.“ Онзи, който ти говори разумно, дай му.

Тогава как ще оправдаете онзи факт дето, Христос направи от водата вино? Запитват: „Какво искаше да каже Христос с това, като направи водата на вино?“ Те не разбират мистицизма, нямат понятие

от него и се държат за буквата на закона. Друго е подразбирал Христос. Аз бих пил такова вино. Ако някой от вас може да ми направи от българската вода вино, аз бих го изпил наведнъж. Но, стига да е направено от вода, а не от нещо друго.

И тъй, когато дойде разумната Любов, ние всички трябва да постъпваме разумно. Аз ви говоря сега като на ученици. Има един момент в живота, който е важен. Вие някой път се вслушвате в това, какво ще каже някой приятел за вас, или какво ще кажат хората. Не се вслушвайте в това! Каквото и да кажат за вас, обърнете се към Бога и кажете: „Туй, което ми се дава, е най-доброто за мене.“ Вие не знаете каква е крайната цел на Бога. Да кажем, че всички хора се нахвърлят върху вас, казват: „Той е такъв, онакъв.“ Е, добре, факт е това, но щом ние казваме, че всички живеем и се движим в Бога, че в нас прониква Неговия ум, то веднъж Той е допуснал това, няма да се спираме и да обсъждаме, защо това е така, но ще кажем: „Щом от Бога е допуснато това, всичко от Негова страна е добро. Той сам ще разреши въпроса.“

На, вие нали сте сестри от Новото учение, защо не разсъждавате така? Вие казвате: „Моят мъж не ме разбира.“ Щом не те разбира, значи такава е волята Божия. Ти казваш на мъжа си: „Хайде да не готвим!“ Ти заповядваш и той се подчинява: „Е, добре, хайде да не готвим!“ Това любов ли е? Не, не е така. Твоят мъж направил нещо. Ще кажеш: „Такава е волята Божия.“ Може да е постъпил несправедливо, няма да го съдиш, но ще кажеш: „Какво иска той да ми каже с тази постъпка?“ Мислиш ли, че това нещо е произволно? Ти си се молила, молила за мъжа си и той дойде, та те нагруби. Той те изпитва, като някой професор. Ти казваш: „Цял ден съм се молила заради него, а той ме нагрубява.“ Че покажи в този момент любовта си! Кажи: „Колко е хубаво, колко е красиво всичко това!“ Тези думи са тъй съдържателни, те носят едно скрито богатство в себе си. Един от

древните адепти носил един скъпоценен камък. Минавал покрай едно място и като се боял да не му го откраднат, завил го в една материя, която отдалеч смърдяла. Кой как минавал покрай това място, отбивал се на далеч, бягал от това място, но там вътре бил скрит скъпоценния камък. Мъжът ти каже някоя обида, това е скъпоценният камък, отвън е смрадлив. Кажи: „Дай го сам“, вземи го, запуши носа си, развий го и кажи: „Колко бил умен моят мъж!“ Друго разрешение на въпроса няма.

Аз съм слушал някои сестри как се разговарят. Няма да ми се сърдите, сега ще ви кажа. Една друга си разправят, оплакват се от мъжете си. Едната казва: „Аз да ти дам един съвет. Той като дига шум, ти мълчи, че като дойде на себе си, тъй след 1-2 дни, ти го поклъвне малко или пък тъй, бъди малко сърдита.“ Не, тъй не се разрешава въпроса. Единственото нещо, което можеш да направиш, то е да привлечеш мъжа си, да го обърнеш към Бога и да кажеш истината, че той е направил една постъпка съобразно Бога. Никой не умира сам и не се ражда сам. Ние се раждаме по волята Божия, умираме по волята Божия, женим се по волята Божия, развеждаме се по волята Божия. Щом е така, всичко, което става по домовете, става по волята Божия. Защо тогава да не приемем този факт на любовта тъй? Туй при сегашните условия е едно практическо разрешение на въпроса.

Аз зная сам колко е трудно. Аз съм го опитвал, опитвал и съм дошъл до едно разрешение и в туй разрешение няма никакво изключение. Подчини се на волята Божия, и веднага законът проработва. И затуй сега всички ще работите върху третия закон, да познаете Бога във всички проявления. Каквото и да ви се случи, кажете: „Такава е волята Божия.“ Ще бъдете радостни и весели за онова, което Бог ви е дал. Тогава ще познаете Бога в малкото, ще Го

познаете във Великото, ще Го познаете в Неговата същина и ще имате вечен живот.

Ще видите, че сега живеете на Земята, а не на Небето и един ден, като се качите, вашето съзнание ще се разшири. Тогава и мъже, и жени, и сестри, и братя, всички ще влезем в Новия живот и нашите отношения ще бъдат други. Може да имате всякакви други разрешения, но това е едно коренно разрешение на въпроса: обикнете Бога с всичкото си сърце, обикнете Бога в ума си, и навсякъде, където и да ходиш, не мисли за ближния си, мисли само за Бога и Той ще изглади работите ти.

Сега аз желая да приложим туй правило и за идущата година да живеем според него, да се възцари Бог в умовете, в сърцата, в душите, в духовете и навсякъде да царува със своята Любов, със своята Мъдрост и със своята Истина.

Туй правило е свещено!

„Бог е Любов“

Добрата молитва

*Беседа от Учителя II-ри Младежки събор на учениците от
Всемирното Бяло Братство София, 6 юли 1924 г.*

УЧИТЕЛЯ – РАЗУМНОТО ТЪЛКУВАНЕ НА ПРИРОДНИТЕ ДЕЙСТВИЯ

19:30 ч.

Тайна молитва

„Тъги скърби“ (всички пеят 3 пъти)

Упражнение:

Вдигнете си дясната ръка и концентрирайте ума си в нея.
(Няколко минути)

Тази вечер ще говоря върху: *Разумното тълкуване на природните действия.*

Аз ще ви запитам един въпрос: Защо вие, майките повивате децата си с пелени? Вие правите това по образа на природата. И природата обвива своите деца, не ги оставя голи и всичките нейни деца все са облечени. Е, какво може да съдите по тази обвивка? По самите пелени, с които детето е облечено, можете да съдите дали туй дете живее в пролетта, лятото, есента или зимата. Как? Нали знаете, ако живее в зимата, пелените ще бъдат по-дебели; ако живее в пролетта – по-тънки; в лятото – съвсем тънки; в есента пак по-дебели, а през есента пак същия процес ще се преповтори. Ще знаете, всяко нещо си има обвивка в света, защото материалите в света произтичат от условията, в които вие се намирате, тия условия са общи за всички. Трябва да знаете, че в природата съществува един велик закон, който урегулира отношенията на всички живи същества, на всички окръжаващи предмети. И този закон не действа за хатъра на едного или друго, но той е взел всичко пред вид и всяко едно живо

същество трябва да се съобразява, иска – не иска. Ако не знае, ще се научи; ако знае, още по-добре. Ако главата му е по-дебеличка, повече ще се чука, чука, докато най-после в тази глава проникне разумното на този закон или казано на научен език: ще се диференцира тази глава, ще се видоизмени.

Сега аз не съм за ония дълбоките скали, които трябва да имат вашите души. Разумното не е да се направят големи дълбочини в душата ви. Не, дълбочините често идат от съпротивлението на вашата воля. Когато идвате в разрез с Божествената воля или ако някой път съществува някоя голяма вдлъбнатина във вашия живот, която не може да си обясните, то е в резултат от противодействието на вашата воля. Следователно когато две воли се срещат, винаги става едно огъване и тогава се образуват две могили и тия воли се намират на двата противоположни върха, дето може да стане престрелката. Следователно колкото противодействующите сили са по-големи, толкова огъването е по-голямо.

Въпреки това, когато вие изучавате духовния живот, някой път казвате: „Нали с молитва всичко може?“ А, всичко може, всичко разумно може с молитва, но безумните неща не могат. Чудни са хората като казват: „Всичко може.“ Всичко, което е разумно, може, но вие не можете със своята молитва да спрете Слънцето в своя вървеж. Вие ще цитирате, че Исус Навин спрял Слънцето. Вие бяхте ли там? Най-после то е един символистически език, а то не е било така, както е писано. Вие трябва да разбирате езика на природата. А езикът на природата не е буквален език, той е символистичен език, и който тълкува езика на природата в буквален смисъл, той е на кривата страна.

В природата, за да се извърши един разумен акт, има хиляди начини, по които той може да се приложи, разбирам хиляди начини в

приготовленията за прилагане, а има само един истински разумен начин на изпълнение. Природата си има много сили, чрез които ще опита степената на вашата интелигентност. Тя има хиляди начини, по които може да се реализира един акт и във всеки един акт ще определи степената на вашата интелигентност. Но един начин, един път има в Божествения свят и този начин ще определи степената на вашата интелигентност, степената на вашата добродетел и степената на вашата воля.

Е, сега допуснете, че вие се движите по един висок планински връх от 3000 м. Има един широк път, който така се върти, обикаля, има и друга една пътека, която отива стръмно нагоре. Питам: как ще определите характера на тия хора, които ще се изкачат по стръмния път, и онези, които ще минат по широкия път? По широкия път ходят всички разложени хора, които не обичат мъчното в живота – обичат винаги лесното. Казват: ние ще се въртим яваш – яваш, все ще стигнем, както и да е. А онези, силните натури, в които има воля, казват: „Този път, широкият, който обикаля, не го искаме, ние ще идем направо нагоре.“ Следователно по движението се определя характера на един човек.

Сега друго, знаете че в някое село сеят повече овес, в друго ечемик, ръж и жито. После, там дето расте овес и ръж, жито не расте. Е, какво може да заключите вие от това, че в някое место се сее повече ръж, за хората там какво ще кажете? Онзи, който разбира закона на тия възможности, които са в природата, той ще определи степената на вашата интелигентност. Аз като влезна в някоя къща, няма защо да ми разправяте вие какъв е вашият характер, виждам кои цветя обичате и зная вече скритото на живота ви. Туй цвете е един свидетел за същността на вашия характер. Ако култивирате розата или карамфилчето, това говори за разумността ви. Може да кажете: „Няма

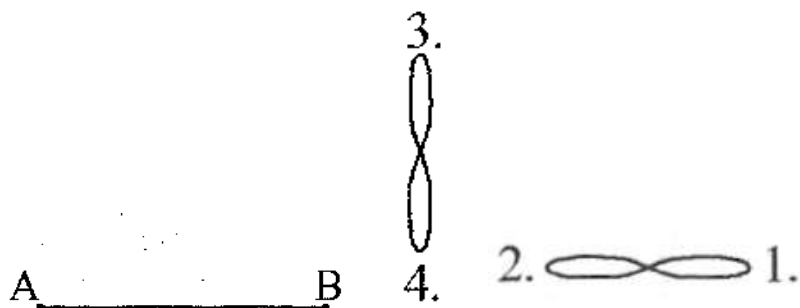
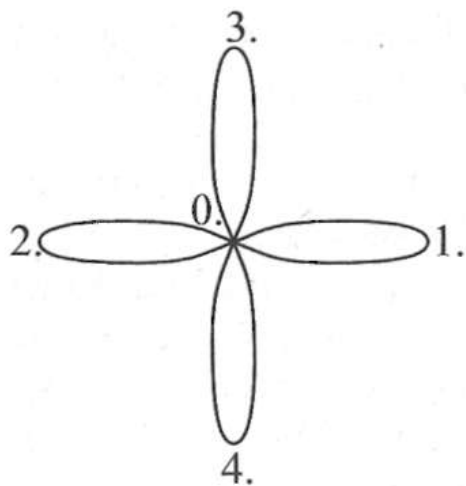
вече да гледам розите, но само карамфили.“ Не, всички цветя са все добри, но каквито цветя култивирате, това са все степени, които определят вашата интелигентност и способността на вашата душа и то без да знаете вие. Често казвате: „Аз обичам това цвете“, но не можете да си дадете отчет защо го обичате, но го култивирате. А тази обич определя вашия характер и дава поток у вас. После, почвата какво определя? За пример чернозема? Че и вие, някои от вас имате повече чернозем, други повече от червената пръст, а някои имате повече песъчлива почва. Черноземът дава отлична пшеница, но това в ниските места. Хората на чернозема са хора разумни, но същевременно те са хора материалисти, те са богатите хора. А онези, които култивират ръжта, са хора на идеята, те са тънки, но скоро се менят. Шопите за пример тук не са много прогресивни. Турците казват: много високият човек е идеалист човек, но не е практичен човек. Ако една планета влияе върху житото, после върху ечемика, какво ще стане? Сега вие храните някои животни с ечемик и това им съдейства за затлъстяване. Следователно ако вие употребявате повече пшеница като храна, вашият живот, вашият разумен живот ще се изрази по един начин. Ако употребявате ръжта като храна, вашият живот ще се изрази по друг начин. А ако изключително се храните с тях, интелигентността ви ще се измени по начина на своето проявление. Затуй именно сегашните хора са склонни към разнообразие на храната, за да получат ония разнообразни елементи, които са необходими за творчеството на всички ония възвишени човешки мисли и благородни чувства.

И тъй, вие трябва да правите вашите наблюдения. Колкото обвивката у вас е по-дебела, толкова условията са по-неблагоприятни. Колкото вашият ум не може да схване някои неща, толкова обвивката ви отвънка е по-дебела. Някои ви разправя някои философски работи,

вие слушате, слушате и казвате: „Тази работа е дълбока.“ Не, че е дълбока, но вие се намирате в зимата и затуй не можете да възприемате добре. А някой път мислите, че с ума си може да обхванете целия козмос. Така ви се струва. И аз го обхващам, но как? Да обхващам козмоса и да го разбирам, то са у мен две различни идеи. Затуй всички вие трябва да се стремите да познавате у вас проявите на вашата душа.

Кажете ми в куба – върха на колко плоскости може да бъде като съединителна точка? Колко страни има, които се събират в една точка? В обикновената геометрия вие казвате, че точката А може да се движи само по посоката към В.

А, ако вземем живата точка О., в живата геометрия на колко посоки може да се движи? Нали тя е съединително звено на 4 линии. Тя се движи едновременно и по 4-те прави. И имате такова едно движение 0.1, 0.2, 0.3, 0.4, 0. От чисто физическо гледище, вие мислите, че тази енергия на точката ще отива по всичките посоки. Не, тя се движи едновременно от ляво към дясно и от дясно към ляво. Туй е един закон, който съществува в природата. Ако вашето движение почва хоризонтално първоначално 1.2, вие ще се намерите в едно противоречие с основния Божествен закон – с движението нагоре и надолу 3.4. Туй не трябва да ви обезсърчава, понеже след като изминете един кръг и туй движение се изменя, тръгва в друга посока. А този кръст, който се образува, той [е] свързан с друга една фигура, която ще се измени. Т.е. ако вие издържате мъчнотиите в света, тия мъчнотии сами по себе си ще се изменят. Туй, което днес ви пречатства, утре ще ви съдейства. Законът е такъв. И туй, което сега ви съдейства, утре ще ви пречатства.

Сега вас ви се струва, че това е малко странно, но това е много ясно. Имаш един приятел, който сега ви съдейства, но не се мине една година, той ви противодейства. Защо? Как тъй? Движението се видоизменило. Аз казвам: най-първо той се движи по този Божествен закон (3.4) Обаче в движението си той изменя посоката и положението (1.2) и сега без да иска, той се движи в разрез с първото положение. Сега тия противоречия в живота произтичат не от самите нас, тия мъчнотии произтичат от самия космос, от самите сили. Вие сте чудни, вие мислите, че сте царски синове, че светът трябва да мисли само заради вас, като че вие сте най-голямото величие, като че сте най-умния, най-добрия и най-силния, вие искате всички да ви

обичат най-много. Не. Най-умният, най-добрият и най-силният е само Господ! Нищо повече. И ако искаш ти да бъдеш такъв, трябва да бъдеш свързан с Него. Нищо повече. Но щом си една малка част, отделена от Него, у тебе няма нищо добро.

Сега аз засягам този въпрос, понеже от ред години се зараждат ред криви разбирания за Божествения път. Аз не обичам криви разбирания, нито глупости в живота. Аз си движа ръката, трябва да знам защо. Ще кажете: „Духът ме кара.“ Не, не, аз трябва да знам този дух. Някой си движи ръката отпред навън, какво иска да каже? – Махай се. Добре. Движа си ръката към себе си, какво искам да кажа? – Ела при мен. И когато онзи плувец иска да придобие сили и той си маха ръцете – цепи водата. А някой ще каже: „Духът ме кара да си махам ръцете, мисля, че е благородно да го послушам.“ Не, това е неразбиране, вие трябва да знаете защо си движите ръцете. Може някой религиозен човек да каже тъй: „Туй движение е специално, само аз го правя.“ Специалните работи се явяват рядко. Тъй както Паганини, който е можал да свири едновременно на 4 струни. Колко цигулари сега могат да свирят едновременно на 4 струни? Няма. На две и на три струни има тук там някои да свирят, но на четири едновременно да свирят, после с цигулката да подражават на китарата и на цял оркестър, това е можал само Паганини. Но се изисква светкавична бързина в движението на лъка.

Сега и вие сте музиканти, ви изучавате живота, най-великата дарба, която Бог ви е дал – да живеете добре. Някой път казвате: „Мъчно ми е, стяга ме нещо в сърцето.“ А някой път кажете: „Много съм радостен, весел съм.“ Защо сте тъжни? Седите в къщи, оклюмнал сте, нямате гориво. Дойда аз, бръкна в кесията си и ви дам пари. Веднага вашето състояние се измени, казвате: „Весел съм.“ Защо? – „Духът Божий дойде.“ Хъм, Духът Божий, аз съм живият Дух Божий,

като турих парите в кесията ви. Защо в единия случай ще считате нещастие състоянието си, а в другия случай -щастие? Защо ще считате скърбите нещастие, а радостите – благословение? Защо така трябва да се тълкуват нещата? Аз ще ви дам един начин от природата: когато получите един цирей и той се пълни, вие считате това за едно нещастие, а когато този цирей се пукне и изпразни, вие се радвате. Но вие така не постъпвате във всеки случай. Когато вашата кесия се пълни, вие се радвате, че защо? И тя е един цирей, който се пълни, но за него се радвате, когато се пълни. В първия случай вие постъпвате разумно, понеже тази нечиста материя е причинила болка, вие казвате: „Колкото по-скоро се махне тази натрупана материя, толкова по-добре.“ Но във втория случай вашите разсъждения са по-други. Сега някои от вас искате да бъдете пълнички. Мислите ли, че при тази пълнота вие ще бъдете щастливи. Има значи такива изкуствени процеси вътре в природата, които не са дадени за онзи разумния живот. Следователно те всякога произвеждат едно болезнено състояние в душата.

Сега аз съм за онова разумното разбиране. Ако ние разберем разумно Божиите закони, ще имаме по-малко страдания, т.е. страданията ще бъдат приятни – те ще имат смисъл. Защото страдания в живота трябва да има. И колкото една душа има повече да страда, колкото повече преживявания тя има, толкова тя повече се обогатява с знания и мъдрост и толкова повече добива своята свобода. Казано е „Блажени страждущите“, значи, които разумно страдат. Аз не съм за безумното страдане, но аз съм за онова разумното страдание, което ще внесе в душата ви знание, мъдрост, красота и ще подигне всичко онова благородното у вас. Ако страданието насочи енергията на един поет да напише едно стихотворение за благото на човечеството, туй страдание е благословение, но ако от туй страдание

той се ожесточи и напише едно злъчно стихотворение, рекох, това страдание не е разумно.

Когато говоря, че трябва да страдаме, аз всякога разбирам: разумните, Божествени страдания, които са определени в живота за нашето подигане, трябва да приемаме с благодарност. Но и никой от вас не трябва да увеличава страданията си. Всички трябва да се стремите към следующето, ще ви дам две правила:

Първо правило: да не увеличавате страданията никому и да не увеличавате радостта никому.

Второто правило: да не отнемате страданията никому, и да не отнемате радостта никому.

Оставете този човек постоянно да си носи своята радост. Колкото и да е малка тази радост, може би в някое заблуждение, оставете го да живее с заблуждението си, отколкото да му отнемете радостта. Няма по-лошо нещо от това да отнемеш радостта на някого и да оставиш душата му празна, без да оставиш някое благословение на място. Няма по-голямо престъпление от това.

Сега вие се готвите за работници Божии, затова сте пратени на Земята. Вие от тази болница скоро ще излезнете и трябва да знаете как да лекувате другите. Как се лекува един човек? Не да му разправите една ваша опитност. С тази опитност не всякога се разрешава въпроса. Моята опитност не е ваша опитност. Вашият път е съвсем разнообразен от моята опитност и някой път, освен че няма да ви придаде нужното, но може да ви спъне. Вашата опитност може да роди излишна амбиция у него. Когато предавате една ваша опитност, ще предавате най-малкото микроскопическо ваше преживяване, а аз забелязвам, вие украсявате вашите преживявания. Не, ще ги изнасяте тъй както си са. Аз често слушам някои разправят: „Ти знаеш ли, аз видях едно ангелче!“ А като ги попитах как

изглеждаше ангела, ще кажат: „Ангел цял не беше, но нещо много светло беше.“ Е, какво? – „Една светла точица.“ Тогава от где знаеш, че беше ангелче? – „Ама, светло беше.“ Действително, ангелите носят светлина, но тази светлина не е ангела. То е символичен език. Ако аз нося своята свещ, ще каже ли тази свещ: „Аз съм еди кой си господин.“ Не. По тази свещ може някой да съди за моя характер, но свещта не съм аз. Колкото по-голяма светлина хвърля свещта ми, значи у мен има желание да осветля целия път, туй показва степента на моята интелигентност. А ако излезна с една малка вощеница, значи не съм от много щедрите хора.

После ще знаете друго, стремежът на всеки човек се изразява органически. Всичките прояви на скрития човешки живот се изразяват на главата. Природата е турила белег на всичко. Ако ти имаш много храни в хамбара си, то е едно условие за живота, но тя не е една сигурност за твоя живот. И вие виждате, че хората като се грижат много за себе си, чрез храната да се осигурят – умират. Някой ще каже: „Ама онези, които се молят 3-4 пъти на ден не умират ли?“ – Умират. Аз казвам: Който се моли и който не се моли, еднакво умира, но има едно различие в умирането. Онзи, който се моли, умира радостен, спокоен и весел, светлина има в душата му, аз ще го уподобя като мома, която се жени, оставя майка си скръбна, но има надежда, че за бъдеще нещо ще стане, а може и да не стане. А онзи, който не се моли и умира, е като онзи в затвора, идат стражари да го водят. Единият умира като булка, а другият умира като затворник. Е, какво бихте избрали вие? Нали като булка да умрете. И затуй ще се стремите по възможност да не увеличавате вашите страдания.

Сега в този път, в който сте тръгнали, ще изучавате Божиите закони в природата, които аз ви казвам и които всички велики хора

са казвали в миналото, но същевременно ще наблюдавате и вашия живот и живота на хората и после ще преобразите живота си.

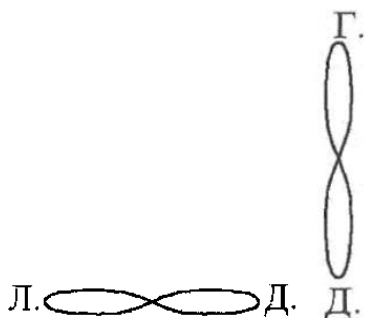
Сега да се върнем към тия движения. Казвате: „Да вървим направо АВ.“ Добре, но в туй право, ако има известно лъкатушене насам и натам -аа и бб, има ли нещо криво? В магическия жезъл и там има две змии, които се прекръстосват. Човек, който се движи към Бога, може да се движи в ляво и в дясно. Няма криво в това, ако човек мени своя метод. Не всякога ние сме длъжни да постъпваме по един и същ начин. За правило имате вие, че като посрещнеш един човек, трябва да му се усмихнеш. Но аз го срещам вечерно време в една тъмна нощ, как ще види той моята усмивка? Или е много прашно, мога ли аз да му се усмихна? Ти няма да ме питаш: „Защо не ми се усмихваш?“ – Прах има. При праха аз не мога да ти се усмихвам. А мога да ти се усмихвам при една много хубава среда, когато и Слънцето се усмихва или казано на друг език: когато условията на живота са благоприятни. Аз засягам този въпрос, за да направим нашият живот хармоничен и приятен. Да вземем кухнята, всички знаете да готвите до съвършенство. Но вие можете ли да готвите, както природата готви? Аз казвам, има една идеална кухня, вие не можете да готвите, както природата готви. Вашето ядене след 2-3 дена вкисва – вмирисва се, а готвеното от природата може да го държите, 4-5-6 месеца издържа. Каква грамадна разлика между нейното готвено и вашето.

Има известни мисли и желания у вас, които са плод на природата и Божествения Дух, който е работил с милиони години. А има и ваши мисли и ваши желания и действия, които са продукт на вашето изкуство, те са копирани, те са мъртви. Следователно аз съм за Божественото вътре в вас. И колкото повече ние се приближаваме към Божествените мисли, толкова живота става по-приятен и ние по-благородни. И тъй, имате една точка, която се движи в 4 посоки. Имате и 4 правила от една и съща точка. Най-първо ще се подвижиш в ляво и дясно. В ляво да се подвижиш, по права линия, означава да разрешиш въпроса чрез сърцето си. Да се подвижиш в дясно, то значи да решиш този същия въпрос с ума си. А да се подвижиш на едната и другата страна едновременно, значи едновременно да се подвижиш чрез сърцето и ума си. Това е първото движение: на ляво и на дясно. Второто движение нагоре и надолу, значи да разрешиш въпроса чрез висшия си разум, чрез Божественото и като го решиш чрез Божественото, да вземеш и противоположното на туй Божественото, да слезнеш при злото и да забележиш туй, разумното какви отношения има с злото в живота.

И тогава имате четирите посоки: сърцето и ума, разумния живот и материалния живот. Следователно онези хора, които разрешават живота най-разумно, те разрешават и материалните си работи. Вие не можете да разрешите материалните си работи, докато не разрешите разумното по сърце и ум.

Сега е въпрос кога се отваря сърцето, да заработи Божественото в мене? – Когато живеем според природата. Тогава аз съм като един голям извор, мога да помагам на всички, защото Божественото се е събудило у мене, има какво да давам. Този извор е толкова голям, той не може да седи тъй – трябва да излиза и аз го пращам да върви. Следователно когато въпросите се разрешават не чрез висшия разум трябва да знаете, че те принасят едновременно и радост и скръб. А скърбите произлизат от материалния живот. В ляво и дясно се разрешават въпроси само за отношенията на хората, тяхната обхода. А пък ако искате разумно да разрешите въпроса, да живеете и разумно да се обичате, непременно трябва отвесно да се подвижите към Бога, а после към центъра на земята. Там са корените и клонищата на този великия Божествен живот.

Сега тази мисъл ясна ли ви е? На някои е ясна, но и някои съвсем се заплетохте. Теченията, които отиват от дясно към ляво имат връзка

със сърцето, чувствата работят повече. За пример забелязали ли сте когато човек ходи какво става? Ако човек тръгне с левия как напред едновременно дясната ръка излиза напред. Природата казва тъй: в материалния свят, което искаш да разрешиш с левия крак, в умствения ще го разрешиш с дясната ръка. Едновременно участие взимат и сърцето и ума. Сърцето с краката, а умът с ръката. В природата има два метода. Най-първо почваш с десния крак и лявата ръка. С това свършва ли се въпроса? Не, ще промениш – левия крак напред и дясната ръка напред. (Направи това три пъти) И като свършиш с туй, има още един метод. Ще се спреш тогава – ще дойде тогава мисълта, с главата си ще решиш въпроса по всичките правила. А вие ето къде бъркате. Какво ще се нрави? Чупите си ръцете, но тъй, ти съвсем ще объркаш конците. Изправи се, приложи тези три методи. Ще кажете: „Смешна работа е това.“ Но другото е 100 пъти по-смешно или да си стискаш главата. Няма какво да я стискаш, тя не е диня да видиш дали е зряла. Ти ще вдигнеш кракът си тъй, ще кажеш в себе си: „Бог е направил този свят разумно и Той ми е дал крака.“ Ще подигна очите си нагоре – този въпрос ще се разреши. Не, че вие ще го разрешите сами, но по този начин като постъпите и другите същества, които са в връзка с вас, понеже сте едно цяло, ще ви дойдат на помощ.

Сега много хора умират в света, понеже нямат движение техните мускули. Вие може да направите и друго нещо: всяка вечер да раздвижвате мускулчетата, ставите на пръстите си. То е един много добър начин за лекуване. После да мислите върху нервната система, върху тия стави и мускули. Търпение ще имаш да помислиш за себе си. Тогава и Божественото във вас ще почне да работи. Затуй ние ще се стремим да разберем Божия закон, да го осветим и да не правим името Божие карикатура.

Аз знам, Господ говори на умните хора по един начин и на глупавите по друг начин. Когато си вдигне десния крак, Той говори едно; когато си вдигне левия крак, Той мисли друго и като се спре – говори друго. Друго е положението тогава. Това са все символи в живота. Де наблюдавате вие сега? Всичките ваши наблюдения трябва да бъдат правилни, да бъдат във връзка със силите на живата природа, която е майка на цялото човечество. И когато главата ви е в връзка с Бога, Баща на нашия разумен живот, и сърцето във връзка с Божествената Любов, тогава вие ще имате тази, великата опитност на великите хора, които са живели в миналото. Този е начинът, чрез който може да се събуди Божественото във вас. И затуй никога не бързайте, но и никога не се обленявайте.

За през следующата година бих ви дал едно правило: Събудите се сутрин – не стойте празни. Никога в леглото си не стойте празни. Ако останете в леглото си и се молите, добре, но ако останете тъй празни, дяволът ще влезне. Като стане 4 часа, стани! Нищо повече. Никога не спи повече. Измий се – 5, 10, 15, 20 минути бъди в дълбоко размишление за живота, и после започни работата си, която имаш да вършиш. И тогава 10 пъти по-успешно ще я свършиш, отколкото, ако останеш още да лежиш, въртиш се на едната страна, на другата. Ще кажете: „Ама, да си починем.“ Няма да си починеш. Почивката става по съвсем друг начин. После по кой начин излизате от леглото си? Как правят децата? Завъртят се на едната страна на другата, че тогава стават, а някой път си и потрият очите. Кой е най-правилният начин за ставане сутрин? Да станеш изведнъж! Направете наблюдение при едното ставане, при другото, за да видите какви са резултатите.

Сега помнете, аз говоря за съзнателния живот. Това, което казах, то е когато съзнанието е пробудено, а не да бъде изкуствено, но по онзи естествен начин, тогава като стане човек, усеща се обновен и не

уморен, а някой път му е и много леко, радостен е. Някой път може да се случи да се усеща и тъжен, има си своите причини. А ако станете сутрин и духът у вас не е спокоен, то си има причини. Ние ще влезнем в една друга област, която ако ви я обясня сега, ще причини по-голямо зло отколкото добро. Затуй ще изоставим тази област сега. То е както като изучават студентите в университета симптомите на разните болести, че слабите и като излезнат вън, не могат да се освободят от тези симптоми, не могат да издържат. Щом стомахът е разстроен, езикът е бял; щом черният дроб е разстроен, очите са жълти. Щом волята е дисхармонична, стомахът отслабва. Всичко се отразява на човешкия организъм. Но човешкият дух е в състояние да поправи всички погрешки. Наблюдавайте вашите лица. Аз искам лицата ви да бъдат естествени. И ако при сегашното състояние ние ви предадем тази мярка, с която да мерите, вие всички бихте се обезсърчили. Затова някой път е необходимо да има невежество.

Сега, създайте си едно красиво лице, лице което е пластично, което изразява интелигентността, чувствата и волята ви и Божественото, което във вас работи. Всичко това да е естествено. Там е силата. Сега вие и мен наблюдавате. Но аз съм много естествен. Защо? Какво има да ме наблюдавате? Аз зная, че колкото и да ме наблюдавате, вие не можете да проникнете в мен. Тъй ме е направил Бог, да не можете да ме проникнете. В пространството може ли да проникнете? В Божествения път, във всеки един човек има една страна в душата, в която ние не можем да проникнем, вънка от обикновеното. Обикновените мисли, това обикновеното, то не разрешава онзи великия въпрос, до който сте дошли. Всеки трябва да живее разумно. Вземете пример как апостолите са живели и те са живели 2000 години преди вас, но ако те биха живели сега, те щяха да живеят другояче, и те имат друго разбиране сега. Те сега не могат да

ви говорят на езика, който тогава са имали. Майката как говори на детето на 3 години и как на същото дете, когато стане на 22 години и свърши университета. Ще му говори ли „маминото пиленце“? Не, съвсем друг език ще употреби.

Та разумните прояви седят в следущето: да сме в съгласие с ония условия, които регулират живота ни и да има по-малко противодействия от нас. Защото при всяко противодействие се явяват и излишни страдания. Има страдания излишни в света има и радости излишни. Знаете ли коя е излишна радост? Имате един лотариен билет – печели 500 000 лева, вие скачате радвате се. Но изведнаж ви кажат: „Това не е вашият билет, той е друг.“ Веднага се прекъсне вашата радост. Затова не се радвайте на неща, които не сте проверили. Радвайте се повече на онази мисъл, която може да ти даде поток отвън [отвътре], отколкото на парите, които ще получите отвън.

Сега, като гледате тъй разумно, живота на всички ученици ще се осмисли и вие ще дадете друга насока. Понеже вие трябва да образувате една вълна, която трябва да е в съгласие с великата вълна, която сега трябва да подвиги света.

Песен: „Ходи, ходи, ходи.“

Вземете от песента, този живот трябва да се влее в тия малки цветенца. Значи, трябва да се влее Божественото, за да има живот. Тъй като разбираме, песента има смисъл. А ако я разберем по обикновеному например, за външните цветя, те са ограничени. Но ако разбираме духовната страна, тогава тази песен има смисъл. Един духовен характер, изразен в един обикновен мотив.

Тайна молитва

I-ви ден от събора, II-ра беседа 6.VII.19242., неделя София

УЧИТЕЛЯ – РАЗУМНАТА ЛЮБОВ И СВЕТЛАТА МИСЪЛ

б ч с.

Човек е създаден в 6 дни. Шестият ден е денят на Венера, денят на Любовта. Следователно ние трябва да оправдаем своето създание. Човек не може да определи разумната Божия Любов, но той е взел от нея в цялата си душа, за да изпълни онова свято предназначение, за което е дошъл на Земята. При сегашното състояние на човека, в първия ден трябва да се внесат два елемента: разумната любов и светлата мисъл. Във всяка светла мисъл няма ферментиране и в Божествената Любов няма разединение, там има единение, общение. По това се познават те. Дотогава, докато човек дири своите лични интереси, той не живее в този ден, той живее в други дни. Който живее в шестия ден, трябва да се стреми да оправдае закона на Любовта. Докато не разбирате тази Любов, не може да разбирате смисъла на какво и да е, не може да имате една по-възвишена култура, не може да има едно философско общение между хората. Ще има общение между хората, но то ще бъде такова обикновено, каквото сега съществува, а не общение, каквото имат хората на Любовта, хората на шестата раса.

Хората на шестата раса трябва да имат разумна Божествена Любов и светла мисъл. Тези два елемента трябва да проникват в целия вътрешен мир на човека. Днес, колкото повече говорим, толкова по-зле става всичко. Мисълта трябва да се предава мислено, един вътрешен говор трябва да има. Писанието казва: „Който много говори, много греши.“ И право е. Нашият говор всякога не е така мек, думите

ни не са тъй подбрани, настроението ни не е всякога тъй хубаво, и вследствие на това произлизат ред недоразумения. Някой път даже и най-грубият човек като мълчи, минава за много благороден. Всички трябва да работим над себе си. Всичко това е важно, докато Божественото съзнание у нас вземе надмощие, да се хармонираме, да чувствуваме Бога в себе си, да носим Неговия образ. И може това, защо не. Приятно е.

А при сегашното си състояние усещаме нещо друго. Събудиш се сутрин, усетиш в себе си една тъмна личност, неразположен си, стягате нещо на сърцето, биваш груб. Това е човекът на света. Щом се събуди Божественото в тебе, ти усещаш една светлина, Божественото работи в тебе, ти си радостен, весел, готов си на всякаква услуга. Бог е в света. Най-малкото нещо е да обърнеш мисълта си към Божественото. Изгубиш ли Божественото, спъваш се на пътя.

Мисълта ми е тази: всичко почва от работата на Земята. Каквото работите на Земята, то е за да добиете тези два елемента. Може да имате знания, да знаете всичко, може да имате сила, нямате ли обаче тези елементи, не можете да използвате нито знанието нито силата. Направете един опит през тази година: не бивайте пасивни, но постарайте се да оставите Бог да уреди вашия външен и вътрешен живот. И външния и вътрешния живот се урежда от Бога. Каквото и да ви се случи, оставете Бог да го уреди. Страдате, имате големи скърби, оставете се на Бога. Той, със Своята Мъдрост, ще уреди живота ви и като го уреди, вие ще видите великото и славното вътре в живота. Бъдете като децата, останете тихи и спокойни и се оставете на Бога, Той да уреди всичко. Този е единственият път, по който може да се въдвори Божествената хармония. Ако Божественото не влезе във вас, никаква хармония не може да се въдвори. Може да ви се държат най-хубавите проповеди, може да изучавате най-добрата философия,

може да изучавате цялата наука -математика, история и всички други науки, но не влезе ли във вас Божественото, вие ще бъдете един богат човек, който има всичко за ядене, но не може да го използва. Дадете ли място на Божественото, вие ще мязате на един богат човек, който има всичко и може да го използва, който има най-хубавия въздух.

При сегашните условия на живота, въздухът упражнява върху нас много голямо влияние. Най-активните сили са свързани с въздуха, затуй дайте почивка на дробовете си. Не се стискайте, нека всеки от вас усети разширение на дробовете, на дихателната си система.

Тия са няколко мисли, които ви подхвърлям. Всеки от вас трябва да бъде човек, създаден в шест дни. Човекът е дете на Любовта и той трябва да оправдае тази дума Любов. Не трябва само дрехите му отвън да са хубави, но и вътрешният му живот да съответствува на тия дрехи. Ако е момченце, нека има хубави гащички; ако е момиченце, нека има хубава рокличка, но да оправдават копнежите на майка си.

Следователно ние какво ще трябва да оправдаем? – Желанието на Бога. А какво е желанието на Бога? – Да бъдем като Него, и по Любов в живота да вървим.

Беседа от Учителя, II ден на Събора, понеделник 7 юли 1924г.

УЧИТЕЛЯ – ТОПЛИНАТА НА ЖИВОТА

6 ч. с.

Ние сме говорили върху мъчението, труда и работата и разбираме три състояния на духа. Мнозина от вас, като се говори за мъчението, не се спират, бързат и мислят, че са разбрали мъчението. Мъчението, това е една велика наука. Трудът, това е друга велика наука, работата и тя. Значи мъчението започва с физическия свят, дето материята е инертна. Човек като не разбира законите на инертната материя по отношение на нас, със своето сцепление, със своята гъстота и със своята твърдост представлява голяма спънка в развитието. Достатъчно е един такъв атом да падне, за да произведе цяла пертурбация във вашия ум. Не мислете, че причините, от които страдат хората, са много големи, те са микроскопически. На тази инертна материя на мъчението съответства движението. Към труда материята е малко по-фина. Започва да се проявява разумното. Там се проявява топлина, има вече зачатък на живот, има напредък на живота. Влизаме в една материя, която е още по-разредена, съществува движение и се проявява светлина. В тия три области човешкия дух сега се проявява.

И тъй, вие не може да подобрите вашия живот, ако не разберете законите на топлината. Ако не знаете да внесете светлината в коя и да е работа, вие не ще имате резултат. На себе си трябва да знаем каква топлина трябва да внесем. Сега с топлината ние свързваме проявяването на човешкия характер.

(Чува се шум отвън.)

Това е физическият свят, света на движението. Има ли смисъл движението на тази кола?

Този човек, ако го запитате защо е трябвало да мине през тази улица, има ли философия? Че вие сте се събрали да разсъждавате за философски работи, той пет пари не дава, кара колата, вдига шум. Когато вие казвате, че пет пари не давате за мнението на другите хора то е ...*(такъв шум)*.

Следователно щом проучите закона на чувствата, вие ще имате условия за проявяване на първите етапи на числото две. Ще знаете как да съединявате и разединявате материята. Когато не знаете да съединявате и разединявате добре, тогава нищо не може да направите. Ще размножавате. Вие не сте изучили изкуството да разединявате, да платиш и да разплатиш. Щом не си отбелязал, както търговците, ще го изплатиш. То е същия закон. Ако не знаеш как да го изплатиш, ще го късаш. Късай и хвърляй! Хубаво, онзи, който не знае да плати, коя дума ще турите? – Онзи, който не знае да плати, той пък търпи нещата. Натрупване нишките една върху друга не е платно. Платно е да свържеш една плетка с друга, да ги наредиш по Божествения закон. Тия нишки образуват цели кръгове.

Значи най-първо трябва да проучвате топлината. Някой път казвате: „Студено е сърцето ми. Топлина трябва“. Щом е студено сърцето, най-първо направете гимнастика, да размърдате краката. Вземете и раздвижете всичките членчета, да влезе кръвта между тях. Ще измените топлината, изведнъж ще се промени състоянието. Вие сте хора с високи идеали и за тия, малките неща казвате: „Тия са малки работи.“ Но вашият живот зависи от тези малките, не зависи от планетите, те вървят по своята орбита. Но какво е състоянието на вашите пръсти – може да ви попречи. След това, ако не мине, ще пиете една две чаши топла вода. Ако и това не помогне, ще отворите

книгата на вашия живот, ще видите колко погрешки сте направили и ще ги изправите, ще видите колко борчове имате, ще плащате, ще изплатите всичките полици, колкото имате да давате. Някои не плащат на физическото поле – плащат в духовния свят, те са щедри, понеже тук не ги захваща. Ако и това не помогне, ще седнете и ще се молите. Ако и на молитвата не се отговори, то ще намерите беден, страдащ човек, ще му направите едно малко добро. Ако искате в един ден, ако вървите по този начин, чудо може да направите с живота си.

Разбира се, туй, върху което говоря е несвързано, понеже не знаете как да го направите. Сега ще ми кажете: „Как да се молим?“ Колко минути седи една молитва? – От една минута до 24 часа на ден. От 24 часа повече не може да се молите. От една минута, две, три, до 24 часа и тогава голям молитвеник сте. Но седели ли сте 24 часа без да се движите, да бъдете като една статуя, никакво мърдане на устата. Мърдането на устата е окуражаване, окуражава се човек, казва: Отче наш, и слуша. А онзи, който се моли, той ще си затвори очите и устата, ще забрави света и 24 часа ще бъде една статуя. Кой как дойде, може да го бута, той ще бъде като статуя, невъзмутим.

И тъй на всинца ви трябва топлина. Сега на някои трябва топлина, а на някои трябва светлина, а на някои трябва движение. Някои трябва да се упражняват, някои трябва да проучват топлината в нейните проявления, някои трябва да проучват [светлината] в нейните проявления. По този начин ще имате ония правилни схващания за самия живот, чрез които искате да работите. Най-първо човек трябва да бъде доволен, да има един вътрешен импулс да работи. Той не трябва да бъде като един ветропоказател, днес да мисли едно, утре друго. Човек трябва да има характер. Когато има убеждения, да го нарежат на парчета, да издържи. Днес да

мислиш едно, утре друго, идеал не може да имаш. Трябва да имате свещени убеждения за себе си. Ако имате за себе си този свещен идеал, той ще ви избави народа от хиляди злини. Умът ви ще бъде съсредоточен, вие ще бъдете богат и лесно ще изплатите дълговете тук на Земята.

Сега аз забелязвам, когато на някой му стане мъчно, когато някой падне в униние, търси хората да го окуражат. Никой не може да те окуражи. Ще кажете: „Тогава?“ – При Бога ще идете тогава. И в началото при Бога ще идете и в края при Бога ще идете. Ние трябва знаем, че всичките хора на земята, това са като платното, това са като нишките на Божественото проявление. Всеки човек на Земята аз го считам като една нишка на Божественото проявление. Аз го уважавам дотолкоз, доколкото е важно местото, което той завзема вътре в Божествения свят. Една нишка, изтъкана в платното, е на местото; една нишка, изхвърлена на улицата, може да е копринена, всеки може да я гази, никой не мисли за нея. Хората за вас ще мислят докато сте в Божествения свят свързани. Всеки има своята ценност, изплъзнете ли се от Божественото, губите.

И тъй, сега трябва да поставите съотношенията. Ще дойдете да проучавате светлината, всяко едно ваше разположение на гняв, на съмнение. Не се плашете. Гневът дошъл, поразчоплете как дошъл, разгледайте неговото естество как се е образувал. Дошъл веднъж, ял и пил, нека плати дълга. У вас живял десетина деня, нека си плати. Съмнението дошло, и то нека си плати. Лицемерието дошло, и то нека плати. Всичките отрицателни недъзи на хората все са внесли нещо добро. Трябва да проучавате тяхното естество. Мнозина от вас бягат от греха. Човек колкото повече бяга от греха, толкоз повече върши. Спрямо вашите погрешки дръжте едно положение: да ви бъде безразлично дали ще дойдат или не. Не да бъдете индиферентни, не

да правите погрешки, да се образува нахалство, но да ви не е страх. Като искате да живеете идеалния живот, погрешките са в реда на нещата.

Аз намирам различие между хората, съществува разлика между чувствата по количеството на топлината. Човек, за да бъде добър, трябва да има известно количество топлина. Няма ли тази топлина, не може да бъде добър. Както силата на богатия човек зависи от степента на неговото богатство – всякога може да си достави инструменти, може да обиколи цялата Земя, има условия. Следователно количеството на топлината, която сърцето изпраща, ако може да намерите подходяща за вашите чувства, вие сте богати сърдечно. Цял ден да се печеш на слънцето и ако можеш да намериш една десетомилионна част от килограма, да внесеш такива калории в организма е голямо богатство.

Та първото нещо, ако искате да бъдете здрави, ако искате чувствата ви да бъдат нормални, непременно трябва да проучавате законите на топлината. Без туй вие всякога ще куцате. Може да проучавате всички морал в света, какво е казал Христос, пророците, апостолите. Тия хора казваха, но Христос разбираше. Какво е казал Христос на едно място: „Аз съм светлината на света.“ Значи, който може топлината да я превръща на светлина, той ще разбира тия закони.

Сега вие учениците на тази школа имате широк простор за бъдаще. Със сегашните ви знания никъде не може да идете. С тия знания, които сега имате, вие ще постигнете всички посредствени работи, както всичките хора постигат. За да създадете необикновените работи, да създадете новата педагогика или новото ръководство на децата, трябва знания.

Вие вчера засегнахте ред въпроси. Да се ражда човек и да се възпитава човек са две неща различни. Майката каква трябва да бъде? Вие този въпрос учихте ли? Тя трябва да носи детето в утробата. Вие в утробата носихте ли дете? Този въпрос, който не знаете, за него не говорете. Този въпрос за раждането на децата не го засягайте, то е един свещен въпрос. Не говорете за онова, което не знаете, не го засягайте. Всичките искат да се раждат. Държавата иска да се раждат войници, бащата иска да роди син, за да му работи. Това не е решаване. Вие ще проучавате този въпрос. Едно семе ще го поставите в разните почви, да видите какво влияние упражнява почвата на семенцата. От там започнете да проучавате въпроса. С раждането на хората нищо няма да научите. Майката нищо не ви е длъжна. Ами какво мен ми дължи почвата? Турил те някой в почвата, казваш: „Тя ме застави да израсна, роди ме.“ Тя казва: „Какво те родих? Туриха те, аз не те исках, ти си натрапник.“

Когато проучавате този въпрос, ще дойдете до въпроса: може ли човек сам да се роди? То е велика наука. Когато сам започнеш да се раждаш, тогава ще говорите какво нещо е раждане. Сам да се родиш. Щом искаш баща ти и майка ти да те родят, вятър е. Докато вас ви раждат по този начин, други да ви раждат, ще дойдат други, ще ви изтръгнат, ще ви отсекаат, греди ще ви направят, животът няма смисъл. Когато сами започнете да се раждате, ще подобрите живота. Ще се научите на благоприличие.

Не засягайте известни въпроси, които носят лоша форма. За любовта не говорете. Щом говорите за любовта, имате половата дейтелност. Това ще разберат. Общение между двама души, това не е любов. Когато говорим за Любовта, подразбираме когато Битието, безграничното минава от едно състояние в друго. Минаването на тази енергия наричаме Любов, минаването на тая съзнателна енергия от

едно състояние в друго, не близостта на две същества, които може да се приближат и мислят, че вършат един божествен акт. Те вършат един търговски акт. За Любовта ще имате един от най-високите идеали. Когато произнесете думата Любов, трябва вашето сърце, вашият ум да затрептят, да знаете една от най-великите истини: „Да се любим“.

„Чакай да видя очите ѝ какви са.“ Това е разврат. Очите са черни, светят. Щом светят, показва егоизъм, иска да яде. На онзи, гладния очите светят. Не му светят очите – развален стомах има. Младите и старите няма да говорите по този начин. Така се е внесло сегашния разврат. Аз не говоря за тази любов. Това не е любов. Когато дойде любовта, вие ще изпитате един свещен акт. Ония, най-възвишените същества, които съществуват във Вселената, които се проявяват, минават от едно състояние в друго. Ние наричаме туй минаване „любовен акт“. И като те минават, то носи радост и веселие на всички ония същества, които са свързани. Това наричаме любов.

Сега казват: „Обичаш ли ме?“ Не се питайте: обичаш ли ме? Ако искам да те опитам, ще кажа: „Я, си продай къщата и ми дай парите, напусни жена си, децата си и ела ме последвай.“ Туй значи любов. Какво ще каже жена му? – „Той е извеян човек, понеже продал къщата, понеже напусна обществото, жена си.“ И аз, като продам къщата и като напусна обществото и аз съм извеян. Двама извеяни, като се съберат, какво ще направят? Значи хубавите работи наричат извеяни, а глупавите работи наричат умни. И сега всички говорят, че майката трябва да ражда деца. Нека обикновените майки раждат деца, нека раждат. Който има пари, нека строи къщи, а пък за вас за бъдаще на Новата култура се изисква новораждане. Да знаете закона как вие сами да се самородите и да добиете Любовта, която ще внесе

безсмъртие на живота, ще ви направи свободни. По този начин ние ще имаме правилни отношения.

Сега забелязал съм, има някои дойдат при мене, показват като че ме обичат, интересуват се. Аз виждам, той се интересува от мене, но щом придобие това, от което има нужда, обръща гръб, не те познава. Та той никога не те е познавал. (Изисква се високо съзнание, да влезе да живее в Божествения живот.) За да познаеш първият акт на Любовта, то не е имало милване. Сега туй е новото положение на любовта, с която искате да се занимаете. Ако искате да измените тази мъдрост, която имате, трябва да мислите. Ако мислите по обикновеному, тогава гласът ви ще бъде груб, сърцето грубо, умът ви разстроен. Станем най-първо, говорим за знание и ще останем прости; говорим за воля, пък ще имаме безволие. Ние ще се приближим да изучаваме Божествения свят, от неговата реална страна. Ти искаш да дадеш някому ръката, да го поздравиш. Питам, защо искаш? Дойда в къщи, посрещнете ме, давате ръка. Защо трябва да се поздравяваме? Един обичай. Защо? Онези, които го създадоха туй поздравление, трябваше да го изтълкуват.

Аз ще изтълкувам поздравяването. В поздравяването всякога има един акт, в който влизат пет течения. Ако тия пет енергии се предават, има поздравяване, ако няма течения, не се образува никакво поздравяване. Не само едно течение, пет вида течения трябва да влязат от едната страна на другата.

Сега вие като ме слушате, ще кажете: „Той, Учителят иска някои неща да забие в ума ни.“ Това не е механически. Аз не искам със страх. Ако с гвоздеи можеше да се поправи човек, аз бих ги забил. Това е насилие. Гвоздеите не правят хората културни. В говоренето за любовта, това още не е култура. Но да проверяваме Божественото вътре в себе си, то е близо до културата.

Сега от ред години аз забелязвам в учениците едно съмнение. Нямам нищо против съмнението, но изследвайте го. Щом се съмнявате, питайте защо се съмнявате. Съмнението показва, че имате живот. Щом някой се съмнява в мене, той е жив. Ако не се съмнява, той е мъртъв. Разсъждавайте, защото аз се съмнявам, за да минете към реалното на съмнението. Вие се съмнявате, че моите работи, отношения не са такива, каквито аз ги показвам външно. Аз ви срещна, каня ви в къщи, казвате: „Той така върши привидно, вътре в душата си има друго убеждение, друга цел.“ Вие считате, че между мойто външно проявление и онова дълбоко проявление, има едно различие. Може да сте прави, може да сте криви. Ако сте прави вие печелите; ако сте криви, вие губите. В света животът всякога се изразява в печалба. В живота сме печелили, но загубата ще дойде, преходна е. Вие всички трябва да се стремите към припечелване. Ако съмнението дойде, туй съмнение изразява един психологически акт, да се научите де е истината.

Аз се радвам като се съмнявате. Често усещам, казвам: големи будали сте, защото криво съдите и нямате истината в себе си. Някой казва: „Този човек – умен е.“ Право е. Аз имам за нещата строго определено разбиране. Аз не съм сляп, вие няма да ме изненадате, преди хиляди години зная своите погрешки. Ако имам погрешка, аз я зная отлично. Човек и в себе си се съмнява. Кога? – Когато види погрешка. Аз се съмнявам в своите погрешки. Някой път се колебаю, тази мисъл да му дам или не. Извадя друга мисъл, премеря, с тази мисъл той може да извърши каквото му трябва. Някои мислят защо се колебаю. Не се колебаю за вас. Аз мисля туй, което давам, ще причини ли този ефект, който Божественото изисква. Желая и вие да разсъждавате по същия начин. Ние в окултната школа от будали не се нуждаем. В школата съмнявайте се, гневете се, лицемерствайте, но

мислете, всичко правете, но мислете защо го правите. Философия се изисква.

И аз, като се приближавам до някой, при вас, не мислете, че аз съм сляп. Аз, като се приближавам при онзи, който носи дрехата на лицемерието, и аз имам своето изкуство, тогава взема, че заключа онази светлина на лицемерие, той не може да види и мине през една затворена врата, аз се скрия на друго място. Наблюдавам го, той се мъчи да излъже моята сянка. Може да излъже онзи в огледалото. Той се смее и аз се смея, но гледам в огледалото. Вие не може да изненадате Бога. Аз вземам себе си, не искам да опетня онова великото начало. Ние не може да изненадаме Бога в неговите проявления. Да не мислите, че със своите постъпки, каквото и да направите, ще може да Го оплетете. Той всякога ще остане зад стената, да ни гледа. Той остава да извършим, каквито и да са нашите мисли, каквито и да са действия, каквито и да са желания, свободни ни остава. Казва само: „Не правете това!“ И воля дава, и сила дава, и средства дава. Като го направиш, започнеш да плачеш. Той казва: „Разсъждавай!“

И тъй да се повърнем към предмета. Ще изучавате топлината на живота. За мен е безразлично дали ще изучавате или няма да изучавате, безразлично. Значи няма какво да се спирам аз. Законите са определени. Ако вие се спирате, има други същества, които не се спират. Преподавам туй учение, не искате да ме слушате, ще взема чантата един ден, имам други ученици, ще ида при тях, ще ме посрещнат. Ученици, който ме разбират. Ще си взема чантата ще ида. Те ме чакат. Вие ще останете с вашите съмнения, с вашата философия, ще дойдат други учители да ви учат. Няма да си губя времето. А ако вие ме слушате, ще ви взема със себе си, ще ви заведа при другите ученици. Сега каквото и да ви говоря, ще кажете: „Може

да е тъй, може и да не е.“ Като ви заведе, ще ви кажа: Туй вярно ли е? – Вярно! Няма да направя като онзи циганин.

Аз ще ви заведе и ще ви кажа: Доволни ли сте в реалността на нещата? Искам от вас да бъдете искрени, честни, справедливи. Искам да бъдете към мен такива, какъвто съм аз спрямо вас. В моята душа няма ни сянка да ви излъжа или да взема нещо от вас. Някои от вас ще кажете: „Ние уважение имаме.“ Вие не знаете какво нещо е уважение. Вие не знаете какво нещо е почитание. Когато идеш на гости в някоя къща, децата със страхопочитание се приближават, дадат ръце. Погледнеш по едно време, току дойдат, хванат те за брадата, ако имаш брада, след два, три деня карат те да ги носиш. Често ученици, качили се на гърба на учителя, казват: „Я, ни носи!“ Казвам: И вие ще бъдете учители и вашите ученици ще се качат отгоре ви по същия закон. Каквото правите, ще ви направят. Правете добро, обичайте, за да имате обичта. Бъдете честни, спрямо другите, за да бъдат и те спрямо вас.

Ето основните правила, с които трябва да започнете: Обичайте, за да ви обичат или обичайте, за да се прояви Бог във вас. Сега нека младите – вие всички сте млади, някои от вас се мислят стари, защото стар човек наричам мъдреца, а между вас такива ги няма. Срамота е да се казвате стари, защото който от вас е стар, трябва да разрешава всичките въпроси. Щом това не можете, ще кажете: „Аз съм млад.“ А млади хора ние наричаме хората на онова велико възприятие – готовност да възприемат новото и да го приложат в живота, да вземат посока. Младият е готов на всички рискове, на всички жертви. Младият е готов да жертва всичко за великата Истина.

7:30 ч.

Беседа, държана на II-ри Младежки събор, вторник 08. VII. 1924 год.

УЧИТЕЛЯ – ЗА ВЪЗПИТАНИЕТО

17:30 ч.

Най-трудно е да даваш банкет на сити хора.

Най-мъчно е да говориш на уморени хора.

Някои искаха да говоря върху възпитанието, но аз отлагам тази тема по няколко съображения. Аз я считам още ненавременна. Докато човек не е изплатил старите си дългове, не му давай пари на заем. На болния не давай съвет как трябва да оре нивата си. Като напусне леглото си, като си плати дълговете, той сам ще се научи как да оре нивата си. Но аз ще ви дам една основна идея, която трябва да носите винаги със себе си и да я подкрепяте. Тя е, че природата обича простотата. Колкото повече обичате простотата, толкова по-близо сте до нея. Не говоря за тази простота, която вие знаете, но всяка една истина трябва да се освободи от всички онези прибавки, които хората са ѝ турили. Истината не се нуждае от никакви препоръки. Тя говори сама за себе си. Истината позволява само на двама души в света да ѝ говорят, никого друго не приема да ѝ говори. Тя е позволила само на Любовта и на Божията Мъдрост да ѝ говорят. Никому другиму не е позволила, даже и на Правдата не позволява. Следователно онзи, който иска да постигне Истината, нему трябва най-първо да проговори Любовта. След туй трябва да му проговори Мъдростта и най-послед да се занимава с Истината.

Съвременните хора мислят, че човек може да се възпитава. В туй няма никаква философия. Да възпитаващ, тъй както е поставена тази дума в български език, това значи да храниш човека. Че кой не се храни? Всеки се занимава с хранене. Тъй както са обяснили гърците

думата възпитание, то значи да ръководиш деца, т.е. да играеш на хорото. Че кой не води хорото? И това било педагогия! И действително, онзи, който се занимава с възпитанието на малките деца, започва с хорото. Той трябва да играе, но играта няма никакво възпитателно значение. Че кого възпитават? Здравите, младите хора. Значи трябва да играеш. Препоръчва се игра на хората. Няма по-голяма опасност в съвременните хора, както на запад, така и на изток, у които е влязла идеята, че като влязат в религиозния, в духовния живот не трябва да играят, вследствие на което заспиват, т.е. според тях, влизат в Нирвана. Не, Нирвана не е състояние на спане. Под „игра-не“ аз разбирам, че духът на детето трябва да бъде пъргав, жив и схватлив, да използва всички условия, които му са дадени. Човек не трябва да се срамува от условията, които Бог му е дал.

Съвременните хора имат известни морални правила, като как трябва да се възпитават децата. За да можеш да възпитаеш детето, ти най-първо трябва да го любиш – нищо повече. Ще ви дам едно правило. Божествената педагогия казва, че между своята душа и Бога не трябва да допускаш да влезе никой, като клин, па който и да е той – никакъв учител, никаква майка, никакъв баща. Ти за Бога само се дръж! Който дойде отвън, нека те възпитава, но да влезе като клин, между Бога и тебе, не позволявай! Не се оставяй той да те ръководи. Влезе ли той, всичко отиде, та се не виде. Когато майката изпраща детето си на училището, не трябва да оставя учителят да влезе, като клин между нея и детето. Ако спазите това правило, то е основа на възпитанието.

После, не бързайте да възприемете новите методи, новите идеи, докато не ги изпитате. Не всякога сладките думи, тия поетически форми на живота изразяват истината. Новото възпитание носи в себе си подмладяване на човешкия дух. Под думата „подмладяване“

разбирам освобождаване от онази стара инертна материя, която носи недъзите на милионите векове. Човешкият дух трябва да се отърси от това. Туй наричат възкръсение или новораждане.

И всеки един от вас, когато пристъпи към възпитанието на своята душа, той трябва да има един малък, микроскопически опит. За пример някои препоръчват молитвата. Този именно метод, с който ти храниш душата си, е валиден в дадения случай за душата ти. Направете един опит. Когато ти е много тежко на душата, направи си една молитва, и виж дали тази молитва ще снесе тежестта от твоя стомах, от твоя ум или от твоето сърце. Някой казва: „Е, помолих се, но молитвата не ми помогна.“ Може би си се помолил тогава, когато не ти е било тежко. Ако тази молитва снесе тежестта от сърцето ти, ти вече имаш един метод за възпитание. Изобщо, употребете този метод тогава, когато вашите материални работи са най-забъркани, когато никой не може да ви помогне и вижте дали работите ви ще се разплетат. После, имате някакво недоразумение с някой ваш приятел. Употребете този метод и вижте дали ще можете да се примирите. Има ли най-малкото микроскопическо подобрение, този метод е прав.

Онези майки, които разправят за своите деца, че са ангелчета, имат много криви схващания. Децата, които са дошли тук, не са ангели, това трябва да го знаете. Те са ангели без крила, ангели на греха са те. Между 400-500 милиона деца, Бог понякога път изпраща един ангел като дете, но Той го изпраща само, за да ги ръководи. Някога казваме: Хубаво е това дете, с розова брадичка, с малка устичка, с тънки вежди, но това дете е неправилно в характера си. У някое дете виждаш голяма уста, казваш: „Красноречиво е това дете.“ Но после туй дете се научава тъй майсторски да лъже, че те побеждава. Според мене, според новото учение, дали вие ще можете да приложите новите педагогически методи върху едно дете, се

познава само по следущето правило: дали това дете влиза в положението на майка си и баща си.

Следете това дете, което родителите пращат на училище, да видите, дали то ги обича и дали цени жертвите, които те правят заради него. Ако в това дете има едно малко, микроскопическо признание за всичко, което се прави за него, в туй дете има заложено нещо Божествено. Няма ли това нещо, туй дете може само да се дресираща, но не и възпита. И природата праща туй дете на Земята само да копае камъни. Друго дете е направила земледеец, трето – възгледател в някоя рудокопачница, четвърто е направила рибар, изобщо дала им е всевъзможни занятия, за да изпитат горчивините на живота. На по-напредналите деца природата е дала по-благородни занятия.

Знаете ли, природата възпитава своите деца с хиляди години. Някой път тя се намира в чудо с упоритостта на човешкия дух и затова тя е създала хиляди методи, за да се справи с всички свои създания. Не мислете, че тя може да стриеш един човек. Един човек можеш да го стриеш, да го направиш на прах и той пак да си остане същия, пак е пипер. Пиперът и на ситен прах да го стриеш, пак е пипер. Някой казва: „Аз мога да го счукам, да го смеля.“ Да, можеш, но пак е пипер, още по-лош става. Ти можеш да го хвърлиш тогава и в очите на хората.

Някой казва: „Е, тази жена!“ Да, на тази жена можеш да ѝ дръпнеш едно дърво. Ти, синко майчин, ял ли си попарата на жената? Сега аз говоря за големите деца. Каквито са големите деца, такива са и малките. Един мъж натупва жена си много хубаво и тя си мълчи. Взима тоягата, набива я хубаво и казва: „Да помниш, виждаш ли този закон? Още един път на пестил ще те направя.“ Обаче вечерта, като заспива той, тя взима едно дебело въже, вързва го за краката и ръцете

и му дръпва един бой, налага го хубаво. Налага го, но знаеш ли как? Счупила му и двата крака и му казва: „Ти разбираш ли този закон сега? Ще ми даваш ли друг път туй правило на дървото? Ако не беше ме бил ти и аз нямаше да те бия. Да знаеш, че и слабият, като върже силния, може да бие.“ Затуй казва Писанието: „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери.“

Няма по-добра система на възпитание от закона на Любовта. Та, всички приложете по възможност този закон. Аз зная, всички сте герои. Мене всички са ми давали съвети. Казват: „Кажи им на тия хора!“ Мислите, че с казване ще стане една работа? Не, с казване не става. „Е, изпъди ги.“ – И с изпъждане не става. Господ, като направи човека, разкая се и каза: „Защо направих този човек? Досега го държах в рая, хайде сега да излезе вън, да се научи да сее и да копае.“ Но и така не можа да се възпита. Сега стана толкова лош, че Господ каза: „Не трябваше да го изпъждам от рая.“ Най-после Господ употреби един от най-силните методи. Той тури в действие своята Любов и намери, че няма сила в света, която да ѝ противодействува.

И тъй за възпитанието на човека Бог тури най-мощното средство в действие. И най-упоритите духове се стопяват на този Божествен огън. Господ е турил Любовта в краен случай. Затуй казваме: Любовта е най-великата сила. Обаче не тази любов, която сега прилагаме, туй мекото говорене. Не, Любовта е такова разположение на духа, че когато човек люби, той се усеща силен, мощен, крайно отстъпчив. Това не е слабост в него, но той е готов на всички да отстъпи, той може всичко да направи и поправи. Той не е претенциозен човек, той е последен човек – и пръв става и последен става. Дето и да го турите, той не се нуждае от никаква слава. Онзи, който люби, той има славата и величието вътре в себе си.

Сега, ако искате да бъдете педагози, възпитатели, трябва да приложите Любовта. Методите аз сега не засягам, друг път специално ще ви ги дам. Тъй, както сте уморени, ако ви ги дам сега, ще има лоши последствия. Вие ще мязате на тази жена, на която мъжът приложи тоягата. Утре вие ще кажете: „Учителю, какво ни показва с тази тояга? Дай ни пример!“ Двама царе дали конкурс на 10 животни от тяхното царство, да видят кое от тях ще се отличи със своята бързина, затова ги поканили на събор, дето трябвало в определения ден и час да се явят. Поканени били охлюва, рака, заека, лисицата, вълка, мечката, лъва, тигъра, орела и маймуната от двете царства. Маймуните на едното царство се различавали от маймуните на другото, охлювът на едното царство се различавал от охлюва на другото царство. Всички обаче не могли да присъствуват точно навреме. Охлювът, като пътувал, случило се по това време суша и прах, та трябвало постоянно да ремонтира из пътя си автомобила си и казал: „Аз пътувам много бързо, но влага трябва да има.“ Всички животни, които не могли да пристигнат навреме, все намерили по нещо, с което да се извинят.

Аз употребявам този символ, като пример за всички наши съвременни методи, чрез които ние възпитаваме децата. Имаме методи на охлюва и др. Турците казват: „Не бързай в тази работа, тя е както дойде.“ Тъй казва охлювът. Ракът е емблем на правдата. Той казва: „Трябва да се научиш да изпълняваш известни закони.“ Вътре в самото естество да детето има известни недъзи. Вие още не сте изучавали главите на някои деца, да видите как са сглобени. Вие още не се познавате, и по-добре, че не се познавате. В мозъчното вещество се крият всичките недъзи на човешката душа. Някой път ние имаме желание да говорим истината, но не можем. Някои задават въпроса, защо не можем. Рекох, последния закон. Ако строшите някому и

двата крака и искате да ходи добре, като герой ще може ли? – Не може. Следователно ако някой орган на човешката душа е атрофиран или покварен, тя не ще може да прояви напълно своите способности.

Най-ценното нещо, което има един човек, то е мозъкът му, затова той трябва да добие абсолютно изправно състояние. При възпитанието на човека мозъкът му трябва да минава от едно състояние в друго, но ритмично трябва да минава, постепенно. Майката трябва да възпитава детето си, но да не му дава най-мекия говор. Понякога за детето трябва да се създадат известни мъчности, защото само чрез тях ще се развият известни органи у детето. Майките обаче, искат децата им да нямат мъчности, да не са болни, да са охолни. Природата не обича това нещо.

За пример в животните, които са нейни деца, тя е турила страха, като един метод. Защо е направила заека толкова страхлив? От най-малкото мръдване сърцето му тупа. Защо? – Има причини. Природата е турила страха и у децата. Онези деца, които са склонни към престъпление, у които разсъдъкът е слабо развит, у тях страхът се увеличава. Не премахвайте този страх у тия деца. Той у тях е една предпазителна клапа, понеже волята, съвестта им не е силно развита. Тия деца някой път се страхуват да излязат във сами. Нека имат страх Божий, в сърцата си. Майките викат разни баби да ги лекуват от страха и след като ги излекуват, те стават разбойници. Тия страхливи деца, може да се научат да крадат, но като им претупаш, те бягат. Този, който изгуби страха си, той е престъпник, убийца и т.н. Писанието казва: „Страхът е начало на Мъдростта.“ Страхът е начало, основа за възпитанието на децата. Ако във вашата душа се зароди страхът, той е една предпазителна мярка.

Имайте пред вид, че туй, което преживявате, то не е само вашия живот. Сутрин като станете, вие можете да преживеете живота най-

малко на 100 души. Някой път имате желание да се биете, а по натура сте мек и отстъпчив. Това не е ваше състояние. Вие сте влезли във връзка, в течение на вълната, по която вървят тия хора и вие вършите тия глупости. По някой път сте много добри, но и това състояние не е ваше. Трябва да изучавате кои са вашите състояния. Аз съм виждал някой път някои сестри са като някои ангели, като че на небето се качили. Не се минават и 2-3 часа, погрознеят, очите им потъмнеят. Рекох, къде остана този ангел? Може ли един ангел тъй скоро да се промени, от диамант да стане въглен? Турете добрия човек и при най-тежките състояния, той пак ще си остане тих и спокоен, в съзнанието си ще остане такъв. Казвате: „Но човек може някой път да греши.“ То е друг въпрос, ние за погрешките не говорим. Погрешките това са излишъци в развитието на човека. Те ще дойдат и ако някой човек каже, че няма погрешки, за такъв човек ние имаме лошо понятие. От него човек не може да стане. Ние 10 наричаме задънен човек.

Онова дете, което още в ранната си възраст прави престъпления, върши зло и добро, то е по-благонадеждно, отколкото онова дете, което не върши престъпления, което не проявява никаква деятелност. То е психически задънено. Злото в хората е излишък на онази енергия, която не трябва да се асимилира. Не трябва да ме разбирате като апостол Павла и да кажете: „Ако е така, да грешим!“ Не, като се стремите към Божествения живот, ще правите и погрешки, но всичко това показва, че сте работили повече. В коя къща, като се готви, няма да има нечисти паници и тигани? Може ли вашите тигани да бъдат бели? Ако един тиган е черен, виновен ли е? – Не, в него са много готвили. Той казва: „Изтрийте ме, ще видите, че моето естество не е такова.“ Които от вас не са черни, то е защото във вас не са готвили още.

Та всички ще бъдете благоразумни, няма да се само-осъждате. Други може да ви осъждат, и вие се осъждайте, но не се самоосъждайте! Обезсърчавайте се, без да се обезсърчавате! Гневете се, без да се гневите! Лъжете, без да лъжете! Лицемерствувайте, без да лицемерите! Всичко да е привидно, като на театър, без да е от сърце. Като дойде да правите добро, правете го от цялото си сърце и после кажете: „Не съм направил много голямо добро. Трябваше да направя нещо повече, а аз направих много малко.“ Някой дигнал 50 килограма на гърба си, казват: „Силен човек е този.“ – „Не, нищо не е това, дядо ми дигаше 100 килограма, а аз 50 килограма. Аз съм останал малко по-назад, но благодаря и за това, което имам.“ Това е смирение. Така и за гениалността. Казват: „А, гениален човек е той. Написал е такова нещо.“ – „Не, другите са по-гениални.“ Всеки поет на Земята е отглас на друг някой поет от друго място. Няма поети на Земята. Казват: „Как да няма, ами еди-кой си?“ – Не, това е къщата на еди кой си поет. Там поетът го няма. Той дойде, напише нещо и си заминава. Туй сме ние при сегашното си състояние, а не сме от тия, великите духове.

Понякога казваме: „Велика е човешката душа!“ Да, то е друго нещо. Велика е колективната човешка душа, но тя още не се е проявила. Тя чака своите условия, приготвява своето бъдеще, за да се съединим с нея. Ако би се проявила сега великата душа, тя би разкъсала тялото, но тя чака, като малката пъпка, която не бърза да цъфне, докато не дойдат нейните условия, докато не дойде Божественото.

Та, тия от вас, които искат да станат учители, да възпитават децата, трябва да ги възпитават насън, когато те спят и когато вие спите. Направете един малък опит. Имате 10 деца, които искате да възпитавате. Извикайте ги насън и вижте, колко от тях ще дойдат при

вас. Този опит е само за вас. Да не отивате да го разправяте на другите, докато не сте го опитали вие сами. Колкото деца дойдат вечерно време на училище като ги повикаш, бъди уверен, че тия деца ще възприемат учението ти и с тях ще можеш да завършиш нещо. Не идват ли тия деца насън, с тях нищо не можеш да направиш. Такива ще бъдат бъдещите учители, а като дойдат тук, те само ще проверяват работите на обикновените училища. Това е истинският метод за възпитание, който може да приложите за себе си. Имате един приятел, искате да знаете можете ли да работите с него. Ако той дойде при вас, бъдете уверени, че работите ще вървят добре, не дойде ли, нищо няма да излезе.

Психически закон е, че ние трябва да имаме три будни точки: нашето съзнание на физическото поле, нашето съзнание в духовния свят и нашето съзнание в Божествения свят. В Божествения свят можем да се качим много мъчно, но щом съзнанието е будно в духовния свят, то и в Божествения свят работите ще вървят добре. Щом съзнанието не е будно на физическия свят, от такъв човек нищо не може да излезе. Такива деца са преходни деца, деца на условията, които при един добър случай могат да бъдат добри, а при един лош случай – лоши. И сега ние виждаме, че всички ония хора, които говорят за възпитание, взеха пушките и отидоха да се бият. Свещеници, учители, философи, всички отидоха да се бият. В тия хора няма морален устой. Та и за в бъдеще колкото и да се възпитават хората, ако дойде един подобен изпит, пак ще направят същото.

И тъй, приложете сега опита върху себе си. Знайте, че Любовта е най-силния фактор, най-великата сила, чрез която може да се възпитавате. Когато искате да действувате, да възпитавате някого, трябва да го любите е всичкото си сърце. Той трябва във вашето лице да вижда един човек, в когото има абсолютно доверие, в когото да

вижда човек, без никакви задни цели, за да може да го приеме у дома си като добре дошъл и да изпълнява всичките му съвети.

Повече няма да продължавам да ви говоря, понеже на уморени хора не трябва да се говори. Сега ни остава да отидем към Мусала, да придобием изгубената енергия, да си отпочинем малко, да подишахме чист въздух и да благодарим на Бога за всички добрини, които ни е дал и следующата година да започнем една по-интенсивна дейтелност. Аз желая всинца вие да работите с любов – и млади, и стари. Всички да бъдете обновени, да бъдете без мустаци и брада. Какво подразбирам под мустаци и брада? Нали казват, че трябва да бъдете като малките деца. Според мене единственият, който има право да носи мустаци и брада, това е сам Господ, по-стар от Него няма. Всички млади са без мустаци и без бради, а понеже дяволът казва на хората, че те са като Господа, то те са си оставили мустаци и бради. И у малкото момче, като почнат да никнат мустаци, то почва да ги човърка, да ги дърпа. Добродетелите на хората се развиват по-добре без мустаци и без бради. Брадите и мустациите подразбират лошите навици.

Но, сега да оставим това. Аз вярвам в едно, че у всинца ви има едно добро желание. Туй нещо от хиляди години чака своето време. Бъдете верни на великия закон на Любовта, бъдете верни на Бога, Който ви е призовал и не оставяйте да влезе някой като клин между Бога и вашата душа.

Бъдете уверени, че всичко, което желаете ще бъде, ще стане!

Отче наш

Беседа от Учителя, вторник, 08 юли 1924г.

1925 г. – ТРЕТИ МЛАДЕЖКИ СЪБОР НА УЧЕНИЦИТЕ ОТ ВСЕМИРНОТО БЯЛО БРАТСТВО

5-8 юли 1925 г., София

5 ЮЛИ, НЕДЕЛЯ, УЧИТЕЛЯ – И ОБХОЖДАШЕ ИСУС ВСИЧКА ГАЛИЛЕЯ

„И обхождаше Исус всички Галилея, та поучаваше в съборищата им, и проповядваше благовестието на царството, и изцеляваше всяка болест и всяка немощ между народа.“ (Ев. Матей 4:23)

В разумния свят има един велик закон, който определя отношенията на всички разумни същества. Този велик закон в науката наричат развитие, еволюция. Еволюцията подразбира движение, а движението е първият подтик на живота в известна посока. Втората стъпка, това е самият живот, който показва, че животът използва това разумно движение. И глупавият се движи, и разумният се движи, само че разумният има цел. Тъй щото, когато умът е насочен в известна разумна насока, това показва, че той има за цел постигане на някакво свое разумно желание. Често и в съвременната окултна наука употребяват думата „желание“ в двояко значение. Ние говорим за желанието в принципиален смисъл. Ние не говорим за илюзиите. Илюзиите, това са проекции, сенки на нещата. За сенките няма да говорим. В сенките няма реалности. Тук може да се спра да обясня разликата между сянка и реалност. Ако ви предложи една круша от мрамор, или от олово или от желязо, или от восък, какво ще ви ползува тази круша? Ако ви предложи един хубав самун от восък, или от гипс, или от хубава пръст, какво ще ви ползува този хубав самун? – Нищо. Следователно, това са илюзии, това са залъгалки за малките, за глупавите деца. И когато аз видя, че някое малко момиче се занимава със своите кукли, считам, че то е едно от малките глупави деца. То е един от онези глупави ангели, който, като

не разбира работите на небето, Господ го пратил на земята да се учи, да се занимава с играчките. Не мислете, че е лошо да се занимава човек със сенките. Няма нищо лошо в това, но сенките изразяват живота на страданията. Каквото и да вложите във вашата кукла от восък, тя е без душа, без сърце, без мисъл, без мозък; тя не може да даде никакъв отглас на това, което вие мислите, на това, което вие искате. Следователно, тя ще бъде ехо на самия вас, а това е най-тягостното нещо в света.

Под думата „красив свят“ разбирам света и на единството, и на множеството. Под думата „множество“ разбирам, когато цялото множество живее в закона на съгласието. Сега, да определя думата съгласие. Под съгласие, аз не разбирам съгласуване между двама души на почва на някакъв интерес, на някаква търговска сделка, или някаква търговска операция, защото това съгласуване е временно, а разумното съгласуване е една бръмка в живота. То е свързване. И тази бръмка върви през цялата еволюция на човека. Следователно, всяка една разумна постъпка, в каквата насока и да е, било в материалния свят, било в духовния свят, или в Божествения свят, това са скачени халчици, скачени верижки за повдигане на човешката душа. Какво означава думата повдигане? Да кажем, че се качите някъде горе, но седнете там. Това не е повдигане. Повдигане на човешкото съзнание е състояние, когато човек схваща правилно закона на Любовта. Първият признак на великия закон на Любовта е жертвата. Човек, който не е научил закона на жертвата, не може да познае закона на Любовта. Под думата „жертва“ аз не подразбирам тази жертва, която хората правят сега. Може да пожертвуваш едно агне, но това не е жертва. Може да изядеш някого, това не е жертва. В жертвата се съдържа следното качество: този, който жертвува, всякога жив остава, и колкото повече го ядат, толкова повече се размножава. Този, който се жертвува, расте.

Казва някой: изядоха ме. Не, това вече не е жертва. Жертвата подразбира дълбоко познаване закона на Любовта. Вследствие кривото разбиране закона на жертвата, съвременните религиозни хора, като са изопачили този свещен език на небето, нямат ония идеи, които дават онзи висш подтик на душата да се развива правилно. Защото всяка лъжлива мисъл, всяко лъжливо чувство се отразява върху човешката душа.

Казват, че Христос ходил в Галилея. Какво представлява в същност Галилея? – Галилея не е някоя голяма област, напротив една малка област. Галилея е символ на разумното в човека. Следователно, когато ние искаме да кажем, че някой човек е разумен, казваме, че той живее в Галилея. Затова Христос се нарича Галилеянин – разумен човек. Всеки разумен човек живее в тази област. Следователно, в природата има една разумна област. За да може човек да влезе в тази област, неговото съзнание трябва да се подигне.

„И обхождаше Исус всички Галилея, та поучаваше в съборищата им и проповядваше благовестието на Царството“. На кое царство? – На Божието Царство. По какво се отличава Царството Божие от всички други царства? То се отличава по това, че през всички векове в него има една непреривност; в него няма пресекулки. Земните царства се качват и падат, държавните им мъже изчезват. В Царството Божие всички поданици, които Го съставляват, не умират. Това е една привилегия за тях. Да бъдеш поданик на Царството Божие, от Божествено гледище, не е нещо мъчно, не е и нещо непостижимо, затова то съставлява идеал за всинца. Тъй че всички ваши копнежи, които имате за наука, за изкуство, за музика, за скулптура, всички красноречиви оратори, всичко това, в сравнение с този идеал, са залъгалки за децата, в които няма нищо сериозно. Туй е един признак, по който се отличават поданиците на Царството Божие и тия

на земните царства. Щом човек тук мисли за изкуство, като отиде в Царството Божие, ще намери друго изкуство. Някои от вас ще кажат: щом е тъй, ако между това изкуство и онова на Царството Божие няма никаква връзка, тогава да не правим нищо тука. Не е така. По-добре да вършим нещо, от колкото да спим постоянно. Има хора, които постоянно седят и мечтаят, като онези моми и момци, които въртят палците си и мислят само как да се оженят, в какви палати ще живеят, как ще се наредят и т.н. Въртенето на палците някога е имало смисъл, но днес е изгубило този си смисъл. Някои въртят очите си. Защо си въртят очите? – За да видят някого, да видят нещо. Идете в някоя обсерватория. И там ще видите как астрономът върти очите си пред своята тръба, пред своя телескоп. За 24 часа все ще намери нещо в своя телескоп. Какво ще намери? – Или някоя комета, или някоя звезда, или някое слънце със своите спътници. Значи всеки от вас е в своята обсерватория. Все търси нещо. Вещият, умният астроном ще избере светлата нощ за своите наблюдения; онзи глупавият ще избере тъмната мъглива нощ. Някой се върти натук-натам, търси нещо. Какво търсиш? – Търся нещо, но не мога да го намеря. Че как ще го намериш? Ти го търсиш в тази мрачна тъмна нощ. Не е светло, за да намериш, каквото търсиш.

Та казвам: стремежите на един разумен човек трябва да бъдат строго определени. Сега мнозина културни хора очакват новата култура да дойде по един определен начин. Светът очаква един ден цялото общество да се подигне. Религиозните хора очакват да дойде Духът, Бог да се прояви по един или по друг начин. Но времето за проявлението на Бога не съвпада с механическото време. Часовниците на небето, и часовниците на земята са две различни величини. Когато на земята е ден, на небето има съвсем друго състояние. Когато хората на земята са весели, ядат и пият, на небето

ни най-малко не мислят, че тия хора са културни. Небето трябва да плаща за хората на земята, които ядат и пият. Те ядат и пият за сметка на небето. Какво означава яденето и пиенето? – Яденето и пиенето в света е предаване на духовната енергия, която се възприема от храната. Човек трябва да се храни с такава храна от която да може да придобива духовна сила, необходима за неговото развитие. Яденето трябва да бъде постоянен процес, а не както тук на земята – преривен – ядеш и после пак огладнееш. Всички противоречия в живота произтичат именно от въпросите: кога ще ядем и какво ще ядем. И как се решават въпросите най-после? – Нахраним се, пак огладнеем; отново ядем, наситим се, пак огладнеем и т.н. Във физическо отношение нещата се съвпадат с тази преривност. В духовно отношение, обаче, има една непрерывност. Във физическия свят, някой път мислим, че работим с Бога, а някой път мислим, че не работим с Бога, виждаме, че сме изгубили Духа. Това са положения, несъвместими със самия живот. Човек не може да изгуби живота си; човек не може да изгуби духа си, човек не може да се отклони от пътя си, който Бог му предначертал. Следователно, каквото и да вършим в нашия живот, ако този ни живот няма смисъл за самите нас, има смисъл поне за другите. Куклата сама не може да знае защо е създадена, но детето което играе с нея, знае защо е създадена тази кукла. Детето казва: тази кукла е създадена за мене, да развивам своите чувства с нея. Тъй че, ако ние не разбираме смисъла на нашия живот, има други, по-разумни същества от нас, които разбират защо сме създадени.

В нашия живот има две направления, от една страна ние сме обект на ангелите, които развиват своя живот, а от друга страна ние сме обект за самите нас. Каква е целта на този обект? Вие имате живота, имате и храната си. Мнозина от вас имат всичко, каквото

живота може да им даде, а при това пак не са доволни? Защо не сте доволни? Значи има нещо, което ви липсва. Човек не е добил същественото, което му трябва. Някои хора може да са вкусили само от това същественото, но вкусването е един преривен акт в живота. Някой казва: предчувствувам нещо, предвкусвам нещо. Да, но вкусването е посока, към която ние се движим. Писанието казва: „Опитайте ме и вижте, че съм благ“. Защо трябва да вкусим? – За да видим Божията благодат. Обаче ако ние се спрем върху думата вкусване, ще извадим едно съвсем механическо заключение за живота; ще видим, че животът може да се вкуси, както вкусваме една круша, или една ябълка. Някой път можем да вкусим и от един невидим плод. Например, някой щастлив човек напише едно съчинение, или направи някоя хубава къща и си казва: след като умра, 100 или 200 години след смъртта ми, как ли ще се произнесат хората, като гледат къщата ми? Какво ли ще кажат за мене? И този човек се радва предварително, предвкусва от удоволствието, че ще харесат къщата му. Човек може да си фантазира за къщите, които е направил и оставил на своите близки, но всички те не са нищо друго освен един паметник. Питам: един паметник можа ли да увековечи човека? Всички слънчеви системи, които сега съществуват на земята, не са нищо друго, освен паметници. Нашата земя е също един паметник. На какво? – На човешкото падение. Слънцето е паметник на човешкото въздигане и изкупление. Сириус, тази по-далечна звезда, е паметник на човешкото развитие, на човешката култура. Всички тия системи си имат своето предназначение. В тях живеят напреднали същества, по-напреднали в своята възраст от нас понеже са излезли много по-рано от Бога. Тяхната мъдрост е толкова велика, че културата на съвременните хора, в сравнение, например с културата на Сириуса, е още в своите пелени. Съвременните хора

пред съществата на Сириуса не са даже и като деца. Един ден, когато нашата слънчева система завърши своето развитие, своята еволюция, ще мине през пътя на Сириуса. Всички същества не са от една и съща категория. За да разберете тази вътрешна връзка, която съществува между всички небесни тела, трябва да сте в едно по-напреднало съзнание. Три вида слънчеви системи има според мене. Една от слънчевите системи изразява материалния свят – най-грубите желания, които съществуват във всички същества. Другите слънчеви системи са направени от по-фина духовна материя и спадат към духовния, ангелски свят. След време, когато вашите духовни очи започнат да се развиват, вие ще виждате всички светове. За сега вашите астрономи виждат само материалните светове. Някои астрономи прозират, че в пространството, някъде далеч, съществуват други планети, но те едва ги виждат със своите телескопи. Третите слънчеви системи, това са Божествените светове, които са създадени от най-висша, най-фина Божествена материя. Човек ще мине през всички тия слънчеви системи. Следователно, ние сме в предверието на този велик космически свят. Нашата земя е на границите на космоса. Цялата наша слънчева система се намира на това място. Тъй щото, един ден, когато вашето съзнание се подигне, и вие минете от една слънчева система в друга, с по-висша култура от сегашната, ще имате съвсем други понятия за нещата. Сега се заражда друг въпрос: когато влезете в другия свят, ще се познавате ли? – Ще се познавате разбира се. В този свят хората познават ли се? – Именно в този свят хората не се познават. Познанието се добива само чрез закона на Любовта. Само ако обичаш, можеш да познаеш. Без обич, без любов не можеш да познаеш никого. Обичта, Любовта е която може да хвърли Светлина и топлина в една душа да се разтвори, за да я познаеш. Бог ни познава по закона на Любовта. Да не мислите, че Бог

ни познава механически. Не, ние сме излезли от Бога, и Той ни се радва, понеже имаме същия образ като Неговия. За да познаваш някого, трябва да има образ. На едно място апостол Павел казва: „На мъки съм, докато се роди образа на Христа в мене“. Значи, всеки човек трябва да има Христовия образ. А как се познават хората днес, като нямат този образ? Без този образ те не могат да се познават. За сега всеки човек представя един образ, едно съдържание, но без ценност; една мисъл, но безсмислена; една форма, но неоформена. Разумният човек е вече оформен. Когато дойде в него онзи свещен трепет на сърцето, страхът изчезва. Едно от качествата на разумния човек е, че той няма страх. Страхът е изключен от него. Той не мисли какво ще стане с него, какво ще кажат хората за него. В него има благоразумие. В благоразумния човек има една характерна черта, той знае, че Бог никога не се изменя, днес да е един, утре – друг. Любовта, която Бог изпраща към всички същества, излезли от Него, е еднаква и непреривна. Като казвам, че Любовта на Бога е еднаква, разбирам еднаква не по количество, а по качество. Ако седна на обед да ям и една муха кацне на паницата ми, какво подразбирам от това? Аз ям и мухата яде в това време. И тя вкухва от яденето, възхищава се и казва: „Отлично е това ядене!“ Пък и аз съм доволен. Питам: колко мухи могат да се наядат заедно с мене от паницата ми? Мухата казва: „Туй ядене е заради мен“. И аз казвам: туй ядене е заради мен. Мухата обикаля около паницата, кацне нейде по лицето ми, на яденето, но аз махна с ръката си и я прогоня. После тя пак кацне, аз пак махна с ръка да я прогоня. Тя е умна, казва ми: „Ако махаш толкова много с ръката си, и ти няма да се наядеш, и аз няма да се наям. Остави ме на мира, че и аз, и ти да се наядем“. Сега, каква е философията, която трябва да извадим от този пример? Ако дойде някой човек около моето ядене, и аз правя опити да го отблъзвам, това значи, че се занимавам с дребни

работи. Не се занимавайте с дребни работи в живота си. Не си махайте ръката! Гледам, като дойде някой в това събрание, вие казвате: защо е дошъл този, той нищо не разбира? Не се занимавайте с този въпрос! Казвате: ами онзи защо е влязъл в музикалното училище? Не се занимавайте с този въпрос! Ами този защо почнал да пише? Писател няма да става! Не се занимавайте с този въпрос! Остави тези неща, не махай с ръката си! Нека тази мушичка се наяде! Това е благородство на душата. Пък ако искаш да не те смущават мухите, тогава не ги пуцай в къщата си! Да се занимаваш с дребни работи в живота си, това е една велика опасност. Тази опасност не е в сила да ни повреди, но тя, по причина на неразбиране основния закон на живота, усилва нашите страдания и ги превръща в мъчения. Бог, Който е създал света, създал го е за своите деца и Му е приятно, като гледа всички тия хора, всички тия мушички, че съществуват. Бог се радва на всичко. Той не гледа на нещата тъй, както ние гледаме. Ние може да презираме някой вол може да презираме някой кон, да кажем: е, този кон, този вол! За Бога, обаче, тази душа, която е затворена във форма на кон, на вол, има смисъл, има съдържание. Бог гледа бъдещето. Ако вие разгледате развитието на човека от първоначалния момент до последната му стадия като човек, и проследят всичките 400,000 форми, през които е минал, няма да намерите никакъв признак от сегашната му човешка форма. Ако се спрете именно на първия момент от неговото развитие и го сравните с последната му форма, когато се е определил като човек, няма да намерите нищо, което да напомня сегашното му състояние. От тази първоначална форма, докато се дойде до сегашното развитие на човека, са се минали милиарди години, а този милиарден живот сега се е съкратил на девет месеца. За в бъдеще този девет-месечен период може да дойде само до една минута. Значи, за в бъдеще човек може да

мине всичката своя еволюция не в девет месеца, а само в една минута. Тъй че цялото му развитие ще бъде с интензивност равна на една минута. Вие ще кажете: какъв ще бъде този живот в една минута? Тази минута е Божествена. Знаете ли от колко хиляди векове се състои такава една минута? В Божествения часовник хиляди наши години съставляват само една такава Божествена минута в живота. Интензивна е тя!

„И обхождаше Исус Галилея“. Галилея значи разумния живот. Защо обхождаше Исус Галилея? – Исус обхождаше Галилея, за да види всички несъобразности в живота и да ги изправи. Христос е дошъл на земята, да види, защо хората страдат и защо умират. Всички съвременни хора все роптаят. Всички търсят свободата, а при това не са свободни. Всички хора имат училища, а при това не са културни. Защо? Защото истинската Божествена култура изключва всяко насилие. Цялата земя е пълна с насилия. И между животните, и между растенията, и между хората, навсякъде съществуват насилия. Това не е правилно, това е борба между тях, борба за съществуване. Само между неразумните хора съществува насилие, само те воюват помежду си. Следователно, онзи истински Божествен живот подразбира разумност, а разумността изключва всяко насилие. Съвременните философи казват, че човек докато не се усъмни, не могъл да разсъждава, не могъл да философства. Други пък казват, че човек, за да добие вдъхновение и умът му да почне да работи, непременно трябвало да изпуши една цигара. Наоколо му трябвало да се дигне малко дим, и тогава умът му да започне да се проявява. Трети пък казват, че докато човек не изпие една чаша винце, не могъл да добие вдъхновение да пише. И тогава, за потвърждение на мисълта си привеждат капацитети, които, като изпивали едно, две или повече кила вино, могли да напишат някой хубав роман или

някое философско съчинение. Аз пък знаех тук в България, казваха за един професор, че след като изпил най-малко около три килограма бира, написвал нещо ценно из науката. И наистина, той оставил много ценни изследвания за насекомите. Не, това са лъжливи положения. Аз знаех за насекомите много повече, отколкото кой да е професор естественик, без да съм пил най-малко даже. Като гледам усилията на съвременните естественици, поусмихвам се малко и казвам: има и други начини, достъпни за изучаване на живата природа. Това не е самохвалство, но казвам, че има и други установени пътища за изучаване на природата, не от мене, разбира се, но от Бога. И Следователно, ние, разумните хора, трябва да вървим по този именно път, установен от Бога. Нашите начини за изследване на живата природа са изкуствени. Значи, не е тютюнът, който кара хората да мислят. Не е виното, което кара хората да мислят. Аз не съм против виното, обаче ферментите, които предизвикват ферментацията на гроздения сок, остават във виното известни отрови. Тези отрови повреждат човека. Тия отрови се съдържат не само в бъчвите, но и в мислите на човека. Всяка човешка мисъл може да ферментира и да образува вино. Не мислете, че само бъчвите са пълни с винце. В невидимия свят също има хиляди бъчви, от соковете на които вие искате да пиете. В умствения свят, в сърдечния свят има много бъчви, от соковете на които също искате да пиете. Има вино на любовта, вино на младите, от което всички сте пили. Като пиете от него, дигнете знамето нагоре, извадите ножа и казвате: герой съм аз! Всички казват: герой е този човек, пише той, поет е станал! Обаче за колко време? След 2–3 години туй вино изчезва от човека, вдъхновението му се изпарява, той наведе глава надолу, започва да размишлява, философ става. Някои казват: както и да е, но приятни са тия неща. Кои неща са приятни? Аз правя следното сравнение: ако ви

дам един диамант, който тежи 10 килограма и ви кажа да го закачите на врата си, какво благо ще придобиете от този диамант? Той е голям, като някоя диня, и тежи при това. Ще кажете: е, ще го продам. Добре, но не е за продаване той. Какво ще правите, ще го носите ли? За предпочитане ли е? За предпочитане е да имате един диамант голям като лешник, или най-много като орех. Ако питате мене, аз бих предпочел един диамант голям като орех или като лешник, защото ще мога да го погледвам, да му се порадвам. А този големият като диня, как ще го нося на врата си? Големият диамант е за боговете, за големите герои. Човек, който може да носи такъв диамант, трябва да има ръст най-малко 100 километра височина и 25 километра широчина в гърдите си. Такъв великан трябва да бъде той! Какво мислите, какви са боговете? В света има такива големи богове, че ако рекат да седнат някъде, земята не може да ги побере. Какво мислите тогава? Ще кажете: това е приказка из 1001 нощ.

„И обхождаше Исус Галилея“ – разумния живот.

Това, което ви говоря, са вметнати изречения, вметнати думи. Тия думи изразяват някои наши желания, които са толкова големи, че са несъвместими с възможностите, които този живот ни представя. Някой момък иска някоя хубава мома. Казвам: тази мома е като онзи големия диамант, тежи 10 килограма, как ще я носиш на врата си? Малка, малка ти трябва, като някой орех. Някоя мома иска някой хубав момък. Казвам: голям, голям е той за тебе, трябва ти някой малък, като орех, или като лешник. Тя казва: не, без него не мога да живея. Казвам: от него ще умреш. Умирам от него, умирам без него. Защо ще умреш за него? Животът не седи във физическите блага. Като обикнеш една душа, тя няма да има никаква тежест в себе си. Душата, обаче, може да бъде тежка колкото земята; една душа може да бъде тежка колкото слънцето; една душа може да бъде тежка

колкото цялата слънчева система; пък една душа може да тежи и колкото целия космос. Това е допустимо. Защо? Защото душата представлява интензивността на силите, които действуват в нея. Това значи, че в човешката душа има сили, които са в състояние да движат целия космос. Когато казваме, че душата е, която върти земята. Ако взема да ви доказвам как се движи земята как се върти, това ще предизвика цял катаклизъм в съвременната наука. Учените хора казват, че земята се върти, но как се е завъртяла, те не знаят това нещо. Не е лошо, че не знаят.

„И обхождаше Исус Галилея“, това е нашия разумен живот. Ние сме галилеяни, сега навлизаме в този разумен живот. За онези разумни, съзнателни души, които се стремят към Бога, които искат да знаят какви трябва да бъдат отношенията им към Бога, е дошъл вече Христос. Не е въпросът за заблужденията на миналите векове. Не се спирайте върху въпроса, как трябва да се служи на Бога. С Любов трябва да се служи на Бога! Ами какво нещо е Любовта? – Любовта е сила, която дава живота. Какво нещо е животът? – Животът създава съзнателното движение. Какво нещо е съзнателното движение? – Съзнателното движение дава съзнателни чувства. Какво нещо е съзнателното чувство? – Съзнателното чувство дава съзнателна мисъл. Това са положения, които мога да обобща логически. Обаче съвременната логика казва, че ако една от предилките на логическото заключение не е вярна, и цялото заключение не е вярно. Аз пък казвам? Предилката може да е вярна, може и самото заключение да е вярно, но мисълта може да не е вярна. Има много заключения, които са верни на земята, но не са верни за самата Истина. Нашата логика не е логика на небето. Тогава казваме така: България е държава. В нея живее един народ, който трябва да съществува. За да съществува този народ, трябва му средства. Тези

средства Бог му ги е дал, Следователно той има право, по който и да е начин, от където и да е, да си ги вземе. Че България е държава, така е. Че трябва да живее, така е. Но нейните държавници научили ли са законите, правото на небето? Тези държавници, които до сега управляваха България, питали ли са Бога, как да управляват? Тези свещеници, тези проповедници, които проповядват Словото Божие навсякъде питали ли са Бога, как да проповядват? Тези ученици, които учат, новото учение, питали ли са Бога, как трябва да го изучават и как трябва да го проповядват, да го прилагат в живота си? Някой казва: аз съм питал. Ама как само един път? Чудна работа! Не само веднъж трябва да питате. Вие, като влезете в университета, само веднъж ли питате професорите за уроците си? Само един път ли сте чули лекция? Казват някои срамота е да се молим на Бога, срамота е да вярваме. Не, не така. Благородното в човека е неговата мъдрост. Благородното в човека е неговата интелигентност. Благородното в човека е неговата вяност. Благородното в човека са неговите добри постъпки, неговото добро сърце, а не едно да мислим, а друго да вършим. Не, вътрешните ни и външни отношения, към кого и да е, трябва да бъдат правилни, абсолютно чисти. Често, като кацне една муха на лицата ми, аз разсъждавам, разговарям се с нея, питам я: как си? Някои казват: как, може ли човек да се разговаря с мухите? – Може. В кръга на тяхното развитие, те са много интелигентни. Някоя муха кацне на лицата ми и казва: „Ще бъдеш тъй добър да ми позволиш да си хапна малко от яденето ти, аз не съм много от лакомите, ще видиш, с колко малко се задоволявам. Пусни ме само на края на паничката ти, да си вкуся малко. Нали знаеш, че всички блага са все Божии?“ Казвам: има право тази муха. Защо да не си хапне? Какво има от това? И по някой път, кога дойдат много мухи на лицата ми, аз не ям, отстъпвам си яденето на тях. Защо правя това?

– Имам свои съображения. Тези мухи после се произнасят за мене: „Този господин е много добър човек, ние имаме особено мнение за него. Той ни даде хубаво угощение.“ И защо имат такова хубаво мнение за мене? Защото съм отстъпил яденето си. След това, тези мухи, за да изкажат благодарността си към мене, кацват по носа ми, по лицето ми, благодарят ми. Чудни са хората по някой път, когато ми говорят за морал! Ами че тези мухи не водят чист живот! – Защото наоколо им е само нечистота. Аз казвам на мухите: много добре, вие извършихте една отлична длъжност в този свят! Сега няма да се спирам да обяснявам, каква длъжност вършат мухите в света. Естествениците имат думата за това нещо.

„И обхождаше Исус Галилея“. То значи, че Исус обхожда нашия живот, разглежда какви са нашите мисли и чувства. Исус живее в нашия живот, но не и в нашето тяло. Човек може да живее в тялото си, и извън тялото си. Как разбирате тази мисъл? Както човек може да живее в къщата си и извън къщата си, така може да живее в тялото си и извън тялото си. Човешката душа има това свойство, че може да се смалява, може и да се разширява, да става голяма колкото слънцето, колкото цялата слънчева система. Това зависи от мисълта на човека. Казвам: по закона на внушението вие може да си внушите да станете не физически големи, а духовно силни. Ако концентрирам силно мисълта си, аз ще мога да дигна своята лупа във въздуха. Някой казват: аз имам силна мисъл, всичко мога да направя с нея. Питам: можете ли с мисълта си да дигнете тази лупа? – Не мога. Тогава не се самозаблуждавай. Е, други неща мога да вдигна. Какви? – Сламки. Че кой не може да дигне сламката? В какво седи нашата философия? Можеш ли, като духнеш върху един човек да го дигнеш в въздуха? Не казвам да го дигнеш с някоя бомба, но така да го подигнеш, че този човек през целия си живот да ти е благодарен, че си го дигнал във

въздуха. Това е разумна мисъл, която съществува в света, и която всичко може да направи. Ние не трябва да си губим ценното време за глупави работи. За какво трябва да го употребим? – За съществени неща.

Сега да определя, кое е същественото нещо у нас. Музикантът трябва да определи, кое е същественото в неговата музика. Художникът трябва да определи, кое е същественото в неговото изкуство. Свещеникът, учителят, майката, бащата трябва да определят, кои са съществени неща в техния живот. Във всеки човек има няколко съществени мисли. Те са меродавните, основните мисли. Тия мисли са всичко три, а всички останали се групират около тия три основни мисли, според великия закон на живота. Само че от преди 2,000 години и до сега съвременното християнство още не е направило една положителна връзка между Бога и себе си. Частична връзка има в църквата, но положителна връзка между Бога и всеки едно от вас още няма. Онези, които са направили тази връзка, не живеят в църквата, те остават още невидими, незнани за обществото. Те сами още не смеят да излязат, да се изявят пред обществото, защото ще бъдат опозорени. Даже и тази проповед, тази беседа, която днес ви държа, ще се подложи на критика. Ще кажат не е така, както казвате, науката е доказала това по друг начин. Хубаво, какво е доказала вашата наука? Колко пъти увеличава вашия микроскоп? – Най-много 3,000 пъти. Добре, аз пък имам един микроскоп, с който се увеличава няколко милиарда пъти, и с този микроскоп може да се видят много невидими работи. Той увеличава толкова пъти, че могат да се видят и най-отдалечените слънца. Това са твърдения за мене, но и всички вие може да опитате тия неща. Кога? – Когато развиете в себе си тия дарби, които Бог е вложил във вашата душа. Но за това нещо от вас се изисква разумност. В тази

разумност трябва да изчезне всяко съмнение. Разумните неща са строго определени. Вземете, за пример съвременната математика. Вие изреждате числата 1, 2, 3 и т.н. дохождате до 9 и казвате, че 9 е по-голямо от единицата. Туряте после при единицата числото 9. Тогава стават 19. Питам сега, кое е по-голямо, единицата или 9-те? – Единицата. Защо единицата е по-голяма? – Тя изразява степен, градация. Значи единицата е първостепенно число. След единицата туряме, например 5, 6 и т.н., но колкото повече тези числа се отдалечават от единицата, толкова повече се намаляват. Защо? Защото те са части на едно цяло. Живи са тия числа. Следователно, в абсолютната, истинска наука, всяко число е живо. Всяко число, което съществува в своята абсолютна стойност, представлява едно разумно същество. То не може да се изменя в своята форма. После ние имаме други, механически числа, с които работим, тъй наречените проекционни числа. Какво представляват тия числа? Ако работите с тази механическа математика, какво ще разрешите, ако знаете колко кости има в моето тяло? Какво от това, ако знаете, колко мускули, колко клетки има в тялото ми? Това не е наука. Но ако дойдете до онази абсолютна наука, тогава тия числа ще имат за вас значение. Защо? Защото аз съм в тия числа. Тези числа и аз сме едно и също нещо. Като кажа единица, аз вече разбирам едно разумно същество. Всяко число си има свое име и затова, като извикаме единицата или двойката по техните имена, те веднага ще се отзоват, и като дойдат, ще се разберем. Какво означава двойката? – Две половини от единицата. Какво означава тройката? – Три части от единицата. Какво означава четворката? – Четири части от единицата. Какво разрешават половинките? Какво разрешават частите от единицата? – Нищо не разрешават. Половинките части показват, че трябва да се сглобяват в едно цяло и да изразяват това цяло. В тази жива

математика числата нито се събират, нито се изваждат, нито се умножават, нито се делят. Те не се събират, а при това в тях има събиране. Те не се изваждат, а при това в тях има изваждане. Те не се умножават, а при това в тях има умножение. Те не се делят, а при това в тях има деление. Това са разумните събирания, изваждания, умножения и деления. И според този велик закон, когато извадиш едно число по Божествен начин, ти усещаш радост в себе си. Когато един праведник бръкне в джоба си и извади нещо, той изпитва такава радост, каквато изпитва онзи светия, който пожертвувал своя скъпоценен камък, даден му от Учителя, да го пази, за живота на един човек. Дохожда при него една бедна вдовица и му казва: продават сина ми роб. Той е верующ, но нямам средства да го откупя. Какво да се прави? Светията погледнал камъка и си помислил: кого да пожертвува, камъка или сина на вдовицата? В това време чува един вътрешен глас, който му казва: дай тоз камък! Светията пак си помислил: дали не ми говори някой дявол? Гласът повторно му казва: „Дай този камък на вдовицата, той е заради нея, тя ще го пази“. Той бръква в пазвата си, изважда камъка, подава го на бедната вдовица, като ѝ казва: „Вземи този камък, той е заради тебе, аз 20 години го държа“. И ако при вас дойде някой ваш беден брат, който страда, дайте му този камък, нека го продаде, да откупи сина си. Но вие всякога трябва да проверявате, кой ви говори. Вие всеки път може да знаете, дали ви говори Истината или не, дали моята беседа е права или не. Всеки музикант, всеки виртуоз може да знае, дали свири право, или не. Музикалното ухо не лъже никога. Човешкото сърце не лъже никога. Човешкият ум не лъже никога. Човешката душа не лъже никога. Човешкият дух не лъже никога. Това са общи положения, разбирате ли? Вие казвате: нашият ум е развей прах. Не е така. Умът, който Бог ни е дал, е Божествен, разбирате ли? Извеяни сме ние,

които не разбираме, които не знаем, как да го нагласяваме. Казвате: сърцето ни е развалено. Не е така. Има едно сърце, което не е развалено. Ако това сърце е развалено, би ли казал Бог: „Сине мой, дай ми сърцето си!“ Защо е на Бога едно развалено, едно миризливо сърце? Значи, човешкото сърце е един скъпоценен камък от първа степен. Ами че ако аз дойда и поискам сърцето ви, защо да не ми го дадете? Вие ще бъдете в положението на този светия, при когото дошла бедната вдовица и му казала: дай ми сърцето си, да откупя сина си! Ако тази вдовица поиска сърцето ви, защо да не ѝ го дадете? Ако един твой беден брат ти каже: дай ми сърцето си! – Защо да не му го дадеш? Ами че този твой брат е един човек, когото никой не обича, всички се сипят върху него, хулят го, никой не му е казал до сега една сладка дума. Дай му сърцето си и му кажи: „Братко, в тебе има нещо хубаво, нещо добро, ти си една отлична душа! И аз съм готов, или готова, да извърша за тебе всичко онова, което Бог иска“. Не разбирайте нещата по човешки, буквално, а по дух, защото буквата убива, а духът дава живот.

„И обхождаше Исус Галилея, та благовестуваше Царството Божие“.

Сега вие казвате: какво е приложението на този стих? Той е бил Христос, Той е бил Исус, затова е могъл да стори това нещо. Ами че ако Исус е дошъл на земята, и ако Бог ни свързва с него, значи Бог съизволява към нас. Това е една привилегия за нас. Бог ни се изявява чрез цялата вселена, но ние не Го разбираме. Бог ни се изявява чрез слънцето, но ние не Го разбираме. Бог ни се изявява чрез плодовете, но ние не Го разбираме. Най-после Той изпраща един прост посланик на земята и му казва: „Иди, кажи на тези деца, защо слънцето грее, защо земята се върти, защо плодовете зреят, защо реките текат. Иди покажи на тези души, че моята Любов не е човешка любов, че моята

Любов не се изменя; че аз, преди и след вековете, си оставам един и същ. Греховете на хората не ме изменят. Ако техните грехове са толкова тежки, колкото и цялата земя, или колкото и цялата вселена, аз ще ги дигна с малкия си пръст във въздуха. Заради техните грехове аз няма да ги намразя.“ Това е характер в Бога! А сега някой казва: Бог не ме обича. И Христос казва на едно място в Писанието: „Ще отидат във вечния огън“. Какво означава вечния огън? – Вечният огън е наука, училище, дето Господ праща хората да се учат. Но Писанието на друго място казва: „Няма да отнема милостта си от тях. И във вечния огън да ги пратя, няма да отмахна от тях Любовта Си“. Ако адът е наистина толкова страшен, защо Бог изпрати Христа там? Страшен е адът, но Христос не изгоря. Христос отиде в ада и казваше: „Братя, излезте от тука“! И мнозина излязоха с него заедно.

„И обхождаше Исус Галилея“. Сега, има много мисли, които ви смущават. Много от вас са млади, някой от вас са стари, а други са на преклонна възраст, но няма нищо от това. Най-красивият живот иде сега. Някоя жена казва: ами че аз до сега не можах да се разбера с мъжа си. Твоят мъж сега иде! Ти от сега нататък ще се ожениш, както трябва. Този мъж, който иде сега, е много красив. Някой казва: аз до сега не съм намерил Учителя си. Учителят сега иде. Ами вие до сега не сте имали никакви братя и сестри. Братята и сестрите ви от сега ще дойдат. Де са вашите братя? Идете в тукашните хали, ще видите, че вашите братя са закачени на куки, надолу с главата висят. Казвате: а, тъй било, закачени са за краката нашите братя! Да, продават ги вашите братя там на кило. Не само в халите, но и по улиците и то, не само в София, но и по целия свят – бесилки правят, за да ги бесят. В затвори ги затварят. Казват: такава е волята Божия, лъжа е това! Никаква воля Божия не е това! Това което сега съществува, е изопачена култура. Бог, онази велика Любов на жертвата, казва: „Вие

ще имате помежду си разумна Любов!“ Не трябва да се ожесточавате помежду си, но като пуснете някой брат от затвора, ще му кажете: слушай, братко, ти ще обичаш враговете си и ще имаш доблестта да научиш, че и по друг начин можеш да воюваш. Стани господар на твоите мисли, стани господар на твоите чувства, стани господар на онова благородното, което Господ ти е дал! Тъй трябва да гледате на нещата! Вие казвате: да се нагодим според сегашното общество. Тогава именно няма да се разбирате. Да се нагаждате според онова Божествено общество, според великите Божествени закони, това разбирам. Любовта ни трябва да бъде като Божията Любов. Бог казва: „Вашите грехове няма да изменят моето естество, няма да изменят мнението ми за вас“. Ние казваме: каквото и да става в сегашното общество, то няма да измени нашите убеждения. Вие казвате: как търпи Бог тия неща. Казваме: както Бог търпи всичко това, така и ние ще търпим. Нима Бог няма сила да спре тия неща? Бог е турил всички сили в действие, ще спре тия неща. Аз няма да обяснявам, защо Бог търпи всичко. Бог е приготвил една голяма реторта за българския народ. И вас ще турят там. След като излезете от тази реторта, ще минете през още девет реторти, а като излезете от последната, десетата реторта, други българи ще бъдете. През тия реторти ще минат всички държавници, всички свещеници, всички майки и бащи. Излезете ли от там, никакви бесилки няма да има вече в България. Туй нещо ще опитат всички българи, ще видят, дали моите думи са верни или не. Това нещо може да бъде след 10 години, след 100, след 1000, след 2000 години; не, 1000 години няма да се минат и всичко това ще се провери. Най-много 1000 години давам срок, за да се проверят моите думи. От днешните саби нищо няма да остане. Те ще се превърнат на орала и с тях ще орат земята. За в бъдеще само със земята ще се воюва. От затворите няма да остане нищо. Тук-таме

ще остане някой паметник от тях, и хората ще ходят да гледат, както днес обикалят музеите да гледат старините. И от съдилищата ще останат по някой такива паметници. Ще гледат съдиите, какви са били по-раншните съдилища. И от съвременните бесилки пак ще останат някои такива паметници, които хората ще ходят да гледат и ще казват: много културни са били някогашните хора! Всичко това ще бъде като на представление.

„И обхождаше Исус Галилея и казваше на разумните хора: „Живейте, както Бог изисква. Любете враговете си!“ Сега казват: „Как врага си да любя? Куршум ще му тегля!“ Ами че кога ти стана враг? Кога овцата стана враг на вълка? Какво зло му е направила, че я яде? Вълкът подписва една присъда на овцата и казва: „Тази овца е осъдена да умре“. Защо? – За да живея аз. Какво зло му е направила? – Никакво. Защо тогава я яде? Защото вълкът иска да живее по-добре. Извадете тогава своето заключение! Вие ще кажете: преди 2,000 години, когато дойде Христос и говори на тия хора, те бяха прости, затова не можа да живее между тях. Да, ами като говори на нас, културните хора, колко Го разбирахме? Аз ще ви накарам да ми докажете, в какво седи съвременната култура, в какво седи истинската култура. За да се провери степента на развитието на съвременната наука, ще направим следния опит. Ще изпратим при тия учени хора една майка, която е изгубила своето дете, или някой ученик, който е изгубил своята майка, или някой народ, който е изгубил своите видни хора и ще им кажем: нали имате култура, нали имате знания, възкресете тази дъщеря, тази майка или тези видни хора, за които жалят! – Ама не можем. Защо? Де са вашите знания? – Ами че тия хора отидоха при Бога! Не, лесно се отървате вие. Ако тия хора бяха отишли при Бога, те щяха да се научат на ум и разум, но не са отишли при Бога, те живеят още тук на земята. Тяхното положение аз

уподобявам на онзи син който иска да замине за странство, но майка му го много обича, плаче, не го пуца. Бащата настоява да замине синът и най-последно решават да замине. Името на този син е Христо. Окичат го с венци, дават му в ръцете букети, тръгват за гарата. Взима си сбогом с майка си, с баща си, с всички, които го изпращат, и тренът потегля. Майката се силно разтревожава, едва я отделят от гарата; бащата я завежда дома полумъртва, припаднала; в несвяст, залива я с вода и я докарва в съзнание. Синът, обаче, стигнал не стигнал на първата станция, връща се дома си. Майката, дошла в съзнание вече, оглежда се, вижда сина си в къщи. Прегръща го, радва се, че се върнал. Синко, върна ли се от странство? Не, не е ходил никъде, той е тук при вас. Това не е култура! Ние сме от тези хора, които заминаваме само на 4 километра разстояние към небето и скоро пак се връщаме назад. И след всичко това казват за някого, че отишъл при Господа. Не, аз не съм видял още нито един човек, който да е отишъл при Господа. Колко български държавници обикалят все из България, а вие мислите, че са отишли при Бога. Те си живеят тук измежду вас, и политика се развиват. Някои от тях не можеш да ги убедиш, че са умрели. Тия хора ще ги видиш, че още спорят, дали има задгробен живот, или не. Срещна някой свещеник от онзи свят, питам го: има ли задгробен живот, или не? – А, няма. Срещна някой писател в невидимия мир, като дух сега, питам го: не забелязваш ли, че в сегашния ти живот има някаква несъобразност? – Да, забелязвам нещо особено: денем срещам познатите си, поздравлявам ги, снемам им шапка, но те не искат да ми отговорят. Цели диванета са! Вечерно време ги срещам, поздравяваме се, разговаряме се. Казвам му, приятелю, не е така. Ти се намиращ в друг свят, не си между живите хора на земята.

Ще кажете, че окултната наука изяснява нещата тъй или иначе. Може, но аз обяснявам нещата тъй, както ги виждам сега, а не както ги описва някоя философия. Светът е пълен с ненапреднали души, които трябва да се осветлят. И ние, които живеем тук на земята, трябва да имаме толкова светла мисъл, че да осветлим всички тия души и да им дадем подтик да се развиват. В тия религиозни събрания, които стават тук, около всеки един от вас има много ненапреднали души, които искат да се осветлят, да се подигнат. Някой път се усещате скръбни, песимистично настроени. Това са души, които обикалят около вас и искат да им помогнете. Те хлопат на вашите врати и казват: помогнете ни! Крайна беднотия има около нас! Вие казвате: не, не знам какво ми стана, много ми е тъжно. – Това са вашите деди и прадеди, които ви искат помощ.

Исус, ходеше из Галилея, за да покаже на хората, че техните убеждения са криви. Проповядваше им, че има един Бог, около Когото трябва да се обединят всички. Вие ще ми проповядвате, че молитвата е безполезна. Не, молете се и към Бога се обърнете! Гледате някой писател пише, но вие не виждате, че около него обикалят до 100-ина ненапреднали, некултурни души от невидимия свят, и всяка от тях се изрежда и му казва: пиши, пиши това нещо! Напише той едно изречение, дойде друга някоя душа, казва му: напиши това! Дойде трета, четвърта, изредят се всички и най-после той привърши съчинението си. И всички хора казват: излезе едно хубаво философско съчинение, за просвета на българския народ! Да, съчинение на 100 глупави души, които не знаят своя път към Бога, а пишат. Не, има и други светещи души! В момента, когато сте в мрак, когато сте нападнати от някои ненапреднали души, ще дойде една от тия светли души и ще ви каже: Бог е Любов, Бог е Мъдрост, Бог е Истина – ще ви внуши една нова мисъл, една нова идея и вие ще се

подигнете. Тия светли души казват: погледни нагоре! Ние ще бъдем с теб! Това са помощници, ангели хранители на човечеството. Във всяко отношение, във всяко направление тия напреднали души ви заобикалят. Благодарение на това, че сме заобиколени с такива души, нашият живот може да съществува. Затова всички трябва да бъдем с чисти сърца, със светли умове, за да могат душите, умовете и сърцата ни да станат олтар на тия светли души, на тия напреднали наши братя, за да работят с нас заедно.

Сега Христос е тук на земята, в църквата е Той, но не в тази официална църква. Между душите на хората е Той. Не само Той, но и всички ония напреднали души, които са пострадали за това учение, работят заедно с Него. Всички ще имате положителна вяра, да опитате това учение, да видите, че Бог е Любов, която внася онази истинска топлина и разширява съзнанието. Бог е Мъдрост, която внася онази истинска светлина и тласка човечеството към знание. Науката се дължи на Божествения Дух. Любовта пък е силата, която постоянно коригира. Ако не беше тая Божия Любов, от хората нищо не би останало. При това, Бог е Истина, която дава истинската свобода. Няма сила, която може да Му се противопостави. Всичко друго един ден ще се стопи. Какво ще остане тогава? – Ще остане онази чиста, кристална вода, в която ще може да се живее. Всички утайки ще паднат на дъното, а ще остане онази хубава, фина материя, в която ще живеем.

Днес пред нас седи великият въпрос – да познавате Бога. Аз не казвам, че не познавате Бога. Познавате Го, молили сте се на Бога, но да познаваш слънцето в месец декември и да го познаваш в месец май, това са две различни положения на слънцето. Да познаваш Бога като Любов е едно нещо, и да познаваш Бога в онази студенина на

зимата е друго нещо. Следователно, Любовта трябва да събуди душите ни.

Аз бих желал между всинца ви да се образува една вътрешна връзка на Любов, да има взаимно уважение и почитание помежду ви, да зачитате вашите добри чувства. Аз забелязвам в новото движение тук в България една лоша черта, тя е, че няма зачитане. Окултно движение, а започва да се разделя на особени мнения. Няма нищо от това, но важното е, че Любовта няма деление. Няма човек в България, който да проповядва Любовта по-добре от мене. Няма човек в България, който да свети повече от мене. Мислите ли, че има някой друг това е заблуждение. Аз мога да светя като Христа, не по-вече от Христа. Аз мога да светя като Бога, не по-вече от Бога. И като казвам, че светя като Христа, аз се радвам, защото това е Божията светлина. Не, Божия светлина е тя! Аз светя като Бога. Защо? Защото Бог е вътре в мене. И вие можете да светите като Бога. Ако Бог е във всинца ни ние ще се обичаме. – Ще има помежду ни взаимно уважение и почитание. Нима аз мога да ви заблуждавам? Нима аз трябва да ви използвам и след това да кажа: тия глупавите нищо не разбират. Не, аз казвам: понеже вие не можете да използвате тази светлина и топлина, затова ще туря малко облаци над вас, та да я използвате съобразно вашите сили. Един ден ще можете да използвате всичката светлина. За сега всинца трябва да се стремите към абсолютната свобода! Не подразбирам слободията, но абсолютната свобода. Аз съм за нея. Всеки от вас ще бъде разумен да се жертвува за Истината; всеки ще бъде разумен да се жертвува за Мъдростта; всеки ще бъде разумен да се жертвува за Любовта. И ще бъдем готови сега, още днес, всички да изнесем великото дело, да проповядваме за този велик, жив Господ, Който е направил вселената заради нас и от благодарност да покажем, че както Той се жертвува за нас, така и ние сме готови да се

жертвуваме заради Него. И Този велик Господ, Този Учител ще дойде за всеки едно от нас.

Та казвам: този Христос, Този Божествен Дух е навсякъде. За мен не е важен въпросът, към коя категория ще принадлежите. За мен формите на религиите не означават нищо. Не че те не са нищо, но не са те, които разрешават въпроса за Царството Божие. Православието не може да разреши въпроса за Царството Божие. Не е протестантизмът, който ще разреши въпроса за Царството Божие. Не е католицизмът, който ще разреши въпроса за Царството Божие. Това са форми, които само приготвяват човечеството. Единственото нещо, което може да разреши този въпрос, това е Божият Дух. Само този велик Божествен Дух ще обнови света, и този Дух действа сега във вас. Тогава, нека не си правим илюзии. Нека отворим сърцата си за тази светлина, която иде отгоре, защото чрез нея Бог действа в нас. Нека създадем една нова форма и да покажем на съвременното общество, че ние седим по-горе от него и по ум, и по сърце, и то не само привидно, а фактически. Аз мога да раздам всичкото си имане, но това още не е жертва. Жертвата е един вътрешен акт. Да се пожертвуваме вътрешно, това значи ние да отворим душата си за целия свят. Разумността е нещо вътрешно. Само между две души, които се обичат, може да се възстанови онази връзка на Любов. Не казвам, че трябва да презирате другите хора, но казвам, че трябва да обходите всички Галилея, да обходите всички разумни души. Затова именно сте дошли в света. Да не мислите, че сте дошли само да се родите и да умрете, да ви погребат, да ви турят един надпис отгоре, или пък да напишете някоя книга за човечеството. Не, най-важното нещо за всеки едно от вас в живота ви е да изпълните волята Божия. Тъй както Христос е отишъл в Галилея да изпълни волята Божия, така и вие трябва да носите тая светлина. Онези от вас, които са разумни,

могат да изпълнят волята Божия, а онези, които считат, че не са разумни, могат да кажат, че не са в състояние да изпълнят волята Божия. За тях въпросът седи малко по-другояче.

И тъй, трябва да схванем, че мощното в света, това е Бог, а Бог е Любов, която не се мени. Бог всякога мисли заради нас. Пак ще ви потвърдя, че в Бога има такова силно, непреривно желание ние да израснем, да се развиваме, да имаме непреодолим стремеж за знания, и то, не привидни знания, но такива, чрез които да разбираме живота. В Бога има непреривно желание да сме свободни и тогава да действваме. Дето и да отида аз, трябва да имам тази истинска свобода в себе си, че да я предам и на другите. Тогава, дето отида аз, и Бог да бъде с мене. Човек, който отива да проповядва нещо, а Бог не е с него, това не е проповядване. Тази проповед нищо не струва. Ако аз служа на Бога, а Бог не е с мене, това не е никакво служене. Значи, ние трябва да бъдем навсякъде с Бога. Дето отидем, Духът Божий трябва да бъде с нас, и ние трябва да бъдем с Духа. Само тогава думите ми ще имат смисъл. И сега думите, които аз ви говоря, имат смисъл.

Та повтарям: нашите грехове, нашите заблуждения не са в сила да изменят Любовта на Бога към нас. Той е готов мигновено да заличи греховете ни, стига да има такова желание и в самите нас. Щом има в нас това желание, Бог всякога ги заличава. В това може да бъдете уверени. Но ако вие грешите съзнателно, това не е хубаво. Защо? Защото Бог ще заличи греховете ви, но вие пак ще страдате. Щом вие знаете, че Бог е добър, любящ, но съзнателно злоупотребите с тази Любов, вие ще страдате. У вас трябва да има туй съзнание, да не злоупотребявате с Любовта Божия. Не трябва да изпитвате Бога! Всяко насилие върху кое и да е същество, е насилване на Бога, изнасилване на Божия Дух. Благородно е човек да не насилва Духа Божий у когото

и да е! У нас трябва да има това благородство! Само така ще можем да дадем подтик на новата култура. Ако съединим умовете си, волята си и разширим съзнанието си, тогава всички ще бъдем близки, без да сме близки. Ако не направим това, тогава ще бъдем далеч един от друг, макар и по форма да сме близки. Защо? Защото само волевите разумни мисли, желания и действия съединяват хората. И така, именно, ние ще бъдем една мощна сила да извършим волята Божия още сега. И при това, този е най-важният момент в нашия живот. По-важен момент от сегашния може да има, но бъдещето се определя от сегашното, от него зависи. Каквато насока вземете в сегашния си живот, тя ще определи бъдещето ви.

Преди 2000 години Христос обхождаше Галилея. Защо? – Да ви намери и да ви говори. Той ви говори тогава. Знаете ли какво ви говори? Ще си припомните сега. На всинца ви, които сте тук, ви е говорил Христос. Всички вие сте Галилеяни. Преди 2,000 години Христос ви е срещнал и ви е говорил. Вие сте забравили, какво ви е говорил, но ще си спомните. Някой може да каже: дали ще си спомня? – Стига да искате. Има неща които хората много лесно си припомнят. Кои? Неща, които имат да взимат, лесно си ги припомнят, а неща, които имат да дават, лесно ги забравят. Например, хората лесно забравят своите дългове. Но ако някой обещае да ви даде 100,000 лева, ще забравите ли? Ако някой има да дава 100,000 лева, скоро ги забравя.

Сега, аз искам да си спомните за онова красивото, което Христос ви е говорил, а не за вашите дългове. Дълговете ви, това е за Бога, а вие обърнете онзи лист дето имате да взимате. Христос преди 2,000 години ви е говорил следното: „Ще настанат по-благоприятни условия за в бъдеще. И това което ви казвам днес, посейте го, то ще

израсне и ще даде своите плодове. Тогава моите думи ще се изяснят, ще станат по-ясни, по-разбрани.“

И обхождаше Исус всички Галилея, изцеляваше всички болести, изцеляваше всички беснуеми, изцеляваше всички тъги, скърби и страдания. Да се премахнат всички тъги, скърби и страдания, които измъчват човешката душа, това е мощното в света! И нека останат само тия мъгли, само тия облаци по небето, които са необходими за нашето растене. Всички други бури и сътресения трябва да се премахнат. Затова иде днес Христос на земята! Затова Бог праша великия, мощния си Дух, да подигне съзнателните души! Не сте само вие, на които Христос е говорил, Христос е говорил още на хиляди души. И сега Той ги посещава и им казва: „Време е вече!“ Вие казвате: дошло ли е времето? – Дошло е вече. Няма време да се чака. Времето за възкресение е дошло! И да видим, кой от вас ще възкръсне пръв. От сега вече очаквайте, да видим, кой ще възкръсне пръв. Да видим днес кой ще възкръсне; утре кой ще възкръсне. Очаквайте възкресението тъй, както бубите очакват излизането от пашкула. Казвате: ама дали ще излезем такива, каквито сме сега? Не, съвсем други ще бъдете. И апостол Павел казва: „Не живея вече аз но Христос живее в мене.“

„И обхождаше Исус всички Галилея и благовестуваше Царството Божие“. И всеки един от вас трябва да проповядва Царството Божие! Всички спорове между вас да престанат! Не е въпросът за църквите, не е въпросът за народностите – въпрос е за Царството Божие. Има ли Царство Божие, всички вие, и всички църкви ще се благословят. Няма ли Царство Божие, всички въпроси ще пропаднат.

Сега, като се върнете дома си, у вас, внесете Царството Божие в душите си! Спомнете си беседата, която Христос ви е говорил преди 2,000 години. Помислете върху нея ден, два, три, и каквото си

припомните, ще ви зарадва, ще осмисли живота ви, и вие така ще се подигнете, че ще благодарите на светлината на този ден.

Нека днешният ден остави върху нас своето благословение на Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина!

Беседа, държана от Учителя, на 5 юли, 1925 г. в гр. София.

6 ЮЛИ, ПОНЕДЕЛНИК, 6 ч. с. УЧИТЕЛЯ – ВЪТРЕШНА ВРЪЗКА

Ще направя няколко встъпителни бележки.

Всяка постъпка, всеки живот трябва да е основан на нещо, трябва да има основа, или другояче казано, трябва да има своя връзка. В целия органически свят, във всички същества има една тенденция, един стремеж да се групират, да образуват една вътрешна връзка. Така се създадоха малките единици – домовете; така се създадоха съвременните общества, народите; така се създаде и цялото човечество. Значи, идеята, която е вложена в този вътрешен стремеж, е връзката. Сега вие имате всички тия връзки, само една връзка ви липсва, съзнателната връзка с невидими свят. Тази връзка нямате. Вие говорите, че съществуват ангели, но нито един от вас не е имал разговор с ангелите. Може и да сте имали, но не сте съзнавали това. Може би, някой ангел ви е говорил, без да сте съзнавали, че ангел ви говори. Значи, съзнанието ви още не е будно. Тъй щото, когато казвам, че трябва да имате вътрешна връзка с невидимия свят, аз разбирам „пробуждане на съзнанието“. Когато, обаче, вашето съзнание се пробуди, има една опасност – появяване на страха. Всеки човек, който няма будно съзнание, се плаши, страхува се. Когато човек започне да строи една голяма къща и вижда, че средствата няма да му стигнат, той се уплашва. А когато започне някоя малка работа, за която средствата му са достатъчни, той не се плаши, радва се. Ето защо, вие трябва да започвате работа в кръга на вашите възможности. Когато говорим за бъдещи перспекти, или за стремежите на човешката душа, виждаме, че тия неща са толкова велики, че човек съвсем се изгубва в тях. В тях се прозират великите замисли на Бога.

В туй състояние, в което се намирате днес, най-важното нещо за вас е да образувате една вътрешна връзка с невидимия свят.

Ще ви напиша думата ЛЮБОВ. Какво разбирате от нея? Онези хора, които са създали речта, писмеността, с имали предвид и значението на всяка дума. Двете линии, които образуват буквата Л, показват, че у човека има две същества. Едното изразява стремежа на човешката душа, а другото – стремежа на човешкия дух. Накъде? – Към Бога. При този стремеж Любовта трябва да бъде разумна. Ако разложим буквата Ю, ще получим от нея следните елементи „І и О“. Първата линия е отражение, сянка. Къде е предметът, който хвърля тази сянка? Двете линии в буквата Ю са успоредни. Втората проекция иде от друго някое тяло. Значи, онова тяло, което хвърля тази проекция, има друго разположение. В буквата О също се забелязват две успоредни линии. Буквата О означава главата, ума на човека, който се движи. Значи, с нищото, т.е. с нулата се означава ума, понеже умът не е нещо материално. Умът се развива разумно по две успоредни линии. Само разумните хора се движат успоредно. Щом се движат успоредно, никакви стълкновения не могат да стават помежду тях. Значи, духът и душата трябва да се стремят успоредно към Бога, без какви и да е стълкновения. Всяко стълкновение на ума и сърцето показва, че човек не е на правия път. За пример, някой се бори, дали има Господ, или няма. Това вече е стълкновение в човека. Какво има да се съмнявам, дали съществува Господ, или не? Някой казва: дали моята постъпка е права, или крива? Защо ще се съмнявам? Така само глупавите хора могат да мислят. В дадения случай, аз мога да зная, дали моята постъпка е права, или не. За пример, кажа някому една груба дума, а след това искам да зная, дали е груба, или не. Как ще проверя? Ето как. Ще кажа някому: моля ти се, кажи същата дума на мен, за да я опитам! Кажете ли ми я, ще зная вече, каква е тази дума, и

какъв ефект произвежда. Друг случай: ударя някому една плесница и размишлявам, право ли постъпих, или не. Ще кажа някому: удари ми една плесница! Щом той ми удари плесницата, и аз съм недоволен, значи, плесницата не е на място. Следователно, постъпката ми в двата случая е лоша. Но ако една плесница намести челюстта ти, питам: тази плесница на място ли е? – На място е, разбира се. Тъй че, всяка дума, всяко действие трябва да бъдат на своето място. Празните думи не принасят никаква полза.

Буквата Б показва, че разумният живот е почнал да се развива. Второто О показва един ум, който седи по-високо от индивидуалния. Всеки един от вас е обгърнат с един по-висок ум, той е Божественият. За пример: вие решавате да направите нещо, но във вас се започва една борба. Вие казвате: тъй ще направя, иначе ще направя. Веднага във вас се явява едно противодействие, вие започвате да се съмнявате, да се борите, дали ще успеете, или не. Най-после, Божественият ум, който ви обгръща, определя посоката на вашето движение. Вземете, за пример, една река. Как може да се движи тя? – Само по една посока – по своя наклон. Въздухът как може да се движи? – В четири посоки. Там разширението е на всички страни. Следователно, колкото енергиите са по-фини, толкова и движението е по-свободно.

Когато ние дойдем до любовта, тази любов трябва да бъде разумна. Бъдещият живот трябва да се сложи върху нея. Всички вие трябва да имате определени възгледи за нещата, а не само вярвания. Можете да кажете някому, че го обичате. Не, когато кажем, че обичаме някого, ние ограничаваме Любовта.

Вие сте се събрали тук не да вършите вашата воля, а волята Божия. До сега вие сте служили само на себе си, на домовете си, на народа си. Ако сте се събрали да повтаряте тия стари работи, по-добре вземете раниците си и се върнете по домовете – не си губете времето.

Да кърпите старите си дрехи, нямаме нужда от това. Но ако искате да внесете нещо съвършено ново в живота си, да живеете за Бога, това вече има смисъл. Новият подтик, който трябва да имате, това е вътрешният Божествен живот, вътрешната връзка. Каква трябва да бъде вътрешната връзка? – Разумна. Ще турите едно правило в живота си: всяка добра мисъл, която се зароди в когото и да е, не ѝ противодействайте. Да кажем, че решите да имате един братски обяд, или една вечеря, направете я. Ама отвън нямало условия. – Направете я! Ама какво ще кажат хората? – Направете вечерята! Нямало достатъчно хляб. – Колкото има. Не е в хляба, не е в яденето, всичко е в срещата, в общението на душите. Това е една малка вътрешна връзка. Някой пък иска да пее. Съберете се, попейте си! Животът не е в пението. То е само една малка вътрешна връзка. Някой иска да се разговаряте. Съберете се, разговаряйте се! Разговарянето е също една връзка.

Вие сега се събирате тук, да обмените мисли. Животът няма да се оправи от вашите мисли, но за вас е важно това, което ще приложите в живота си. На какво разчитате, като се събирате? Пари нямате, власт нямате, не сте силни. Тогава какво можете да направите? С какво мислите да оправите света? – С малкото добро, което излиза от Бога. Не е достатъчно само да говорите за Любавта, но трябва да почувстваме, че Бог е Любов, че Бог е жив. В Него живеем и се движим, в Негово име се събираме, с Него можем да се разговаряме, и Неговата воля трябва да изпълняваме, защото само Той туря ред и порядък навсякъде. Сега аз съм между вас. Защо? – Това е волята Божия. Бог е, Който върши всичко. Когато една работа се върши за Бога, или в името на Бога, тя придобива цена. Няма по-велика идея от идеята за Бога! И когато решим да вършим Неговата воля, когато решим да служим на Бога, всички същества, тук на земята и горе на

небето, ще ни съдействат. Всички същества се групирват в идеята да вършат Божията Воля. Следователно, вие трябва да направите една връзка. Сегашната ви връзка с невидимия свят не може още да издържа изпитите на живота.

Аз съжалявам, че някой път трябва да правя човешки сравнения за Любовта. За пример, някой път ние употребяваме израза: влюбил се един момък в някоя мома. Това не е любов. Друг път казваме: тия двама приятели се обичат. Отношенията между тия двамата приятели, и то още не е любов. Само тогава две души се обичат, познават, когато са родени от Бога, когато са излезли от Него. Ние трябва да познаваме проявленията на Бога във всяка душа по особен начин. Хубавото седи именно в туй, че всички не сме излезли от Бога изведнъж и по един и същ начин. Следователно, всяка душа носи една особена красота, едно особено проявление на Бога в себе си, което в другите души го няма. Ако във вашата душа имаше туй, което има и в моята душа, или ако в моята душа нямаше нещо особено, ние нямаше да се търсим. Ако не беше това разнообразие в душите, нямаше да ви говоря, нямаше да се запитвам, дали ме разбирате. Мога ли да кажа, че нямам нужда от храна, от въздух, от слънце? – Не мога. Значи, всяка душа търси другите души. Бог е разпределил своите блага между всички тъй, че като се търсим взаимно, това правим с цел да придобием туй, което нямаме в себе си. И тъй, обмяна става постоянно между душите. И вие ще придобиете от мене туй, което нямате. Вие ще кажете: ние ще придобием всичкото знание от Учителя и после няма да имаме нужда от Него. Не е така. Вие, като дойдете на моето стъпало и придобиете тези знания, които имам, аз ще бъда на друго, по-горно стъпало. Вие никога няма да ме стигнете, защото, ако вие растете, и аз раста. Развитието е вечно! Аз говоря за Божественото у човека. То седи в разнообразието, а разнообразието в

човешката душа съставлява красотата на живота. Не мислете, че като се запознаете с един човек, вече го познавате. Във всяка душа има нещо особено, във всяка душа има много красиви работи. Вие още не познавате нито вашето богатство, нито богатството, което имат другите души

Някой път искате да бъдете идеалисти. Какво нещо е идеализмът? Идеализмът, тъй както се изразява, е една хубава дреха, една отлична мушама, която не пропуска влагата, но в тази мушама няма живот. Идея, значи образ на един вътрешен живот. Идеализмът трябва да бъде само една връзка, която да ни доведе в контакт с Любовта, а Любовта трябва да ни доведе във връзка с Мъдростта; Мъдростта трябва да ни доведе във връзка с Истината; Истината трябва да ни доведе във връзка с Правдата; Правдата трябва да ни доведе във връзка с Добродетелта, с Милосърдието и т.н. Всички тия добродетели са така скачени една за друга, че придобиването на една от тях води към придобиване и на останалите.

Сега, вие сте се събрали заедно, и това наричате „събор“. Разумните неща не се събират, но не изключват събирането. Разумните хора не се умножават, но не изключват умножението. Те не се и делят, но не изключват делението. За пример, кое можем да делим? Кое можем да вадим? Разумният човек дава от своята любов и на другите. Трябва да дадеш! Защо? Ако не дадеш, ще се пукнеш, а като се пукнеш, от тебе ще изтече излишното. Това е закон в природата. Всяка пъпка най-първо е користолюбива, тя мяза на едно запушено шишенце. Дойде някой при нея, казва ѝ: дай! – Не давам. Но, като дойде слънчевата енергия и я облее изобилно, листата ѝ се разтварят, и тя дава. После листата ѝ окапват, и плодът завързва. И плодът в първо време е користолюбив, казва: няма да дам! Но природата и за него има методи, как да го преобрази. Разкъсва

външната му корица, месестата част изгнива и семката му пада върху почвата. Христос казва: „Богатството трябва да се пожертвува.“ То значи: месцето около костилката трябва да се даде, за да се извади костилката и посее в почвата. Костилката, семката е връзката между Бога и плода. Следователно, щом образуваме връзка с Бога, и нашето растене започва. В какво седи това растене? – Всяка сутрин като ставаме, ние ще виждаме лицето на Бога тихо и спокойно, и ще бъдем доволни; каквато работа започваме, ще ни върви добре; каквито спънки и да срещаме в живота си, те винаги ще се разрешават разумно.

И тъй, какво мислите да направите в тази ваша среща? Ще ви трябва какви методи за работа. Какви ще бъдат тия методи? Как трябва да разбирате новото учение, науката, изкуството, музиката? Науката е средство, музиката е средство, речта на човека е средство, богатството е средство. Изобщо, всички неща, които имаме в света, се средства, които ще ни доведат в съприкосновение, за да работим за Бога.

Сега казвам на вас, младите, да се пазите, докато любовта ви не е покварена, защото, щом се поквари, вие ще бъдете в неведение. Аз употребявам думата „млад“ в добър смисъл – млад в Любовта. Ще ви дам едно малко обяснение. Вие казвате, че човек трябва да живее. Да, но как трябва да живее? Представете си, че имате редица красиви шишета, но все празни. Казвам: вие трябва да напълните вашите шишета. Казвате: защо да пълним тия празни шишета? Ще ви трябва, защото за в бъдеще условията на живота ще се изменят. Бъдещето ви ще зависи от тия пълни шишета. Всяка мисъл у човека е една форма, която трябва да се напълни със съдържание на Любовта. Следователно, цената ви ще зависи от това, колко от тия шишета сте напълнили със съдържание на Божествените блага. Ако вашето сърце,

ако вашият ум не са пълни с Божествените блага, какво струват? В какво седи цената на някой богат човек? – Касата му е пълна. В какво седи цената на един разумен човек? – В неговата разумност. Разумният човек, както и богатият човек, са пълни каси. Сърцето на добрия човек е пълно с добрини. Ние не препоръчваме празните шишета. Ние искаме да бъдете богати, пълни шишета. Когато говорим за богатство, разбираме, че човек трябва да бъде богат с добродетели. Когато говорим за сиромашия, подразбираме, че трябва да бъдете сиромаси в негативен смисъл: сиромаси в лъжа, в страх, в завист, в злоба, в омраза, в доносничество, в изопачаване на Истината, в интриги, в безверие, в глупости, да нямате нито майка, нито баща. Изобщо, във всичко негативно да бъдете крайно сиромаси. Щом обаче, дойдете до положителните неща, там трябва да бъдете крайно богати, не само милионери, но билионери, милиардери, колкото се може повече богатство да имате.

Вие трябва да изучавате живота в неговия положителен смисъл. Аз искам всички да бъдете умни, добри, богати в доброто, и богати в Любовта. В туй общество, именно, трябва да създадем един модел. Ако и ние сме като другите хора, тогава няма по какво да се отличаваме от тях, а ние трябва да се различаваме. Ние няма да се делим от хората, но трябва да се различаваме. По какво? – По степента на светлината на нашия ум. Ние трябва да се различаваме и по силата на нашия ум. Нашият мисли трябва да бъдат творчески. Ние трябва да се различаваме още и по какво? – По любовта на нашето сърце. В огъня на нашето сърце всичко трябва да се топи. И най-мъчнотопимите метали, злато и платина, трябва да се топят в огъня на нашата любов. В този огън трябва да се топи и злобата, и омразата, и неверието. Ние няма да се разправяме с това, с което съвременният свят се занимава, защото ние влизаме в един нов свят, светът на

опита. Вие се съмнявате в този нов свят. Аз от 20 години насам правя опити, изследвания, за да намеря един положителен метод, който да изразява абсолютната Истина. Ще направя един опит и с вас. Ще взема някой от вас и ще го пратя в другия свят, в света на Любовта, дето нещата са реални. Той, като се върне от там, ще разправи съзнателно всичко, каквото е видял и чул. Всички ще се съберат наоколо му и ще слушат. Ако не вярват, ще пратим втори. И той като се върне, ще разправи всичко, каквото е видял. Ако и на него не вярват, ще изпратим трети, четвърти, пети... Като изпратим десет души, и те разказват едни и същи неща, тогава няма какво да се съмнявате, ще приемете думите им за верни и истинни. Сега вие бързате, някой от вас ще кажат: дано стане това нещо още тази година! То ще бъде в годината, която Господ е определил. Коя е тази година, не се знае. Господ има своя година, определена за тази работа. За сега, от невидимия свят, няма още благоприятни условия за този опит.

Та вие се събирате за работа. Ще внесете Любовта в душите си. Искам вие, младите, да дадете образец. Сега старите ще кажат: е, хубаво е човек да бъде млад! Казвам: всеки от вас може да стане млад. Как? – Като се съблече от греха си, а всеки може да се съблече от греха. От него зависи. Всички можем да се учим в този нов живот, и всеки може да се подмлади.

И тъй, първото нещо: всички ще турите, като основа на живота си разумната Любов. Ще разисквате помежду си разумно. Ако се зародят някои недоразумения, ще ги разрешите по братски, а не материално, всеки да настоява на своето.

Всеки диамант, или какъв и да е скъпоценен камък, се определя по своята величина и по чистотата в състава си. Всяка мисъл се определя от степента на съзнанието у човека, с което той я проявява.

Трябва да бъдете тъй будни, че като разсъждавате, никога не пренебрегвайте другите, да мислите, че те не знаят нищо, а вие само знаете. Мислите ли така, вие оскърбявате техния ангел. Някой човек може да не знае, но неговият ангел знае, той не е невежа. Следователно, ти ще си кажеш: ангелът, който ръководи този човек, е умен. На самия човек пък ще кажеш: братко, ние трябва солидарно да извършим волята Божия. А вие казвате: аз върша волята Божия, а той не я върши.

Друго важно нещо е: да бъдем благоугодни на Бога! Когато говоря нещо, аз всякога имам предвид следното: мисълта ми да е вярна пред Бога! Не мислете, че аз не чувствам влиянията на хората, но си казвам: че хората мислят за мен криво, това не е важно. За мен е важен авторитетът на Господа, какво ще каже Господ за мене. Не мислете, че аз не коригирам думите си. Когато кажа някъде нещо повече или по-малко, аз веднага се коригирам. В мен е закон, като говоря на вас, едновременно говоря и на себе си и коригирам всяка своя погрешка. И вие трябва да говорите така. После, дето имате погрешка, ще я коригирате. Всичко хубаво, което има в света, ще възприемете. Всичко хубаво в другите души също ще възприемете. Трябва да възприемете хубавите неща, които Бог е вложил, дето и да ги срещнете. Защо да не ги възприемем? Има красиви неща в нас, има красиви неща и в душите на другите. Само така ще има туй любовно, братско отношение към всички. Само така ще повдигнете душите си. Любов на самопожертвуване трябва да има между вас, а не честолюбие. Тази Любов вие още не сте проявили.

Някой казва: Учителят казва тъй. Не казвам аз, но това е Божият закон, който всички трябва да изпълним. Бог е наредил нещата така, и така трябва да бъде – нищо повече! Едно мнение има в света, на което всички трябва да се подчиняваме. То е Божието мнение. Понеже

Бог така казва, така трябва да бъде! Ето защо, всички ще се стремим да бъде тъй, както Бог е определил първоначално. Всичко, което Бог е наредил, е красиво, велико! Тук, именно, ще проявим своята свобода и своята интелигентност. Тук, именно, ще добием своята красота и всичко необходимо за нашите души.

Та казвам: вие ще постъпите според тая велика мисъл, да сте прави пред Бога, и след като разисквате въпросите във виделината на Любовта, ще имате плод.

Беседа, държана от Учителя, на 6 юли, 1925 г. в гр. София.

К. ПАСКАЛЕВ – ОСНОВНИ ВЪПРОСИ НА УЧЕНИЧЕСТВОТО

Основният въпрос, който се поставя на разглеждане в тази годишната ни братска среща, е въпросът за окултния ученик. Ние всички сме ученици на една школа, и тоя е един от първите въпроси, който се изпречва пред нас. Наистина, в съзнанието на всеки едно от нас лежи по един образ на идеалния ученик, който ние се стремим да реализираме в себе си, но за да стане този образ по-реален, по-близък до живота, необходимо е неговите черти да станат по-определени, по-ярки. Оня младеж, който постъпва в един университет, за да следва, например естествените науки, в неговото съзнание е ясно поставена идеята, че той желае да се запознае с природата – да изучи законите които регулират развоя на живота, формите, които той взима и т. н. Водим от това желание, той постъпва в университета, за да му даде необходимите условия да направи това. Явява се въпросът: каква идея стои в съзнанието на онзи ученик, който постъпва в една школа? Какво желае той от нея? Какъв е неговият идеал? Дали той желае тази школа да му даде необходимите методи, за да издигне себе си – да се освободи от своите недъзи, да добие добродетели и пр., или желае да получи повече познания, за да разшири своя мироглед? Или търси да се свърже с Бога? Или най-последно търси нещо друго? Ето един въпрос, за който заслужава да се мисли, който трябва да се изясни в съзнанието на ученика.

Сега нека се спрем върху понятието ученик. Самата дума ясно показва, че това е човек, който учи. Обаче съдържанието, което днес се влага в това понятие, не е напълно идентично с онова на окултния

ученик. Днес обикновено, под „ученик“ се разбира човек, който изучава нещата, които са извън него. Окултният ученик върви по друг път – той започва от себе си, от своя вътрешен мир и върви навън. Но какво собствено намира в себе си? От една страна цял един свят на неговото минало – тук влизат ред отрицателни качества, ред недъзи, които са се трупали в него от редица съществувания. От друга страна се издига нещо светло, възвишено. Това е неговият идеал, новото, което се е родило в него, и към което той се стреми. Ученикът стои между тия два света. Той чувства в себе си един непреодолим стремеж да се доближи до това възвишеното. От друга страна той чувства, че нещо здраво го прикрепя към старото, като че ли многобройни нишки го свързват с него, и при всеки опит да ги скъса, вижда, че те са нещо живо, органическо и късането им е болезнено, причинява страдания. Тук, именно, възниква първият конфликт, за разрешаването на който е необходимо голяма морална сила и себепожертване.

Друг въпрос, който възниква в връзка с понятието „окултен ученик“ е именно въпросът: где ученикът учи, где е неговата школа? Мястото, гдето той прилага на опит своите познания, е неговият собствен живот. Животът му е, така да се каже, неговата лаборатория. Един неуспех, една неблагоприятна случка, едно радостно чувство и т. н. – ето предмети, които той проучава. Ученикът навсякъде учи – и в благоприятни и в неблагоприятни условия, и в щастие и в нещастие. По такъв начин животът на ученика добива нов смисъл, съвършено незнаен до тогава от него. Той става приятен не защото мъчнотиите изчезват – напротив, те още повече се увеличават, но защото той започва да гледа на тях по друг начин. Една мъчнотия за един обикновен човек е едно бreme, против което той непрестанно

роптае, когато за ученика е един предмет за проучаване. Разбира се, че това състояние не се постига така лесно, както лесно се описва.

Нека се спрем сега за малко върху така наречените първи стъпки на ученичеството. Трябва да признаем, че в началото тия стъпки са твърде трудни и неуверени. Ученикът навлиза в една среда напълно неизвестна нему, среда крайно дисхармонична. Психическото му състояние започва да се движи в две крайно противоположни посоки. В известни моменти той се чувства силен, мощен – готов да победи целия свят; в други – крайно слаб и немощен. В едни моменти той чувства себе си готов да обича всички същества, да обгърне целия свят; в други – всичко му става ненавистно. По някога той е подтиснат от силни страдания, съмнения и пр.; друг път – една необяснима вяра и радост го обхващат.

Отначало ученикът стои смутен, безсилен да излезе от това неблагоприятно състояние. Той само страда, без да може да намери изход. Но той не е изоставен сам. В тия трудни моменти има нещо, което бди над него, което всякога е готово да му посочи правия път и което никога не го изоставя, дори и тогава, когато всички са го изоставили. Само че то е така тихо, така нежно, щото не винаги ученикът може да долови неговото желание и да го изпълни. Това тихото именно е, което гради в живота на ученика, и той трябва да се вслушва в него, то да бъде неговото ръководно начало.

За да може растенето на един окултен ученик да става правилно, необходими са ред качества. Преди всичко нему е необходима една абсолютна вътрешна искреност. Това значи да констатира в себе си нещата така, както си са, без да ги надценява. Това е първото условие, да може да изправи себе си. По-нататък са необходими и много други качества. Той трябва да притежава голяма морална сила и готовност за жертва, да надделее в себе си нисшето. Нему е необходимо едно

абсолютно послушание към Висшето, което говори вътре в него и т. н. На всички тия качества няма да се спираме. Ще кажа няколко думи само за едно, което считам за най-важно. Има моменти в живота на ученика, в които той чувства себе си сам, като че ли изоставен от всички същества. Това са моменти на една страшна самота, от която никое качество не е в състояние да го освободи, освен едно: абсолютна и безпределна вяра и упование в великото, Абсолютното; вяра твърда и несъкрушима от нищо; вяра, която да бъде за ученика една малка светлинка, която, в тази тъмна и бурна нощ на неговия живот, да му сочи пътя към оная свещена земя, дето той ще може да реализира своя идеал – да намери Бога.

О. СЛАВЧЕВА – МИСЛИ ЗА УЧЕНИКА

Ученикът, в своите постъпки и дела, трябва да върви по стъпките на свръхчовека. Той сам себе си ограничава, сам себе си управлява и сам себе си съди.

Ученикът на Великата Божествена школа не е вече дете бозайниче, което да възприема готова храна и да расте в люлката при майка си. – Той вече е мъж – човек – отговорен пред Бога за всичко. Той е оная фиданка, от която са махнати вече всичките подпорки и трябва сам, с своя жизнен устой, да се противопостави на всички виелици и бури, които непременно ще се извият над главата му.

Да, той е оставен сам. Сам с себе си, с онова Божественото, което е неделимо от него. Могат да му отнемат всичко, но когато Божественото се прояви у него, той се справя с всички мъчнотии.

Законите на Бога вече са написани в сърцето му и тежко му, ако се отклони.

Ако той не изпълни Божествените слова, които се мълвят в неговата душа, то те замлъкват едно по едно и, тогава в човека се възцарява онова страшно мълчание, което се казва смърт!

Мойсей изведе от Египет множество народ. . . Но колко от тях пристигнаха в Ханаан? – Всичко онова, което не устоя на свещените си към Бога задължения, изчезна като дим от трябва, а всичко, което пристъпваше с сигурни стъпки към Високия Идеал на Вечното добро – отиде, влезе в красивата и плодородна земя, в която, след толкова мъчения и страдания, достойното племе влезе, за да се бесели с песни и свирни.

Братя и сестри, в Бога е и нашата участ!

Ние живеем в 20 век, но носим предопределението на тия наши израилеви праотци. Това е една реалност. И тогава е имало ученици, които са стояли пред свои вътрешни дилеми; и тогава са плакали; и тогава Учителят е помагал и на най-слабото проявление на волята и са настъпвали истински празници, когато някой Шела е прославял Бога.

Вървиш в тая пустиня на живота. Над теб блестят лъчите на слънцето ... Няма сянка, де да се подслониш. Сложи ръцете на главата си, и Бог твой, Който е в тебе – ще ти направи сянка.

Ако си жаден, тогава пий от росата, която е върху малката трябва, додето стигнеш на върха и там пиеш от големия Извор.

Утоли глада си с няколко житни зрънца, които са малки, но съдържат ценен живот в себе си, и ти няма да гладуваш с тях, макар и сам да си – на край света.

И когато наглед всички те оставят, теб, който си вече мъж и ученик, и тогава дори живеят Бог е с тебе. И когато ти запъваш гръб да вдигнеш отново товара си и да продължиш отново свещения път на доброто, тогава Бог, ще се прояви в тебе, ще разшири силата ти и ще ти помогне да носиш и да преодоляваш спънки.

Тогава ще бъдеш настигнат от други, които също изнемогват, но ти ще им кажеш, че когато си призовал Господа, дошла ти е силата; тогава и те ще направят същото, и вие ще тръгнете мнозинство, защото проявеният Бог е мнозинство в малцината, а не проявеният малцинство у мнозината.

Тогава самите природни стихии ще ви съдействуват и ще се яви не звезда, а изгряващото слънце на надеждата.

Работа, работа и пак работа!

Ето истинското предназначение на човешкия ум; ето храната му, без която той изменя своята насока и губи своята сила.

Чрез постоянство всичко добро се постига. И постепенно в ученика се изработва оная животрептяща сила, която го прави да лекува своите братя.

Всеки един от нас има в себе си онова философското камъче, с което може да изменя неблагоприятните условия в благоприятни. Това камъче се казва: честност, любов, смелост. На него са отпечатани словеса Божии, и то трябва да се намери, да се открие и използва неговата магическа сила; то е многоценният бисер, който свети в душата и я прави мъдра, силна и обична,

Трябва духовно сближение между нас, но как? Единственото нещо, с което можем да се приближим един към друг, е връзката ни с Бога. Само там е нашето единство, само там е нашето братство. На това поле ние можем да си говорим разумно, там атмосферата е чиста, там човек прилича като да е изкачен на един висок планински връх, където душите са пропити от светлина, а мислите – от чистота.

Ние всички имаме еднакви вътрешни условия за работа. Подобно земевладелец, който е раздал по еднакво парче земя на своите работници и ги е оставил свободни, да я разработват, както им е угодно и да се ползват от този плод, който ще се роди в градината им. И ето, в ръцете на градинаря е, как да разработи почвата, где и как да я разпредели, че да даде повече и по-разнообразна култура. Зависи от изкуството на градинаря – така и от съзнанието и умението на ученика зависи, как ще подреди той своята градина – та чрез работата да дойде още по-голяма светлина в ума и виделина в сърцето, да види ясно, хубаво онзи Божествен свят, населен с висши, разумни същества, които ще го приемат, като свой съработник и брат.

Нито минута почивка, нито минута застой! Сега можем да кажем, че времето е злато.

Всеки пропилян миг е изгубен, и после, с удвоени сили трябва да се възстанови определената ни работа.

Който работи полека, но постоянно, той ще има по-изобилни и по-доброкачествени плодове, с които не може да се сравнят набързо придобитите блага на този, който от съревнование иска да надмине съседа си.

Преди всичко търпение и вяра в благородната работа. Бог е с нас!

К. ВЛ. КУЗМАНОВ – ОКУЛТНОТО УЧЕНИЧЕСТВО В НАШЕТО ВРЕМЕ¹

Думата ученик се употребява обикновено в тройк смисъл. Ученик е детето или младежът, който посещава някое училище.

Ученик е всеки човек, в тоя смисъл, че всеки, както казва общ опознатата поговорка, се учи, докато е жив.

И най-сетне, ученик може да бъде човек на някоя окултна школа, или Учител (в окултния смисъл на тази дума).

Първите два вида ученичество са нещо твърде естествено и попътно за днешния обикновен мислител. Третият вид обаче, се явява като нещо по-особено, по-трудно разбираемо и за мнозина дори съвсем ново, макар че окултни Учители и ученици е имало през всичките времена. Това противоречиво, наглед, явление си има исторически причини и се обяснява обширно в окултната литература.

Окултното ученичество изобщо е един голям въпрос, който при сегашното състояние на нашите схващания едва ли може да разгледаме в неговата пълнота. Защото тук се кръстосват стотици въпроси, научни и философски, малки и големи – като се започне с близките, до тоя за началото и смисъла на битието и се свърши с мъничките въпросчета от личния живот на всяко по отделно. – Хората, които ние от обикновено гледище считаме за гении, водители на човечеството в историята, стоящи на недосегаема висота – са били само напреднали окултни ученици. И обратното – и в миналото, и днес може би – много напреднали окултни ученици и Учители, живеят незабелязано, като най-обикновени хора, и вършат винаги

¹ Съкратено изложение от реферата, четен пред III-я младежки окултен събор – София, юли, 1925 г.

творческа работа за духовния напредък на човечеството. От друга страна, от окултната история знаем, че е имало случаи, когато напреднали ученици, до степента на адепти, в края на своята еволюция, за една малка погрешка, са бивали деградирани и повръщани с векове назад.

Горното показва едно – че окултното учение е нещо твърде сериозно и се държи в пределите на векове и сфери, които излизат далеч от границите на нашето обикновено схващане за времето, пространството и развитието на човек въобще.

От това широко окултно гледище, да можеш в даден живот да разбереш окултен ученик ли си, на кого и в коя степен от своето развитие се намиращ, за да направиш нещо малко наглед, но най-необходимото и най-разумното при днешните условия – и това крие в себе си голяма красота и величие.

Ние всички знаем и от книгите, и от своя личен опит, че в окултното ученичество действително има нещо необикновено, нещо особено, което най-вече се отнася до нашия вътрешен подем и растеж.

В мистичните и окултни школи на изтока, необикновеното в окултното ученичество има и типични външни форми и изрази: отдалечаване от хората, задълбочаване в себе си, пост, молитва, търсене Учителя през планини и пустини, церемонии при приемане ученика – това са все външни характерни черти за ученичеството на изтока. И западните изследователи, проучвайки външните форми на източните религии и школи (до вътрешната им същина и смисъл те рядко стигат) – ги намират за твърде странни и невъзможни за човека на запада, поне при съвременните условия, при които той е поставен. И под влияние на това западноевропейско схващане се намира и нашето обществено мнение, което често е настроено критически към подобни на нашите разбирания.

А окултни школи са възможни не само под тоя им вид, както ги знаем в древна и днешна Индия, и изтока изобщо, а и по други начини. Защото основните закони на живота по същество са едни, но по форма могат да се видоизменят, според расовите, национални, битови и природни особености и условия – стига да има мъдри и опитни ръководители.

Живо потвърждение на това е нашата окултна школа. Като се изхожда от дълбокото познаване законите на природата и човешката душа – в нея ни се посочват най-подходящите за нашите условия форми на приложение. За това и характерното за външните отношения у нас не са церемониите и външното подчинение, (както е, може би, свойствено за изтока) а свободното и непринудено отдаване почит един на друг – нещо по-естествено за нас.

Природата и животът са щедри, но и строги и справедливи спрямо ония, които нарушават или спазват техните закони. Изключение за никого не се прави. И нашият успех, като окултни ученици, се обуславя от това, до колко ние познаваме и съблюдаваме тия закони.

Понеже сме облечени още в плът и кръв и живеем до голяма степен предимно на физическото поле, както и другите хора, ние имаме да се справяме в нашия живот с всички икономически, социални, научни, философски, морални и др. въпроси, които озадачават и занимават цялото мислещо човечество.

Върху тях Учителят се е изказвал твърде обширно в своите беседи и лекции, и всеки, който се интересува, може да се отнесе направо до тях.

Ще поменем на кратко само няколко от тия въпроси.

Икономическият въпрос засяга пряко или косвено всички, затова и почти всички имат определено становище по него. Едни са

материалисти, други идеалисти, трети застъпват някакви средни гледища, повече или по-малко егоистични или алтруистични и т. н. У нас личният икономически въпрос се обуславя от вярата (не религиозно вярване, а дълбоката вяра, тъй както я разбира новото учение). Учителят казва: „Погледнете птиците небесни. . или „Бог е дал от всичко за всеки преизобилно...“ или „Никой, който изпълнява волята Божия, не може да умре от глад. ..“ и т. н. А кой би могъл да ни научи да вярваме, освен ние самите?

По отношение на колективния икономически въпрос, у нас постепенно се създават условия за едно ново и оригинално разрешение, което не се среща, може би, у никое от съществуващите до сега теории, с изключение до някъде на така наречената синархия.

Изобщо, от чисто окултно гледище е еднакво трудно да се преодолеят известни материални несгоди, както и разумно да се справи човек с известно натрупано материално богатство.

Но и в единия, и в другия случай, материалните условия нямат решаващо значение за нашия растеж като ученици.

Върху въпроса за държавата днес се пише и говори твърде много от разни страни. Ние можем да приложим нашето учение, без да влезем в външен конфликт с държавата, и без същевременно да имаме нужда от нейната помощ. Нашето учение се отличава от всички съществуващи идеалистични учения по своя вътрешен характер. Нашата първа задача, като ученици, е да изправим нашите лични недостатъци. А това се постига не чрез търсене причините отвън, а чрез интензивна вътрешна работа. Правилният вътрешен духовен живот никога няма да почувствува нужда да се изрази навън чрез протести, демонстрации и резолюции – неща, от които днешната държава най-много се страхува. Ние сме пасивни отвън, а

активни отвътре. При едно такова разбиране, ние не сме опасни за държавата, нито тя за нас.

У нас често се повдига въпроса за науката, или, както се изразяват някои – кои са „учени“ и кои „прости“.

Учителят много пъти се е изказвал за съвременната наука, и наглед често доста противоречиво. Веднъж той казва: „Днешната наука е увод в окултната. Колкото повече знаете от нея, толкова по-добре“. Друг път обратно, той иронизира учените и казва, че с днешната наука в Царството Божие не се влиза. Какво показва това? – Че колкото по-добре познаваме днешната официална наука, толкова по-добре ще се ориентираме в обществото и външния свят. Но вън от тая ориентировка, от чисто окултно гледище, официалната наука нищо повече не може да ни даде. Знанието на днешната наука е външно и може да ни направи най-много учени. А нам учени не ни трябва. Ние вече ги имаме.

Учителят ни преподава едно по-висше и същевременно по-практично знание. Той изхожда от познанието на един невидим за сега за нас, но реален и разумен свят, който регулира целия ни живот, и в контакт с който можем да влезем не с средствата на днешната наука, а само с вътрешните методи, които се преподават в окултната школа, и които са достъпни еднакво за всички.

И „учени“, и „прости“ ние сме преди всичко, както и Учителят казва, души, които еволюират, и при днешните условия еднакво имаме нужда едни от други.

Когато става дума за морал, по липса на нови и подходящи думи, Учителят употребява старите религиозни и етични термини – Бог, душа, добро, зло, грях и затова нашето учение не представлява наглед като че ли нещо ново за повърхностния изследовател. Ако се вникне, обаче, по-внимателно зад тия прости и обикновени думи, тъй

както ги употребява Учителят, ще се види, че в тях се крие съдържанието на един нов и дълбоко-религиозен морал – особено по отношение на традиционния християнски морал на външно и фалшиво благочестие.

Една от характерните черти на новия морал е искреността и прямотата. Примери имаме много.

Окултизмът, особено заученият от книгите, може да създаде условия за много съзнателни или несъзнателни илюзии и заблуждения. Те са понякога доста поучителни. Но в края на краищата, нищо скрито-покрито не остава, по силата на строгия закон на Правдата.

Нашият морал се подлага често на критика от така нареченото обществено мнение. Ние всички познаваме днешното общество, неговите разбираня и неговите добри и лоши страни. В обществото има умни, учени и интелигентни хора, и въобще много и много работи, които трябва да ни служат за пример. Но малцина са в обществото ония, които са си поставили за задача да реализират безкористно някоя от малките „незнайни“ добродетели и с нея да вършат добро само пред лицето на Оня, Който присъства в всички моменти на всички места и с малките неща и добрини крепи цялата вселена.

А стремеж към това у нас има, и той е не по-малко важен и не по-малко ценен, от която и да било друга обществена работа. И затова погрешното обществено мнение не трябва да ни смущава.

Върху поменатите по-горе бегло въпроси се е писало и пише, говорило и говори твърде много и от учени, и от философи, и от моралисти. Но от чисто окултно гледище, и от това, което е казал до сега Учителят, едно е ясно – че за невидимия свят тия въпроси са разрешени или най-малко не съществуват под тоя им вид, както

съществуват за нас хората. Па и тяхното правилно разрешение ще се постигне не чрез дълги разисквания и умувания, а чрез едно разумно приближаване към невидимия свят, който е около нас и вътре в нас. А методите за това ни са вече посочени.

Ние всички сме се движили и в други обществени и идейни среди, и както знаете, всички постоянно сме констатирали и констатираме едно: че у нас, ако и всичко да е просто и обикновено наглед, и дори с недостатъци понякога, има и нещо особено, нещо хубаво, което никъде другаде не се среща. Какво е то – мъчно може да се определи – но всички го чувстваме. Когато сме заедно, то не ни прави впечатление, но когато се отдалечим един от друг и попаднем в чужда среда, тогава започваме да го схващаме и ценим по-добре. Един брат, който е пътувал и в Австрия, и в Германия, и в Франция – разправяше, че е посетил много от съществуващите за сега окултни общества в западна Европа и видял много красиви и хубави работи навсякъде – но все пак никъде не почувствувал и не изпитал това, което може да се почувствува и изпита между нас.

Горното показва едно – че ние имаме условия за духовно развитие – на каквито малцина се радват. И кой може да ни попречи да ги използваме, освен самите ние?

Днес на всекиго от нас, и на всички заедно, се дава възможност да изпълним една малка наглед, но величава мисия. При това разложение и хаос в духовния живот на днешните хора, които търсят и чакат нещо, без сами да знаят от къде, всеки от нас, от първия до последния може да направи много.

Тук скоро един писател чете от името на теософското общество в Военния клуб три лекции – „Мистика и безверие“, „Блян ли е свръхчовекът“ и „Копнежът на народите“. Слушатели имаше много. Там се казаха работи нови, но за другите, не и за нас. Въпросите за

мистиката, вярата, свръхчовека ние отдавна ги знаем, но сме престанали да ги теоретизираме, защото за нас те се превръщат вече в жива действителност, в живо дело.

15:00-17:00 ч. сл. обяд

КОНЦЕРТ

7 ЮЛИ, ВТОРНИК, 6 Ч. – ДВАДЕСЕТ ПРАВИЛА ОТ УЧИТЕЛЯ КЪМ УЧЕНИКА

1. Пътят на ученика е път на зазоряване. Той е път на вечната светлина, носителка на Любовта.

2. Ученикът трябва да има винаги една права стойка на тялото си, която държи будно неговото съзнание и дава разположение на духа му за работа.

3. Ученикът има винаги възможност да прави добро. Доброто е цел в неговия живот.

4. Ученикът ще бъде поставен пред изкушението, за да се изпитат убежденията му.

5. Ученикът бива поставян на силни преживявания, за да се кали в издръжливост и будност на съзнанието. Живот без преживявания е живот на спящи души.

6. Ученикът не трябва да се смущава от формите, а да гледа духа на нещата.

7. Ученикът се моли сам. Той трябва да е съсредоточен в молитвата си и да преживява думите и.

8. На ученика е необходимо малко съзерцание, за да може да се справи със себе си.

9. На ученика е потребно малко уединение, за да уякне вътрешно.

10. Няма по-хубаво нещо за ученика от чистотата! Ученикът като люби, трябва да придобива чистота. Любовта е сила, която се развива само при чистотата.

11. Когато бъдеш свързан с Бога, няма да има съблазън за тебе.

12. Ученикът на окултната школа не бива да допуска никакво съмнение в Божествения Промисъл. Той знае, че пътят, в който е влязъл, е прав.

13. Съмнението е една задача за ученика, която той трябва да разреши правилно.

14. По закона на Любовта, щом повярваш, всичко е светло за тебе. По това ще познаеш, че си в полето на Любовта – там съмнение няма. Усъмниш ли се, това показва, че Любовта я няма. В Любовта няма съмнение.

15. Първият изпит, на който ученикът се поставя сам, е съмнението. Затуй той сам трябва да прекара нощта на съмнението, и сам да го победи.

16. Ученикът трябва да мине през съмнението. То е една област, която той трябва да мине и да премине до край. Там той ще се намери в една северо-полярна нощ – шест месеца нощ, но той трябва да разбира закона. Той трябва да я прекара, за да излезе пак на светлия ден и да се крепи през всичкото време. След като премине този период на мрак, на вътрешно затъмнение, ще дойде прозрението, ще дойде светлия ден, ще дойде Посвещението.

17. Ученикът трябва да вижда доброто навсякъде и у всекиго. Вижда ли той все престъпления, пороци и недостатъци, това е проказа в неговото сърце. Ужасно е да носиш дявола в сърцето си!

18. Докато ученикът намира светлина в света, нищо не може да му се говори за Бога. Трябва да се яви отвън тъмнина, за да стане в душата светло. Само при вътрешната светлина се ражда Любовта към Великото. Ученикът не трябва да се спира на светлината в света, а да гледа светлината в душата си и нея да пази.

19. Ученикът не може да има приятелство и със света, и с Бога. Ако ученикът люби Бога, светът ще потъмнее за него, ще се скрие, ще

изчезне, а той ще се намери в един друг свят на светлина, мир и радост, и там ще чуе Учителя си.

20. Приятен е пътят на ученика във всичките му мъчности, защото е път на възлизане!

УЧИТЕЛЯ – МЕТОДЪТ НА СВЕТЛИНАТА

В природата има много методи за говорене, но главните са два: единият е методът на тихия дъжд, който пада тихо, без гръмотевици; другият е метода на силния дъжд, който иде с гръмотевици. Тогава всички палят свещи и се молят. Първият метод е Божествен, вторият е човешки. Гръмотевиците не са опасни.

Те имат едно отлично предназначение – пречистват въздуха. Дъжд с гръмотевици е по-добър, отколкото без гръмотевици. От тия дъждове с гръмотевици, някои са придружени и с бури, та обрулват всичко. Тихите дъждове са обикновено без бури. Но тъй, както е в природата, всичко е хубаво. Дъждовете, които са придружени с бури, всичко обрулват, но и всички нечистотии очистват. Тъй щото, тия два метода работят и вътре във вас. Те представляват вътрешен, а не външен процес. Те са работа на душата. Някой път в душата настава тихата, хладна нощ – нощта на тихия дъжд; някой път дохожда онази бурна, студена нощ – нощта на дъжда с гръмотевици и бури. При дъжда с бури покривите на къщите се разкриват, керемидите им се разпръсват, кепенците на прозорците се отварят. Всичко това е за хубаво!

Тук в България, учениците изобщо, понеже са събрани измежду всички народи, са от високо произхождение: те са царе, князе, графове, лордове – искат Господ да изпрати за тях специални ангели. Често, като говоря, някои казват: общо ли говори, или лично? Казвам: общо и лично, това е един и същ метод. Едно нещо имайте предвид: за всеки одного лично, както и за всички общо, ще дойдат разни изпитания, но не се спъвайте от тях. Трябва да знаете закона, че колкото повече изпитания имате, толкова повече благословения ще

имате. Помнете: колкото повече страдания, мъчнотии и противоречия срещнете в живота си, толкова повече имате и благоволенieto на небето. Турете това нещо в живота си като общо правило! Колкото се отнася до хубавото, доброто, оставете го настрана. То е общо за всички. Когато дойде хубавото, всички го носят лесно. Най-силните ученици се познават при големите бури. Хубавите кораби се познават при големите бури в океаните и моретата.

Сега, няма защо да доказвате, кой е вашият Учител, какъв е вашият Учител. Не доказвайте това! Туй е една сложна задача с десет неизвестни, а за сега, вие едва ли решавате задача с три неизвестни. Какво разбирате под думата „учител?“ – Човек, който учи. На какво учи? Вие ще научите едно от правилата на Учителя. То е следующето: Учителят поддържа правилата, методите на светлината. Светлината само благородни, само чисти места ли посещава в света? Кажете ми! Вие някой път казвате: знаете ли кой съм аз? Там, на това ли място трябва да бъде пратен? Питам: Господ, Който праща своята светлина от небето, тя само в царски ли палати влиза, само в клетките ли отива? – Не, навсякъде. Тя прониква в най-мръсните места, като ги осветлява, повдига и пречиства. Оцапани, нечисти са ръцете на живата светлина! Питам: ако светлината, която седи толкова високо в Божествения свят, слиза и си цапа ръцете с греховете на хората, колко повече живите хора на земята трябва да сторят това? Вие, учениците, по някой път казвате: да си изцапам ръцете, да вляза в това място! Ами че, когато влизате в някой клозет, не носите ли свещта си там? Светлината влиза навсякъде. Тази свещ не казва: защо ме носиш тук? Тъй ще разбирате дълбокия смисъл в метода на светлината. Тази Божествена светлина, именно, прониква в нас, в най-тайните, в най-скритите места, за да ни очисти. Туй е великото смирение! От

светлината трябва да се учите на смирение. Казвам: ако нямате смирението на светлината, нищо не може да стане от вас.

Едно ново правило ще имате предвид: ще пазите правилата на светлината, ще имате смирението на светлината, готовността на светлината да отивате, да прониквате навсякъде, дето тя отива. Светлината преминава през всичко и навсякъде, но не остава там. Помнете: че нито една частица от светлината не остава, дето е влязла. Тя остава, за пример, в клозета само за една тристахилядна част от секундата, и след това си заминава. Само за толкова малко време може да остане тя в едно нечисто място. Тъй че, срещнете ли една нечиста мисъл, не я дръжте в ума си дълго време! Лошите мисли задържайте само за една тристахилядна част от секундата и после ги изпратете навън. Ако вие бихте имали този метод на светлината, всичките спорове бихте разрешавали много лесно. Триста хиляди несгоди можеха да ви дойдат, и всичките тия несгоди бихте могли да разрешите само в една секунда. Как? – С метода на светлината.

Та, през тази Божествена година, в която сега сме родени, в първия ден на тази година, той е доста дълъг ден, прилагайте метода на светлината! Дойде ли някое противоречие, кажете си: аз ще бъда като светлината! Когато светлината влезе в човешките очи, тя се радва, понеже има ума на едно разумно същество. Светлината не е еднакво посрещната навсякъде. Когато светлината влезе в очите на един вълк, какво говори тя там? – Мине и си заmine. В някоя глестия, когато влезе, пак минава и заминава. Там не е така добре посрещната, както когато влезе в човешкото око. Как мислите, какво ще бъде сърцето на светлината? Колко е велико това сърце! Светлината казва: след време аз пак ще мина, пак ще посетя това място. Тя непрерывно обикаля света. Когато Христос е казал: „Аз съм светлината на света“, Той е подразбирал, че тази светлина трябва да проникне в най-

тъмните, в най-затънтените места, за да внесе разумното. Щом дойде разумното, тогава ще се прояви Любовта.

Беседа, държана от Учителя на 7 юли, 1925 г.

ДВАНАДЕСЕТ ПОЛОЖЕНИЯ – СЪПОСТАВЯНИЯ ВЪРХУ РАЗБИРАНИЯТА И ЖИВОТА НА УЧЕНИКА

1. Ученикът трябва да разбира добре това, което ще направи и да гледа да е съобразно с великите принципи на живата Природа.

– Колко е отранно, когато ученикът в своето невежество постъпи тъй, както малките деца, без предварително да обмисля, какво да направи, и дали трябва да го направи.

2. Ученикът не трябва да вижда какво става наоколо му. Той за всичко трябва да е спял.

– Колко е хубаво, когато ученикът вижда всичко, което се върши около него и се ползва от всичко това за своето развитие!

– Колко е благородно, когато ученикът мълчи!

3. Ученикът трябва винаги да мълчи, когато е пред Учителя си.

– Колко е сърдечно, когато ученикът разкрива душата си пред Учителя си!

4. Ученикът трябва да прави винаги това, което Учителят му казва.

– Колко е лазурно, ако ученикът изпълни волята на Учителя си, без Учителят да му е казал това!

5. Учителят сам извиква учениците си.

– Колко е Божествено, когато ученикът сам отиде при Учителя си!

6. При Учителя ще бъде само най-добрият ученик.

– Колко е покъртително, когато съзнаваш, че си лош и си при Учителя си!

7. Ученикът трябва да има винаги разположение в сърцето си и отзивчивост в душата си към Учителя си.

– Колко е искрено, когато ученикът изживява пред Учителя си вътрешните си борби!

8. Ученикът трябва да е много скромен и смирен.

– Колко е силно, когато ученикът постъпва смело!

9. Ученикът никога не трябва да иска от Учителя си. Учителят му знае кога и какво е необходимо да се даде на ученика.

– Колко е радостно, когато ученикът поиска нещо от Учителя си!
А колко е благословено, когато Учителят от само себе си даде нещо на ученика си.

10. Ученикът трябва за всичко да благодари и винаги да е радостен.

– Колко е трогателно, когато ученикът скърби и плаче за несполуките си!

11. Ученикът трябва да е винаги при Учителя си.

– Колко е хармонично, когато далеч от Учителя, ученикът мисли за Учителя си.

12. Ученикът трябва винаги да мисли за Бога.

– Колко е богоугодно, когато ученикът и в най-малките неща в живота си вижда Бога в своето Величие и Слава.

Велико е, когато ученикът слуша Учителя си!

Трептяще, е когато ученикът е радостен, че служи на Бога!

Съзнателно е, когато ученикът благодари и хвали Бога всякога и за всичко!

7 юли, 1925

ОБЩИ ВЪПРОСИ

15:00 ч. сл. обяд

Постави се на дневен ред разискване върху списанието.

Г. Томалевски говори върху духа, в който е било списвано „Ж. Зърно“, причините, които са наложили поддържането на тоя дух. Засегна накратко въпроса и за финансовото положение на списанието.

Помолени бидоха братята и сестрите от провинцията и София да изкажат своето мнение и това на братята и сестрите, които представят това списание, като изтъкнат положителните и отрицателните страни в досегашната му програма, като заедно с това дадат едно общо очертание на насоката, към която то би трябвало да се насочва занапред.

Почти от всички краища на България говориха представители и всестранно се произнесоха. В резултат се прие, че списанието принципно има добра насока, която е желателно да се спазва. Могат да се внесат известни корекции само в реда, по който се излага материята, като, при това се засегнат и някои по-назрели въпроси, като напр. из областта на педагогиката и пр.

Повдигнат биде от бр. Хр. Христов от Арбанаси въпроса за образуване на „просветен фонд“. „Този въпрос, обаче, биде оставен да се реши в средата на „изгрев“.

17:00 ч. след обяд.

КОНЦЕРТ

8 ЮЛИ, СРЯДА, 8 ч. с. – НА „ИЗГРЕВ“

Поде се въпроса за „просветен фонд“. Мнозина говориха в един и същ дух. Прие се единодушно тази идея, с реализирането на която обещаваме да се снабди братството с едно мощно оръдие за разпространяването на нашите светли идеи всред мрака на народните маси, които, в една или друга форма, по един или друг начин, с готовност биха ги приели. Думата беше за работните народни маси.

Причините за основаването на фонда са следните: липса на осветление в обществото по въпросите от „нашето учение“, както в столицата така и в провинцията. Това още повече се отнася до ония, които са далеч в провинцията, и следователно нямат възможност да слушат беседи, или да влизат в непосредствени разговори с Учителя.

Целите му: след като се закрепил достатъчно, да подпомага за издаването на брошури, книги и пр., целеше пръскането на новата светлина, разбира се, според целта, носеща съответния популярен дух. При едно благоприятно стечение на обстоятелствата, засилване на нашата печатница и поставянето и в основата на просветното дело.

Средствата си фондът първоначално ще почерпи от доброволните вноски на всички братя и сестри.

Като втори източник е печатницата.

Избра се централен касиер в София, комуто ще се внасят сумите всеки 3 месеца: чрез местните касиери от провинцията, и направо от братята и сестрите от София.

За правилното използване средствата на фонда се избра просветна комисия, състояща се от трима братя и три сестри.

Изпя се песента „Бог е Любов“.

Мото: Доброта, Истина, Красота, това е Любовета!

Съборът се закри в присъствието на Учителя и на всички братя и сестри.

**1926 г. – ЧЕТВЪРТИ
МЛАДЕЖКИ СЪБОР НА
УЧЕНИЦИТЕ ОТ
ВСЕМИРНОТО БЯЛО
БРАТСТВО**

7-9 юли 1926 г., София

7 ЮЛИ, СРЯДА, 5 ч.с. УЧИТЕЛЯТ – ВЪТРЕШНИ И ВЪНШНИ ВРЪЗКИ

Размишление.

На едно място в Евангелието Христос казва: „Жетвата е голяма, работници – малко. Молете се на господаря на жетвата да изпрати повече работници!“ Ще ви направя няколко пояснения върху дълбокия вътрешен смисъл на нещата в живота. Нещата стават разбираеми или понятни, само когато се изяснят разумно.

Днес ще говоря за вътрешни и външни връзки с живота, и за вътрешни и външни връзки с Бога. Какво наричаме връзка? Без връзка животът съществува, но не може да се прояви. Без връзка знанието съществува, но не може да се прояви. Без връзка Истината съществува, но не може да се прояви. Има неща проявени, има неща и не проявени. Проявено и не проявено, това са две различни понятия.

Сега ще поясня думата „проявление“. Какво нещо е проявлението? За да си обясните това, ще започна от онези неща, които са съществени. Вземете житното зърно, което е в хамбара. То съществува, но не е проявено. Вземете ябълчната семка, която седи в някоя кутия в къщи непосадена. Тази семка може да седи с хиляди години в това състояние, като запазва формата си, но остава не проявена. Не проявените неща не изменят своята форма, те остават винаги в едно и също състояние. Обаче, в момента, в който вие поставите едно житно зърно или една ябълчна семка в съприкосновение с почвата или средата, благоприятна за тяхното развитие, т. е. с битието или реалността, с общия велик, безграничен живот, или с други думи казано, с Божествения живот, тази семка или това житно зърно изменя своята форма и влиза в нова фаза – фазата

на проявяване. Туй е започване на живота. Щом им създадем условия, растенето, развитието започва. Същото е и с човешката душа. Човешката душа с хиляди години седи не проявена. В сегашното състояние, в което се намирате, често вие усещате едно безразличие – искате да се проявите, но не можете. До кога е това? – Докато някой дойде да ви помогне. Ако някой не ви извади от вашето заспало състояние в хамбара или от кутията, вие не може да се проявите. Трябва да дойде някой да ви извади. По отношение на реалния живот, човек е такава семка, очаква да му се помогне. Значи, връзката с живота седи в това, семето да се посади в почвата. Тогава, при това посаждане има два процеса. Единият процес седи в това, че корените на тази семка се стремят към центъра на земята, а при другия процес клонищата се стремят нагоре към слънцето – към Бога. Бог е и горе, и долу. Под думата „надолу“, всякога подразбираме по-гъста материя, по-нисше състояние на битието или на Божествената съкровищница, а под думата „нагоре“, разбираме онази по-ефирна, по-рядка материя, онези по-възвишени сили, които работят в по-широк, в по-обемист свят.

И тъй, тази семка трябва да расте, за да се развива. Туй развитие съответствува на вътрешното съзнание, защото растене има само у Бога. Външните процеси пък, които виждаме в природата, като цъфтене на цветята, разрушение на скалите, течение на водите, изгряване на слънцето, появяване на планетите и на звездите, раждането на хората – всичко това в духовния свят представлява проявление на Божествения Дух. Отвън имате едно проявление, а отвътре – друго проявление. Някой път казваме, че плодовете се раждат горе по дърветата. Така е, но има случаи, когато някои плодове се развиват по клонищата на дърветата, а някои плодове се намират в корените на растенията. От туй становище, когато някой

път в човека се зародят големи страдания, това показва, че неговите плодове зреят в корените. Затова, когато плодовете зреят в корените, хората ще имат страдания. Щом страдаш, ти си картоф, чукундур, гулия и т. н. Значи, щом хората страдат, плодовете им зреят в корените долу, в гъстата материя, поради което трябва да им се прашат сокове отгоре. При радостта е обратното, плодът е в цвета, в клонищата. Следователно, при страданията имаме един вид плодове, а при радостите – друг вид плодове.

Сега, няма да ви обяснявам, защо едните плодове са в корените, а другите в клонищата. Някои казват: „Корените на знанието са горчиви, а плодовете – сладки“. Аз не зная, как е възможно, от горчиви корени да излязат сладки плодове! Аз не разбирам, каква мъдрост е искал да вложи в поговорката този, който я създал. Според тази поговорка, „корените на знанието са горчиви, а плодовете сладки“, трябва да подразбираме, че майката може да бъде мечка, бащата – вълк, а детето – ангел. Това са несъвместими неща. Според мене, този мъдрец е искал да каже, че корените на знанието са пълни със страдания, а плодовете на знанието са пълни с радости. Тази поговорка изразява две състояния. При големите страдания човек прави големи усилия, за да вземе надмощие над гъстата материя, да излезе на повърхността. При изучаване законите на тази гъста материя, ние влизаме в страданията, т. е. слизаме долу. Страданието всякога показва слизание. Ще ви представя една картина за това слизание. Човек слиза от някой висок планински връх няколко километра дълбоко в земята, но трябва отново да се качи на този планински връх, висок няколко километра. Слизането е лесно, но като започне отново да се качва, знаете ли колко е трудно? Знаете ли колко пъти ще се изпоти, докато се качи? Ще си каже: що ми трябваше да слизам? Защо ми трябва да живя? Представете си, че този връх, на

който трябва да се качите, е висок колкото връх Еверест на Хималаите, какво ще правите? – У вас ще се роди идеята: трябва да имаме криле! Крилете представляват човешкия ум. Ако имате ум, вие можете да се качите и на Хималаите, и на небето, но ако нямате ум, т. е. ако нямате криле, трябва да се качите пеш, по крака, а качването по крака подразбира, че ще имате мъчности в живота.

Христос казва: „Жетвата е много, а работници малко“. Какви работници? – Разумни работници няма. Светът е пълен с работници. В България има с хиляди работници, а другаде има с милиони работници. Ако разгледаме положението на тези работници, ще имаме същата поговорка: „Корените на знанието са горчиви, а плодовете – сладки“. Но под думата „работници“ Христос в дадения случай разбира онези разумни работници, които с векове са учили онова истинско знание, как трябва да се работи за Бога. Да бъде човек работник в Царството Божие, това е най-голямата привилегия, която той може да има. Във всяко съществуване да бъдеш работник на делото Божие, по-велико нещо от това няма. Следователно, всички трябва да се стремите да разбирате живота. До тогава, докато вие се тревожите, докато вие искате само радости, не можете да разберете дълбокия смисъл на живота. Защо всеки избягва страданията? Защо да не желаете страданията еднакво, както и радостите? Ами че представете си, по-голямата част от съвременното богатство не се ли дължи на кожата на животните? Има търговци, които продават само лисичи кожи; има търговци, които продават само овчи кожи, волски кожи, свински кожи и т. н. Питам: туй богатство, придобито от кожата на всяко животно, не представлява ли неговото страдание? Ами колко време е работило това животно за тази кожа? Вие одерете тази кожа, погледнете я доволно и казвате на обущаря: я ми скрой едни обуща! Мислили ли сте, колко страдания са причинени, докато вие се обуете

с тия обуца? При това, като носите тия обуца, и вие сте недоволни. Защо? Защото и самото животно е било недоволно. Вие носите известна дреха, направена от памук или от лен. Този памук или този лен е умрял, т. е. вие сте отнели живота му по същия начин, както и на животното, затова и той е недоволен. Казвате: така трябва да бъде, тъй е наредил Господ. Не, не е наредено така от Бога. Има друг начин, по който вие може да се ползвате от тия неща. Вие питали ли сте лена, памука и вълната, дали са готови да се пожертват за вас? – Не сте ги питали, затова и те са недоволни. Като облечете дрехи от тия материи, вие сте недоволни, и те са недоволни и тогава казвате: „Корените на знанието са горчиви, а плодовете – сладки“. Щом вашите дрехи са недоволни, вие можете ли да бъдете доволни? Вашият живот, или животът на когото и да е, не може да бъде хармоничен, докато няма връзка с Бога. Всички, които страдат, нямат връзка с Бога. Всички страдания показват, че ние сме вършили работи, без да сме питали Господа. Ние сме правили връзки, без да ни е позволено да ги направим.

Следователно, казва Христос: „Всяко дърво, което не е насадил Отец ми, ще се изкорени.“ И ако ние не разбираме законите, туй дърво ще се изхаби. Ако започнеш една работа не на определеното за нея време, според законите на Бога, тази работа ще пропадне. Ако ти родиш син или дъщеря, или свършиш училището не на време, ти ще пропаднеш, нищо няма да свършиш. Сега не е работа само да се родим, не е работа само да се посеем, не е въпросът само да започнем едно дело, но ние трябва да знаем, как да свършим това дело и на време да го свършим. Трябва да имаме връзка! Коя е първата връзка? – Това е Любовта. Коя е първата проява на Любовта? – Животът. Коя е първата проява на живота? – Движението, разширението на съзнанието. Живот, в който има разширение на съзнанието, се

познава по това, че ти схващаш, че живееш, че имаш отношения към някого. Животът подразбира връзка към някого. Детето съзнава, че има отношение към майката; майката съзнава, че има отношение към всички живи същества. Ученикът съзнава, че има отношение към Учителя си. В туй положение, в което се намираме, ние се изправяме пред една научна идея, научна в този смисъл, че тя ни определя, какво трябва да имаме връзка с Бога. Щом се свържеш с Бога, в тебе ще се прояви нов живот, ти ще почувствуващ разширение и свобода в съзнанието. После, в твоя живот ще се прояви светлина. След светлината в тебе ще се прояви знание, импулс да учиш – да изучаващ Истината. Онзи човек, който се е съединил с Бога, е в сила да извърши всичко започнато, препятствия за него няма.

Вие искате да извършите нещо в България. Какво можете вие да извършите в България? Ако имате пари, какво можете да направите с парите? Ако имате сила, какво можете да направите със силата? Силата, това е човешкият ум. Без ум сила в света не може да има, не може да се прояви. Някои от вас искате да бъдете богати. Но богат трябва да бъде само разумният, само силният човек. Какво ще се ползува малкото дете, ако вземе в ръката си един чук, който тежи 10 килограма? Ако вие вземете един чук, веднага ще започнете работа с него. Или пък, ако някое дете вземе Крали-Марковата сабя, препаше я през пояса си и поиска да стане воин, какво ще го ползува това? Чукът в ръката на малкото дете е нещастие. Сабята в ръката на малкото дете е нещастие, смърт носи за него. Следователно, за глупавите, за слабите хора парите са опасни. Заради тях ще ги убият, ще ги удушат, ще станат нещастни. Преди да поиска човек от Бога богатство, сила, той трябва да поиска мъдрост, трябва да поиска любов. У човека първо трябва да дойде Любавта – това е силата за него. Това е запазване на онова велико съзнание, положително да

знаем, защо идем в света и какво искаме. Всеки един от вас трябва да знае защо иде на света. Аз не говоря за външния свят или за онзи свят, който седи още в хамбара – има хора, които още дълги години ще седят в хамбара. Аз виждам някои от вас сте турени вече в чувал, носят ви на нивата да ви посеят; някои от вас виждам, че са хвърлени вече на нивата, заровени сте; някои пък едва сте покълнали; други сте поизрастнали; някои сте завързали, но плодът още не е узрял. Има дълго време да чакате, докато дойде плодът. Ще кажете: ние се обърнахме към Бога. Обръщането към Бога е още само процес на растене. Има доста време още да чакате, докато дойде плодът на съзнанието. Защото, само плодът е, който привлича Божественото. Писанието казва: „Плодът на Духа е Любовта“. В този случай, под думата Дух, се разбира разумното, а плодът на разумното, това е Любовта. Всякога разумният живот има за плод Любовта. Дето има разумност, Мъдрост, Истина, там Любовта ще се прояви като разумна проява, а не както вие разбирате сега Любовта.

Сега трябва да направите външни и вътрешни връзки с Бога. Вие за Бога трябва да имате определена представа. Първата връзка, това е с вярата, от там ще започнете. Не можете да имате връзка с Бога, докато нямате вяра. С обикновената вяра стават обикновени връзки. Не, абсолютна вяра трябва да имате! Няма да питате де е Господ. Питаш ли де е Господ, никога няма да Го намериш. Никога не питай, де е Господ! Не Го търси нито в небето, нито в себе си, в ума или в сърцето си, нито между ангелите. Търсиш ли Бога някъде, никога не може да Го намериш. Писанието казва: „В Бога живеем, съществуваме и се движим“. Накъде ще търси рибата водата? Накъде ще търсят очите светлината? Светлината е навсякъде.

Сега ще седне някой да ми обяснява, какво нещо е светлината. Казват, че светлината била вибрации. Аз правя такива вибрации,

движа се от едно място на друго, мърдам се. Но туй, което се мърда, което се движи, аз ли съм? Светлината като се търкаля със своята колесница, хората я определят като едно същество и казват: светлината е движение. Светлината се движи, но не е движение. Тя свети, но не е светлина. Когато показвам някому пътя, аз в този път ли съм? Това са отношения, аз не съм в този път. Значи, в съзнанието има връзка. Под думата „светлина“, ние разбираме вътрешна връзка. Щом между двама души се образува правилна, Божествена връзка, явява се светлина. Това показва, че ти си подписал договор. Щом се яви светлина в съзнанието ти, туй е признак, че онова, което си написал, е вярно; щом не е вярно, явява се тъмнина. Тъмнината показва, че нещата, които си направил, не са прави.

Същият закон е и при говоренето. Кажеш ли нещо някому и почувстваш радост и в ума, и в сърцето си, това, което си казал, е вярно. Почувствуваеш ли скръб, това, което си казал, не е вярно. Има неща верни и неверни. Ако нещо е вярно в ума, а невярно в сърцето, ти няма да почувстваш пълна радост. Защо? – На това, което си казал, му липсва нещо. Някой път пък в ума ти е тъжно, а в сърцето – радостно. На туй, което си казал, и в този случай, липсва нещо. Щом онова, което си казал е пълна Истина, Божествена Истина, ти ще почувстваш радост и в ума, и в сърцето. Следователно, който няма радост и в ума, и в сърцето, той няма пълна връзка с Бога. Под връзка с Бога подразбирам, че връзката трябва да се прави постоянно, всеки ден, всяка минута, всеки час, извън времето и пространството. Целият ни живот трябва да бъде едно постоянно усилие да правим връзка с Бога, да бъдем в постоянно съприкосновение с Божествената Любов, с Божествената Мъдрост, с Божествената Истина, с Божествения Дух, с Божественото съзнание. Това са живи сили. В това съприкосновение

ще почувстваме онова блаженство, щастие, сила, подмладяване, което искаме.

Та в този смисъл, всички, които искате да работите в сегашните времена на живота, този е пътът. Връзка трябва да имате – и външна, и вътрешна. Не подразбирам да правите Връзки един с друг. Не, Вие ще правите Връзки с Бога, а Бог ще прави Връзки между Вас. Когато Бог свърже двама от Вас, тогава само ще имате Връзка; не Ви ли свърже Бог, нищо не става от Вас. Ние имаме толкова много примери за това! Онези англичани, които ходят по Алпите, често се завързват по 20 души заедно с въже, за да не паднат в някоя пропаст, но случва се, че като потегли първият, вързани и навързани, отиват в пропастта заедно с Водача си. Единственото правило за всички Ви е следната велика Истина: да направите външна и вътрешна връзка с Бога. Направите ли тази връзка, тогава ще очаквате Бог да направи връзка с другите. Защо? Защото като направим връзка с Бога, само тогава можем да очакваме Бог да се прояви. Бог като се прояви, ще направи истински връзки и ще измени остържещата среда. Нужно е ние да посеем семето в земята, да направим една връзка и тогава да чакаме Бог да направи друга връзка. Каква? – Ще изпрати слънцето отгоре и ще му каже: „Изпрати на това зърно светлина, въздух!“ И слънцето ще изпрати своята светлина. След това ще каже на дъжда: „Ще изпратиш на това зърно малко влага!“ И най-последно ще каже на човека: „Ще идеш да усилиш връзката, която аз направих.“ Как? – Ще отидеш да разкопаш почвата около това семенце, за да може да расте. Нашият неуспех на земята се заключава именно в това, че ние сами правим всички връзки. Казвате: да се съединим, да направим връзка, да станем силни! Колко силни сме станали досега? За пример, как правят връзка мъжът и жената? Те се венчаят, сами си правят връзка. Жената казва: обичам този човек, готова съм да умра за него!

Колко от вас сте направили такава връзка, че да не се развали? Дойде смъртта, вземе мъжа ти. Каква връзка е тази, при която може да се взима мъжът или жената? Казвате: такава била волята Божия! Това е забавление, това е лъжа в света! Аз спечеля пари, дойде някой, задигне ги. Казвам: спечелих пари. Какви пари съм спечелил? Каква връзка съм образувал? Значи, всичките връзки, които ние сме направили, в края на краищата, ще се унищожат. И тогава, според езика на Писанието, в нас ще остане само онова, което Бог е насадил. Ако разбираме живота по този начин, между нас няма да има никакъв спор. Може да спорите някой път, кой е прав, и кой крив. Прав е този човек, който има външна и вътрешна връзка с Бога. Прав човек аз наричам човекът, който обича всички хора, без да очаква нещо от тях. Само човекът, който дава е прав. Казват за някого: любовта на този човек е користолюбива. Питам: може ли да се размъти, може ли да се опетни един извор, който постоянно извира и праща своята вода навън? Кое се опетнява? – Опетнява се щерната, опетнява се кладенеца, в който влиза вода, а не извира отвътре. Но онзи, който дава постоянно, той не може да се опетни. Следователно, ако вие очаквате само да ви се дава, ще се опетните. Всички трябва да замязате на извори, от които Божественото да извира отвътре.

И тъй, Божествена връзка е когато човек има тази широка любов именно, та като обича, да не очаква да му дадат нещо в замяна. Щом очаква, той не е никакъв извор, той е щерна. От такъв човек, като извадиш един котел вода, той очаква да му турят друг котел вода. Човек трябва да има знание и мъдрост. Какво знание? Аз не разбирам такова знание, което си придобил само от четене на тази или онази книга, но знание, което излиза отвътре. Някой прочете една книга и казва: дойде знанието у мене. Не, не е дошло още знанието у тебе. Сега няма да се спирам да обяснявам тия неща подробно, но казвам:

има една вътрешна връзка, има един вътрешен процес, има едно вътрешно знание у човека и то се дава само на разумните, само на онези високо повдигнати души. Аз наблюдавам, колкото съм говорил до сега, от никого нищо ново не съм чул. Постоянно слушам да се преповтаря това, което съм говорил. Няма по-голямо нещастие от това, човек да слуша своите думи. Аз говоря или пея и моята реч или песен се отпечатва като на фонограф. Изпял съм значи, една песен, като някой велик певец. Отида след това при някой приятел, и той ми казва: имам една нова песен. Коя е тя? Той нагласи грамофона – чувам, моята песен се пее. Отида на друго място, казват ми: чакай да ти изсвирим една нова песен! – Пак моята песен. Отида на трето място – все моята песен ми пеят. Казвам: каква нова песен? Доста тези фонографи! Най-скучното нещо е човек да слуша себе си, да го преповтарят и да бъде едно ехо. Онова, което е излязло от нас, да върви във вечността, а ние да чуваме само Божественото. За нас има смисъл да възприемаме, когато Бог ни говори, да чуваме Неговият глас и да не бъдем ехо. Когато аз говоря, Бог да ме слуша. Когато аз ви говоря, не говоря на вас, на Господа говоря. Казвам: Господи, хубав е Твоят свят! Като виждам тези животни, тези цветя, тези хора, които Си направил, аз се радвам в себе си. По този начин аз се изказвам, какво мисля в себе си за Бога. И тогава Той започва да ми говори. Като слушам Неговото слово, Неговата Истина, Неговия глас, това е възкресение на душата. Между човка и Бога трябва да има истинска обмяна! Туй наричам истинска радост: да зная да говоря на Бога, и Той да ми говори. Мога ли аз да говоря на Бога, може ли и Той да ми говори, имам външна и вътрешна връзка с Бога. Не Му ли говориш, не ти ли говори, ти си като онези ученици, които отиват на училище с неприготвен урок и казват: учителю, не си зная урока. Или пък отидеш при учителя си и знаеш да повтаряш урока, който той ти е

преподавал. Мислите ли, че учителят ще остане доволен да повтаряш това, което той веднъж е казал? Благодарен ли ще бъде учителят, ако сто души ученици му повторят същия урок по Закон-Божи, например, който той преподавал вече. Аз мисля, че за в бъдеще учителите няма да употребяват сегашната система, няма да изпитват учениците върху туй, което те са преподали. Учителят ще им каже: кажете ми онова новото, което научихте от преподадения урок! Искам да ми кажете нещо ново от себе си.

Сега, аз внасям тази мисъл във вас, не за да я повтаряте, но всеки един от вас, както през днешния ден, така и за в бъдеще, да държи тази мисъл в ума си, – да направи връзка с Бога. Аз не правя въпрос, дали имате, или нямате такава връзка, но искам да ви обясня, какво трябва да се подразбира под думите „връзка с Бога“. Вътрешната връзка с Бога, това е говорът на Бога към мен; външна връзка, това е говорът на моята душа към Бога. Когато кажем вътрешна връзка, подразбираме, че Бог ни говори, а когато кажем външна връзка, подразбираме, че ние говорим на Бога. Когато страдам, аз говоря на Бога; когато се радвам, Бог ми говори. Да говоря на Бога, това не значи да седна пред Него и да повтарям молитвата „Отче наш“. Това не е молитва. Не, ще седна пред Него смирено и ще Му кажа: Господи, Боже мой, пет пари нямам, нито знание имам, нито сила имам, моята сила е толкова малка, почти детинска, та ме е страх дори от една мечка. Ти ме научи, кажи ми, как да се справя с мъчнотиите в живота! Искам да премина през гората, страх ме е от мечките, страх ме е също да ме не ухапе някоя голяма змия. Кажи ми, как да прегазя онази голяма река. Научи ме, Господи, страх ме е да се не удавя! Тъй говори на Господа! Тогава Господ ще ти покаже, от какво има нужда тази мечка и ще те научи, какво трябва да кажеш на мечката. Какво трябва да кажеш на змията, какво трябва да кажеш на реката. Той

казва: „Ти ще отидеш при мечката и ще и кажеш само една дума и тя ще ти отвори път. Ще отидеш при змията, ще и кажеш само една дума, и тя ще ти отвори път. Ще отидеш при реката, ще и кажеш само една дума, и тя ще ти отвори път.“ Ти като тръгнеш, пак трепериш, но кажеш на мечката една дума, и тя се позасмее, отвори ти път. Дойдеш при змията, кажеш и една дума, и тя ти отвори път. Дойдеш при реката, кажеш и една дума, седнеш над водата и хоп, на другия бряг си вече! След това казваш: каквото Господ ми е казал, всичко това е Истина. Като се върнеш вече с туй съзнание, имаш ли страх от мечки? Казваш: зная една дума, на която мечката се подчинява, зная една дума, на която змията се подчинява, зная една дума, на която реката се подчинява. Казвам: по-добре да знаеш една такава дума, отколкото хиляди обикновени думи. По-добре да имаш само един картоф, който да посадиш в земята, отколкото да имаш хиляди картофи, изгнили в някоя изба.

Та ще имате външни и вътрешни връзки! Някой от вас ще каже: едно време имах много любов, много вяра. Оставете вашето „едно време!“ Важно е сега, в този момент, какви връзки имате към Бога. Вие говорите ли на Господа? Господ говори ли ви? Ще мълчите, няма да ми давате никакъв отговор. Ако Господ ви говори, аз се радвам. Питам ви още: вие говорите ли на Господа? Ако Му говорите, пак се радвам, защото има истинска обмяна в отношенията между Бога и вас. Трябва да ни говори Господ, и ние трябва да Му говорим. Това има дълбок, истински смисъл. Започнете ли по този начин, тогава ще дойде Бог, ще ни покаже истинските отношения, външните връзки, и само така ще се опознаем. Вие още не се познавате един друг. Това да не ви обижда, защото да се познавате, значи да се обичате един друг тъй, както себе си, не повече от себе си. Може да направите такъв опит. Ако дойде при вас някой, когото обичате, вие можете да му

отстъпите яденето си, вашата храна и при това да изпитате радост. Това може да направите за вашата дъщеря, или за вашия син, или за вашия възлюбен приятел, но ако дойде при вас някой външен човек, когото вие не познавате, ще се поколебаете, дали да му услужите и ще кажете: не съм разположен да ви приема. Това е опорочение на великия Божи закон на Любовта. Законите в Божествения свят седят другояче. Щом в моята душа се зароди желание да отстъпя моята паница някому, понеже тази паница е неотстъпваема, веднага от невидимия свят, от невидима ръка ще се сложи друга паница пред мене. Такъв е законът! Ако в душата на твоя брат се зароди същото желание, ще дойде трета паница. Ако в тебе се зароди желание да дадеш на брата си твоето, и в неговото сърце ще се роди същото желание, същата мисъл. Ти ще дадеш и ще кажеш: заради тебе, Господи, аз съм готов да направя всичко.

Сега ви говоря за вътрешните връзки. Някой казва: заради тебе аз съм готов да направя всичко, но той не говори Истината. Най-първо като дойде някой при мене, казва ми: Учителю, аз искам да ми направиш една услуга, искам да ми поговориш малко. Аз се спирам, обръщам се към Бога и питам: Господи, разположен ли си да му говориш! Господ ми казва, че е много зает. Казвам: братко, не мога да ти говоря сега. Защо? Ако кажа, че Господ не иска да му говори, той ще се докачи, затова му казвам, че нямам време да му говоря, нямам нищо в себе си. Значи, най-първо Господ трябва да ти говори. И, след като Господ ти е говорил, и ти си говорил на Господа, тогава аз ще ти говоря. Казва някой: говори ми! Ще ти говоря, но кога? – Само когато ти започнеш да говориш на Господа. Само по този начин ще се разбираме. И млади и стари, дръжте тези мисли в ума си!

Някои приятели казват: ние сме вече от десет години в новото учение, знаем много нещо. Да, аз виждам стари приятели, които имат

връзка с Господа; пък виждам и млади, които имат връзка с Господа. Но виждам и стари, които нямат връзка с Господа; виждам и млади, които нямат връзка с Господа. На младите и на старите, които нямат връзка с Господа, казвам да направят тази връзка. Тогава и наука, и поезия, и сила, и мощ, и безсмъртие, всичко зависи от тази връзка. Нямате ли тази връзка, може да обиколите целия свят, може да сте най-видният учител, може да отидете в небето и да се върнете сто пъти, то се отнася само до външната страна на живота – всичко това е безполезно, безсмислено. То е като едно пътуване на кинематограф. Ще отидете на небето, ангелите ще ви подържат там 4-5 деня и ще ви изпратят пак назад, както изпращат царе от една държава в друга. Един цар не могат да го задържат като гост много време в някоя държава, защото им коства много скъпо. Когато германският император ходи в Цариград, турците си казаха: „Дано не дойде втори път!“ – Тъй много им коствал.

Имате ли същинска връзка с Бога, вие вече имате отношения, можете да влезете във връзка с онзи велик организъм на космоса. Тогава животът ви ще се осмисли, и вие ще станете граждани на Царството Божие. Тогава вече ще имате отношения на синове и дъщери към Бога и ще можете да решавате другояче въпросите си, а не както сега.

Сега казвате: този събор е на младите. Съборът на младите и съборът на старите е един и същ. Когато младите се събират на събор, нека образуват външна и вътрешна връзка с Господа! Когато старите се събират на събор, нека образуват външна и вътрешна връзка с Господа! Когато и младите и старите се събират на събор, нека образуват същите връзки! Тогава от всички ще се образува един общ организъм. Вие казвате: ние сме свързани. Не, вие сте вързани, но не сте свързани. Вие сте вързани физически, но сте свързани разумно,

съзнателно. Знаете ли какво нещо е да срещнеш една душа, която те разбира, която те обича? Тя е толкова внимателна, деликатна спрямо теб, угощава те, без да и мине мисълта, че трябва да си вървиш. Онзи, който те обича, угощава те и си казва: дано поседи повече! А тия, които не те обичат, казват: хайде да го угостим, че по-скоро да си отиде! Да дадеш някому нещо, да го угостиш и при това да искаш да седи още, това разбирам връзка. Като дойде при тебе онзи, който има истинска връзка, ще внесе в съзнанието ти разширение и ти ще се зарадваш. Какво каза Лаван на Якова? – Откак дойде в моя дом, Бог ме благослови. Значи Яков донесе благословение в дома на Лавана. Когато Божественото дойде у нас, то винаги донася благословение за душата и разширение на съзнанието.

Сега не се спирайте да питате, дали имате връзка, или не. Направете връзката! Аз не казвам, че нямате, но направете връзката си с Бога по-силна! Някой казва: аз имам връзка. Казвам: това е първият конец. От ден на ден я усилвайте! Вторият ден казвам: направи връзка с Бога! – Имам. Тури вторият конец. На третия ден тури третият конец. После тури четвърти, пети, шести, седми, осми, девети, през всичките векове все ще туряш от тия конци. Ще кажеш: много дебела ще стане тази връзка. Не се плаши! Някой път ще ви говоря за многото конци на съзнанието. Това е законът на еволюцията на човешката душа. Колкото повече от тези конци имаш, толкова по-добре. От тези конци ще се изтъче великата дреха на съзнанието. От тези конци ще се изплете Божествената връзка за духа.

Тъй седи великият въпрос за вътрешните и външни връзки с Бога, или с други думи, от тези връзки ще се определят отношенията на Бога към нас и нашите отношения към Бога. Ако направите връзка с Бога, ще бъдете силни и мощни. Щом имате външни и вътрешни

връзки с Бога, и Бог ще направи външни и вътрешни връзки помежду ни. Тогава и ние ще направим един вътрешен колективитет, ще образуваме един общ вътрешен организъм и ще се разбираме, ще изпращаме своите мисли телепатически. Само по този начин небето ще има към нас правилни отношения, отдето ще ни посещават по-напредналите наши братя. Аз съм казвал: от небето ще ни посещават ангелите, те са напредналите наши братя. И те се интересуват от тези вътрешни връзки.

Вас, младите, ако ви нарека братя, знаете ли какво означава думата „брат“? С буквата Б е започнало създаването на света. Б-то означава създаване. Казвате: брат и сестра. Как се казва сестра в другите езици, например във френски, в латински език? – На френски език се казва „Sœur“, започва с буквата S. Тази буква означава закона на вечността. Следователно, когато говорим за брат и за сестра, всякога подразбираме два Божествени процеса на нов живот. Брат и сестра са процеси на един нов живот, който трябва да започне. Братът и сестра, това е началото и краят на сегашния живот. Брат и сестра означават границите на новия живот, в който трябва да влезем. Реката е река, ако има брегове, ако има граници. Няма ли граници, не е никаква река. Ако морето няма граници, не е море. Ако животът няма две граници, не е живот. Всяко нещо трябва да има разумни граници. Брат и сестра, това са разумни граници на един велик, нов живот. Когато кажете брат и сестра, трябва да подразбирате границите на разумния живот. Душата ти трябва да трепне, когато кажеш брат или сестра. Като ви казвам брат и сестра, какво подразбирате? Досега знаехте ли туй определение? Думата брат има смисъл. Вие казвате, че някой ви е брат, пък се сбивате, скарвате се с този брат. Братът, който представлява граници на твоя живот, с него никога не можеш да се скараш. С онази сестра, която представлява граници на твоя живот,

която определя направлението на твоето движение, никога не можеш да се скараш. Следователно, ако ти си брат някому, ти ще бъдеш граница, ще определяш направлението на неговия живот. Схванете ли така въпроса, ще имате Божието благословение. Тогава няма да бъдете играчка на ония тъмни сили, на ония изостанали души и духове, които влизат навсякъде. Те като влизат някъде, разправят се за разни дреболии, внасят съмнение, подозрения между хората. Аз никога не мога да се съмнявам в един свой брат или в една своя сестра. Някой брат и сестра влизат в една шатра, веднага тия духове на съмнение идват и казват: „Какво ли правят тия там?“ – Виж какво правят! Какво може да се прави в светлината? В светлината може ли да се върши престъпление? Питам: онзи извор, който извира и дава, минава през разни местности и ги пои, върши ли престъпление? Ако този извор мине и разрови корените на някое голямо дърво, направил ли е с това някакво престъпление? Изворът казва на туй дърво: „Ти си голямо вече, ти си завършило своята еволюция, но ум нямаш, превърни се на някоя малка буболечица и влез във водата! Турците казват: „Дълъг Ахмед, глупав Ахмед.“ Водата казва на дървото: „Ти си умно, няма защо да се стремиш да стигнеш до небето, затова, докато голямата буря не е дошла, докато и брадвата още не е дошла, повърни се на едно малко животно и влез във водата! Смири се, за да имаш Божието благословение!“ Смирението подразбира смаляване, преминаване от едно състояние в друго. Когато Христос казва да се отречем, Той подразбира да се отречем от обикновения живот, от всички негови преходни форми, от всички негови илюзии и да влезем в новия живот. Като даваме нещо, добиваме нещо.

От всичко, което сега ви казвам, онова, което може да ви принесе най-голямата радост, е да направите връзка с Бога. Вие ще слушате какво Господ ви говори и след като Той ви говори, вие ще Му

говорите. И няма да повтаряте това, което Той ви е говорил, но ще Му кажете вашата опитност, ще му кажете какво сте направили при условията, при които живеете. Няма да Му навеждате, какво мислят учените по създаването на света, че той е създаден по закона на еволюцията, че еди-кой си богослов какво мисли по този въпрос и т. н. Не занимавайте Господа с тези глупави работи, защо Господ направил света. Не учете Господа вие! Той знае защо е направил света. Вие започвате да учите Господа, да Му разправяте, защо направил света. Ти кажи на Господа така: Господи, мене ме е страх от мечка. Дошли са гладни години, Господи, покажи ми начин, по който честно и почтено да си изкарам прехраната, да си направя обуца. Аз съм готов на всичко онова, което ти благоволяваш по отношение на мене. Искам да изпълня Твоята воля абсолютно, тъй, както Ти искаш, за да почувствувам, че си доволен от моята работа! Господ внимава, дали ние сме доволни от това, което ни говори. Пък и ние, когато Му говорим, искаме да знаем, дали Той е доволен от нас. Щом Бог е недоволен от нас, казва: „Има погрешки в твоята работа, ще ги изправиш!“ Ние трябва да живеем чист и свят живот и да не огорчаваме Божествения Дух. Единственото нещо, което внася в нас радост и веселие, това е Господ. Затова, като създадем вътрешна и външна връзка с Бога, ще придобием тази радост и това веселие.

Сега вие младите трябва да имате вътрешна връзка с Бога! Тогава ще бъдете силни и радостни и ще опитате Божествената Истина, не за в бъдеще, не и след хиляди години, но още днес. Пропуснете ли днешния ден, другите години никога няма да дойдат. Днешният ден подразбира съвкупност на всички условия, които Бога ни е дал. Всичките години са събрани сега. Ако сега посадим това семе, идущата година ще го видим в една нова фаза на поклъване;

следната година ще го видим израсло, цъфнало и най-после вързало плод. Ние се стремим към този вътрешен плод.

И тъй, мисля, че сега всичко ви е ясно. Искам да няма спорове между вас. Ученик е онзи, който има връзка с Бога, и с когото Бог има връзка. Туй е дълбоко убеждение. Някой ме пита: аз ученик ли съм? – Ако имаш вътрешна връзка с Бога, и ако Бог има връзка с тебе, ти си ученик. Приближаваш ли се само, ти си верующ. Верующият образува своята връзка. Ако те носят от хамбар в хамбар, ти си оглашен. Ако си натоварен в колата и те носят за посадане, ти си верующ, а ако си посаден вече, ти си ученик. Това са три важни положения. Това е великата Истина, която определя външните и вътрешните връзки. Никаква друга философия не може да бъде постигната, докато няма това вътрешно съзнание. Тогава ще дойде законът на вътрешното смирение. Под „смирение“ аз разбирам едно разположение на човешката душа, да разбира и схваща великите истини, които са вложени в самия живот. В тази светлина, беседите, които съм ви държал, ще станат по-ясни. Писанието, Евангелието също тъй ще ви станат по-ясни. Тогава животът на всички святи хора, които са живели преди хиляди години, ще се осмисли. Трябва да знаете, че всички тези братя, които са живели в миналото, живеят и сега, те имат връзка с Бога и работят от Негово име. Може да кажете: дали е жив еди-кой си светец? Всички светии живеят и сега. Апостол Павел е живял някога, но и сега живее. Та и всички ние сме живели в миналото, но то не е важно, важното е, че сега живеем. Между апостол Павла, между апостол Петра и между всички пророци и апостоли съществува вътрешна връзка, понеже казва Христос: „Отец ми живее в мене, и аз живея в Отца си.“ Това е същата връзка. Ами че всяка вечер Христос иждивяваше по няколко часа да говори на Господа и Господ да Му говори. Вие по колко часа сте в разговор с Господа? Вие

не четете молитвите, които ви са дадени. Вие като прочетете Господнята молитва, казвате: „Нагласен съм вече.“ С това не казвам да не четете молитвата „Отче наш“, не ви правя управник, но казвам: трябва да имате истинска вътрешна връзка!

Сега, пожелавам ви тази среща да стане по един естествен път. Някои от младите ще говорят, после ще има и музика. Бъдете всички свободни, за да се образува тази вътрешна връзка. Ако образувате вътрешната връзка, може да отидем до Мусала. Без връзка ние не искаме да ходим. Хора, които нямат връзка с Бога, какво ще търсят на Мусала? Ако имате връзка, времето ще бъде хубаво; ако нямате връзка, дъжд ще ни кваси на общо основание, пък и вятър ще ни духа. Щом имате връзка, Господ ще отвори небето, ще каже: „Приемете тия гости добре!“ Щом нямате връзка, ангелите ще ни поливат отгоре и ще кажат: „Какво търсите на туй високо място?“ Днес ще определим, ще се изкачим ли на Мусала, или не. Духовно ще ме разбирате. Ако можем духовно да се изкачим на Мусала, може да отидем. Но трябва да знаете, че каквото е отвън, такова е състоянието и отвътре.

Ще ви попитам сега: искате ли да отидем на Мусала? С връзка или без връзка? Хубаво, щом искате с връзка, тогава ще отидем. Туй е по свобода на духа. Турите ли тази връзка, всичко ще се оправи – друг път няма. Този е истинският път, по който вървят всички души от цялото небе, всички ангели, всички добри хора, отдето и да са, каквото и да е тяхното положение. Казвам ви една проста, но велика Истина.

Питам Господа: да ви говоря ли още? Господ се е приготвил да ви говори. Щом Господ се е приготвил да ви говори, слушайте Го! След като ви говори Господ, тогава и вие ще му говорите, но прямо, същественото, онова новото, което е в душата ви. Кажете на Господа най-същественото, онова, което разрешава въпроса за света, за вечния

живот. Говорете Му да ви избави от смъртта, да ви избави от онази мечка, която се е вмъкнала в душата ви! Говорете на Господа да ви избави от съмнението! Говорете на Господа да ви избави от неверието! Говорете на Господа да ви избави от гнева, от подозрението, от тази стипчивост, която имате. Всички не сте готови. Като се очистите от всички тези буболечици на вашето вътрешно естество, като ви избави Бог от тях, тогава ще прогледате свободно навред. Те изпоядоха листата на вашето дърво – фигуративно ви говоря. Като се освободите от всички тези буболечици, от тази филоксерата в корените ви, тогава ще цъфнете. Като ви избави Господ, ще бъдете съвършено чисти, без никакви буболечици в корените, в листата и в клонищата. Листата ви ще бъдат зелени, цветът – росен, свеж, плодът ще бъде без червеи, ще увисне и ще узрее под Божествената светлина, та като дойдат вашите приятели, вашите напреднали братя, да има какво да вкусат от вас.

И тъй, сега ще ви дам да си запишете едно мото. Това са думи на Господа към вас: „Моята Любов носи живот и знание за вас“. Днешната Любов на Господа носи живот и знание за вас. Под „живот“, разбирам вечния живот – животът на безсмъртието. И под „знание“, разбирам това знание, което носи сила за вас. Само Божественото знание носи сила. В обикновеното знание няма сила. Тогава, какво ще отговорите на Господа? Ще Му кажете: „Господи, в пътя на Твоята Любов, в пътя на Твоята Мъдрост, в път на Твоята Истина ние ще Ти служим през всичките дни на нашия живот.“

К. ТУЛЕШКОВ – ИДЕАЛЪТ НА УЧЕНИКА

7 ч. с.

Природата обича само ония, които имат висок идеал. Смъртта е нещастieto на хората без идеал, а възкресението е излизането с висок идеал из дълбоките изби на материалния свят. (Високия Идеал)

Душата на всеки едного съдържа Божественото в потенция. Проявяването на тази Божественост, чрез подчиняване на вътрешната и външна природа, е целта на живота. Постигнете го чрез работа, чрез молитва, чрез психическо подчинение, чрез философия само чрез един, чрез няколко, или чрез всички тия методи, и бъдете свободни! S. V.

Без идеал, животът, поне в този вид, в който ние го познаваме, като проявяващ се в известни форми, е невъзможен. Защо? Защото всяка форма, независимо от какво естество е тя, представлява от себе си постигната цел – идеал, към който се е стремило едно по-малко, или повече будно съзнание.

Без идеал еволюция е невъзможна. Идеалът е основният потик за проява на живота, затова живот без идеал е невъзможен. Ако си представим един максимален песимизъм, който да изключва всяка вяра във възможностите за постигане на нещо, ние ще имаме резултат, равносилен на смърт.

Еволюцията представлява само стремеж на будно съзнание към реализиране на постоянно сменяващи се идеали – цели. Това са факти. Тъй мислят всички.

Явно е, съществата – хора, или си създават идеали, или те им биват налагани от природата (защото тя има средства за създаване идеали, дори и у най-пасивния, като засяга мислите и чувствата му, или като действа чрез инстинкта). В този именно пункт се отличава ученикът от неученика, в тесен смисъл казано.

В широк смисъл взето, всички същества са ученици на един учител – скритият безкрайно разумен живот.

Идеалите на не ученика са наложени от външните условия, които въздействуват на неговите инстинкти и чувства. Тези идеали непрестанно се менят, а често си противоречат, поради което обстоятелство животът на този човек прави впечатление на неориентиран, хаотичен.

Идеалът на ученика е един и вечен. Той сам по себе си никога не уголемява величината си; остава винаги зад границите на личното домогване. Той расте по сила не вън, а вътре. Гонен непрестанно вън, във външните обекти, той се реализира равномерно във всичките си посоки, но вътре. Всяка създадена форма се стреми да го реализира поне от части, но Въпреки това, никоя създадена или създаваща се форма, каквато и да била тя, не го съдържа в себе си. Той е тъй обширен, че може да се съзре през всичко съществуващо, зад всичко съществуващо, но не и във всичко съществуващо. Той може да се съзре и зад цялата природа. Идеалът на ученика е идеал на природата. Природата постоянно го съзерцава, постоянно се стреми в някое отделно свое творение, или чрез всичките купно, да долови и предаде неговия образ. Образите се менят. Следователно, и природата

като човек – ученик, само съзерцава върховния идеал, а той остава все извън границите на нейните постижения.

Тъй изнесен този Идеал е едва ли не недействителен, затова обикновено е пренебрегнат. Няма по-действителен идеал от него.

Този идеал е поставен от началото на битието и ще свети над небосклоните на всички същества и на цялата природа до скончанието на вековете. Ще се въплъщава в разни форми, били те физически или умствени, ще кърми велики идеи. Но всички тези, зараждайки се по силата на неговата творческа воля, ще изчезнат с времето, а той ще надживее и времето и вечността дори.

Към него се стреми всичко живо, абсолютно Всичко, защото към него Води единствения път, по който тече великия живот.

Ученикът тъй схваща идеала, тъй живее с него.

Само при едно такова положение можем да кажем, че ученикът и идеалът са едно, но не по същина, а В непреривния процес на реализиране на идеала В ученика през вечността.

Как ще бъдат разрешени ония въпроси, които се слагат за разрешение пред стъпките на ученика и които имат капитално значение В неговия път? Тия въпроси са много, ще взема два-три.

-1. Дейност или бездействие. Дейността, движението, смяната ма постигнатото с непостигнатото, по-съвършено обуславят еволюцията. Несполучливите опити в живота каляват воля, характер и мисъл и създават условия за по-сполучлив опит. Но дейността създава плодове, които обвързват дееца. От това се раждат всички страдания. Как ще се примирят тия две положения? Само вещицата, прозирацията през всичко, но невъплътеният в нищо идеал може да примири тия два полюса. Той ще отнеме жилото на дейността с оглед на резултатите и ще я превърне в дейност – непреривно вечно реализиране на вечността във всеки настоящ миг.

Под такава светлина практическите въпроси и задачи стават пак практически, но от един по-вътрешен характер.

За ученика съществата изобщо и хората в частност са едно нещо, а именно частично реализиран и непрекъснато реализиращ се вечен идеал. Как би се чувствувал ученика в обществото? Как би се поставил там? – Много ясно става от горе– казаното.

Тъй разрешава ученикът всички въпроси. А за него собствено съществува само един въпрос: „дали всеки миг той реализира в себе си поне една безкрайно малка част от вечния идеал?“

Идеалът на ученика е вечен.

Той никога се не мени по същина.

Преследван вън, той непрестанно се реализира вътре.

Той непрестанно се въплъщава в мислови и физически форми, непрестанно заражда и кърми велики идеи. Но всичките те, появили се по силата на творческата му воля, изчезват във всепоглъщащата паст на времето, а той ще надживее времето и вечността дори.

Към него се стреми всичко живо, защото към него Води единственият път, по който тече великия живот.

К. ПАСКАЛЕВ – ИДЕАЛЪТ НА ОКУЛТНИЯ УЧЕНИК

9 ч. с.

Животът на един окултен ученик може да бъде разгледан от две страни: външна и вътрешна. Ученикът, както и всеки човек, живее в едно общество. Той има известни връзки с членовете на това общество, и при различните условия на своя живот се проявява по един или друг начин. Всички тия отношения, постъпки, действия и т. н. съставят външната страна на неговия живот. Този живот е явен, той може да бъде описан от всекиго. В това отношение в окултната литература има изнесени много разкази за окултни ученици в различните епохи, с цел да се даде един образец за подражание. Такива срещаме и в Библията.

Но в живота на окултния ученик има и една вътрешна страна, която никой не познава, за която никой не е писал. Нея познава само той. Това е неговият вътрешен живот, това са всички ония вътрешни преживявания, чувства, мисли, идеи, и т. н., които той преминава през периода на ученичеството. Тая страна остава за винаги скрита за чуждия поглед. В тоя момент мен ме интересува именно тая страна, тъй като това е областта, в която ученикът твори, в която съгражда новото в себе си. И всяка негова постъпка не е нищо друго, освен един резултат на това, което е съградил там.

Като окултни ученици, в съзнанието на всеки одного от нас се пораждат ред въпроси от различен характер: религиозен, научен, практичен и т. н. Всички те дирят своето разрешение. Обаче, има един въпрос, който често остава на заден план, но разрешението на

който обуславя разрешението на останалите, а именно: какъв е идеалът на окултния ученик? Към какво се той стреми?

Разбира се, че всеки човек си има свои идеали, които го вдъхновяват, дават му импулс за работа в живота. Ако оставим за момент окултния ученик и разгледаме обикновения ученик, ще видим, че в неговото съзнание стои един ясно очертан идеал – да изучи науката в различните и отрасли, да се запознае с законите на природата и т. н. Явява се въпросът: какъв конкретно очертан идеал стои в съзнанието на окултния ученик? Да допуснем, че желае да изучи природата с нейните закони. Но подобен идеал имат и съвременните учени: естественици, химици и пр. Тогава, кое е специфичното за окултния ученик? Когато той изучава природата, по какво се отличава от един учен? Да кажем, че изучава окултните закони. Но тук думата „окултен“ не е сполучлива. Тя няма едно определено съдържание. Какво значи окултен? – Скрит, таен, неизвестен. Но и за един учен, който не познава един закон и желае да го открие, той закон е скрит, таен, окултен.

Да разгледаме друг идеал: да се освободи от своите недостатъци, погрешки. Но състоянието на недостатъци е едно болезнено състояние в живота на ученика и то е временно, както е временна и една болест. Действително, за болния човек здравето става идеал, но оздравее ли – той идеал изчезва. Никой здрав човек не си поставя за идеал здравето.

Или пък желае да добие известни способности. Но способността за един ученик е само едно условие за постигане на по-високи идеали, тя не може да бъде негова крайна цел.

Или желае да заработи между хората и създаде едно идеално общество. Но идеалното общество е само една благоприятна среда за неговото развитие, но не крайния идеал.

Ако погледнем на въпроса от чисто практично гледище, трябва да признаем, че в първите фази в своето развитие, ученикът навлиза в един свет крайно неустойчив, свет на постоянни промени. В неговото съзнание започват да изпъкват редица идеали. В някои минути той започва да мисли, че му предстои една голяма мисия: да се издигне, да заработи и повдигне цялото човечество и пр. В други случаи се заражда обратния идеал: той замечтава за един тих и спокоен живот – живот на постоянно размишление и съзерцание. В някои случаи той изпада в едно крайно религиозно настроение: започва да гледа и на най-дребната случка в своя живот, като едно откровение на невидимия мир. Има, разбира се, и противоположни моменти, в които идеалът на ученика слиза на земята – той започва да се съмнява, явява се безверие, разочарование и т. н. Така постоянно се редят все нови и нови идеали, един от друг по-хубави, но все непостоянни, променчиви.

Ученикът не трябва да се спира на временния идеал. Той трябва да потърси вечния идеал – тоя, който се реализира през цяла вечност. А кой е той? – Ученикът трябва преди всичко да потърси Бога. Да потърси Оня, Който през всички векове на неговия живот е бдял над неговите съдбини, Който в най-трудните минути на отчаяние и страдание го е подкрепял, вдъхвал му е вяра и упование, Който във всички минути на тъмнина му е осветявал пътя, Който винаги го е напътвал към добро, светлина, истина. Само Нему ученикът може напълно да уповае, че ни при един момент, при каквито и да е условия на живота, не ще измени своите отношения към него.

Това е идеалът, който е стоял като нещо най-свещено във всички велики души, който ги е вдъхновявал през целия им живот, карал ги е да понасят с едно безгранично търпение всички страдания на живота и когато ставало нужда, да се жертвуват за него.

Веднага, обаче, възниква въпроса: как може човек да се свърже с Бога? – На пръв поглед, най-напред би трябвало да Го опознае и след това да се свърже с Него. Това наистина е логично, но не е правдоподобно. Може ли ограниченото, чийто възможности за познание са толкова бедни, да познае Безграничното, Абсолютното? Безспорно, че не. Единственият метод – това е Любовта към Бога. Само тя единствена е в състояние да го свърже с Него. Съвременният човек, обаче, в своето развитие е достигнал до такава степен, че той е изгубил всякаква опитност за Него, а е останало само едно понятие. И кога се каже Любов към Бога, тия думи прозвучават без едно определено съдържание. Обаче окултният ученик трябва да надживее това състояние, т. е. да навлезе в една нова област, която съставя мистичната страна на ученичеството. Тая област не подлежи на описание, тя само се живее. Само ония ученици, които са навлизали в нея, знаят, че да обича човек Бога, това значи да се свърже с един вечен и неизчерпаем източник на живот, светлина, на всичко най-възвишено и най-благородно. Всички те знаят, че любовта към Бога за тях е тъй необходима, както е необходимо дишането за техния организъм. И както без въздух биха се задушили, така и без нея биха се задушили всред ония крайно неблагоприятни условия, в които обикновено са поставени да се развиват.

В това отношение, ако проследим живота на всички окултни ученици, ще видим, че пробният камък, с който се е познавала тяхната сила, е когато са били поставени в състояние да видят разрушени всичките си обикновени идеали, всичко онова, което им е давало някаква подкрепа и е оставала само връзката с Бога. Ако са могли да я запазят – те са издържали своя изпит; ако ли не – пропадали са. Живи примери в това отношение ние виждаме в Стария Завет в лицето на Йова, Давида, Данаила и т. н.

В окултната литература има изтъкнат един закон, който определя отношението на всички същества в битието. Според него, всяко същество се намира в отношение на пасивност (възприемчивост) спрямо по-възвишените от него, а в отношение на активност спрямо по-нисшите. От този закон може да се направи една аналогия по отношение дейността на ученика. Връзката му с Бога и по-напредналите същества съставя пасивната страна на неговата дейност. Тук думата пасивен употребявам в смисъл възприемателен. Любовта към Бога дава на ученика всички условия, за да се прояви, но самото проявление е вече негово лично дело. Тук е именно полето, в което той се явява като творец. И в това отношение той трябва да влезе в контакт с два света: единият – неговият собствен вътрешен свят, другия – външният свят. Тук трябва да признаем, че колкото Любовта към Бога го свързва с един свършен свят на вечна хармония, мир и блаженство, толкова неговото творчество го свързва с два свята крайно дисхармонични, пълни с противоречия и противодействия.

Да разгледаме, например, вътрешния свят. При известни условия ученикът пожелава да свърши едно дело. Веднага се появяват две противоречиви мисли. Нещо го съветва да постъпи по един начин, друго го съветва да постъпи тъкмо по противоположния. Кого да послуша? Кой е добрият глас? Ето един от важните въпроси, с които още в началото се сблъсква. От друга страна, той попада под силното действие на закона за смените на настроението. В известен момент чувства себе си мощен, изпълнен с творчески енергии, струва му се, че е в състояние да преустрои целия свят. В друг случай настъпва тъкмо противоположното състояние: чувства себе си слаб, немошен. При това, всяко преминаване от едно състояние в друго е съпроводено с големи страдания.

Както е дисхармоничен вътрешния свят, така е дисхармоничен и външния. Ученикът е поставен да се развива при крайно материалистична среда, изпълнена само с противоречия. Той вижда, че навсякъде цари една жестока борба за съществуване, в която силният изнасилва слабия и живее за негова сметка. Постоянно в своя живот той среща само крайно егоистични хора. В обществото вижда от една страна хора, крайно обременени, потънали в нещастия, а от друга – хора претоварени в излишества. Веднага в неговото съзнание възниква идеята за нарушение Правдата в света, и той се залавя да я възстанови. Но скоро се убеждава, че за това е необходимо не само желание, но и методи, които той не притежава.

От друга страна, в отношенията си с хората, постоянно се натъква на много други противоречия. Той знае, че всички хора са братя помежду си, и че към всички трябва да се отнася с еднаква обич. Но в действителност, по някога среща хора, към които без никакъв повод чувства едно отблъскване, една антипатия. Как да примири това противоречие?

От всичко това се вижда, че в първите фази на своето развитие, ученикът се натъква на ред противоречия, както вътре в себе си, така и извън себе си. Пред него се изправя една много сериозна задача, разрешението на която се изкупва с цената на много страдания. И ние виждаме, там дето някои ученици от миналото заговарят по този въпрос, от техните думи лъха една голяма болка, една голяма скръб.

Това е тесният път, за който говорят всички свещени книги, за който споменава и Христос – път труден, мъчителен, но той трябва да се измине. Така е наредила Природата. Разбира се, че за изминаването му са необходими ред качества: преди всичко едно будно съзнание, едно абсолютно безкористие, смелост и т. н.

Мнозина, които четат окултната литература, често срещат описания за разни изпити на ученици из миналото, и в тях се заражда идеята да чакат също такива специални условия, за да се проявят и те. Това е така, но такива специални условия са една рядкост. За да се появят, необходими са известни изработени вече качества – плод на личните усилия на ученика. Нека напр. разгледаме живота на един ученик из дълбоката древност – Йов. Той живее един добър, богоугоден живот, но за да мине в една по-висока фаза на развитие, трябва да бъде подложен на един изпит. Както навсякъде, така и тук, подлага се на изпитание неговата вяра в Бога. Почва изпитът: отнемат му се богатства, синове, дъщери, здраве и остава без всякаква подкрепа, отдето и да било, остава му само едно – вярата в Бога. Но въпреки всичко това устоява и ние виждаме, как всичко изгубено му се възвръща в двойна степен. Веднага тук възниква въпроса: възможно ли е една такава вяра да бъде едно случайно явление в Йов? Възможно ли е до тогава да е водил един обикновен, дребнав живот и изведнъж да прояви една такава силна вяра? – Безспорно не. За да се създаде в човека една такава вяра, необходими са дълги усилия, много работа.

Един тъкмо противоположен тип в по-нови времена представлява Фауст. Между тия два типа аз виждам една аналогия. Йов върви по пасивния път – пътят на вяра и преданост към Бога. Фауст върви по активния път – пътят на личното творчество. И двамата биват подложени на изпит. Изпитът на Йова върви по низходящ път – от него се отнема, а на Фауст – по възходящ – дава му се. Първият – побеждава, вторият пропада. Защо пропада Фауст? В него липсва живата вяра в Бога, а вместо нея съмнението е започнало да засенява неговия ум.

Но да се върнем към идеала на окултния ученик. При неговото реализиране, почти във всички ученици се забелязва едно голямо нетърпение, едно желание, колкото е възможно по-скоро да се реализира. И всяко забавяне е свързано с тревоги и безпокойства. Това е едно неправилно схващане на въпроса. За реализирането на този идеал, ученикът не е единствен фактор. Тук работи и природата, а ние знаем, че тя твори много бавно.

Ето защо, в реализирането на своя идеал, ученикът трябва да вложи една голяма ширина. Да работи с едно абсолютно безкористие и преданост. Да върви непрестанно по този свещен път, и той ще го заведе при неговия Идеал – при Бога.

ХР. КОЙЧЕВ – БУДНОСТ

10 ч. с.

Нашият събор е един тих залив, където могат за малко да спрат и отдъхнат корабите, зареяни по разни посоки в океана на живота. Или по-право, той е гостоприемнен дом, всред обширен лес, където пътникът спира, за да отпочине, да смени мисъл и където неволно всички стават близки един на друг.

През цялата година ние сме живели с красиви желания, с благородни стремежи, с искрени разбирания, и ние трябва да дадем пълен израз на всичко това. Още смелост, още увереност в себе си ни липсва, за да изявим онова, което ни движи, сплотява, ръководи.

Изразът, това е едно изкуство, той е едно вълшебство, което знаят само тия, които владеят идеите с всичките им възможности на съчетание и познават множеството на формите. Той най-после е резултат от дълго изучаване при едни – несъзнателно свързване с същностите на нещата, при други – съзнателно. Твърде съзерцателен, твърде внедрен в себе си трябва да бъде човек, за да разбира този чар. И тайната на всичко онова, което привлича човешкия ум, човешкото сърце, е онова несъзнателно или полусъзнателно показване вътрешната същина на нещата.

Виртуозността на музиканта открива една тайна, една същност на човешката душа! Също тъй лиричният дар на поета, или гениалността и мъдростта на човека, който изразява Истината.

Един от най-големите съвременни виртуози, след като се проявил като твърде способен и обещаващ музикант, отива при един учител, за да придобие при него пълното разбиране и съвършенство.

И колко бил той разочарован, когато трябвало от сутрин до вечер непрекъснато да свири най-елементарни упражнения, давани на начинаещи ученици! В края на първия месец той се считал напълно за пропаднал, а мислил се вече и за настоящ идиот. И що? – На първия концерт след своето обучение, той добил всичката известност и слава, която вече никой не му отрекъл. Нещо съвсем малко е липсвало в неговата музика, което той по такъв необикновен начин придобил – то било изразът.

Може би на нас именно, предстои тази опитност: идеите, които ни вълнуват, са ясни за нас; ние имаме убеждение, но дълга и упорита работа е нужна, за да оживеят и дадат израз.

В сегашния, тъй усложнен живот, нашите разбирания, нашите методи, нашите сили отиват в противовес на общото течение на мисълта, на методите на заобикалящото ни общество. Тъкмо за туй ние можем да различим, да съпоставим и да видим най-после, че външното благополучие никак не отговаря на вътрешното такова, че външната начетеност не означава още духовност или дълбочина на ума, нито пък общественото положение дава право да се заключи за проявени дарби и добродетели.

Затова, когато нещата и отношенията в живота са тъй разнообразни и противоречиви, ученикът трябва да има една скала, о която да се разбиват несъобразностите.

Потребен е един метод, проверен и абсолютен. Тайната на едно ученичество е тайна на един такъв метод.

В света са дадени различни методи, обаче опората, стимулт на всички без изключение е една – това е будността. За всички ученици будността е начало, задача, цел, а впоследствие, тя става път. Будността е дете на времето. Може би тя е най-красивото качество на Сатурна. Будността борави с най-малките математични величини; в

една милиардна част от секундата се решава съдбата на цял човешки живот, на цял народ, на цяла раса, а и на цялото човечество.

Затова будни, всеки при светилника си! (*Един девиз, повтарян от хиляди години*).

На Изток, чували сме, че има школи, които, чрез магичността на думите и силата на желанието препоръчват на своите ученици постижението на задачите и идеалите си. Ако една цел, едно духовно томление се оживи, като една вътрешна нужда, то тя възпламенена би осветила пътят към себе си.

И тъй, ако в скръбта и в радостта, в отчаяние, както и в благополучие, желаем, търсим и изговаряме будността, тя ще ни покаже метод към себе си.

Така ще притежаваме тайната на ученичеството.

Тъй ще изразим живота в Любовта.

Тъй ще изразим пътя в Мъдростта.

Тъй ще се внедрим в Истината, която е Красота.

Да изразим Будността!

8 ЮЛИ, ЧЕТВЪРТЪК, 5 ч. с. УЧИТЕЛЯТ – ОСОБЕНОТО МЯСТО

Размишление

За идване Царството Божие на земята.

Ще направя само няколко бележки за уяснение на една важна мисъл.

Всички онези, които пристъпват към изучаване на духовния живот, както и към изучаване на Божествения живот, всякога срещат една мъчнотия. Защо е така? Защото Божественият свет е грандиозен, велик. Там човек, като се сравни с окръжаващата го среда, започва да се чувства нищожен, малък и на първо време се обезсърчава. Има хора, които, след като са се подвизавали цели 20 години в този живот, най-после казват: тази работа няма да я бъде, от мене нищо няма да стане, ами я да се върна назад! – Обезсърчават се. Обезсърчаването е физическа слабост.

Човек едновременно живее в три света. С двата от тях е по-добре запознат, а именно с физическия и духовния, а с Божествения свет е малко запознат, понеже съзнанието му седи далеч от този свят. И трите света, обаче, представляват едно цяло. Вие никога не трябва да обяснявате, какво нещо е Божественото. Божественото е същината на нещата. Щом човек влезе в областта на Божественото, под Неговото влияние вече той усеща едно успокояване, едно задоволство, едно разширение на душата. Колкото и да е уморен човек в съзнанието си, щом стъпи в Божествения свят, усеща такова едно успокояване, каквото усеща страдащия човек, като влезе в някой спасителен дом.

Сега, някой от вас трябва да се заемат да изучат качествата на духовния живот. Той е разумен живот. Вие не можете да влезете от физическия свет направо в Божествения свят, първо ще минете през духовния, понеже в развитието си, човек естествено минава от едно състояние в друго. При това, в Божествения живот, взет в своята целокупност, всеки човек има свое определено място и определено предназначение. Щом дойдете на земята, вие имате вече определено място, имате специална работа. Всеки от вас е изпратен на земята да извърши една специфична работа. Да допуснем, че у вас се зароди желание да станете пръв министър в България. Това желание, да станете пръв министър в България, не е вашата специфична работа, вашата специфична длъжност. Знаете ли тогава в какво положение ще се намерите? – Вие ще влезете в стълкновение с себе си и върху вас ще дойдат ред нещастия, падания, ставания, докато най-после съзнаете, че не е трябвало да ставате пръв министър. В края на краищата ще се убедите, че вие не сте родени да ставате министър, а за вас, в духовния свят, в цялото битие има определена една специфична работа, която трябва да свършите. Свършите ли вашата специфична работа, както трябва, тя ще ви подигне пред очите на ония разумни същества в невидимия свят, не само до положение на пръв министър, но и до положение на цар. Всеки е цар в своята област и за своята работа. Христос казва: „Какво се ползува човек, ако целият свет спечели, но изгуби душата си?“ И наистина, ако човек изгуби душата си, изгубва великото в живота си, изгубва благоприятните условия за своето развитие. Защото, при сегашното състояние, при което се намираме, ние имаме предвид целокупността на човешкото благо. Не е въпросът само, как аз днес живея. Важно е общото благо, което е благо и на всеки едно индивидуално. Например, какво е положението на моралите по отношение към нас? Завидно ли е?

Каквото е отношението на мравята към нас, такава е нашето отношение към целокупността на Божествения свет – ние сме също такива малки бубулечици.

Онова, което ще ви даде стабилност е да знаете, че вие имате една специфична работа, която трябва да свършите и да не казвате: аз не съм потребен никому. Вярно е, че ти не си потребен никому, но в какъв смисъл се разбират тия думи? Ако отидеш в Англия, кому си потребен? Ако отидеш в Лондон например, кой ще те посрещне, кой ще ти каже „добре дошъл“? Ако отидеш там с своя български костюм и с своя калпак, англичаните ще се спрат да те погледат малко, после ще си заминат и ще кажат „Болгар!“ Колко души англичани ще те поканят в къщата си? – Ще спиш на улиците, а някой път може да намериш и участъците. Кому си потребен? Но щом сме дошли в света, ние сме потребни на Бога. Бог за нас всякога се интересува, понеже Той ни е дал специфична работа. Господ всяка сутрин поглежда към всеки едного и казва: „Еди-кой си в България има да извърши такава и такава работа, чакай да видя дали я върши!“ Казвате: ами как знае Господ всичко това? – Оставете тази философия! Господ всичко знае. Той в един миг поглежда навсякъде, вижда, дали сте на мястото си, вършите ли работата си и ви изпраща благословеше, да започнете работата си. Мнозина от вас сте напуснали своето предназначение, отишли сте да ставате слуги там, дето Господ не ви е пратил.

И в страданията, в туй отношение, има едно противоречие. Всички страдания в този живот не са нищо друго, освен едно постоянно стълкновение с Божествения план. Ние като се отказваме да служим на Бога, страдаме. Страдаш, защото не служиш на Бога. Влез в съгласие с плана, който Бог е наредил за тебе, и ти ще почувствуваш голяма радост. Небето ще се отвори за тебе, и ангелите

ще ти заговорят, всички разумни същества ще ти заговорят. Но дойде ти друга някаква идея, искаш да я приложиш, и веднага в ума ти настава тъмнина, животът ти се обезсмисля, в душата ти се ражда недоволство. Защо? – Отделил си се от Божествения план. Казваш: имам добри желания, защо идват всички тия страдания? – Имаш добри желания, но не вървиш в правия път. Твоето желание не е в съгласие с Божествения план за душата ти. – Какво да правя тогава? – Спри се в себе си, помоли се на Господа да ти каже, да те научи, кое е твоето специфично място, коя е твоята специфична работа. Може да е наука, може да е изкуство, може да е музика. Казваш: аз да стана музикант, да ходя да свиря на едно, на друго място! – Не искам. Аз искам да бъда богат, да се возя с автомобил. Господ казва: „Няма да се возиш с автомобил!“ Ти не Го послушах, качиш се на автомобил, но из пътя автомобилът нещо се повреди, прекатури се, и ти падаш, счупваш си главата. Качваш се втори път. Друга някаква повреда става, и пак се прекатурваш. Господ ти казва: „Ще вземеш цигулката и ще идеш в еди-кое си кафене да свириш! Целият ден ще свириш. Ако свириш, ще се благословиш, главата ти ще бъде здрава; ако не свириш, ще бъдеш с пукната глава“.

Ако вие схващате нещата правилно, страдания няма да имате. Питам ви: ако всички искате да бъдете величия, да станете първи министри, ще има ли места за всинца ви в този свет? Може ли при сегашния живот всички да бъдете богати, да имате приход от стотина хиляди лева месечно? – Не може. Някой ще има приход едва 200-300 лева месечно, а някой ще има хиляди, но важното е, че по един или друг начин, всеки има условие да живее на земята.

Важното за всинца ви е да дойдете до положението да образувате връзка с Бога. Тогава вече вие ще съзнаете, че имате една специфична работа, дадена ви от Бога. В тази работа е вашето достойнство.

Подчиниш ли се на тази работа, ти си важен и нужен за Господа. Ангелите, като те погледнат, ще намерят, че си важен, и кой как мине покрай тебе, ще ти остави една хубава мисъл. Щом някой ангел те намери в автомобил, той носи една тояжка с себе си, ще те удари и шапката ти ще хвъркне, ще изскочиш из автомобила. Няма играчки в света! Невидимият свет никога не обича да дава играчки на хората, когато те са поставени на една важна работа. За пример, вие ставате тази сутрин, недоволни сте и казвате: ходих еди-къде си, не ме приеха добре, не се отнесоха братски спрямо мене. Разсъждаваш си така. Най-първо ти не си пратен на земята да те приемат добре, да те почитат и уважават хората. Питам: тази сутрин като стана, ти изпълни ли своята длъжност? За тази сутрин, например, беше определено да прочетете трета глава от Евангелието на Йоана и молитвата „хвалата“. Колцина от вас изпълнихте това? Вие сте чели много други молитви, та може случайно да сте попаднали и на тази молитва. Не бивайте недоволни, но обърнете се към Господа и кажете: „Господи, благодарим Ти за всичките благодати, които Си ни дал през всичките векове. Господи, благослови ни да свършим работата си успешно“! Като погледнете на живота си, пълен с толкоз добрини, трябва да се зарадвате.

Та недоволството е за сега вашият спътник. Казвате: аз не съм тъй добър, тъй умен, като еди-кого си. Там е красивото, че не си като него. Ние никога не трябва да си мязаме. Трябва да бъдем подобни, но не трябва да си мязаме. Вземете за пример, два паяка, ще видите, че дори и между тях има различие. Например, краката им не са еднакво устроени. Някой от тях е сангвиник, весел, а друг някой е флегматик. После, всички паяци не изтъкават еднакво мрежите си: нишките на един от тях са тънки, а на друг – дебели. И хората се различават помежду си. Например, всички ние мислим, но не мислим еднакво. В

чувствата, в действията си също тъй се различаваме. Някои от вас като четат молитвите, бързат, защото имат някоя много важна работа. Други пък питат: колко часа трябва да употребяваме за молитва? – Цял ден. Движиш се, работиш, готвиш, спиш – всякога се моли! Човек, който не знае да се моли като спи, той не се моли. И в другия свет като отиваш, трябва да се молиш! Чрез молитвата само ти ще научиш Божествения език на нещата. Щом научиш Божествения език, ние ще се разговаряме. Тежко ти е нещо на душата, ще се обърнеш към Господа, Той ще хвърли светлина в ума ти и ще ти олекне.

Вие казвате: да има някой да ни обича! Има кой да ви обича. Ще направите връзка с Господа, ще чуете Неговият глас и по този начин ще имате сила през целия ден. Умът Ви ще бъде бодър, свеж и каквато работа да започнете, ще я свършите на Време. При сегашната стадия на развитие, Всеки от вас трябва да чете. Има една опасност за вас, тя е, че ставате мързеливи, не четете, или ако четете, бързате. Вие трябва да имате едно дълбоко схващане за живота. Умът ви трябва да се обогатява с знания; като се обогати, трябва да се облагороди; като се облагороди, трябва да се дисциплинира, да придобие самообладание. И умът, и сърцето, и волята постепенно трябва да се облагородяват, да добиете правилна обхода. Знаете ли на какво мязате, когато някой се яви с недоволен сърце пред Господа? Знаете ли как звучи тогава вашият глас? А Господ обича да говорим много хармонично, с най-приятен, с най-хубав език. Когато се приближаваме при Бога, трябва да употребяваме най-хубавите думи, затуй малко ще говорим, но ще намерим най-хубавия език. Може да кажем само 2-3 думи, но ще ги произнесем тъй хубаво, тъй сладко, че Господ като ни чуе, да каже: „Утре като дойда, да те намеря пак В това разположение на духа“. Когато отивате при Бога с недоволен сърце, вие не произнасяте

хубави думи и Господ казва: „Не пущайте този втори път“! И тогава ще почувствуващ, като че небето се е затворило – сърцето ти се свива болно. Защо ти е мъчно? – Господ не те приема и казва: „Няма да говориш сега!“

Важното нещо за вас е да знаете, че езикът на Господа, при всички случаи когато говори, е толкова хубав, толкова красив! Господ като види, че направиш най-големия грях, дойде при тебе и ти казва: „Това нещо, което направи, не е хубаво. То ще ти причини такава голяма вреда, толкова голямо страдание, гледай да не го повтаряш, аз ще го забравя“. Както Господ ни говори, така иска и ние да Му говорим. Но дълги години ще се минат, докато научите Божествения език, докато придобиете един отзивчив ум, едно отзивчиво сърце и една благородна воля, за да изпълните Неговата Воля.

Та казвам: Бог ви е пратил на земята, призвал ви е на една специфична работа, за която ви е дал толкова дарби, толкова сили. Ето защо, още в този живот вие трябва да направите нещо. Някой от вас чакат, като отидат в другия свят, тогава да се проявят. Представете си, че някой от вас умрат 20 години по-рано, отколкото им е определено. Знаете ли тогава какво ще правите там? – Ще ви дадат работа, за която трябва да сте готови. Допуснете, че някъде 8 България има някой отчаян човек, който не иска да живее, иска да се хвърли в някоя река, или да се хвърли от някоя скала, или да се отрови, да се самоубие и т. н. Господ ще ви повика и ще ви каже: „Една твоя сестра или един твой брат иска да се удави. Иди при нея като таен работник и започни да и внушаваш, че не е хубаво да се самоубива, че трябва да живее и т. н.“ Тя ще ти каже: „Махни се от тука!“ Ти ще продължаваш да и говориш, трябва да я убедиш! Ако можеш да я убедиш да не се хвърля в реката, спечелил си, но ако не можеш, Господ ще тури нейните грехове на гърба ти. Знаете ли какво нещо е

това? Понеже ти нямаш тяло, няма да грешиш в другия свят, но ще носиш тежестта, греховете на този човек, като те считат отговорен за неговия живот. Ако го обърнеш към Бога, греховете ти ще се простят, но ако не успееш и той сгреши, ти ще носиш греховете му. Та затова, във всички случаи вие трябва да бъдете готови за работа, която ще ви се определи, било тук на земята, било в другия свят. Всеки ден ще ви праща Господ да спасявате някоя душа, но не такава, която е обърната към Господа, а някоя отчаяна. И след като прекарате цели 20 години такъв живот, няма да искате втори път да се хвърляте в кладенец, да се самоубивате или сомоотравяте. Друг някой пък иска да убива сина си или дъщеря си; трети иска да направи някое голямо престъпление и т. н. Ще ви прати Господ да убедите този човек да не извършва това нещо. Туй ще бъде задачата ви в другия свят. Готови ли сте за нея?

Та казвам: всеки от вас трябва да знае, че е пратен на земята да учи себе си. Знайте, че Господ живее във вас, затова, всяка сутрин като ставате, започнете да изхвърляте вашето недоволство! Като станете сутрин, кажете: Господи, ще разработвам в себе си благото, което си ми дал.

И тъй, нека тази мисъл седи в ума ви, да знаете, че всеки има свое специфично място и своя специфична работа. Ще проверите, ще опитате това нещо. Господ казва: „Опитайте ме и вижте, че аз съм благ!“ Ако днес, например, отпаднете духом, ако умът ви е слаб, ако сърцето ви е слабо, ако и волята ви е слаба, обърнете се към Бога, приближете се при Него и вие ще укрепнете духом. Културата, която имате, трябва да пулсира на великата идея – да направите една хубава, здрава връзка с Бога. Три връзки трябва да направите, и ако ги направите, всичко друго ще можете. Писанието казва: „Молете се един за друг“! Но ние не можем да се молим за човек, който няма

връзка с Бога. Докато ръката ми е свързана с тялото, то се грижи за нея; не е ли свързана с тялото, не се грижи.

Когато се свържем с Бога, Бог се грижи за нас.

Значи, всеки от вас има свое специфично място, което никой не може да го вземе. Ако напуснете това място, остава една празнина. Твоите братя ще чувствуват тази празнина и ще ти кажат: „Ти остави едно много важно място, с което си направи една много голяма пакост“. Затуи, нека се приближим вътрешно към Бога, за да изпълним своето предназначение, което Той ни е дал. Това е най-хубавото в живота.

ИДЕАЛЪТ НА УЧЕНИКА

16 ч. с.

1. Останала сама, загубила всичко, изгнана от всички, тя не е най-нещастна. Това е пътят ти, душа, към Бога!

Една Искрица има у тебе. Ти живееш, защото Тя е вътре, вътре в тебе. Ти съзнаваш себе си като душа, а Нея, тази малка Искрица наричаш Бог, и добиваш всичко.

Сега тя мълчи, защото сърцето и е изпълнено. Ти любиш само Бога – ти живееш.

2. Тя слезе от планината, дето първият Небесен лъч я огря, дето тя остави своите нещастия и дето тя намери Бога. Тук срещаш Човекът, който носи високият идеал. Съзнаваш себе си като ученик, а Човекът, който носи Великата светлина на живота, наричаш свой Учител и тръгваш подире Му.

Ти живееш, ти се учиш, защото имаш Бога в душата си, имаш учител на пътя си. Сега тя благодари, защото умът и се изпълня.

Това е пътят ти, ученико, към Вечното!

3. Събуди се от сън, ти, който и да си. Отвори сърцето си и намери тази малка Искрица, която ти дава живота. Люби Бога безспир и ти ще срещнеш Учителя си, който ще те води в пътя на познанието и в пътя на Истината.

Така ще намериш Бога – там е домът ти. Ще срещнеш Учителя си – там е пътят ти. Ще носиш винаги туй съзнание светло и будно в себе си. Това си ти – ученикът на живота.

Съзнай себе си като душа, съзнай себе си като ученик, съзнай себе си като част от общото битие! Това е най-висшето благо, което

може да носи една душа, говори Духът. Към Бога, към Учителя, о,
ученико във вечността!

Д. КУТЕВ – „НАШИТЕ ОБЩЕСТВЕНИ ЗАДАЧИ“

7 ч. с.

Разисквания върху реферата

СЪЩНОСТ И ЗАДАЧА НА НОВОТО УЧИЛИЩЕ И УЧИТЕЛ

По втори реферат говориха:

Б. БОЕВ – ОБЩЕНИЕ НА ДЕТЕТО С ЖИВАТА ПРИРОДА.

Както във всички области на живота новото учение носи нещо ново, така то носи ново и в областта на възпитанието. Ще говоря само за един конкретен въпрос от тая област, именно за общението на детето с живата природа.

През втория възпитателен период (от 7-14 г. възраст) свързването с силите на живата природа, трябва да стане изходна точка на цялото обучение. За това има следните основания:

1. При възпитанието на детето трябва да се излиза от физичното. То е по-достъпно за него. И след това, от физичното можем да се издигнем до по-висшите истини.

2. Вторият период се характеризира с предимното развитие на етерното тяло, което съдържа строителните, жизнените сили на организма. То организира физичното тяло. За да е в съгласие възпитанието през този период с детската природа, детето трябва да се занимава само с това, в което има движение, живот. Ето защо, през този период то трябва да има работа с цветя, треви, дървета, извори и пр.

3. Този начин на обучение е в съгласие с законите на общочовешкото развитие. Биогенетичният закон гласи: „Индивидуалното развитие е съкратено повторение на видовото“. От окултизма се знае, че човек в миналото е имал по-близки връзки с цялата природа. За него растението е било нещо повече от това, което то представлява за днешния човек. Той е бил в общение с дълбоките сили, които работят в цветята, дърветата, планините, изворите, минералите и пр. По-после, с потъването на човешкото съзнание в материята, той е изгубил тази способност.

4. Днес у човека се събуждат нови сили, спящи до сега. И чрез тяхното събуждане той ще влезе в по-близък контакт с живата природа. Ето защо този начин на обучение е в съгласие и с посоката, по която върви човечеството в своето развитие.

5. Работата всред природата укрепява физически и духовно. Ученикът вместо да живее в прашни стаи, неподвижен, ще бъде на чист въздух и слънце, ще упражнява своите сетива, мускули, бял дроб и пр.

Що е „жива природа“? За материалиста природата е един сляп механизъм, но за окултиста тя е жива. Това не е само един поетически образ, но една действителност. Окултистът под „жива природа“ разбира съвкупността от разумните същества, които стоят зад видимата природа. Последната е само израз на тяхната дейност. Така човек може да се свърже с духовните сили, които работят в природата. Даже простото съзерцание на едно цвете не внася ли в душата светлина, висши идеи, хармония?

6. Чрез този начин на обучение ще се развие и естетичния вкус на детето, понеже то ще живее постоянно в един мир на красота, хармония, разумност, които проникват цялата природа. А всичко това може да събуди велики идеи и чувства в човешката душа.

Детето няма само да наблюдава природата, но и ще работи. Работата му именно всред нея ще бъде изходна точка на цялото обучение. И тая дейност от начало ще бъде средна между игра и работа и постепенно ще преминава към работа. Тя може да бъде разнообразна:

1. Чистене на пътищата от клечки, камъчета и пр.
2. Чистене на извори.
3. Садене на цветя, зеленчуци, плодни дръвчета, правене на лехи и пр. И тук то ще проявява творчество: в избора на цветята, в тяхното

съчетание, във фигурите, образувани от тях, във формата на лехите и пр. Тая дейност ще развие волята му, творческите му сили, а живите сили на природата пък ще се преливат в него.

От друга страна, Всеки вид дейност всред живата природа, като чистене извори, садене цветя, и др., преведени на друг език, са символи на излетни духовни процеси. Всеки вид такава дейност ще се превежда от детето. В това отношение, всички тези дейности могат да имат важен възпитателен характер. Един пример: както детето чисти пътя в гората от камъчета, клечки и пр., така у него ще се яви стремеж да чисти своите мисли и чувства. Така всеки вид дейност всред живата природа ще събужда съответните стремежи и импулси в душата му.

И ако този начин на възпитание се въведе в училищата, какво би станало с България за няколко години само? Като знаем, че в България има повече от 700,000 ученици, можем да си представим, в колко скоро време голите склонове и върхове ще бъдат покрити с овощни дръвчета, и при това, всичко благородно у децата ще бъде събудено.

Окултизмът е за трудовото училище, но на горепосочените основи. Днес от мнозина криво се разбира трудовият принцип. Напр. Кершенщайнер говори повече за занаятчийски (ръчен) труд. Той, разбира се, стреми се да запази общообразователния характер на училището, колкото може, но за изходна точка взима ръчния труд в работилницата. А Дюи, покрай ръчния труд, дава голямо място и на индустриалния (машинния) труд. Изобщо, трудовият принцип: – „Обучение чрез дейност“ е добър, но приложението му не е в съгласие с детската природа. Даже някои искат да направят детето „малък индустриалец“. С машини, изобщо с мъртви предмети, детето не трябва да работи или да се занимава до 14-тата си година.

физичният труд трябва да бъде по 1-2 часа на ден. А другото време ще се употреби за обработка на придобитото, преживяното. Обучението по разните предмети може да става, като се изхожда от полската работа.

Това е очевидно, преди всичко за естествознанието. Детето ще може да го изучава паралелно с своята работа. И колко дълбоко ще вникне то във всички факти, понеже това ще бъде във връзка с дейността му! Също така красиво ще могат да се свържат смятането и геометрията с работата му всред природата. То ще брои лехите, дръвчетата в редовете, венечните листа в цвета, зърната в царевичния кочан и пр. Чрез тези наблюдения то ще вниква в известни страни на природата. Ще изучава формата на листата, на цветовете, на лехите и пр. По този начин ще се запознае с всевъзможни фигури. Това има и друго значение: красивите форми, които то е наблюдавало в природата, или е добило чрез собствено творчество, ще будят у него известни духовни сили. Окултизмът изтъква вътрешната връзка между известни фигури и известни сили на душата. Също така и за география, история, езиците, музика и пр., работата му сред природата може да стане изходна точка. Напр. музиката: В песните ще се говори за слънчевия лъч, за извора, за цветята, за тревицата и пр., и всичко това след туй може да се смята като дълбока алегория, явления из вътрешния живот, като алегория за висши духовни истини и закони. От друга страна, всички тези картини, като се свържат с музика, ще бъдат преживени по-дълбоко.

И гимнастическите упражнения могат да се свържат с работата всред природата и да послужат като средство за влизане в контакт с силите на живата природа. Същото се отнася и за рисуването. Трябва да се имат пред вид висшите разумни сили, които работят в

природата. Изхождайки от формите на природата, детето може да твори нови форми: тук има безкрайно поле на творчество.

Има някои опитни училища, в които е приложен земеделския труд, но днес се чуват гласове на разочарование от тях. Защо? Защото в тях е липсвал духовният елемент. Не е достатъчно детето само да работи всред природата, но този елемент трябва да прониква цялата му работа.

Неговата работа не трябва да е механична. Духовният елемент ще внесе идея в работата му:

1. Преди всичко трябва да чувства любов към цветята, дърветата, тревите и пр. То ще ги счита за живи същества, у които намира отзвук любовта му към тях. Малкото дете чувства цялата природа одушевена, но после фалшивото възпитание я превръща в мъртва за него. Чрез подходящо отнасяне към природата, детето ще знае, че и най-малката тревица, дърво, цвете, мушичка, бръмбар и пр., имат съзнание, разумност, както и то, само че на друга степен в развитието си. И тогаз детето ще има съвсем друго отношение към природата. Тогаз то няма да иска вече на връщане от екскурзия да къса цветята за букети. Това има и Важно възпитателно значение. То ще се отрази и върху отношенията му към хората. По-горе се каза, че става преливане на живот от живата природа в нас. Само когато чувствуваме разумността, която прониква цялата природа и имаме правилни отношения към разумните сили, които работят в нея, можем да се свържем с тях.

2. Друг случай от проникване духовния елемент в дейността на ученика е следният: всички явления В природата ще се разглеждат като символи, алегии, притчи, загатвания за закони от вътрешния живот. Този символизъм ще внесе поезия, художествен елемент в детския живот, понеже символизмът винаги е важен източник на

красота. Този символизъм ще събуди художествените дарби у детето. От друга страна, той ще представи на детето в достъпни форми висши духовни истини и закони, които направо то не би могло да усвои, понеже логичното мислене у него не е достатъчно развито. Слънчевият изгрев, поникването на житното зърно, избирането на водата, посяването и поливането на едно цвете или дръвче, всичко това в живата природа може да се вземе като символ. Тогаз, колко разбираеми стават великите истини за детето! И в каква красива форма облечени то ще ги изучава!

3. Има и друг случай за проникване на духовния елемент в детската дейност. Детето ще съзнава, че работи, за да причини радост на другите. Неговата работа при подходящо възпитание ще представлява служене на другите. И това ще става по вътрешен импулс, а не чрез натрапваме отвън. В „служене“ детето може да се възпита още от малко: още от 3-4 годишно, то може да храни птички, да спасява мравки и пр.. Така то постепенно ще се учи, че служенето на другите е източник на висша радост. Така то постепенно ще дойде до разбиране, че най-висшето осмисляне на човешкия живот, е когато той представлява служене на Бога. И тогаз, всяка работа, проникната от такова съзнание, става свещенодействие.

Във връзка с работата си всред живата природа, детето ще изучи постепенно и методите на природо съобразния живот: разумно ползуване от слънцето, от планините, от изворите, от реките; после, то ще изучи постепенно разумните методи на хранене, дишане, спане, докато най-после дойде до методите за разумното нареждане па живота в хармония с по-дълбоките духовни закони на живата природа.

При правилно отношение към природата, зад всички нейни явления, ще виждаме разумни сили, ще чувствуваме единството си с всички същества и ще бъдем свързани с тях с връзките на Любовта.

СТ. РУСЕВ – СЪЩНОСТ И ЗАДАЧА НА НОВОТО УЧИЛИЩЕ И УЧИТЕЛ

Съвременното училище мисли, че душата на детето е табула раза (бяла книга), на която училището може всичко да пише. Според това то реди своите програми и методи на преподаване и сериозно мисли, че учи и възпитава своите ученици. Но работата не отива гладко, защото нито душата на детето е табула раза, нито пък всяко знание е за всички деца. И така има много конфликти. Често пъти известен брой ученици от класа или отделението свършено не се интересуват от преподадения урок (независимо от подлога). А и онези ученици, които уж се интересуват, само паметно заучават уроците – голяма част от преподаденото им остава чуждо. За това то често излетява и става нужда за повторение, преповторение и зубрене.

И, понеже съвременното училище учи, не каквото децата интересува, не и онова, за което са готови да възприемат, но онова, което известна програма предписва, аз бих нарекъл това учение, донякъде, насилническо. Децата не обичат съвременното учение. Те с радост започват 1-во отделение, но бързо се разочароват.

Новото училище трябва да се сложи върху базата, че детето иде на земята като в една специална лаборатория, за да провери знанията, които носи в себе си потенциално. Тогава едно тукашно училище ще бъде като едно справочно бюро, винаги готово с разполагаемите сведения, класифицирани и подредени по възходяща степен на Всеки клон от науката.

Методите на новото училище, съобразно предназначението на училището, трябва да бъдат обяснителни.

Учениците ще питат за онова, което не знаят, а учителят ще обяснява. Учителят няма да говори предварително лекцията си, нито пък ще има слаби ученици. Всеки ученик ще знае всичко, каквото го интересува. *(Да не се забравя, че аз говоря за едно по-далечно бъдеще.)*

Обучението ще става всред природата, а за предмет на урока ще се взима всичко видяно и чуто, всяко събитие, всяко явление, всяка случка, всеки предмет.

Учителят на едно отделение, или клас, трябва да има силна връзка с духовния свят, за да може да добива бързо и точно всички сведения по въпросите, които ще обяснява.

А директорът на училището непременно трябва да е френолог или ясновидец, за да разпределя децата в паралелки по степента на индивидуалното им развитие.

П. К. ПЕНКОВ – ЗА СВОБОДАТА НА УЧИТЕЛИТЕ

Говори се за свободата на учителя. Свободата е нещо, което трябва да се спечели от учителя, тя не може да се дава. Не можете да дадете свобода на дете между взривове, защото е опасно, то не знае тяхното естество. Не може да е свободен учител, който работи по теркове. Не са законите и правилниците главната пречка на учителевата свобода, а – неговото невежество.

Болшинството от нас не познаваме човешката душа и в частност детската такава, не притежаваме качествата, които ще будим в детската душа. А общоизвестна истина е, че не можем да дадем това, което нямаме.

Детето от малко да насочваме да се опира в живота на три опорни точки – храна, почивка и труд. Всеки намира мястото си на софрата, намира и това на почивката, трябва да намери и това на труда. Както физическото тяло, за да стои устойчиво, трябва на три точки най-малко да се опре, така е и човешкия живот с тия три опорни точки – храна, почивка и труд. Който пропусне една от тия три опорни точки, пада.

Днес децата сме натоварили с голям книжен баласт – ден и нощ четене, учене на памет. По този начин се откъсват от живота и приучават да живеят на бащин и майчин гръб, а „дървото се превива, докато е младо“. Потребно е да се намали книжното учение, за да се дава възможност децата да участвуват в живота и с труда си в дома, училището и обществото.

Учителят всякога да е във връзка с главата на живота – живата природа, за да изтича преснота от ума му, душата му, сърцето му, цялостния му живот. По този начин той ще способства на детето да се разцъфти човекът в него.

9 ЮЛИ, ПЕТЪК, 7 ч. с., УЧИТЕЛЯ – ПЕДАГОГИЧЕСКИ ПРАВИЛА

В. И. Ч. Б. В. Б!

Размишление.

Да възстановим нашите вътрешни връзки с Истината.

Има един закон в света, който гласи: всичко не се изказва и не може да се изкаже. Всичко не се определя и не може да се определи. Всичко не се вижда и не може да се види. Невъзможно е това да стане в даден случай. За да може да се постигне всичко това, изискват се малко по-будни умове. Да кажем, че имаме в пространството математическата точка А, която се явява като силов център. Питам: тази точка отде изникна в пространството? Вие не знаете това, но факт е, че точката А се проявява и действа. Представете си, че тази точка е някой извор, който извира някъде из земята. Вие ще си зададете въпроса: отде иде тази точка, как се проявява тя? Сама ли е в пространството? Сега ще вземете да философствате. Оставете вашата философия, оставете това, което вие знаете, защото вашата философия е такъв един аршин, с който природата не мери. Вашите философски възгледи не важат за природата и за природните явления. Те важат само за вас. Но природата има други мерки, други начини, други методи. Какви? – Разумни. Тя си служи с разумни мерки, начини и методи. Как се е появила точката А? Тази точка може да се яви като мисъл във вашия ум и да ви занимава. Отде е дошла, как се е появила и от кое място? – Не знаете. Казвате: имам една мисъл в главата си. На кое място в главата ви е тази мисъл? – Не знаете, не можете да определите. Дотогава, докато не можете да

определите мястото на тази точка, или на тази мисъл, или на тази идея, тя е преходна, върху нея не можете да градите. Тя е самарът на живота ви. Точката А подразбира, че съществува друга една точка – В. Щом започнеш да мислиш, това показва, че друг някой преди тебе е мислил. Щом дадена мисъл съществува още, това показва, че някой преди тебе е мислил и твоята мисъл е отражение на неговата. Никоя мисъл не излиза самостоятелно. Ти не си някой гениален човек, който може да роди мисълта. Тази мисъл възниква от друг ум, а в твоя ум тя се явява само като отражение.

Аз искам сега да ви наведе на основния закон в педагогиката. Какво значи, според педагогиката да отхраниш един човек? Педагогът ще отговори: да отхраниш един човек, значи да му даваш достатъчно храна – нищо повече. Този човек, след като приеме храната си, организъмът му е вече в състояние сам да определи, накъде да отправи храната, ти няма какво да се бъркаш във вътрешните процеси. По същия начин учителят е един готвач, който е длъжен да има само около десетина-двадесет тенджери, за да приготви храна за децата си. Той запитва децата си: „Какво искате да обядвате днес“? Те му казват, какво искат. Той им сготвя, сипва на всяко дете в паницата му и по-нататък не се бърка, оставя децата сами да се хранят. Това е педагогика!

Ще ви запитам: какви педагози имат рибите? Какви педагози имат вълците? Какви педагози имат овцете? Какви педагози имат щъркелите? Какви педагози имат орлите, гълъбите, кокошките? Какви педагози имат растенията? Гледаш, цяла гора от безброй дървета, заели грамадно пространство, развиват се, растат сами нагоре. Питам: кой педагог научи тия дървета, как да растат нагоре с върховете си и как да се посяват? Ние като се бъркаме в работата на природата, изопачаваме живота си. Тъкмо започнем да се развиваме

според методите на природата и току-виж, дойде педагогът и започне да действа според своите правила и методи. Посадиш едно растение, остави го, не го бъркай. Дойде човекът, иска да покаже своето изкуство. Той взема една присадка от ябълка, или от дюля, иска да я присади върху една круша. Излезе едно „бамбашка“ дърво. Такова дърво съществува ли в природата? Такива дървета съществуват, но по отделно, всяко за себе си, а не върху едно и също дърво. Ако върху едно и също дърво има ябълки и круши, това се дължи на изкуството на човека, на педагога. Половината от това дърво ще ражда круши, а другата половина – ябълки. Обаче плодът на туй дърво ще бъде ли едновременно круша и ябълка? Плодът на крушата като падне на земята и се посади, ще роди круши, на ябълката – ябълки. Те ще си дойдат до старото положение.

И тъй, днешното възпитание, което педагозите прилагат, е присаждане, и след като човек умре, ни помен не остава от тази педагогика. Даже след всеки тежък изпит, който прекарваме в живота си, нашите възгледи, по някой път, претърпяват коренни преобразувания. И тогава вие казвате: аз не мисля вече, както по-рано. Казвам: де отидоха неговите по-раншни възгледи и мисли? Да кажем, някой мисли, че демокрацията ще оправи света. Обаче, хване го някоя тежка болест, или с други думи, хване го една философска, една органическа, физическа треска и след туй става монархист. Казва: демокрацията не може да оправи света, монархизмът ще го оправи. Значи, точката А е демокрацията, точката В е монархизмът. После пък става обратното. След това се явяват други проекции на точки, става превръщане на силите – нашите възгледи се превръщат. Днес можеш да бъдеш демократ, утре – монархист, и обратно. Днес можеш да вярваш в педагогиката, утре да кажеш: никаква педагогика не съществува. Не, това не значи, че педагогиката не съществува в

света. Нещата в света, в живата природа са организирани, няма какво ти да ги възпитаващ. Ти трябва само да подпомагаш.

Според моите възгледи, или според възгледите на природата, всеки човек се ражда организиран вътре в себе си. Може ли един идеал, според всичкото изкуство на педагогиката да преобрази един вълк? Френолозите са доказали, че някои хора, колкото и да ги възпитаващ, каквато религия и да им проповядваш, както и да им говориш за Бога, щом ги оставите пред някоя каса, отварят касата и я обират, имат слабост към парите. В този случай, всички тия възгледи, които си им присадил, че има Бог, че има закон на възмездие – падат. Те не могат да се самовладат. Де отиде тяхната педагогика?

В какво седи първото правило на педагогиката? Първото правило на педагогиката е следното: бащата трябва да обича сина си, и майката трябва да обича дъщеря си. Второто правило на педагогиката: синът трябва да обича баща си, и дъщерята трябва да обича майка си. Това е смяна на енергии. Син, който обича баща си, може да обича и майка си. Такъв е законът. Има синове, които са много привързани към бащите си, само за тях говорят. От гледището на педагогиката, ако майката иска да привлече сина си на своя страна, трябва да разбира законите на природата за превръщането на силите. Син, който обича баща си, може да обича и майка си. Как действа законът за превръщането на силите? Ако синът обича баща си идейно, майката, за да привлече сина си към своя страна, и тя трябва да обича мъжа си. Не го ли обича, всичките и усилия са напразни. Тогава, освен че няма да го привлече, но в сина ще се зароди отвръщение към майката. Значи, начинът за превръщане на силите е следният: ако синът почувства, че майката обича бащата, както той го обича, ще обича и майка си. И обратното е вярно. Ако дъщерята обича майка си, а бащата ревнува, каквито усилия и да прави той, както и да

и угажда, каквото и да и купува, освен че няма да я привлече, но ще я отчужди от себе си. Какво се изисква от него, щом иска да привлече дъщеря си? – Той трябва да обича жена си тъй, както дъщерята я обича. Обича ли я така, дъщерята може да даде от своите чувства и на бащата.

Сега, вие казвате, че ще възпитавате. Как ще възпитавате едно дете? Най-първо ще видите, дали туй дете ви обича. После ще наблюдавате, кого обича това дете. Някой път учителите си правят илюзии, че децата им ги обичат. Някой път любовта на децата е користолюбива. Те носят на учителите си цветя, подаръци, но това още не е истинска любов. Учителите трябва да знаят, че едно дете, колкото малко и да е, може да бъде една напреднала душа. Много деца са по-умни от учителите си. Много деца разбират закона на внушението, закона за трансформиране на енергиите по-добре от бащата и майката. За пример, често срещаме генерали на бойното поле или другаде някъде при изпълнение на своята длъжност, строги, неотстъпчиви, нищо не може да ги помести от тяхната позиция или от тяхното решение, никой не може да им повлияе. Но гледаш един от тия генерали, щом дойде при него детето му, поглади баща си по главата, по челото, целуне го, изведнъж бащата омекне, отстъпва. Каквото каже това малко дете, бащата слуша – сърцето му се отваря. Значи, детето разбира добре закона за трансформиране на енергиите и го прилага. То трансформира ония набрали се енергии в сърцето на бащата, и той е готов да изпълни неговото желание.

Та казвам: според мене, вие не можете да приложите никаква педагогика в света, ако нямате любов към Бога, ако не обичате Бога. Това е основният закон. Вие ще излезете с вашите възгледи и ще кажете: казано е в Писанието, че Бога никой никога не е виждал. Значи, този Бог е някаква безименна точка. Той е непроявеният Бог. Той не

иска да знае нищо за вас. Но проявеният Бог, Когото вие познавате, има връзка с неприявения. И ако вие не обичате и не познавате неприявения Бог, а обичате и познавате проявения Бог, то чрез Него ще се свържете с неприявения. Тогава и неприявеният ще ви познава. Сега, ще ви представя едно математическо противоречие. Проявеният Бог живее само в едного, а неприявеният живее във всички. Как ще разберете това нещо? – То е една велика математическа задача. Проявеният Бог живее само в едного, само на едно място. Той не е на много места. Неприявеният е на много места. Следователно, когато кажете, че Бог живее в нас и ние живеем и се движим в Него, това е начин за трансформиране на енергиите. Когато кажем, че всички трябва да обичаме Бога, това показва, че всички Го познаваме. Ако вие ми кажете, че не познавате Бога, не говорите Истината. Но щом вие кажете: знаете ли, че Бог живее в мене? – Това вече е проявлението на Бога във вас. Той се проявява.

Та когато казвате, че Бога никой никога не е виждал, това е търговски израз, една търговска сделка. Защо казвате така? – Имам да взимам пари от вас. Идвам да си ги взема, но вие ми казвате: нито ви познавам, нито пет пари в джоба си имам. Да, ако кажете, че ме познавате, трябва да ми дадете парите, които ми дължите. Туй е вашето съображение, поради което не говорите Истината. Аз имам везни у дома си и ви казвам: ела у дома, аз ще ви претегля на везните и ще ви докажа, дали имате пари, или не. Претегля ви без дрехите, зная колко тежат, отбележа си всичко това и виждам най-после, че остават още 10 грама. Това е теглото на парите във вас, т. е. на златото, което имате в себе си. Казвам ви тогава: вие имате 10 грама злато в себе си, извадете го навън!

Сега ще разгледаме другото положение, в което хората често изпадат. Те казват, че светът е неуреден. Това е тяхното субективно

схващане. Те мязат на Настрадин-ходжа, който казвал, че когато умре жена му, половината свят ще се свърши, а когато умре той целият свят ще се свърши. Това е вътрешно, субективно схващане. Спечелиш малко пари, направиш си къща, светът, малко се е оправил. Изгубиш къщата си, изгубиш здравето си, уволнят те от служба, казваш: светът се е развалил. Действително, твоят субективен свят се е разстроил. Но тия промени, които може да станат в твоя субективен свят, външният свят даже не ги е почувствал.

Ние изпадаме в заблуждение, като искаме да възпитаваме хората. Не трябва да възпитаваме хората, а трябва да бъдем съработници на Бога! Понеже Бог е най-стрият от всички, Той е имал време да изучи всички педагогически методи. Ако искаме да изучим и приложим някакъв педагогически метод, трябва да отидем при Бога. Той държи всички педагогически методи в своята архива. Най-старият педагог е Господ, при Него идете! Той има всички методи, ще ви каже, какъв метод е прилагал за всяка епоха. И за новата епоха има определен метод. Той ще ви каже: ето, този е педагогическият метод за новата епоха.

Сега ще ви приведа друга мисъл. Искам например, да се разговарям с една птица, или пък искам да се разговарям с една риба. Това са две разумни същества. Едното разумно същество живее във водата, другото – във въздуха. Какво трябва да направя, когато искам да се разговарям с рибата? Тя не може да дойде при мене, аз трябва да сляза при нея, във водата трябва да отида. За да отида във водата, трябва да сменя дрехите си и да стана като нея, с люспи. Затова, аз ще си туря люспи като нейните и ще говоря на нейния език. След това искам да говоря с птицата. Какво трябва да направя? – Трябва да стана птица, да ми израснат криле, и да литна във въздуха, да хвърча като нея. По този начин и всеки човек трябва да се изучава специфично.

Учителят има една от най-трудните задачи – да възпитава хората. Ако той има 30 деца в отделението или класа си, това са 30 свята, цели 30 микрокосмоси. Знаете ли защо е мъчно да се възпитават хората? Ще ви кажа. Във всяко дете има сто милиона слънчеви системи. Умножете сега 30 по сто милиона! Колко правят? – Три милиарда. Това е една грамадна енергия, с която вие трябва разумно да се справяте. Аз говоря за разумната енергия, която е скрита в душата на всяко дете, на всеки човек. Някои мислят, че децата са глупави. Не, детето още като го учиш, знае, разбира, говориш ли му истината, или не. Децата като излязат из училището, казват: нашият учител не изведе тази работа добре, т. е. не говори истината. И няма да се мине дълго време, те ще го накарат да лъже, те ще го опитат. Най-после ще кажат: както мислехме, точно тъй излезе, учителят ни не говори Истината.

Днес някои от учителите се заблуждават, мислят, че децата не разбират много неща и казват за тях: деца са те! Няма по-прозорливи същества от децата. Децата виждат и през стените, тъй ги познавам аз. Впрочем, аз не съм учил деца, и това, което говоря, то са мои математически изводи. Отде ги вадя? – От общите закони. Аз съм работил и работя с големите деца, тях съм опитвал. Но и малките и големите деца са все деца. Това са само отношения, това са само различни семена.

Всеки човек, всеки индивид можем да си представим като една точка, напр. точка А. Тази точка като расте, разширява своя обем, при което разширение тя увеличава и своята дейтелност. Това обаче не са нови енергии, това са енергии, които и по-рано са съществували, само че сега са по-интензивни, имат по-голям кръг на дейност. Някой казва: аз сега съм по-възрастен, повече разбирам и повече неща мога да направя. Така е, но трябва да знаете, че туй, което сте носили в

детинство, носите и сега, само че по-разширено, по-разработено. Тъй че вие и сега, в това си положение, няма да се спрете. И за в бъдеще ще продължавате да се развивате, защото имате ред други сили в себе си, които чакат своето проявление.

За сега сте големи деца, а за в бъдеще ще станете стари, ще минавате за възрастни хора. Да кажем, че живеете хиляди години. Каква ще бъде опитността, която ще придобиете за това време? – Най-напред ще се разширявате, после ще настане едно вдетиняване, след това пак разширение и т. н. Какво значи вдетиняване? – То е процес на пресяване. Децата се спират само върху неща, които са необходими за тях, те не се занимават с ненужни работи.

Сега, аз няма да се спирам Върху думата „педагогика“. Тя е външно нещо. Нека се занимават с нея тия, които имат достатъчно свободно време. Трябва да имате предвид следното правило: не можеш да приложиш успешно един метод върху другите, ако не си го приложил върху себе си. Говориш на едно дете за послушание, за подчинение, но ако ти сам не слушаш, ако ти сам не се подчиняваш, не можеш да имаш никакъв резултат. Говориш на едно дете за трезва мисъл, а ти сам нямаш трезва мисъл. Ако ти развиваш една тема, а сам не я разбираш, как ще я предадеш? Говориш за Истината, а сам не разбираш, какво нещо е Истината. Например, някой чел някаква книга по астрология и дойде при мене да ми разправа, че Юпитер бил такъв, че Сатурн бил такъв, но виждам, че той не разбира нищо от тази материя. Астрологията е отвличена наука. Няма нито един астролог, който да разбира, какво нещо е астрологията в нейния дълбок смисъл. Астрологията не е нищо друго, освен физиология на душата. Когато говорим нещо по астрология, ние не разбираме влиянието на разните звезди и планети върху човешкото тяло, но подразбираме влиянието им върху човешката душа. Тя е цял космос,

съвкупност от необятни сили, които действат и очакват своя момент за проявление. Един ден човешката душа, като дойде в своите условия, може да се прояви като един ангел. Всеки от вас може да стане ангел. Кога? – Като ви се дадат условия. На една буба са нужни 40 дена, за да се превърне в пеперуда. Тази пеперуда, в сравнение с първото си положение става ангел. Бубата трябва да стане човек, човекът – ангел.

Сега, изчислете, тия 40 дена, на колко години ще се равняват за човека, докато той стане ангел. Един ден е равен на 1,000 години. Значи, човекът, за да се превърне в ангел, за да добие известно съвършенство, нужни му са 40,000 години. Но трябва да знаете, че това голямо число години, това са само разумни точки, през които трябва да минавате в духовния свят всеки ден. Ден е само за този, у когото съзнанието извършва нещо. Ако съзнанието ви е будно, имаше ден; ако съзнанието ви не е будно, никакъв ден няма за вас, тъмнина е в духовния свят. Следователно, щом съзнанието ти в този свят не е будно, усещаш нощ; щом е будно съзнанието ти, усещаш ден. Ония хора пък, у които съзнанието е непреривно будно, имат постоянно ден. Вие можете да приложите този закон на земята. Ако искате да прогресирате, непременно трябва да имате в съзнанието си поне един непреривен ден. Значи, при каквито мъчнотии и да се намирате, при каквито спънки и условия да ви поставят, вашето съзнание трябва да е винаги будно. Вие ще кажете: условията са тежки, не можем всякога да бъдем будни. Оставете това нещо! Когато говорим за условията, аз ще ви обясня, какво нещо са те. Условията на живота са продукт на нашия дух. Ние сами създаваме условията. Ние сме господари на тях, но сме забравили това нещо, и условията днес са ни станали господари.

Да Ви изясня мисълта си с един пример. Представете си, че 200 души градят един съвременен модерен параход с турбини, но пропуснали нещо при изчисленията, вследствие на което параходът се завършил с един малък, незабелязан дефект. Качват се на този параход и тръгват с него по великия океан. Дойдат до някое място, турбините не работят. Турят въглища, но не достига нещо, изчисленията излизат криви. Казват: условията са такива. Питам: коя е причината, че тия хора в парахода се намират в туй трудно положение? Природата ли създаде тези затруднения, или те сами си ги създадоха? – Те сами си ги създадоха. Следователно, сегашният ни живот, сегашните обстоятелства, в които живеем, не са творба на Бога. Аз не говоря за душата, за Божественото в човека, а за проявите на човешкия ум и човешкото сърце. Параходът, в който сме влезли, е наше произведение, следователно и условията на живота са от нас създадени.

Наредбата на нещата, законите, които създадоха учителите, всичко това сме ние. А сега, като не разбирате законите, казвате: да, но трябва да знаете, че Господ създаде този параход. Не, вие създадохте този параход. Защото, ако кажете, че Господ го е създал и пропуснал нещо в него, а при това поддържате, че Бог е всемъдър, значи излиза, че и на Бога липсва нещо. Какво е тогава вашето мнение за Бога? Това, че някъде в природата се срещат някакви изключения, говори за някакво отклонение от разумните закони на природата. Дето има отклонения от природните закони, там Бог не е работил. Когато говорим за Бога, подразбираме ония отношения на душата, в които няма абсолютно никаква погрешка. Когато аз мисля правилно, когато мисълта ми е Божествена, не правя погрешки. Тогава в мене няма никаква алчност за пари, за богатство, за сила, за ядене и пиене. Когато казвам, че нямам нужда от тия неща,

подразбирам, че имам всичко на разположение. Не мислете, че духовният човек няма нужда от храна и не трябва да се храни. В него процесът на храненето ще бъде непреривен. Аз разбирам яденето в широк смисъл на думата.

Вие сега сте в точка А, която представлява физическия живот, но когато влезете в точка В, т. е. в духовния живот, тогава яденето във вас ще бъде един непреривен процес. Това е дълбока мисъл, която не може да бъде напълно възприета и добре разбрана от вашите умове, защото днес органите на човешкия мозък не са в състояние да я възприемат. Защо? – Понеже всяка Божествена мисъл като дойде във физическия свят, изисква реализиране, а вие се страхувате. Страхувате се, защото нямате материал за реализирането и, и се уплашвате. За пример, идеите – да се самопожертваме, да живеем един за друг, да се обичаме, да се възпитаваме – това са все Божествени идеи, които остават неразрешени. Да възпитаваш човека, това значи да започнеш от себе си. Разбира се, тази опитност, която имат учителите, е полезна, тя е извлечена от природата. Туй което е вярно във възпитанието, което учените са придобили като резултат на своите опити, прилагайте и вие, служете си с него. Днес има много системи за обучение. За пример, по колко часа на ден трябва да се занимават децата в училището? С кой предмет трябва да започнат? Човек трябва да започне с обективния ум, с наблюдението. После, при втората фаза в развитието си, човек трябва да работи със субективния си ум. И най-после, от тези два метода той трябва да извлече третия – разумния метод, който ще го доведе до изводите на Божественото, т. е. до философския метод.

Значи, най-първо трябва да се започне с материалните, с видимите работи, всичко трябва да бъде обективно. Когато казвам, че трябва да се чистят изворите, това е символ. Аз няма сега да ви обясня

този символ. Понеже децата са материалисти, разсъждават обективно, в тях не е развит още субективния ум, затова вие ще заведете детето при някой извор и ще му кажете: „Хубав ли е този извор“? – Хубав е. „Водата му чиста ли е?“ – Чиста е. „Ти радваш ли се на този извор, като гледаш водата, как приятно, хубаво блика?“ – Радвам се. „Хубаво, тогава очисти този извор!“ Детето очиства извора от камъчета, клончета, листа и др. След това вие ще му кажете: „Виждаш ли, и твоето сърце трябва да е тъй чисто!“ Ще започнеш да разправяш на детето, че в сърцето му не трябва да има никакви камъчета, никакви листа, клончета, които гният – изобщо никакви външни тела. И то трябва да очисти своя извор – сърцето. Това е един метод за възпитание. След туй, ще дадеш на това дете едно семенце и ще му кажеш: „Посей това семе в земята!“ То ще го посее. „Полей го сега!“ Полива го. След това ще му дадеш една ябълка или една круша да си хапне и ще започнеш да му разказваш, как в следствие от тази семка ще се развие също такъв плод. Ще ходиш често с детето заедно да наглеждаш, как расте и се развива дръвчето и по аналогия на неговото развитие, ще правиш изводи за някои процеси, които стават в душата на детето.

Най-първо учителят трябва да накара детето да мисли, и след туй трябва да започне възпитанието. При възпитанието учителят трябва да се постави на същото равнище, на което са и децата. Той не трябва да казва на децата: хайде да отидем на разходка, деца! Не, той трябва да влезе при децата и да каже: деца, аз искам да отида на разходка. Вие искате ли да отидем на разходка? Той като каже, че иска да отиде на разходка, тогава и децата ще пожелаят. Те обичат свобода в действията си, а не заповеди. При това, учителят трябва да спазва известна дистанция в отношенията си към децата. Ако той е истински педагог, няма да гали някое дете пред другите. Това ще внесе

дисхармония между децата. Учителят трябва да се пази да не взема от децата никакво цвете, никаква круша, никаква слива, изобщо никакъв обективен предмет. Той трябва да каже на детето: ако ти ме обичаш, ще ме заведеш във вашата градина и от дървото, което ти си посадило и отгледало, ще ми предложиш един плод. Ще кажеш: Учителю, този плод съм определил за тебе. Тогава учителят ще каже: „Много ти благодаря, аз сам ще си откъсна този плод“. Рече ли туй дете да ти даде в ръката този плод, това ще внесе съблазън. Ако аз имам градина и възпитавам едно дете, ще му кажа: ето, този плод е за тебе. Качи се на дървото да си го откъснеш сам! Това дете като се качи на дървото, в него ще има вече една идея, ще се зароди самостоятелност. Този е новият дух на възпитанието, свободен от всякакви предубеждения. Другояче, в учениците ще се зароди мисълта, че учителят обича едни деца повече, а други по-малко. По този начин именно в детето ще има импулс. Този е Божествен метод.

По същия закон ние трябва да викаме Бога. Бог никога не иска да Му дадем нещо в ръка. Той все дава, но когато ти Му дадеш нещо, трябва да Го повикаш пред дървото на твоя живот, на твоето сърце и да му кажеш: Господи, аз съм предназначил този плод от толкоз векове само за Тебе, откъсни си го! Като го откъсне Господ от дървото ти, ще почувстваш една голяма радост. Туй е смисълът на живота.

Някой казва: как да познаем Бога? – Като живеем чист и свят живот. Тия думи, обаче, са неразбрани. Знаете ли какво значи да живееш чист и свят живот? Няма какво да ви казвам, всички знаете, но не искате да го живеете, или не искате да се проявите. Вие може да сте прави, може би условията, при които живеете, да са такива – то е друг въпрос. От чисто морално гледище може да имате свои съображения, разбирам и това. Вие не можете да се проявите във вашия свят тъй, както желаете, за което си има причини. Аз виждам

причините. Вашите дрехи са кални, дъжд постоянно ви вали. Аз няма да ви питам, защо сте се окаляли така. Казвам: много добре постъпвате. Виждам друг някой, облечен много хубаво, със сухи дрехи, казвам му: много добре постъпвате, във вашия свят дъжд не вали, кал няма. Съберат се двамата и се разговарят. Единият казва: защо не си облечен с нови дрехи? Другият казва: какво си се облякъл цял в ново? Какво си се надул като някой пуяк? И двамата не разбират от езика си. Така е за всички хора. Нашите светове, в които живеем, са разумни. В туй отношение, всеки човек представлява особен свят.

Често аз ви наблюдавам като спорите. Всички разбирате, всички сте много умни. Няма какво да ви залъгвам, много сте умни. Защо сте умни? – Понеже Господ ви е родил. По някой път вие правите представление. За пример, някой от вас е виден професор в университета, но играе на сцената ролята на някой клоун. Играе той тази роля, криви се, превива се пред публиката. Казвате: този професор там какво се криви, с всичкия си ум ли е? „Какво да прави човекът? Такава му е ролята!“ Авторът написал тази смешна роля, и той се мъчи да влезе в нея, да я представи добре, да схване мисълта на автора. Не, не трябва да казвате, че тази роля е смешна. Според нас, тя не е смешна. Някой мислят, че само у тях има съзнание за срам. Знаете ли, че и паунът се срамува когато опадат перата от опашката му? Минава, заминава, обръща главата си настрана, не иска да го вижда никой. Но когато перата му са на място, той като те види, разпери се, гордо върви. Тъй, вижте го, когато му израснат перата, как излиза! Върви, поглежда навсякъде, казва: „Аз съм героят на деня!“

Съвременните хора трябва да обръщат голямо внимание при възпитанието на децата върху техните желания – тях да направляват и канализират, понеже децата имат повече желания, отколкото трябва. В това има една опасност за децата, а именно: често ние

поощряваме някои деца повече, отколкото са вложените дарби и способности в организма им. После, някой път вие казвате: не ме оставиха да се изкажа напълно, трябва да се доизкажа. В това нещо и съвременните учители бъркат. Те мислят, че добрият учител седи в това, да развие напълно, всестранно своята мисъл. Какво ще остане тогава за детето? Нали и неговият ум трябва да работи? Не, нещастие е, ако рече човек да се доизкаже напълно. Изворът, който тече, никога не може напълно да изтече. Не се доизказвайте! Радвайте се, че педагогиката не е установена наука. Тя е една гъвкава наука, която с хиляди години расте. Тя е девствена наука.

Някои казват: не може да се вярва на педагогиката, тя не е установена наука. Установените науки, това са баби. Математиката била установена наука. Математиката е вярна наука, но не и установена. То значи, че туй, което прилага в дадения случай е вярно. Като казвате, че математиката е установена наука, питам ви: какво разбират съвременните математици от онова живо приложение на математиката в живота си на земята? Айнщайн като развива своята теория, навлиза в нова област на математиката. Както виждате, има области в математиката, които едва сега се засягат. Как ще изясните един умствен процес математически? Как ще изясните един сърдечен процес математически? Тия процеси могат да се изяснят математически, понеже всяка душа се определя с известен род енергия. Трябва да знаете, например, какви елементи влизат при всяка една любов. Следователно, математически може да се изчисли при една приятелска любов, какви елементи влизат. Качествата на приятелската любов може да се разложат и от нея ще се получат около десетина елемента. Ако река да ви говоря за тия елементи, трябва дълго време да ви разправам, какви са тия елементи и какви елементи съдържа изобщо всяка любов. Любовта, който вид и да е, не е само

един елемент, тя е сбор на сили, сбор на елементи. Значи, в химическо отношение, тя е сложно тяло или съединение. За да любиш някого, ти трябва с векове да събираш тази енергия. Идва някой при мене и ми казва: аз любя много. Аз започвам да изчислявам неговата любов и виждам, че тя ще изтрае едва една година. За толкоз време той има енергия. След година в него няма да остане ни помен от тази любов. Защо? – Толкова енергия има той, няма повече.

Любовта за да се прояви, изисква енергия. За всяко нещо се искат условия. Например: търговията става с пари; яденето става с храна. Ядене има, докато има какво да се яде; няма ли ядене, какво ще ядеш? Следователно, любовта е един сложен процес. Най-първо казвате: да има кого да обичам! У вас най-първо се заражда едно желание, един импулс да обичате. Такива желания са събрани на едно място, може би с милиони, докато най-после те се олицетворяват в твой приятел, например. Ти вложиш в него своето чувство и казваш: аз се радвам, че мога да обичам, че си намерих един приятел. Това е израз на Божественото у вас. Но когато кажете, че обичате всички, това означава друго нещо вече, аз разбирам закона. Не искам да ви осмеея, но казвам, че проявеният Бог се проявява в одного, а непроявеният – във всички. За нас, в дадения случай, реални са само тези неща, които имат отношение към абсолютното битие. За проявеното битие е важно само туй, което занимава съзнанието, защото около туй съзнание се събират всички наши чувства, идеи, убеждения, движения, всички общества и т. н.

Затуй, всеки от вас трябва да бъде педагог! Тук има богат материал за педагогиката. Ще се ползвате от светската педагогика, ще разучвате данните, фактите, които тя дава, ще ги преработвате, а същевременно ще внасяте и нещо ново в нея. Не мислете тясно, не

бивайте тесногръди! И в светските хора Бог живее. И в нас Бог живее. Сега вие се делите и казвате: ние сме духовни, а те не са духовни. От гледището на непроявения Бог, всичко в света е духовно. Ако нещата нямаха място в живота, в природата, тогава нищо нямаше да съществува. Туй, което се проявява в даден случай, от него има нужда природата.

От това гледище, както и да се проявите, не считайте, че това е една слабост. То не е слабост, нито е погрешка. Ако във вас се появи енергия на гняв, не считайте, че този гняв не е на място. На място е. Яви се във вас някакво желание. Не считайте, че туй желание не е на място. На място е то, но дайте правилна насока на това ваше желание. Ако оставите вашето желание да се прояви свободно, то ще си намери път, вие не му туряйте гем. Оставете туй желание да си върви като река в това Божествено, безкрайно направление на Божествения свят. Не се подпушвайте! Често вие се подпушвахте, като казвате: ние не разбираме този въпрос. То е подпушване. Аз и друг път съм обяснявал това. Ако имате светлина, въпросите ще се разбират; ако нямате светлина, не могат да се разбират. Щом кажете, че не разбирате даден въпрос, аз зная вече, че в съзнанието ви няма светлина. Казвам: ключът п6 е затворен, завъртете този ключ! Вие завъртите ключа. Питам ви след това: разбрахте ли този въпрос? – Разбрах го. Друг казва: аз не вярвам в Бога, не разбирам този въпрос. Казвам: ключът п7 е затворен, завърти го! Завъртиш ключа, казваш: разбирам сега. Не разбираш какъвто и да е въпрос. Защо? – Липсва ти светлина. Завърти ключа! Дойде ли светлина, всички хора вярват в Бога, всички хора могат да обичат, всички хора могат да се проявят. Така и всеки от вас може да стане човек, но то е само въпрос на време и съзнание. Аз съм ви казвал в една от лекциите, че във вечността се крият всичките възможности.

Да се върнем към сегашния ви живот. Щом се намерите в противоречие със себе си, това показва, че вие отричате нещо, някакъв факт. Неверието, за пример, е резултат на отричането. Някои хора отричат Бога и вследствие на това се явява неверие. Неверието противоречи на факти, които съществуват в света. Следователно, всички онези, които не вярват, усещат, че са в стълкновение с нещо, тласка ги нещо. Какво ги тласка? – Този факт именно, който те отричат. Те са в противоречие с проявеното А. Този факт постоянно ги тласка към земята, към нейните влияния. Затова, всички хора, които не вярват, в пълната смисъл на думата, се разстройват, стават нервни, докато най-после или трябва да приемат този факт, или той сам ще ги пробие, ще излезе навън. Щом ви пробие, ще започнете нов живот. Затова, туй което иска във вас да се прояви, не му се противопоставяйте, не му се противете, не се борете с него! Христос казва: „Не противи се злomu“! Веднъж установено нещо в живата природа, дайте му място, не се борете с него! Казва се в Писанието „Не давайте място на гнева, мое е отмъщението, аз ще уредя всички работи!“ Думата „отмъщение“ подразбира да отмъстиш нещо, да го разрешиш и да го оставиш по този начин настрана.

Сега, вие може да разисквате още върху онези въпроси, по които сте разисквали до сега. Казвате: ние не се доизказахме. Някои казват: да говорим още! Ако речете да говорите върху педагогиката, може да говорите и хиляда години, и пак няма да се изкажете. На вас трябва да даде деца от разни възрасти, с които да работите и от тях да вадите своите изводи. Ако се явите след 100 години каква педагогика ще поставите за децата!

Та казвам: първото основно правило за учителите е да се установи връзка между учителите и учениците. Какви са отношенията между самите ученици? Ако в едно отделение има 30

деца, обичат ли се едно друго? Ако тези деца се разпределят на групички две по две, само тия, които се обичат, може да се изчисли, каква е обичта на едно дете към друго. Следователно, ако искате да окажете някакво влияние върху децата, или ако искате да привлечете децата към себе си, вие трябва да обичате тези деца, или тези хора, които те обичат. Не може да те обича едно дете, ако ти не обичаш майка му, баща му, неговите братя и сестри и други хора, които то обича. Обичаш ли ги, то ще има доверие в тебе. Ако ти се отнесеш с пренебрежение към тях, това дете не може да те обича. Задачата на учителя е много трудна. Той ще има работа не само с детето, но и с баща му, и с майка му, и с братята и сестрите му, и с неговите приятели – цяло общество има туй дете. Учителят трябва да разбира неговата вътрешна психология.

Сега и вие сте деца, и вие се възпитавате. По някой път гледам кой с кого се обича. Всеки от вас търси някой да го обича. Като се срещнат двама, които се обичат, имат какво да си говорят. Ако не се обичат и учени да са, няма какво да си говорят, няма въодушевление в работата им. Помнете следното: всички трябва да изучавате закона за трансформиране на енергиите. Някой път, след като сте слушали да говори някой дълго време, в мозъка ви наставка една умора. Причината на това е, че вашите чувства са взели надмощие. Когато чувствата отслабнат, умът става много остър и човек няма вече търпение, иска изведнъж да разреши всички въпроси. Това е друга крайност. В туй отношение човек трябва да въздържа ума си, да въздържа своите прояви, защото, колкото и да бърза, той не ще може изведнъж да разреши всички въпроси. Ако аз кажа нещо, светът няма да се оправи от тази моя дума, понеже той си върви по определен път. Туй, което става отвън, е едно нещо, а това, което става в космическия, в Божествения свят е друго нещо – там нещата вървят по един строго

определен път, те стават много разумно. Ако ние съзнаем този факт, трябва да дойдем до онова истинско вътрешно възпитание, иначе всяко друго възпитание ще стане дресиране. Възпитанието подразбира съзнание. И когато говорим за възпитание без съзнание, то е дресировка. Ти можеш да дресиращ една маймуна, но като я пуснеш в гората, пак си е маймуна. В Америка има хора, които възпитават бълхи: нареждат ги във взводове, в полкове, карат ги да маршируват, заставят ги да влизат във войни, но щом ги пуснат на свобода, изгубват всичко това, което са придобили. Докато се намират под калпака, е едно нещо, като ги пуснат на свобода – е друго нещо. Туй е механическо възпитание. При съзнателното възпитание придобитите резултати не се губят; при механическото – всичко се губи. При механическото възпитание всичко е кратковременно, а при духовното, в което съзнанието взима участие, процесите минават и зад смъртта, или с други думи казано, те продължават да съществуват и зад промените. Затуй, педагогиката, възпитанието, като наука, не е нужна само за учителите, а за всички хора изобщо.

Аз взимам думата „възпитание“ в най-широк смисъл. Всинца ние се възпитаваме. Аз виждам, че материалът, който ви е даден в школата, не е проучен. Време се изисква, за да се проучи, да се провери този материал на опит. Ако не се провери, как може да се вярва? Щом не искате да вярвате, трябва проверка. Какво сте придобили с малкото опити, които сте направили? За сега сте придобили малко, но за в бъдеще ще придобиете повече. Требва една вътрешна проверка.

И тъй, първото важно нещо при възпитанието: учителят трябва да обича своите ученици! Едного поне трябва да обича. Като обича едного, ще има възможност да обича и останалите. Ако ти можеш да запалиш само едно дръвче със своята клечка, всичките останали

дървета ще се запалят. Но ако не можеш да запалиш нито едно дърво, и другите не ще можеш да запалиш. Обичаш ли одного, всички може да обичаш; не обичаш ли поне одного, и останалите не можеш да обичаш. Някой казва: аз нямам приятели. Ако имаш поне един приятел, ти ще можеш да имаш и много приятели; но ако нямаш нито един приятел, ще бъдеш един нещастен човек. Единният, Абсолютният Господ трябва да се прояви в одного. И всеки трябва да се прояви в някого; всеки трябва да обича. Туй, което обичаш, то е реалното. Този предмет, който може да те стимулира, трябва да е в състояние да събуди всичката ти любов. Дете, което може да събуди любов в майката, седи по-горе от майка си. И майка, която може да събуди любов в детето си, седи по-горе от него. Учител, който може да събуди любов в децата си, седи по-горе от тях. И деца, които могат да събудят любов в учителя си, седят по-горе от него. Това не говоря за унижение, това са факти. Когато някой човек може да възбуди любов в нас, това показва, според законите на природата, че той седи на една по-висока степен на развитие от нас, и ние трябва да се радваме, че ни се дават условия да създадем нещо по-хубаво в себе си. Вие ще кажете: аз не искам да зная нищо за неговата любов. Ти произнасяш своята смъртна присъда. Човек, който казва, че не може да обича, той е произнесъл своята смъртна присъда и него очаква смърт. И човек, който обича, също тъй произнася присъда, но на живот. Него живот го очаква.

Следователно, вие можете всеки момент да произнесете във вашето съзнание присъда или за смърт, или за живот. Това са факти, които всеки ден разтърсват съзнанието на всеки одного. Колко вечери вие не сте спали! Викате един лекар, викате друг лекар, правят ви една инжекция, че втора, че трета, но нещо отвътре ви лекува. Викат ме на едно място да лекувам една жена, около 35-годишна,

неврастеничка била. Тази жена страда от това, че няма кого да обича. Казвам и: слушай, обикни някого и аз ще ти помогна. Лошо ли е това? – Аз постъпвам педагогически. Казвам и: аз мога да те излекувам изведнъж, но при едно условие: понеже ти досега не си обичала никого, то ако не намериш кого да обичаш, осъдена си на смърт, в три месеца ще свършиш. Ако до три месеца намериш лице, което да обичаш, аз съм на разположение, ще те лекувам и от твоята болест нищо няма да остане. Тя казва: моля ви се, помогнете ми, ще обикна някого. И наистина, тя обикна, даде ход на своите чувства и оздравя.

Всеки човек трябва да обича поне едно лице. Това е един велик Божествен закон. Ние, по някой път, считаме, че обичта, любовта не са важни неща. Не, с голямо почитание трябва да обичате. В това седи животът. Когато обичаш, не трябва да съзнаваш това. Само тогава ще има връзка между Бога и тебе. Щом обичате, ще се образува връзка, не между вас и този, когото обичате, но между Бога и вас. Така се проектира този закон. Любовта се проявява в съзнанието. Ти ще обичаш, без обаче да съзнаваш това. Щом обичаш Бога на земята, в когото и да е, в твоя ум ще изпъкне мисълта, че обичаш и непроявения Бог. Само така ти ще имаш един възвишен идеал. Този предмет, който обичаш, те довежда в съприкосновение с Бога. Ти ще благодариш и ще кажеш: Господи, благодаря Ти за това, което си ми дал; благодаря Ти за тази точка, на която мога да се опра, за да Те позная.

Туй нещо всички можете да проверите. Правете опити! Онези от вас, които искат да бъдат учители на себе си, както и онези от вас, които искат да бъдат учители на другите, в каквото и да е направление, трябва да положите своя метод върху този закон. Вие имате достатъчно знания, достатъчно сили, работете само! Като

работите, и от земята ще дойдат да ви помогнат, и от небето ще дойдат да ви помогнат. И Господ ще ви помогне, и вие ще си помогнете. Така ще имате добри резултати. Затова, ще се стараете сега да бъдете верни на себе си. Всеки да работи според своето естество, според мястото, дето е достигнал, да се не пресиля, да не прави прекомерни усилия; да не прави големи крачки – малки, но последователни.

Сега, аз не засягам педагогиката, като вас. Това, което ви говоря, са основни принципи, върху които можете да разисквате. Ще кажете: много неща ни останаха тъмни. Аз се радвам за тия неща, които остават тъмни, понеже върху тях ще работите. Ще дойде ден, когато тия неща ще ви станат светли, ясни. По това ще позная, че сте работили.

ПРАКТИЧЕСКИ ВЪПРОСИ

След беседата на Учителя.

1. По фонда и неговото устройство и функции разискванията се отложиха за общия събор.

2. По печатницата и нуждата от нея говориха бр. Сл. Камбуров, Д-р Кадиев, Ст. Касабов, Томов и пр. Като въпрос от общо-братски характер, остана да се реши окончателно на общия събор.

3. За „Житно Зърно“ Ал. Стрезов даде кратък отчет (*и апелира за редовност в изплащане абонамента*).

КОНЦЕРТ

15:00 ч. сл. об.

Оркестър.

Декламации.

Хор.

Съборът завърши при доста хубаво време с тридневна екскурзия до Мусала.

1927 г. – ПЕТИ МЛАДЕЖКИ СЪБОР НА УЧЕНИЦИТЕ ОТ ВСЕМИРНОТО БЯЛО БРАТСТВО

14-17 август 1927 г., София

14 АВГУСТ, НЕДЕЛЯ, 5.30 ч.с. УЧИТЕЛЯ – МИСЛЕЩИЯТ ЧОВЕК

„Бог царува на небето.

Бог царува в живота.

Да бъде името Му благословено!“

Размишление.

Ще прочета първите 15 стиха от 5 гл. на Йоана.

„Подир това беше празник Юдейски, и възлезе Исус в Ерусалим. (2) А в Ерусалим, близо до овчата порта има къпалня, която по Еврейски се нарича Витесда, и има пет притвора. (3) В тях лежаха голямо множество болни, слепи, хроми, сухи, които чакаха движението на водата. (4) [Защото от време на време слезваше ангел в къпалнята и размъщаше водата; и тъй, който влазеше пръв след размъщането на водата, здрав биваше, от каквато болест и да беше болен.] (5) И там имаше някой си човек болен от тридесет и осем години. (6) Него видя Исус че лежи; и понеже знаеше, че от много време вече боледува, казва му: Искаш ли да оздравееш? (7) Отговори му болният: Господине, нямам човек да ме тури в къпалнята, когато се размъти водата; и когато аз дохождам, друг преди мене слязва. (8) Казва му Исус: Стани, дигни одъра си, и ходи. (9) И тоз час човекът оздравя, и задигна одъра си и ходеше; а този ден беше събота. (10) И казваха Юдеите на изцеления: Събота е; не ти е простено да дигнеш одъра си. (11) Отговори им: Онзи, който ме изцели, той ми рече: Дигни одъра си и ходи. (12) Попитаха го: Кой е човекът, що ти рече: Дигни одъра си и ходи? (13) А изцеленият не знаеше кой е; защото Исус се уклони,

понеже имаше народ много на това място. (14) Подир това намерва го Исус в храма, и рече му: Ето, сега стана ти здрав: не съгрешавай вече, да ти не стане нещо по-зло. (15) Отиде прочее човекът и обади на Юдеите, че Исус е, който го изцели.“

Темата, върху която ще ви говоря тази сутрин, бих озаглавил „Мислещият човек“.

Да бъдеш мислещ човек, това е най-великото, което може да се добие. Да мислиш, това е наука. В Писанието се казва: „И ще ви науча“. Сега някои разбират, че Господ ще ни научи, а ние няма да се учим. Не, ние сами ще учим. В учението има процес на мислене. Без мислене не може да има учение. Щом има някой да те учи, ще учиш. И въобще, всички хора турят граница на учението: четири години в отделенията, седем или осем години в гимназията и четири години в университета. След това, казват: свърши се всичкото учение, което можем да придобием.

Какъв е смисълът на сегашния живот? Когато ние говорим за живота, подразбираме съзнанието, защото само мислещият човек има съзнание. Когато говорим за човешката мисъл, ние разбираме най-малко четири направления, четири условия, четири елемента. От ваше гледище, или от гледището на някои хора специално, ще запитате: какво се разбира под думата „условия“? – Земята, за пример, е условие; водата е условие, въздухът е условие и огънят е условие. Във всяко условие се крият известни възможности. За какво? – За човешката мисъл. Под думата „мисъл“ ние разбираме онзи вътрешен стремеж, онази вътрешна разумна връзка, която съществува между Първичната причина и човека. Аз съм ви говорил и друг път върху този въпрос. Христос казва: „Това е живот вечен, да познаят Тебе Единнаго Истиннаго Бога“. Под думата „вечен

живот“ Христос е разбирал пробуждането на мислещия човек. И като четете Стария или Новия Завет, ще видите, че това, което отличава човека от животните, е учението. Учението произтича от Божествената Мъдрост.

Сега вие ще елиминирате всичко онова, което сте придобили от книгите. То е на втора ръка. Ще елиминирате и онова, което даден човек, или хората могат да ви кажат. И то е второстепенно нещо. И най-после, вие може да елиминирате и онова, което чувствате. Чувстването още не е знание. То е упътване към знанието. Ти чувстваш, че имаш известен идеал, но това е само далечен стремеж; това не е наука, не е учение. Човек, за да има пълно развитие, трябва да схваща идеите, или първичните форми, с които мисълта започва. Човек не трябва да има само представа за идеите, но трябва да бъде във вътрешна, непрекъсната връзка с Първичното начало в света, с – Бога. Туй трябва да знаете всички! Щом се прекъсне връзката, настава тъмнина. Щом настане тъмнина, всеки процес спира. Трябва да знаете, че и в природата има прекъсване на процесите. И най-възвишените същества изпитват туй прекъсване. Това е, което наричат „падение“. Падението не е нищо друго, освен прекъсване на даден процес. Щом се прекъсне процеса, в душата на човека настава тъмнина. И тогава неговото небе потъмнява, не се вижда вече никакъв месец, никакво слънце, никакви звезди. Питам тогава: как ще определите своята посока? Това състояние е реална опитност, или реална философия в живота. И у мнозина от вас често небето потъмнява. Такова потъмняване става и с действителното небе. И най-възвишените хора – светиите, мъдреците, са имали такава опитност. Във всички мислещи същества става известно прекъсване на мисълта.

Аз няма да обяснявам, защо става това прекъсване. То е факт, който става навсякъде в природата. Питам: щом се прекъсне човешката мисъл, какво трябва да се прави? Запитайте един електротехник, какво прави, като се прекъсне тока в някоя къща, и светлината изгасне? – Той ще поправи повредата, но същевременно, за да я поправи, трябва да има една малка светлинка, една малка лампичка, с която да отиде до мястото, дето е станало прекъсването на тока. Онзи, който не разбира, где се крие причината, ще каже, че домакинът не е бил предвидлив. Не се знае, дали домакинът не е бил предвидлив. Той може да е уредил много добре своята работа, но повредата е станала на самата инсталация. Та най-първо, ще констатира факта, де е станала погрешката. Може да е липсвал някой от елементите на инсталацията, а може да липсва и едно от условията в инсталацията. Следователно, вие трябва да наваксите тази липса, да намерите где се крие причината на тази повреда. Има ред прекъсвания, причините на които не седят у нас. И млади, и стари, най-първо ще се справите с вътрешните и външните условия на човешката мисъл.

Някой от вас търсят само радости в живота. Някой от вас търсят само лесния път. Ще знаете, че в света има много блага. Всекиму се дават блага, но човек трябва да ги заслужи. Благата се дават само на разумните хора, при това даром. Имайте предвид това! На неразумните, на грешните, на престъпниците Бог не дава абсолютно нищо. Те са осъдени на смърт. Такъв е законът. Те сами се осъждат. По човешки говорим, че Бог ги осъжда, но не е така. Те сами се осъждат. Ще кажете, защо е така? Вземете следния прост факт от сегашния живот. Да кажем, че вие имате един любещ, добър баща, който ви купува всичко, трепери над вас, но вашият стомах е развален. Баща ви е донесъл най-хубавата храна, а майка ви е

сготвила най-добре, но щом ядете, в стомаха ви става едно пребиване. Кой е виновен за това? Баща ви ли, който е донесъл хубавата храна, или майка ви, която е сготвила вкусното ядене? – Вашият стомах е виновен. Вие, обаче, казвате, че причината е в майка ви, или в баща ви. Не, причината не е нито в майка ви, която сготвила, нито в баща ви, който донесъл храната, но във вашия стомах – вътрешната му инсталация е развалена. Някой казва: аз развалих стомаха си. Вие не можете да развалите стомаха си. Ето защо, когато у човека става едно вътрешно прекъсване, лошото е там, че не знае, как да поправи погрешката си, вследствие на което се ражда понякога едно вътрешно размътване.

Първото нещо: *човек трябва да се научи да мисли!* Мисълта е единение с Първичната причина. Бог мисли, и ние трябва да започнем да мислим. Как? – Както Той мисли. Бог казва: „Моите мисли не са като вашите“. Някой казва: аз мисля. Тогава аз запитвам: ти мислиш ли както Бог мисли? – Не зная. Това показва, че вие нямате единица мярка, чрез която да определяте нещата. Запитайте, обаче, кой и да е инженер, коя е единицата мярка, върху която обуславя своята наука, и той ще ви отговори. Попитайте онзи, който работи върху правописа, и той ще ви каже, че има известни правила, известна граматика, с която борава. Запитайте онзи, който говори, и той ще ви каже, че познава условията, при които става говоренето.

Да се повърнем сега към Евангелието. В прочетените стихове се казва, че в къпалнята имало пет притвора, през които хората влизали. Между тия пет притвора и чувствата на човека има едно съвпадение. И човек има пет притвора, отдето могат да дойдат всички прекъсвания. Например, прекъсване на мисълта може да дойде от зрението, може да дойде от слушането, може да дойде от говоренето, може да дойде от обонянието и най-после, може да дойде

от самото чувстване на човека. Аз говоря за вътрешния процес на човешкото съзнание, което е връзка между всички разумни същества. За да бъдем в света, за да можем да мислим, за да бъде мисълта ни права, ние трябва да бъдем в пълна връзка с Бога и с всички разумни същества, които са завършили своето развитие, т.е. подразбирам тия същества, които са започнали да мислят право.

Аз наричам „човек на правата мисъл“ онзи, който не се спъва от никакви препятствия в живота. Препятствията могат да бъдат физически, духовни, умствени и причинни. Значи, четири вида препятствия могат да спънат човешката мисъл. Някой път ние туряме причините за това спъване във физическия свят – възможно е да е така; някой път туряме причините в духовния свят – и това е възможно; някога туряме причините в умствения свят, а най-последно търсим причините в причинния свят. Всяко прекъсване на мисълта подразбира нова инсталация, ново направление. И ако човек не знае, накъде води това ново направление, може да се спъне. Ето защо, когато човек минава от едно състояние на съзнанието в друго, вътре в него наставя помрачение. Онези, които не са запознати с дълбочините на живота, както и тия, които не са запознати с процесите на човешката мисъл, считат това прекъсване за нещастие. Защо? Защото при това прекъсване на мисълта се изгубва външната светлина, и човек остава само със своята вътрешна светлина. По това той ще познае, доколко голяма е неговата вътрешна светлина. Мъдреците, като изгубят условията на своята външна светлина, веднага запалват вътрешната си светлина. Когато се прекъсне електричеството във вашия дом, нали и вие правите същото нещо? –

Изваждате из килерите си всички стари газени лампи, или някоя свещ и ги запалвате. За тях вие предварително сте казвали: те са отживели времето си, не струват. Да, но щом се прекъсне тока,

инсталацията ви, вие почвате да ги търсите. Запалвате ги и си служите с тях, докато дойде новата инсталация. Та всякога, при прекъсване на една инсталация, става потъмняване. Аз говоря за физическите условия, тъй както са при сегашния живот. Не мислете, че такива прекъсвания стават и при един съвършен живот. Не, прекъсвания има само при сегашните условия на живота.

И тъй, човек започва най-първо със земята, с твърдата почва. Изучаването на твърдата почва дава стабилност и устойчивост на човешкия характер. На какво можем да уподобим твърдата почва? – На мисълта. Мисълта дава устойчивост на човешкия характер. Тя гради неговите условия. Мисълта представлява основа, върху която ти сам, като зидар, ще градиш своето здание. Значи, трябва да имаш здрава основа, права мисъл, т.е. твърда почва. Следователно, земята е едно от условията за живота. Ако влезете в Божествения свят пък, там кое съответства на земята? Направете сравнение. Щом земята е едно от условията на живота, тя представлява твърдата почва. Нали ти можеш да туриш основите на своето здание само върху една канара? Ами в духовния свят кое представлява основа? Мислете и върху тази идея, без някакво прекъсване. За мен не е задача да ви разреши тия въпроси. Да се разрешат въпросите на света на готово, е тъй лесно, както да се яде на готово. Но и гостилничарят не пуца никого в гостилницата си, докато не е сготвил напълно. До това време той държи вратата на гостилницата си затворена: започва да реже лук, налива масло във всички тенджери, на брой 10-15-20 и всички пращат. Гостилничарят готви, и който похлопа през това време на вратата, той му казва: „Не може да се влезе сега в гостилницата“. Защо? Защото моите тенджери още цъцрят. Щом се сготви яденето, той отваря вратата и казва: “Заповядайте!“ Но, за да влезеш в гостилницата, има и друго условие – трябва да имаш нещо в кесията

си. Гостилничарят обича само онези, които имат пълни джобове. Тия, на които джобовете са празни, той не приема, казва им: „Вие ще дойдете последни. Ако остане нещо, то е за вас“. Затова на първите, които дойдат, джобовете трябва да бъдат пълни. С какво? – Със звонкови. На другите нищо не взима, но от първите злато взима. Със злато трябва да бъдат пълни джобовете им!

Този закон е верен и в природата. Щом влезеш в гостилницата на природата, не можеш празен да влезеш. Вие ще кажете: ами по благодат не може ли? Вие разбирате ли, какво нещо е благодатта? Благодат, значи да си с пълен джоб. Благодатта е за разумните хора. Щом природата види такъв човек, казва: „Заповядай!“ – И след това ще му определи най-хубавата маса. Защо така? Защото тази звонкова монета, която ти ще дадеш в гостилницата, е направена от самата природа. Ако влезеш в кое и да е заведение, и покажеш монетата, която държавата е отпечатала, то ще те почита. Ако, обаче, ти сам направиш тази монета, веднага ще намериш затвора. Ние трябва да проектираме нещата. Онова, което Бог е създал, седи в твоя джоб. Ще разбирате правилно. Това са форми, подобия. В природата не съществуват такива джобове. Това са начини, методи за обяснение на някоя мисъл. Знание е това, което ти винаги и навсякъде носиш със себе си, но трябва да познаваш начина, как да го носиш. Значи, влезеш ли в света, ти ще носиш ума си със себе си – първото голямо богатство, което Господ ти е дал. С ум, с мисъл навсякъде ще те приемат като добре дошъл. Без ум, без мисъл никъде не можеш да отидеш. Ще те приемат, но ти ще бъдеш последният. Ако искаш да влезеш някъде без ум, без мисъл, това ще бъде някоя болница, или някое учреждение.

Та казвам на младите: вие започвате една работа, събирате се на събор. Аз не искам да определям вашата програма, да определям,

какво трябва да мислите и как трябва да стане вашият събор, но казвам, че събирането ви се обуславя от четири причини: от земята, от водата, от въздуха и от огъня. Мисъл е само онова, което може да създаде растеж. Какво разбирате вие под думата „растене“? Вие седяли ли сте пред някой велик скулптор, когато той вае върху камъните? Мислите ли, че всеки удар на чука не е една интензивна мисъл? Мислите ли, че той удря дето не иска? Когато той вае камъка, неговата мисъл е така силна, че предварително определя всяка резка, върху която чука, ще падне. Всеки удар е придружен с известна мисъл. Скулпторът знае да удря. Вземете цигуларят, който изпълнява едно класическо парче. Мислите ли, че той може да свири както иска? – Не, той свири нота по нота. Той следи всички знаци и движението на лъка с окото си. Всички промени, които могат да станат при неговото свирене, зависят от ония знаци, които Великият майстор, съзателят на тази музика, е турил. Казвам: Велик изпълнител е този цигулар, който може хубаво да следи всички ноти и знаци. Следователно, ако ти искаш да мислиш, навреме трябва да мислиш и по всички правила. Пред тебе седи едно парче, което Бог е турил за изпълнение преди милиарди години. Не казвам, че ти си първият, който ще го свириш. Туй парче се свири от мнозина, то е дадено отдавна и на други, когато те са завършвали своето развитие. Туй парче може да бъде дадено днес и на тебе. Как ще го изсвириш? – Туй парче може да се изсвири по различни начини. Мисъл е това! Туй е най-красивата музика в света. Няма по-красива музика от мисълта. Някой ще каже: суха мисъл! Мисълта не може да бъде суха. Защо? – Защото в мисълта има растене, а растенето не може да бъде сухо. Растенето не може да бъде твърдо. Растенето не може да бъде въздухообразно, нито пък може да бъде огнено. Обаче, растенето се проявява при условията на земята, водата, въздуха и топлината. Без

твърда почва нищо не може да расте. Самото растение няма никаква твърдост в себе си. Растенето, или мисълта, не мяза на водата, но тя не може да се прояви без вода. Водата е необходимо условие за нея.

Мисълта, която е скрита в тия думи, е следната: на човека първо трябва твърда почва. Тя съставлява една опорна точка във физическия свят; от тази точка започва едно ново обръщане, едно ново направление. Ето защо, човек трябва най-първо да определи този център и да види, какви са възможностите, които се крият в него. Каква е първата възможност? – Разширение. Разширението символизира човешкото сърце. Само сърцето дава разширение на нещата. Щом се разшириш, ти ще имаш само една плоскост – живота си на земята. Какво ще добиеш, ако твоите идеи се разширят толкова, че могат да обхванат целия космос? В даден случай разширението определя посоката на твоите движения. Ако се разшириш повече, отколкото трябва, ти не ще можеш да се движиш.

Та ще знаете, че първото условие за човешката мисъл е земята, твърдата почва. Второто условие, вторият елемент за човешката мисъл е водата, която дава разширение. Тя е носителка на живота. Ти трябва да разбираш, какво може да извърши водата заради тебе. Нямах ли разширение в живота си, ти ще прибегнеш към второто условие – водата.

Третото условие за мисълта е въздухът. Въздухът дава движение. Четвъртото условие за мисълта е огънят, топлината. Тя ражда светлината и дава посока на движението. Следователно, за да имаш мисъл, най-първо трябва да имаш един център, отдето да започне мисълта. Този център е твърдата почва. После, в твоята мисъл трябва да има разширение; след това трябва да имаш движение и най-после твоето движение трябва да има определена посока. Като говорим за земята, за водата, за въздуха и за огъня, ще

приведете тези думи в тяхното първично значение. Като казвам първично значение, не разбирам това, което днес те имат. Например, днес с водата уталожваме жаждата си, но не е достатъчно само да я уталожим временно, а да намерим онази жива вода, от която, като прием веднъж, повече да не ожадняваме. С уталожване на жаждата временно не се разрешава въпросът. Човек трябва да мисли. В мисълта всякога влиза един определен център, после разширение, движение и осмисляне, или посока. Ти първо ще чувстваш нещата, а после иде реализирането им. Щом искаш да ги реализираш, това показва, че в мисълта ти има движение. Знаеш ли вече посоката, това е мислене. Само при наличността на тия четири елемента ще се роди първият Божествен елемент. Какво трябва да реализираш? Какво се разбира под думата осмисляне? – Ще се родят условията за правата мисъл. Защо ни е дадена мисълта? – За да се образува първата връзка между човека и Първичната причина. Това наричаме вече „зазоряване, осмисляне на живота“. Няма по-хубаво, по-красиво, по-велико нещо в света от тази първа връзка, която ще може да образува в теб вътрешна светлина. Само така животът ти ще се осмисли, и ти ще можеш да извършиш всичко.

Следователно, чрез мисълта ние ще започнем да изучаваме Божествения език, или, както го наричам, „езика на природата“. Научим ли този език, ще знаем, как да свършваме всяка работа, която започваме на земята. Не казвам, че абсолютно не знаем да вършим работите си, но ги вършим неправилно. Турците казват: „Вечерната работа е посмешище на деня“. Това значи работене в тъмнина, работене без мисъл. Някой казват, че могат да работят и без мисъл. Не зная, как ще могат да работят без мисъл. Работа, направена без мисъл, е вечерна работа. Като дойде денят, т.е. същинската мисъл, вечерната работа ще бъде посмешище на деня. Трябва да знаете, че

красивото в живота е мисълта. Прекъсвания в мисълта ще стават много често, но не се плашете. Това е вътрешна смяна! Кога стават тия прекъсвания? – Когато вие прекръстосате орбитата на някое същество. Кое е причината за тия прекъсвания? – Прекъсвания в живота не стават само поради греха, или от лошото разположение на човека. Прекъсване може да стане и когато някое разумно същество премине вашата орбита. Онзи, който не разбира закона, много ще се смути.

Ще ви приведа един пример. Да допуснем, че вие пътувате през Европа и носите със себе си два много ценни куфара. Куфарите ви са много добре пломбирани, всичко е хубаво наредено, но като дойдете до границата, спират ви на митницата, взимат ви куфарите и ги отнасят вътре за преглед. У вас настанва едно смущение. Защо? – Не знаете законите на митничарството. Ще кажете: отидоха куфарите ми! Не, това е едно малко прекъсване в мисълта. Митничарите ще вземат куфарите ви, ще ги прегледат и ако няма нищо опасно, ще ги затворят отново и пак ще ви ги върнат, без да се изгуби нещо. Разправяше ми един млад българин следния случай. Връща се той от странство, дето прекарал цели четири години. Оттам купил две хубави копринени блузи, подарък на майка си и сестра си. Обаче, из пътя един познат му казва: „Слушай, за да се освободиш от мито, облечи блузите на себе си и тъй ще минеш границата, без да платиш стотинка за тях“. И аз, казва този млад българин, като никога, обличам тия блузи. Като влизам в България, на митницата преглеждат куфарите ми и почват да ме пипат, да не съм скрил нещо в себе си. Разгръщат дрехата ми, и блузите се показват. Питат ме: „Какво търсят тия блузи у теб?“ Взеха ми блузите и отгоре на това ме глобиха две хиляди лева. Тъй платих първата глоба за лъжата. Питам го аз: колко щяха да ти вземат за мито? – До

700 лева най-много. Казвам му тогава: плати си това, което природата е определила. Ако туриш блузите на себе си, ще платиш 2000 лева глоба и блузите ще отидат. И сега аз виждам много стари и млади да постъпват по този начин, но в заключение – и блузите им ще отидат, и 2000 лева глоба ще платят. Това е лесният път. Този млад човек казва: “Това е първата глоба, която платих в живота си. Втори път не обличам блузи“. Този пример е много хубав.

Казвам: сега ние сме влезли в този велик Божествен свят, да се научим да мислим право. Колко е красиво, когато срещнеш един човек, който мисли! Аз взимам думата „мисъл“ в нейното идеално разбиране. Някои казват: ама ти не трябва да имаш суха мисъл. Сухата мисъл не е мисъл, това е карикатура. Под „мисъл“ аз разбирам тази, основата, центърът на която е Любовта. Такава мисъл, сама по себе си, има разширение, приложение и правдивост. Тази мисъл съдържа Истината в себе си. Тя не може да съдържа цялата Истина, но съдържа само една малка частица от нея. Тя съдържа още и една малка частица от Мъдростта и най-после, съдържа в себе си една малка частица от великата Божия благост, от великата Божия доброта. Ще каже някой: малко е всичко това. Не, достатъчно е, ако можете да разберете това малко нещо от Любовта, това малко нещо от Мъдростта, и това малко нещо от Истината. Аз не говоря за абсолютната Истина. Щом разбереш малко нещо от Истината, ти ще разбереш и голямото от Истината. Самата Истина не е нито в малкото, нито в многото. Тя е извън всички неща, извън всички физически сили. Те са само условия, символи, с които ние искаме да схванем известни наши идеи. В какво седи самата Истина?

Ще ви представя следното положение. Като влезете в небето, в Божествения свят, ще срещнете един ангел, който е представител само на Любовта. По какво ще го познаете? После ще срещнете друг

ангел само на Мъдростта, трети – само на Истината, четвърти – само на Правдата и пети – само на Добродетелта. Всички тия ангели са светли, красиви и величествени. По какво ще ги разпознаете тогава? Те извършват отделни служби. Някой ще каже: ангелът на Правдата е много строг. Не, ни най-малко не е строг. Той е правдив. Неговото лице е толкова красиво, че като го погледнеш, веднага ще го обикнеш. Ангелите на Любовта, на Мъдростта, на Истината, на Правдата и на Добродетелта ни най-малко не се различават едни от други. Те всички са еднакво красиви и еднакво величествени. Ни един от тях не седи по-високо от другите. Как ще ги познаете, кой на какво е? Не разрешавайте въпроса по старому! Казвате: да ни обичат! Това е една стара формула. После казвате: нас не ни обичат. Възможно е, то е според вашето разбиране. Ако разбирате, че като не ви дават пари, не ви обичат, прави сте. Но това е ваше мнение. Аз работя при един несправедлив господар, който не ми дава пари и го считам за лош човек, мисля, че не ме обича. Парите са само изражение на човешката интелигентност и разумност, но те не съдържат самата разумност в себе си. С пари всичко може, но само разумният човек може да употреби парите, както трябва. Дайте пари в ръцете на един неразумен човек и вижте, какво може да направи. Та, като казвате, че не ви обичат, вие не се изразявате правилно. Щом ти си в света, Бог те обича. Бог ви обича, но Той ще се прояви тъй, както Той иска. Ти няма какво да туряш граници на Неговата Любов и да се съмняваш в Бога. Ако хората постъпват тъй, или иначе, това определя отношенията им. Всеки човек в света има една велика задача.

И тъй, за да бъдем справедливи, трябва да имаме предвид живота на всички същества, малки и големи, и да им отдаваме право всички да живеят. Аз като гледам някоя мравя да върви, отварям ѝ път. Ще

кажете: Учителят дошъл да ни говори за моралите. Не, аз виждам, че тази морал има своя задача за изпълнение. Тя казва: „Господине, ти си умен човек, не ми пречатствай в пътя. И аз имам една задача за разрешение.“ Аз мога да ѝ туря хиляди пречатствия и да осуеят задачата ѝ, но какво ще придобия от това? Тя си отива някъде по работа, затова аз ще ѝ отворя път да върви. Божественото в мен казва: Бог, Който определя посоката на моя живот, определя пътя и на тази морал. Аз взимам моралите в правилния смисъл на думата; не разбирам моралите, които влиза в нашия хамбар да краде, но тази, която отива да работи. Моралите, със своята енергичност, е за похвала, тя е много смела и интелигентна. Знаете ли, как мислят моралите? В тях има ред и порядък, какъвто и между хората няма. Те се подчиняват едни на други, слушат се. Като се даде команда от началника им да отидат някъде, веднага отиват и свършват работата. Всички морали мислят тъй, както комендантът им мисли. Те мислят самостоятелно и разумно, големи глави имат. Ние казваме: тия морали! В това отношение аз бих желал хората да бъдат като моралите. И Писанието казва: „О, ленивец, иди и се научи от моралите!“ На какво? – На трудолюбие. Какво е трудолюбието? – То е мисъл. Значи, научи се да мислиш. Тази морал мисли цял ден. Вие не сте се спирали да наблюдавате, в какво седи тяхната интелигентност. Когато моралите правят своя моралник, те го съграждат така, че водата не може да прониква в моралника и да намокря стаяте им. Те имат цяла инсталация за прокарване на водата, без да се намокри жилището им. Ние, съвременните учени хора, още нямаме такива приспособления. Ние не разбираме още свойствата на водата тъй, както моралите ги знаят. Нашите зимници се накуасват, мухлясват, изгниват, а жилищата на моралите са всякога сухи. При това, техните

стаи са сухи, без да се циментират. Сега, преведете тази мисъл в себе си, да разберете, какво е съотношението между вас и мравите.

Сега аз говоря на младите. Желанието ми е да видите, има ли влага във вашия умствен килер. Нямате ли мисъл, идете при мравите и при пчелите. От мравите ще научите едно нещо, от пчелите – друго. Казват за някого: този човек не е сладък, няма благодет, няма сладчина в живота си. Ако искаме да научим как трябва да бъдем благодети, трябва да отидем при пчелите, те са пълни с благодет. Не мислете, обаче, че и благодетната пчела, която знае как да събира прахчета и от него да прави мед, не е понякога опасна. И тя има жилище. Там е хубостта. Дето има сладко, има и жилище. Сега вие ще извадите крайното заключение. Ние трябва да разбираме, какво означава жилището на пчелата. И в жилището има смисъл. Когато Бог е турил жилището у пчелата, то има известно предназначение. Тя може да не го употребява на място, то е друг въпрос. Ние няма да се спираме върху това, как трябва да го употребява. Това е вторичен въпрос. По-рано жилището е имало съвсем друго предназначение. Днес пчелата разполага с него, както намери за добре. Когато Господ даде перото в ръката на писателя, или на поета, и той го захвърли недоволен, или го употреби за други цели, питам: перото ли е виновно за това? – Той сам е виновен.

Вие, младите, трябва да изучавате четирите условия на живота и на мисълта: земята, водата, въздухът и огънят. Какво може да ви даде земята, твърдостта за вашия характер? Ако не сте твърди, ако не сте постоянни, ще изучавате твърдата материя. Нямате ли разширение, ще изучавате водата. Нямате ли движение и не знаете, как да се движите, ще изучавате въздуха. И най-после, малка ли ви е топлината, ще изучавате огъня. Вие изучавате горенето и казвате, че то е особена енергия. Това може да е вярно, но ние взимаме

горението като форма, като условие. Под “горение“ се подразбира съвсем особен процес в природата, който се отнася до човешката мисъл. Докато мисълта няма условията на земята, докато няма условията на водата, докато няма условията на въздуха, и най-последно, докато няма условията на огъня, тя не може да бъде мисъл. Или, казано в духовен смисъл: ако в мисълта няма Любов, тя не може да се развива. Любовта е първият подтик – твърдата почва на човешката мисъл. И ако мисълта няма още онази Вътрешна светлина на Мъдростта и на Истината, както и останалите два елемента, Правдата и Добродетелта, тя не може да се прояви.

Аз искам младите да извадят богатствата, които са скрити в техните души и да ги обработят по най-правилен начин. Вие трябва да турите правата мисъл като основа за образуване на вашия характер, да не се колебаете, днес да мислите едно, утре друго. В правата мисъл не може да има никакво колебание. Строеж, наслаяване е това! Човек със своята мисъл строи камъче по камъче. Всяко камъче трябва да се тури на своето място. Щом съградим своето здание до там, додето е позволено, тогава вашият Учител ще се яви, ще погледне работата ви и ще определи вашата по-нататъшна дейност. Всяка вечер става такъв един преглед.

Сега на вас, младите, ще кажа да спазвате следния закон: на всеки седем минути – шестте са ваши, а едната, седмата – е Божествена. На всеки седем часа – шестте са ваши, а седмият е на Бога. На всеки седем дня шестте са за вас, а седмият е на Бога. На всеки седем седмици шестте са ваши, а седмата е за Бога. На всеки седем години шестте са за вас, седмата е на Бога. Така е при сегашните условия на живота. Всички нещастия, които сега ни сполетяват, седят в това, че като дойде седмата минута, вие не я давате на Бога, употребявате и нея за себе си. Постоянно мислите за

своите нещастия, за своите несполуки, за болестите, за хиляди други неща, без да се спирате да видите, коя е причината за всичко това. Потърсите ли причината, ще видите тогава, отде започват вашите нещастия: от минутите ли, от часовете ли, от дните ли, от седмиците ли, от месеците ли, или от годините. За вековете няма да говорим, тях ще оставим настрана, защото малцина живеят повече от 120 години. Първо ще търсите причините на своето нещастие от годините. Сега и аз се спирам на времето. В колко часа започнах да ви говоря?

(– В 6 часа без 20 минути).

Тогава колко минути има откак ви говоря?

(– Всичко 50 минути).

Колко Божествени минути има през това време?

(– Седем минути).

За какво ще ги използвате? – Щом дойде една Божествена минута, ще кажа: аз трябва да бъда в съгласие с Бога и с всички разумни същества. И за себе си ще помисля тъй: моята мисъл ще бъде като Божията мисъл. Ако аз разсъждавам, ще кажа: аз мисля тъй, както Бог мисли. Вие ще кажете: ами твоите отношения към мен какви ще бъдат? Вие не разбирате закона. Отношенията на всички трябва да бъдат като отношенията на Бога. Ако аз не мисля, както Бог мисли, моята мисъл не е права. Тогава и отношенията ми към когото и да е, ще бъдат неестествени, анормални. Щом аз мисля, както Господ мисли, ще имам такова разположение, като че Бог действа в мен. Не съм аз, който мисля, но в мен ще се прояви хубавото, приятното чувство на Бога. Не че аз съм проявил своята любов, но радвам се, че проявявам Божията Любов. По този начин Бог работи в мен, и аз се уча от Него. Аз се радвам, слушам Го. Той говори, аз мисля. Той говори, аз седя, пиша и внимавам. Аз правя

разлика между говоренето на Господа и говоренето на различните разумни същества. Няма по-хубаво говорене от това на Бога! При Неговото говорене всички въпроси в света лесно се разрешават. Когато Господ говори, ти ще забравиш и себе си, и всички, ще освободиш сърцето си от всичко отрицателно. Ти ще замязаш на един бистър, любвеобилен извор, и всеки, който пие от него, ще се радва на това, което тече.

Та казвам: първата причина за нещастията в света е отсъствието на правата мисъл, както и прекъсването връзката с Бога. И за в бъдеще да не казвате, че едно време сте били обърнати към Бога. Не е въпросът за едно време, но сега трябва да се обърнете към Бога. Връзка с Бога трябва да става постоянно! След всеки шест минути, седмата е на Бога. Тук ще има едно малко прекъсване на твоето съзнание. Умът ти, съзнанието ти ще потъмнеят, ти няма да разрешиш въпросите и ще се намериш в чудо. Колко пъти за тази една минута хората се спират с години да разрешават въпроса, дали да простят някому, или не. Някой казва: обиден съм. Аз видях този човек, еди-какво си мисли за мен. – Нищо не си видял. Вижда само умният човек, който мисли като Бога. Мисли като Бога и всичко пред тебе ще бъде отворено, всичко ще разбираш. Ще разбереш, защо Бог е наредил така живота. Мислиш ли по човешки, отчасти ще разбираш нещата и тогава всякога ще има едно вътрешно неразбиране между млади и стари. Синът не разбира баща си. Защо? – Той не е разбрал седмата минута, седмия час, седмия ден, седмата седмица, седмия месец и седмата година. Искам правилно да схванете моята мисъл. У вас има възможност да разбирате; у вас има и всички добри желания. Аз не искам да ви критикувам, но искам да ви покажа какъв е законът. Като става туй прекъсване, вие ще се намерите в затруднение.

Представете си, че вие сте един добър човек. Дойде при вас някой разбойник и ви мушне с ножа си, но не ви убива. Какво ще му кажете? Ще си кажете: слава Богу, че останах жив! Вие не знаете, кой е този разбойник, не го познавате, но му прощавате. Ако, обаче, един ваш приятел ви мушне с ножа си, вие не можете да му простите. Защо не прощавате на своя приятел, а на разбойника прощавате? – Не знаете. Казвам ви: аз засягам този въпрос, разрешете го! Той е един от практическите въпроси за младите. Вие започвате да разрешавате този въпрос, но като дойде седмата минута, спъвате се. Всеки ще се изкаже, какъв проект има, и цялото събрание ще се раздели на две мнения. Започват да спорят, и Божията минута отива напразно. Не, щом дойде седмата минута, всички противоречия ще оставите настрана. През тази минута ще разрешавате въпроса за важната връзка, да имате съединителна връзка с Първата причина, и всичко ще се нареди. Вие казвате: няма време за това нещо. Не, Бог е създал времето заради нас; Бог е създал всички условия заради нас. И проявеният живот на земята е създаден пак заради нас, заради умните хора. И тогава, онова, което радва Божия Дух е да мислим, както Бог мисли. И аз ви казвам: да мислим, както Бог мисли. Сега вие ще си турите ред ограничения. Никакви ограничения! Вие ще кажете: знаем ние тази мисъл! Не, тази преходна мисъл аз наричам “астрална каша“. Във всеки случай ти трябва да мислиш, както Бог мисли. Какво прави Бог, като се обръщаш към Него? Ти отиваш при това най-велико същество и започваш да го безпокоиш за един хляб, за десет лева. И Той, при своята велика работа, трябва да се спре за тебе. Ти се докачаш някой път, че Той не те е послушал, не ти обърнал внимание. Не, още преди да дойдеш при Бога, Той те вижда и казва: „Дайте му хляб!“ – И хлябът е готов. Бог дава всички неща навреме. В Божествения свят нищо не закъснява. И ако някои

работи в нашия живот закъсняват, то е по причина на неразбиране великия Божи закон.

И тъй, ако вие искате да бъдете хора на новото, да ви обичат, трябва да мислите право. Мислите ли право, всички ще ви обичат. Не мислите ли право, никой не ще ви обича. Съвременните хора се гордеят със своята мисъл. Това не е мисъл. Правата мисъл е тази, която може да уреди живота. Ако вашият живот не е уреден, каква е тази мисъл? Самокритика се изисква от вас, а не самоосъждане. Ако искате да ви обичат и да обичате, трябва да имате велика мисъл! Трябва да мислите право! Като срещна на пътя си един велик цигулар да свири, няма ли да се спра да го слушам? – Ще се спра, разбира се. Ще си кажа: падна ми се случай да слушам този велик виртуоз! Но ако срещна на пътя си един цигулар да скърца със своята пукната цигулка, ще се спра ли да го слушам? – Не, няма да се спра при него нито половин минута.

Каква е задачата сега на вас, младите, в това събрание? Вие сте се събрали да се учите да мислите. И върху въпросите, върху темите, по които ще говорите, трябва да се ръководите от правата мисъл. Не искам да се обезсърчавате, но да имате онзи велик стремеж да мислите, както Бог мисли. Хиляди години човек ще се учи на тази велика наука – да мисли. Да мислиш право, това е най-красивото засега! Правата мисъл иде сега в света. Тя ще влезе в овчата купел и ще размъти водата ѝ. Учителят трябва да дойде при водата – при втория елемент. Ние напуснахме твърдата материя и дойдохме до жидката материя – до водата, до втората фаза на живота. Ето защо, всички трябва да изучавате водата и качествата ѝ, влиянието, което упражнява върху вашата психическа мисъл, върху вашите желания, върху вашия организъм, изобщо върху съзнанието ви.

Сега пожелавам на вас, младите, работата ви да бъде пълна и любвеобилна, да има за основа Любовта, за ограда Мъдростта и за светило Истината. Три неща ви трябва: Любов, Мъдрост и Истина. Имате ли тия три неща в живота си и в мисълта си, вярвам, че ще успеете. Аз имам най-хубавото, най-доброто желание и най-великия стремеж *да свържа всинца ви с Бога*. Това е най-хубавото, което искам да ви дам. Аз не искам да ви уча, как да се обичате един друг. На това могат да ви научат и други. Аз искам да ви посоча път, начин, как да направите връзка с Първата Причина на нещата в Божествения свят. На всеки седем минути, на всеки седем часа, на всеки седем деня, на всеки седем седмици, на всеки седем месеца и на всеки седем години да има непрекъсната връзка, която да ви прави радостни, весели и светещи – непрекъснато да излиза светлина от вас. И всеки, който ви срещне, да се радва. Това пък, че в живота ви има мъчности, да ви не плаши. Аз наричам мъчнотиите „задачи на живота“, които вие сами трябва да разрешите. От мъчнотиите трябва да се учите. Мнозина от вас сте сериозни задачи заради мене. Някога по цели часове разрешавам такава една задача и си казвам: доста трудна, доста сложна е тази задача. Красиво нещо представляват задачите. Щом разреши една трудна задача, аз се радвам, виждам скрития смисъл в нея. Някой казва: той знае всичко. Това е предположение. Не може да се знае всичко. Ти можеш да знаеш всичко само след като си решил задачата с всичките ѝ подробности. Преди да си я решил, ти можеш да изпитваш различни мъчности и затруднения, но след като узрелият плод излезе добре от посятата семка и след като го вкусиш, ще се роди в тебе една свещена мисъл, която е истинската връзка с Бога. Само тогава ти си разрешил и разбрал добре задачата си; само тогава можеш да мислиш като Бога.

Какво мислеше Бог, като създаде първия човек? – Не знаем. И защо го създаде? – И това не знаем. Не е лошо, че не знаем – трудна задача е това. То не показва невежество. Какъв е смисълът на човешкия живот? – И това е една задача. Казвам: това е една велика, важна задача. Време се изисква, докато я реша. Още хиляди години ми трябва да работя върху нея. Ще ви запитам: какво мислите да правите в живота си? – И това е една сложна задача. Нея сега разрешавам. Можете ли да ми кажете кого обичате? – Да обичаш, това е най-сложната задача. Щом започнеш да обичаш хората, ще се родят хиляди противоречия. Докато яйцата в кошника не са се излюпили, всичко е тихо. Всички тия яйца гледат към тебе с благо око и с всички можеш да минеш в мир и съгласие. Излюпят ли се, всички гледат към тебе вече с жадно око, всички искат храна. И като зацвъртят всички тия пилци около тебе, всяко те следи, обикаля – храна не си му дал. Какво трябва да направиш? – Ще отвориш хамбара си и ще ги нахраниш – нищо повече! Излюпиш ли яйцата, хамбарът ти трябва да бъде пълен с жито. Господ ще ти даде жито, а ти ще вземеш крината и ще я напълниш. Ще излезеш след това всред широкия двор и ще хвърляш наляво-надясно. Като се наядат пилците, ще прибереш крината си. Някой път в селата жените излизат по два, по три пъти на ден с пълна крина да хвърлят на тия пилци. Приведете сега тази мисъл в живота си, да видите, колко е красива!

Сега аз искам да виждам младите да излизат всяка сутрин с пълна крина и да хвърлят на пилците, както земеделецът сее житото на своята нива. Той като посее житото, завлачи го и после поглежда земята, усмихва се и казва: „Господи, благослови семето, което посях!“ След няколко месеца това жито узрява и радостта на земеделеца е голяма. На младите пожелавам права мисъл! Много от вашите яйца са излюпени. Нахранете ги! Противоречия ще имате, но

вървете напред! Някои ме питат, какво да правят. Казвам: изнесете пълна крина с жито и хвърляйте на пилците! Те не са лоши, не мислят зло, но казват: „Дай ни хлябец, дай ни храница!“ Иди ги нахрани! И вие правите същото нещо във вашия живот, както пилците правят по отношение на вас. Вие постоянно се молите на Бога, казвате: „Нахрани ни Господи, дай ни хляб!“ Главната мисъл, която се прокарва в Господнята молитва, е „хляб наш насъщний“... Вие се молите:

„Отче наш. Който си на небесата.

Да се свети името Твое.

Да бъде волята Твоя.

Както на небето, така и на земята.

Хляб наш насъщни,

Дай ни го нам днес“...

Без този хляб, ние нито името Му ще осветим, нито нещо можем да разберем. Добием ли този хлябец, ние името Му ще осветим и силни ще бъдем. Ще мислим и ще работим, както нашият Небесен Баща работи и подобни на Него ще бъдем. Това е красивото в живота. По същия начин и Бог всяка сутрин иде при нас с пълна крина: „Къти-къти!“ – И хвърля навред своето благословено семе. Ядем ли от това семе, ние ще бъдем Негови послушни деца. Колко е хубаво синът да мяза на Баща си! Като дойде Бащата, синът става на крака, той го почита и уважава, защото носи Неговата мисъл в себе си. Какво по-хубаво от това, да бъдем подобни на Бога, да носим Неговата мисъл в душата си и да можем веднага да разрешаваме въпросите, както Господ ги разрешава? Нека се научим от Господа на дълготърпение. Колко време сме спали като неизлюпени яйца под квачката! Колко време Той е чакал, докато съзнанието ни се пробуди! Той не бърза. Много от нашите идеи и стремежи не са

разбрани, не са реализирани, но ние трябва да имаме търпението на Бога. Един ден всичко ще се оформи и реализира. Кое ще се реализира? – Бог да живее у нас. Не мислете, че Бог и днес не живее у вас. Той живее у вас, но не във всичката си пълнота, затова вие не сте уверени. Божественото постепенно се буди и развива у вас. Бог може да живее в нашето подсъзнание, в нашето съзнание, в нашето самосъзнание и в нашето свърхсъзнание. Когато Бог започне да живее във вашето свърхсъзнание, тогава ще почувствате живата връзка между Него и вас. Сега вие не сте напълно уверени, дали Бог живее във вас, или не; вие не сте още и напълно уверени, дали имате връзка с Него, или не – постоянно се съмнявате. Вследствие на това и връзката ви с Бога постоянно се прекъсва.

Та казвам: всички ще излезете навън с пълни крини! На какво мяза млад човек с празна крина? Аз не бих желал да видя нито един млад човек с празна крина. Да видя млад човек с празна крина, разбирам, но кога? – Като е нахранил пилците и оттам да се връща. Тогава аз ще се радвам, че крината му е празна. Това показва, че той е свършил работата си. Но ако го видя да излиза от дома си с празна крина, разбирам, че той е взел празната крина на някой друг, който е нахранил пилците си. Всеки трябва да излиза от дома си с пълна крина и да се връща с празна крина! Това е правилният живот, това е естественият ред на нещата. Да излиза човек с празна крина от дома си и да се връща с пълна крина, това е безсмислие в живота. Ето защо, аз искам да ви видя в естественото положение на живота. Млад ли си – с пълна крина! Тогава ще ви кажа: вие сте на правия път. Идете на Божествената нива, нахранете пилците и ще получите Божието благословение. Постъпвате ли така, всички въпроси ще се разрешат добре.

Това е учението, което се е проповядвало от начало и досега, според което и за в бъдеще ще се разрешават всички въпроси. Като разбирате нещата така, животът ви ще се осмисли във всичката своя пълнота. И всеки човек сам за себе си ще разреши своята важна задача – задачата на своя живот – какво трябва да прави. Щом всички хора разрешат правилно своята задача, тогава животът сам по себе си се осмисля. Той представлява сбор от разумни същества, йерархии, съединени в едно цяло. И всички тия същества имат своя определена служба. Следователно, когато ние разрешаваме своите въпроси, когато завършим своето развитие на земята, ще имаме определено място, определена служба. Сега ние тук сме деца, без служба, но един ден всеки ще заеме приготвеното за него място и определената за него служба. Кой е определил това място и тези служби? – Бог. Ученикът като излезе от университета, нали чака кариера? Така и всеки млад, който е дошъл на земята, има определено място, но за да го получи, от него се изисква учение, от него се иска мислене. Защо се иска учение? – Понеже Бог ни учи. Защо се иска мисъл? – Понеже мисълта е връзка между Бога и нас. Не казвам, че мисълта е връзка между Бога и човешката душа, понеже понятието за душата е пак частично схващане. Ние отделяме душата от себе си. Под „човек“ в своето целокупно проявление, ние разбираме не само неговата душа, но и неговото сърце и тяло, неговият ум и дух. Съберете ли всички тия неща заедно, ще имате целия човек. В тази идея се съдържа целия човек. Сам духът не е човекът, и умът сам не е човекът. Тяло, ум, сърце, душа и дух – всички заедно представляват целокупния човек, в който Бог се проявява и който е връзка с Божията мисъл. Това е мислещият, разумният човек, който е дошъл на земята да изпълни великата задача на живота.

И вие, като ученици, които сте призвани на работа, съберете се и приложете тази връзка. Въпросите, които ще поставите на разискване, разгледайте с вътрешна горещина. Аз мисля, не този събор ще бъде един от плодоносните. Той ще определи отношенията ви за в бъдеще. Той е един от важните събори – седмият събор в духовно отношение. По брой кой е сегашният събор?

(– *Пету*).

Значи, вие сте закъснели малко, с две години. В този събор ще определите отношенията си с Бога, ще направите връзка с Първичната причина на живота и ще гледате мисълта ви да бъде права. Определете ли отношенията си с Бога, за идния събор всичките ви останали отношения ще бъдат прави. Затова не губете времето си в спорове. Изслушвайте се внимателно всички, бъдете крайно снисходителни един към друг. Щом се намерите в затруднение, молете се. Да се моли човек на Бога, това е най-хубавата мисъл. Молитвата е призоваване Бога на помощ, да ни научи да мислим право. Имате ли трудна задача, която трябва да разрешите, викайте Бога да ви научи. Това е молитвата. Щом Господ дойде, светлина ще блесне в умовете ви. Тогава и най-мъчните въпроси се разрешават лесно. Тогава всички наслоявания у вас ще изчезнат, ще настане мир и веселие за душите ви и всичко, което ви е спъвало, веднага ще се отстрани – у вас ще настане пълно равновесие.

Аз говоря сега на младите. Като казвам „млади“, аз считам всички ви за млади, но под млади на физическия свят разбирам ония, които взимат инициатива. Все някой трябва да бъдат глава, да вървят напред, а другите да останат в тил. Аз говоря на онези, които отиват на фронта. Правата мисъл аз наричам „боен фронт“. Там е

неприятелят, там са картечниците, там са гранатите. Герои, смели и решителни хора се изискват!

Писанието казва: „хиляди гранати ще падат отляво и отдясно ти, но неприятелят при тебе няма да се приближи. Бомба при тебе няма да падне и няма да експлодира“. Ако ти си свързан с Божията мисъл, ще отидеш на фронта, но здрав и читав ще се върнеш.

Беседа, държана от Учителя на 14 август, 1927 г., 5:30 ч. с.

КР. ТУЛЕШКОВ – НИЕ, УЧЕНИЕТО И ЖИВОТЪТ

Когато Бог говори, Неговия глас всеки познава. Учителят.

Човек е въже, вързано между животното и свърхчовека; онова, що е велико у човека, то е, че той е мост, а не цел. Това, което е за обичане у човека, то е, че той е преход.

Аз обичам ония, които не дирят чак отвъд звездите причини да загинат и да станат жертва, но ония, които се жертвуват за земята, за да стане до някога земята за свърхчовека. Ницше.

Основанията на всичко в света лежат върху „Тайното Учение“; докато избраните се посвещават на изучаване „Учението“, светът е в равновесие и неговите стълбове остават непоклатими. „Z“

Животът е процес на превръщане семето в плод.

„Ние, Учението и животът“ – това са трите главни стълба, върху които се гради битието, като започнем от подминералните сфери и достигнем до сферите, които се губят в ослепителното сияние на Божествеността. Това са три абсолютно необходими елемента за проявяването на каквото и да било, дори и най-малкото движение. Те са в абсолютно тясна връзка помежду си, преливат се тъй, преплитат се тъй, че наистина не могат да се разделят едно от друго, нито пък да

се проявят едно без друго, а то е, защото и трите имат едно общо Велико начало.

Те са три всепроникващи елемента, бездънни, преобширни, но въпреки това, а може би, и именно затова, те ни са най-малко познати. За тях са мислили, за тях са говорили от дълбока древност и до днес, но тяхната същина, заседнала в самата мисъл на търсещите я, остава винаги незасегната. Погледът по нея, мисълта и волята се плъзгат като по гладка стоманена повърхност; всеки истински поглед, всяка права мисъл и всяка воля са по принцип нейни.

Първият пункт, на който можем да се спрем, е онова, което ни е най-близко, което е нашата същина. За него всяка съществуваща единица може да каже „азъ“, а всички изобщо взети „ние“. Как ще погледнем на това „ние“? Дали под него ще разбираме нас, събраните тук в името на известните общи за нас идеи? Дали под „ние“ ще разбираме ония, които са едно с нас по идеи, независимо от мястото, независимо от това дори, дали се познаваме. Дали под това ще разбираме човека, човечеството, или ще разбираме онова, което макар и проектирано в безброй посоки, въплътено в безброй форми, остава по същина едно – съзнанието, единично с Божественото? В зависимост от това и тоя въпрос може да се разгледа от много страни и в много форми, като се взимат пред вид и взаимоотношенията между единиците в това „ние“. Мисля, че всяка граница, която би се поставила между двама души, взимайки се в съображение техните насоки в живота, или тяхното вътрешно или външно състояние, е относително естествена и може да се превъзмогне от едно по-будно съзнание. Под „ние“ аз разбирам всички ония живи единици, които променят мястото си в, тъй да се изразя, „духовното пространство“, които, оставайки по същина неизменни, реализират пътя в себе си, като постоянно превъзможват днешното и постигат утрешното. Ние

сме поставени в най-различни условия, както вътрешни, тъй и външни, затова и начините на дейност са при всеки едно различни, а от това зависи и отношението помежду ни. Едно се иска от нас, и ние го даваме, често въпреки волята си, това е дейността. Има два вида дейност: една, при която целокупната ни вътрешна природа диктува, а действията стават като по инерция, машинално, по необходимост. Там воля няма, съзнанието почти отсъства, чувството за удобство и покой преобладава. Това всички знаем.

Вторият вид дейност е свързана с преодоляване всеки последователен миг по една микроскопическа пречка. Това е дейност на непреривно минимално напрежение. При него диктува съзнанието, което е антипода на инертността. Това се изисква от нас. Великите идеали са абсолютно необходими, те се постигат в вековете. Всеки велик идеал е сбор от малки идеали, както всяка стълба от стъпала. Да не пропускаме малкото, помрачени от копнеж по великото, защото в природата скокове се не правят.

Ние не можем избегна жалоните, с които творческата природа ни води. Те са втъкани в нас, ние сме вковани в тях. Друг път освен тях няма; отделянето от тях се нарича гибел, а даже и постигналия гибелта, пак по моста от тия закони ще постигне по необходимост идеала на творческата природа. Тези закони са Учението. Те са онова Учение, което е едно: възплъщавайки се в много форми, влива се в всяко същество; оцветявайки се в разни цветове, озарява всяко съзнание.

Няма ново учение, няма старо учение. Учението, което ние признаваме, което е истинско, е едно; него всеки, въпреки желанието си, познава и често, въпреки волята си, следва. Великите идеи имат един център и за да озарят ума на всеки човек, те не се нуждаят от посредник. Ръководи се дейността на човека, но не и потока от идеи.

Има два вида отношение към Учението, а именно: съзнателно и несъзнателно. Хората не се ръководят от еднакво велики принципи в живота. Ръководните принципи, относително зависят от съзнанието на индивидите. Когато пътя се налага, сам регулира движението на съзнанието, като всеки миг създава сътресения в него, поради промяната на посоките. Учението се налага по необходимост, то е нещо външно, което се стреми да извика към дейност вътрешния живот. Това ние виждаме на всяка стъпка около нас, а можем, ако пожелаем, да го проследим и в самите нас. Това не може да бъде за нас идеал. Ние трябва да можем да гледаме и да виждаме. Трябва да виждаме поне следващата си стъпка и тя напълно да зависи от нашата воля и разум. Ние трябва да живеем в сравнително по-голяма светлина, като никога не губим желанието да коригираме светлината на нашия светилник с оная светлина, която всички можем да доловим дълбоко в себе си, за която имаме безпогрешно понятие, и която тъй често и тъй живо се изнася пред очите ни от нашия Учител.

* * *

Малко повече воля, малко повече активност!

Казват, че животът е едната половина на онова, което е, без обаче останалото да е негов антипод и да го отрича. Цел ли е животът или средство? Това може да бъде съвсем очевидно. Нищо от онова, което е не може да бъде извън живота. Животът е най-изобилното, всепроникващото благо. Той не е отречен никому никога. Той се проявява в много форми. Заражда, възраства, разрушава форми в всички светове, в които те съществуват. От това е ясно, че той не може да бъде цел, а е благо, което най-внимателно трябва да се пази и най-рационално да се използва.

Имайки Учението за път, чрез основната среда на битието – живота „ние“ непрестанно, по силата на неизменни закони се стремим към далечен идеал. Този идеал е подобен на хоризонта: винаги е близко, но никой не е минал под него, защото постоянно се отдалечава. В този свят всичко се мени, защото трябва да се мени, за да може постоянно в нов вид да се изявява онова, към което ние се стремим.

Това са, може би, много общи фрази. Но кое може да бъде важно за нас? Това е фактът, че ние, Учението и животът сме, съществуваме, обвързани сме здраво и по силата на непреклонна воля следваме определена не от нас цел. Избор не можем да правим. Да се отклоняваме можем, за наша сметка. Младежи винаги съществуват. Младостта е порта, през която всичко изгрева, обсипано с импулси за живот и творчество. През тази врата минава всичко, достига зенита на своя небосвод и залязва, за да изгрее наново някога. Само младостта не остарява, тя е постоянен изгрев. И ние минахме през тази порта, обсипани с импулси за живот, пламтящи от желание за творчество. Ще минем ли и ние по стария път, за да достигнем точката, в която всичко залязва и то без да реализираме нещо от онова, по което сме тъй-силно копнели?

Млади братя по импулс, идеи и творчески пламък, да създадем условия и да открием сами пътищата за реализиране на светлите ни идеали, посочени от Учителя.

М. ТОДОРОВА – НИЕ, УЧЕНИЕТО И ЖИВОТЪТ

Както ви е известно, темата, върху която сме се събрали да обменим мисли през този събор е : „Ние, Учението и животът.“

преди да започнем да правим каквито и да е разисквания, трябва да установим, какво се разбира под всяка дума от поста-веното заглавие.

Учителят преди малко изказа мисълта, че този събор представлява седмата минута, в която трябва да определим посоката на нашите мисли, т. е., когато мислим, да сме в връзка с Първата причина.

Ако схванем темата правилно, разискванията ни ще бъдат смислени и заключенията, до които дойдем, ще имат резултат.

Под „ние“ не се разбират хората, които са оковани в веригите на робството, които са играчка на природните стихии и в които шумът на неразумните сили е толкова голям, че не са в състояние да чуят собствения си глас.

Под „ние“ се разбират човеците на свободата, чието съзнание е пробудено, които винаги и над всичко слушат само тихия и възвишен глас на Божественото в себе си. За Него те са готови всичко да пожертвуват: да преминат през дълбоки долини и да изкачат високи планински върхове. Тези хора трябва да си подадат ръка. За какво? – За да учат, за учението.

Кое учение? – Не учението, което носи светска слава, което създава учени и професори и което подтиква хората към трупане на богатство и всякакви земни блага. Не учението, което разделя хората на учени и прости, на силни и слаби, на богати и бедни. Не учението, което внася критика, раздори, омраза, което натъква хората на

противоречия, нанася им хиляди страдания и ги води към смърт, но учението на светлината, онова учение, което е общо за всички, което като слънце раздава на всички своите блага, на което еднакво са способни да се учат учени и прости, силни и слаби, бедни и богати. Онова учение, което примирява всички противоречия и под светлината на което хората с радост си подават ръка и влизат в живота.

Кой живот? – Не този стария, изпълнен с ревност, завист, съмнения и подозрения живот, който хората досега са живяли. Не този живот, който е охлузил човешките сърца и ги е покрил с рани, но новият живот на Любовта и братството, изпълнен с вътрешна светлина, вътрешна чистота, вътрешна радост – безкористният живот, който подтиква хората към самопожертвование, към взаимно уважение, към добра и деликатна обхода. С една дума, живот, който изхожда от Бога.

Така като разберем тези думи, ще можем да разискваме върху тях, без да се натъкнем на противоречия; ще можем да чертаем планове, да се въодушевяваме от идеи. И нашите начинания, каквито и да са те, малки или големи, ще се увенчаят с успех.

Разберем ли тези думи по стария начин, тъй както досега човечеството ги е разбирало, ще пожънем неговите печални резултати, на които сме свидетели днес, делото, за което Учителят ни е призовал да работим, ще пропадне.

Обаче, разберем ли ги по новия начин, както Учителят ни учи, ще успеем в всичко и ще образуваме един силен организъм, една колективна единица, тъй жива, тъй хармонична, тъй светла, както са слънчевите системи в безграничното пространство на небесния мир.

Д. Гарвалов: Чете доста обширен реферат, в който изтъкна някои лични и общи дефекти, които е необходимо да се коригират, като очерта и реалния идеален образ на всеки ученик.

Л. Лулчев: За да говорим за нас – трябва да знаем положително това, което в действителност сме. Школата не започва от сега. И тя и ние сме съществували.

Разнородните, дори противоречиви възгледи в нашето братство са само едно доказателство за онази здрава духовна връзка, която съществува и ни обединява въпреки всичко. Растенето и разширението на братството сочи от само себе си реалните съотношения на силите, които са вложени в него. Дефинирането на капиталните въпроси за Бога, Кармата и пр. са велики цели на човешката мисъл. Разнообразието тук е онова, което дава красотата, когато в него може да се съзре вътрешното единство.

Въздействието на нашето братство върху обществото е много по-голямо, отколкото се предполага, само че не върви по обикновените пътища. Ето сега и чешмата е една жива катедра, на която има постоянно проповедници.

Механическото влизане и излизане на някой брат от братството не разрешава въпроса за неговото собствено действително положение или за съдбата на видимо физическо братство. Христос бе приживе изоставен от учениците си, а след смъртта му милиони вървят след Него. Тъй че въпрос е, дали само физическата личност на Учителя е която ни свързва и групира сега.

Нещата, които сега стават са временни фази и състояния и те си имат свое обяснение – но не могат да се смятат като изходен пункт, който разрешава въпросите.

Сестрите са правили и правят жертви за далото, такива с каквито ние, братята, едва ли може да се похвалим и заради които ние трябва да извиним някои техни ексцентричности.

Има знание и учение. Окултна наука, окултно знание е само това, което се живее. Това, което прилагаме в даден момент, то е нашето окултно знание. Ние сме под мъдро ръководство и всичко си има свой смисъл, само че не винаги ние го схващаме. Но когато се възлюбим един друг, много неразсъдности ще престанат да съществуват.

15 АВГУСТ, ПОНЕДЕЛНИК, 5.30 ч.с. УЧИТЕЛЯ – ПРАВАТА МИСЪЛ

„Бог царува на небето.
Бог царува в живота.
Да бъде името Му благословено!“

Ще прочета първите 10 стиха от 10-та глава на Йоана.

„Истина, истина ви казвам: Който не влезва през вратата в кошарата на овците, но прелазя от другаде, той е крадец и разбойник. (2) А който влязва през вратата, пастир е на овците. (3) Нему вратарят отваря; и овците слушат гласа му; и своите овци по име зове, и ги извожда. (4) И когато изкара овците си вън ходи пред тях; и овците идат след него, защото знаят гласа му. (5) А след чужденец не щат оти, но ще побягнат от него: защото гласа на чужденците не знаят. (6) Тази притча им рече Исус; но те не разумяха що бе това, което им говореше. (7) Тогаз пак им рече Исус: Истина, истина ви казвам че аз съм вратата на овците. (8) Всички които са дошли преди мене крадци са и разбойници; но овците ги не послушаха. (9) Аз съм вратата: през мене ако влезе някой спасен ще бъде, и ще влезе и ще излезе, и паша ще намери. (10) Крадецът не иде, освен да открадне, да заколи, и да погуби: аз дойдох, за да имат живот, и да го имат преизобилно.“

Човешката мисъл върви по строго определен закон. В съвременната наука думата „закон“ се употребява в смисъл на установени положения. Под думата „закон“ се разбира нещо почти механическо. В Божествения свят законът е извод. Там нещата стават

само по един начин. Този начин ние наричаме Божествен. В него няма никакви изключения. Във физическия свят обаче, нещата могат да стават по много начини. Вземете в художеството, например. Ако искате да нарисувате какъв и да е предмет, ще можете да го нарисувате от разни места, от разни положения, но както и да е поставен този предмет, в него трябва да има само една идея. Идеята, именно, е Божественото. Тя се разбира само по един начин.

Ще ви дам и друго едно обяснение. Ако отворите коя и да е съвременна книга, написана на един от модерните езици, или пък вземете една стара книга, написана на някой от старите езици, ще имате три начина за четене: първо ще започнете да четете отляво към дясно, според правилата на бялата раса, или арийската раса. Щом дойдете до семитите, ще започнете да четете отдясно към ляво. Дойдете ли най-после до някой от старите народи, четенето започва отгоре надолу. Някои може да запитат, защо днес се чете именно отляво към дясно? На основание на същия закон някои хора работят с лявата ръка, а други – с дясната. Та казвам: законът представлява разумен извод от нещата. Те могат да се направят, или да се съпоставят само по един идеен начин. Съвършенството на човека седи в това, човек да достигне до една идея, която да не търпи никаква корекция, и да я постави на своето място. Това е правата мисъл.

Сега хората питат, какво нещо е правото. Казват, че правото е относително. Абсолютно право е онова, което има пълен израз, а относително право е онова, което не е намерило своя абсолютен израз. Когато се взима някой музикален тон тъй, както си е, той включва в себе си всички необходими вибрации. Този тон е пълен. Но ако се вземе един непълен тон, неговата чистота ще бъде накърнена, той не е чист тон. Някой певци не могат да пеят както

трябва, защото липсва нещо в тона им. Малко певци има в света, които могат да пеят хубаво. Почти всички имат по един малък дефект. Онези хора, които са свикнали да слушат оперно пение, мислят, че е много красиво. Не, в оперното пение няма онази дълбока, възвишена музика. Ако пред един хипнотизиран човек дрънкат тенекия и му кажат, че това е музика, той може да схваща в дрънкането някаква музика, но така ли е всъщност? Вам се вижда чудно това нещо, но трябва да знаете, че животът е пълен с такива примери. Слухът на човека може да се изопачи тъй, както може да се изопачи и човешката мисъл. Наблюдавайте състоянието на ония съвременни пияници, които пият и тракат с чашите на масата. Какво чуват те в това тракане? – Музика. “Трак-трак” – удрят се чашите и се изпразват една след друга. За тях това е нещо подобно на Бетховеновата музика. Те мислят, че излизат тонове. Един, двама, трима, четирима, петима и повече души тракат с чашите. И в туй тракане те чуват някаква музика. Питам сега: каква музика може да има в тракането на десет чаши? Ако двама пияници пият и след това чашите се изпразват, какво печелят? Кой пияница досега е станал музикант? Колкото пияниците са могли да станат музиканти, толкова и онези, които са изопачили своята мисъл, могат да постигнат нещо. Изводите ще бъдат същите.

Човек трябва да се домогне до онзи велик закон, който определя човешката мисъл. За мисълта ще имате само едно понятие. Докато допускате две възможности в ума си, не можете да мислите правилно. Вие можете да допускате в ума си не само две, но и много възможности, обаче трябва да знаете, че в мисълта има само един начин, по който може да се изрази идеята. Съвременните мислителци определят, какво нещо е жената, и какво нещо е мъжът. Наистина, има естествени качества, които характеризират мъжа и жената, но

как ще определите, какво представляват те по същество? В български език думата „човек“ изразява понятието „мъж“. Мъж е само онзи, който носи светлина. Щом кажем „свещ“, подразбираме вече една идея. Свещ е само това, което издава светлина и може да гори. И мъжът се отличава по светлината си. Няма ли светлина, не е мъж. Той трябва да мисли. Във всяка мисъл трябва да има светлина. И всяка мисъл, в която няма светлина, не е мисъл. От това гледище ние определяме и какво нещо е жената. Всяка жена, в мисълта на която няма топлина, не е жена.

В съвременната наука се казва, че има студена светлина. Вярно е това, но светлината не може да бъде студена, понеже туй, което носи радост в себе си, има и светлина, и топлина. Следователно, в това отношение животът започва с топлината. Мисълта започва със светлината. Тук имаме два велики закона, които действат едновременно в живота. Законът на светлината не е закон на топлината. И законът на топлината не е закон на светлината. Затова, когато говорим за топлината, трябва да разбираме само един закон. Топлината може да се изрази само по един начин. Всяка топлина, която не изгаря, нито гори, а стопля, е правилна топлина. Всяка топлина, която изгаря, не е топлина. Същият закон се отнася и до светлината. Всяка светлина, която дава знание за човека, е светлина. Всяко знание, което не възгордява човека, е знание. Всяко знание, което възгордява човека е болезнено състояние. Всички хора, които се гордеят, че знаят нещо, това са психически болни хора. Всеки човек пък, у когото няма гордост, се намира в здравословно състояние. Какво представлява гордостта? – Тя е шилест връх, на който едва ли може да стои една муха. Питам: колко души могат да стоят на този шилест връх и да се разговарят приятелски? – На този връх постоянно ще има спор, кой къде да седне. Днес един ще се

качи, утре друг ще се качи, ще има едно постоянно брожение, една вечна борба. Гордостта всякога има за цел високия връх. Тия разсъждения са необходими за всеки ученик.

Сега ще кажете: човек не може ли да живее без да учи? – Може да живее и без да учи, но ще мяза на говедо. Който не се учи е четвероного животно. Щом искате да бъдете човек, можете да вървите по два пътя: или по пътя на топлината, или по пътя на светлината. Това са двата пътя, по които човекът на земята трябва да мине. Всички казват: сърцето на човека трябва да бъде топло. Да, но трябва да топли, но не и да изгаря. Умът на човека трябва да свети, но не и да ослепява. Някои казват: силната светлина ослепява човека. Вярно е, но трябва добре да схванете мисълта. За коя светлина се разбира това? – За физическата, за материалната светлина. Някои казват, че Божествената светлина ослепявала. Не, това е лъжливо положение. Аз не знам, как хората са дошли до този извод. Други казват: Божествената светлина е недостъпна. Тази светлина е недостъпна само за невежия, понеже не знае пътя към светлината. Всеки, който е дошъл до Божествената светлина, знае, че тя е достъпна. Това пък че Божествената светлина ослепявала човека, е измислица на черното братство. Това е толкова вярно, колкото когато някой каже, че човек не се дави в голямата вода. Да, там, дето човек се дави, рибата не се дави. Този извод прав ли е? Рибите дават ли се във водата? Следователно, когато някой прави извод, че човек може да се удави във водата, това не е абсолютна мисъл, това не е права мисъл. Туй е тъй нареченото релативно, относително знание за нещата. Другите неща още се бълникат. Какво нещо е бълникането? Вземете едно празно шише и турете в него половин килограм хубав пясък. Когато шишето е в покой, всичките частици на пясъка са наредени по един определен ред. Взимам след това шишето, разклащам

го. Питам: можете ли да определите где е отишла всяка пясъчна частица? Кой закон определя къде отива всяка една частица? Частиците постоянно се изместват. Каква наука може да има в бълникането на пясъка? Ако състоянието на нашата мисъл е прилично на бълникането на пясъка в едно шише, мислите ли, че това е философска мисъл? Мислите ли, че това е права мисъл? – Не. За да извадите някаква мисъл от това бълникане, вие трябва да турите пясъка в едно органическо общество, дето всяко пясъчно зрънце да дойде на своето място, като жива клетка, която да расте и да се развива по един систематичен начин. Мисълта на съвременната бяла раса, това са пясъчните зрънца в шишето, които постоянно се местят, постоянно се бълникат. И децата могат да мислят така. И те, като вземат шишето, тъй могат да разместват пясъчинките, че да минат за виртуози. Турете пред някое дете една хубава латерна, то ще завърти дръжката ѝ и ще засвири. Дайте на някое дете един грамофон и то ще свири на него. Има един стар българин, просяк, който стана цял виртуоз в най-скоро време. Как? – По-рано свиреше на цигулка, просеше по улиците, но като не можа да обърне вниманието на минувачите, купи си един грамофон, с няколко хубави парчета от Бетховена, от Моцарта, тури грамофона в една кошница и тъй проси по улицата – свири на минувачите. Но това не е негова мисъл. Да разполагаш с чужда наука, това не е учение.

Българинът казва: „С чужда пита помен не става“. Какво подразбира чуждата мисъл? Чуждата мисъл всякога остава чужда. Тя е неправилна мисъл. Когато кажем, че някоя мисъл е правилна, подразбираме, че тя е достояние на всички разумни хора. Щом всички разумни хора могат да възприемат една мисъл, тя е

Божествена. Не могат ли всички да възприемат една мисъл, тя не е правилна, не е права мисъл.

И тъй, Христос казва: „Истина, истина ви казвам, който не влиза през вратата на кошарата, той е крадец и разбойник“. Оттук ние изваждаме същия закон: „Истина, истина ви казвам, всеки, който не мисли правилно, той е крадец и разбойник“. Защо? Защото всички престъпления в света започват от кривите мисли, от кривите положения. Първо: ние трябва да изопачим ума на човека, за да можем да изопачим неговото сърце. Второ: ние трябва да изопачим сърцето на човека, за да изопачим неговия характер, неговите действия. Следователно, щом се явят две изопачавания, ражда се едно престъпление. Всяко престъпление се прави от баща и от майка. Изопачаването на ума е дело на бащата, изопачаването на сърцето е дело на майката, а всеки изопачен волев акт е детето. Щом допуснем една неправилна мисъл в ума си, тази мисъл непременно ще съответства на едно желание, което ще бъде подобно на мисълта, защото подобното с подобно се търси. Вълк за овца не се жени, нито овен се жени за вълчица. Жаба за риба не се жени, нито риба за жаба, макар и двете да живеят във водата.

Сега от всичко това, вие вземете само туй, което може да схванете. Развратният живот е изопачен живот. В този живот се изопачава свещената човешка мисъл. Понякога вие мислите, че разбирате живота, а при това сте нещастни. Това не е разбиране. То е само надзъртане в гънките на живота. Някой казва: аз разбирам, защо страдам. Не, ти не разбираш, защо страдаш. Ако разбираш защо страдаш и от какво страдаш, ще се излекуваш. Да кажем, че като вървите по пътя, падате на една, или на друга страна. Казвате: аз се препънах. Защо паднахте? – Не знаете причината. Ако при всяко падане и спъване вие можете да намерите съответстващата причина,

досега щяхте да изправите живота си. Спъването в живота не е физически акт, то е умствен акт. Всички спъвания започват от ума. Например, вие се спъвате от мислите: дали трябва да правите добро, или не; трябва ли да правите зло; много ли, или малко трябва да ядете; да кажете ли Истината тъй, както си е, или да кажете малко, само част от нея? Вие казвате: не може да се каже цялата Истина. Тъй е, цялата Истина не може да се каже, но какво подразбирате под думите: “цялата Истина”? Това е права мисъл.

Човек не може да изпие всичката бистра вода, която тече по лицето на земята. Ти можеш да накараш някой човек да изпие само една чаша вода, но не всичката. Никъде в света не е казано, да се говори цялата Истина. Истината не може да бъде цяла. Щом туриш пред нея думата „цяла“, това подразбира един физически акт. То вече не е Истина. Казвам: пълната Истина. Истината не може да бъде пълна. Тя не е шише, което може да се напълни. Истината не може да бъде нито цяла, нито пълна. Следователно, вие туряте на Истината определения, качества, които тя не съдържа в себе си. Само човекът на правата мисъл има Истината в себе си. Казвате: правата Истина. Истината не може да бъде права. Вие можете да говорите в обикновения живот, „права Истина, цяла Истина, пълна Истина,“ но ако разбирате Истината, ще я разберете без да е пълна, без да е цяла, без да е права. Ако започнете да мислите така, всички ще заспите. Кога заспиват хората? Ще оставим въпроса за спането настрана. То е явление, което трябва да се обясни научно и правилно. Няма да се спирам върху спането и почивката.

Казват: духовният човек трябва да одухотвори физическите прояви на живота. Да се стремиш да одухотвориш материалното, то е все едно да одухотворяваш сенки. Една сянка може да бъде малка, може да бъде и голяма. Обаче, каква наука има в сенките? Сянката

може ли да бъде органическа? Защо са сенките в света? Често говорите иносказателно: да има сенчица! Значи, в този смисъл, сянката е приют, прибежище. Във време на голяма опасност, все трябва да има някаква сянка. Туй се разбира под думата „сянка“ в преносен смисъл. Какво представлява сянката? – Отражение на нещата. По същия начин и идеите имат свое отражение. Туй е правилно обяснение за сянката. Щом сянката е отражение, то всяко отражение може да се увеличи, може и да се смали. Понякога ние говорим и за Любовта, че се увеличава и намалява. В действителност Любовта, сама по себе си, не се увеличава, но тя се увеличава тъй, както водата в една река се увеличава. Самата вода не се увеличава, но се увеличава количеството на движещите се частици. Количеството на движещите се водни частици може да се увеличи, но количеството на водата абсолютно не може да се увеличи. Количеството на водата в природата е точно определено. Водата, взета като израз на живота, нито се увеличава, нито се намалява. Но тъй, както сме поставени в сегашния органически живот, от гледището на относителната наука, животът може да се увеличава. Под „увеличение на живота“, ние трябва да разбираме „*прииждане на живот*“. Прииждането на живота показва, че нашата мисъл е правилна. Докато има прииждане на живота, мисълта е права. Вие всякога знаете, дали вашата мисъл е права, или крива. Всеки от вас знае, дали това, което върши е право, или не. Той знае, че това или онова негово действие не е право, но се извинява. Понякога той съзнава, че постъпката му не е права, но в дадения случай не може да я поправи. За пример, има гениални певци, които пеят много хубаво, но случи се, някой от тях отива вечерно време с компания тук – там, пие студена вода, простудява гърлото си и после не може да го контролира, не може да пее. Той знае, как

трябва да изпълни дадено парче, но не може да контролира своето гърло, не може да влада своя ларинкс. Защо? – Той пил винце, пил ракийца, ял сладолед и други подобни.

Та когато казвате, че не можете да мислите правилно, аз разбирам, че сте ходили в някое кабаре, или в кръчма, или в някое публично място и там сте злоупотребили с ваши ум. Природата казва: „Това, което правиш, не е правилно. Биенето на съвестта не е нищо друго, освен изобличаване от великия закон, който казва, че мисълта ви в даден случай не е правилна, т.е. не е в съгласие с него. Вследствие на това, човек усеща известно мъчение, за което се моли на Бога и казва: Господи, прости ми! Господ прощава само на тия хора, които се учат да мислят правилно, за да създадат в себе си характер. Докато не се създаде у вас характер, не може да бъдете учени хора, не може да бъдете видни хора, не може да бъдете талантиливи хора. Нямате ли абсолютно правилна мисъл, нищо не може да стане от вас. Ако мислите, че има друг път, по който можете да придобиете знание и да постигнете нещо, вие ще успеете във всичко това толкова, колкото една гарга може да изпее едно от творенията на Бетховена, или колкото една жаба може да стане светица. Жабата може ли да стане светица? Ще дойде някой да ми доказва, че според закона на еволюцията, жабата щяла да стане светица. Никога жабата не може да стане светица. Да говорим правилно! Частта може ли да бъде като цялото? Като част, тя може да бъде цяла, но не може да замести цялото.

Ще ви представя тази мисъл по-ясно. Може ли да поставим земята на мястото на слънцето и по този начин да осветлява цялата слънчева система, както това прави слънцето? – Не, тя може да бъде само едно малко светило. Следователно, всички непълни прояви на мисълта съставляват части, положения на правата мисъл. Докато

една права мисъл дойде до своето местоназначение, ще мине известен път и ще направи ред комбинации. Всичките нейни фазии наричаме стремежи към проява на правата мисъл. Като дойде една мисъл на своето място, в своя пълен израз, тя вече е права мисъл. Ето защо, всички ония частични схващания, частични положения на правата мисъл ние наричаме философски твърдения. Докато дойдете до правата мисъл, вие един ден ще бъдете философ, втори ден ще бъдете първокласен глупец. Кой човек наричаме философ? – Онзи, който има права мисъл. Всеки човек може да бъде или глупец, или философ. Казвате: малко са умните хора. Не, не са малко. Те са точно толкова, колкото трябва. Всеки човек, който се стреми към правата мисъл той някога ще бъде мъдрец. Не е мъдрец онзи, който има само външно благообразие: бяла брада, дебели вежди, очи спокойни, но всичко виждат и разбират. Очите на онзи, който не мисли правилно, са подвижни, навсякъде мърдат. Същото нещо е и в живота: онзи човек, който знае своето място, върви спокойно към посоката, към целта си. Онзи пък, който не знае мястото си, ще погледне на едно място, на второ, на трето, на четвърто, на пето и т.н.

Сега мнозина от вас питат: как ще се поправят моите работи? Аз съм закъсал малко, не мога да уча, не мога да се моля. Казвам: научи се да мислиш правилно! С това аз разбирам закона, според който Бог казва: “Когато ме потърсите с всичкото си сърце, ще ме намерите“. Когато внесете в себе си правилната мисъл, като ставате сутрин, трябва да мязате на един добре опънат тъпан.

Ето обяснението, което ще ви дам за този тъпан. Като си легнете вечерно време, отгоре на тъпана има събран прах от деня. За да се освободите от този прах, трябва да повикате барабанчика да тупне с пръчицата си върху тъпана и да го изчисти. Кой е този

барабанчик? – Това е правата мисъл. Щом станеш сутрин, като удариш на тъпана един, два, три пъти, всичият прах, всичките лъжливи положения в живота, всички неразположения, всички криви образи ще изчезнат. Затова казвам: удари тъпана! Казват: ами дали тъпанът е опънат добре, по всички правила? Аз говоря за живите тъпани, които стават за музика. И през всичките векове тъпанът е бил най-старият инструмент. Той е баща на всички инструменти. Първоначално музиката е започнала с тъпана. Окултният ученик трябва да има хубав тъпан, скрит от всички погледи, а не, кой как дойде, да го показва. И когато той не може да разреши някой въпрос, да вземе пръчицата и да удари тъпана. Тъпанът ще издаде известен тон, който ще ви помогне в разрешението на въпроса. Не искам да окарикатурите тази мисъл. Това е окултен закон.

Учениците на окултната наука имат известни методи, чрез които могат да си въздействат и да въздействат. Като ви говоря за тъпана, това ви се вижда смешно. Няма нищо смешно в това. Излезе някой оратор да говори, турят му една чаша вода. Защо? – Гърлото му засъхва. Какво трябва да прави той? – Той трябва да удари тъпана, да глътне три пъти вода. Тъпанът показва, че мисълта е започнала да работи. Водата като премине през гърлото, промива го. Много пъти, като засъхне гърлото на някой оратори, те загубват своята мисъл. Засъхването на гърлото показва, че мисълта е пресъхнала. Човек, който мисли право, вода не пие. Докато прием вода при говоренето, това показва, че нашата мисъл не е права. Да не извадите сега извода, че за да бъде мисълта ви права, не трябва да пиете вода. Христос казва: „Когато се научиш да мислиш правилно, живата вода ще потече“. Тогава пиенето на вода няма да бъде механически процес, да се приема само външно. Когато мисълта ви стане

правилна, тя ще донесе живата вода, от която трябва да прием. Това е закон, това е символ. Когато се говори за символите, те имат един вътрешен смисъл, който трябва да проучаваме. Когато казвате, че няма да пиете вода, аз подразбирам, че само умрелите не пият вода. Но като се научим да мислим правилно, живата вода ще дойде отвътре, и животът ще се изрази в своята пълнота. Ето защо, всички трябва да живеем духовно.

Какво разбираме под духовен живот? Ще ви дам следния пример: двама души живеят заедно, обичат се и се разбират. Единият от тях се сърди на другаря си, че той не обича само него, а обича и други хора. Тази обида, това сърдене има интересен психологически произход. Аз разглеждам тия отношения по същество, принципно. Често и бащата е недоволен от майката, че тя обича повече сина, отколкото него. Дъщерята е недоволна от майка си, че майката обича повече брата. Синът е недоволен от бащата, че той обича повече дъщеря си, отколкото него. От какво произтичат тия недоволства? – Това показва, че тия отношения още не са духовни. Ако бащата може да обича дъщерята, той може да обича и сина. Синът трябва да се радва, че бащата като обича сестрата, ще обича и него. Същото е и за сестрата. Но щом синът е недоволен от това, че бащата обича повече сестрата, опасността седи другаде, а именно: ако дъщерята е глупава, тя непременно ще застави бащата да ѝ предпише голямата къща. Следователно, в тия отношения, именно, се заражда едно вътрешно състезание. Понякога и вие, учениците, не се обичате. Защо? – Ще ви кажа Истината. Ако някой от учениците е по-способен, другите не го обичат, страх ги е да не ги засенчи. Какво нещо е засенчването? – То значи, че хубавата къща ще се предпише на него, или пък, той ще заеме хубавата служба, той ще стане пръв министър в България, а другите ще станат писари. Защо трябва да се плашите? Ако си някой

гениален скулптор, ще изкараш своята статуя пред света и ще видиш, че ще се намерят разумни същества, които да я оценят. И ангелите, които се занимават със скулптура, изпращат своите произведения на оценка в света. Кои са техните произведения? – Растенията – цветята и дърветата. Ето защо, когато птичките кацват върху някое дърво, те дават мнението си за този скулптор. Ние казваме: чуруликат си тия птички! Не, те скачат от клонче на клонче и дават своето мнение.

Сега, ние сме дошли в света, да дадем своето мнение за онова, което Бог е направил. За да дадеш мнението си, трябва да имаш правилно схващане на нещата. Всяка сутрин, като ставаш, трябва да разбираш, защо днес изгря слънцето. И аз ви питам: защо днес изгря слънцето? За кого изгрява слънцето? Ще кажете: слънцето изгрява за всички. Да, слънцето изгрява за всички, но изгрява и специално за някого. Когато аз говоря за високия идеал, за първия лъч, разбирам тоя изгрев, който се схваща само от този, който има права мисъл. Когато започнеш да мислиш правилно, ще видиш този изгрев. Не можеш да видиш изгрева от някоя долина; не можеш да го видиш и от назъбените върхове. Ти можеш да видиш пълния изгрев само от най-високия връх, дето няма никакво засенчване. Когато видиш този изгрев, няма да имаш илюзията, че слънцето върви от изток към запад, но ще го видиш по периферията на един кръг. Някой мислят, че слънцето изгрява отгоре и отива долу, под земята. Това е пътят на видимото слънце, но то е илюзия.

Този закон е верен и по отношение на вашата мисъл. Вие трябва да знаете, в каква посока се движи правилната мисъл. Щом дойдете до правата мисъл, до този велик закон, ще усетите мощ, самоувереност в живота. Като казвам, че трябва да бъдете самоуверени, подразбирам да бъдете твърди. Твърдият човек не

упорства, но в него има едно вътрешно постоянство – никой не може да измени неговите убеждения. При това, неговите постъпки са много хармонични, никой не може да го застави да прояви най-малкото престъпление в мисълта си. Понякога могат да дойдат неправилни мисли в човека, но не трябва да се допускат в съзнанието, в своята свята святих. Не туряй нито една изопачена мисъл в твоето Божествено съзнание! Отвън могат да дойдат хиляди такива мисли, но ти не си отговорен за тях. Често съм привеждал следното положение: ти можеш да оставиш птичките да се въртят около главата ти, но никога не ги оставяй да направят гнездата си върху своята глава. Оставиш ли ги, ти вършиш престъпление по отношение себе си. Лошите мисли могат да се въртят около главата ти, но никога не ги оставяй да правят гнездата си в ума ти, в съзнанието ти и да мислиш, че животът ти трябва да бъде такъв.

Вие искате да ви обичат. Онзи, който ви обича, трябва да вижда нещо идеално във вас. Защо хората се разлюбват? Щом този, който ви обича, забележи, че някоя ваша мисъл е неправилна, любовта му постепенно намалява. Вследствие на това, отношенията на хората стават неправилни, като пясъчните частици в шишето. При първото бълникане любовта изчезва; при второто – хората не могат повече да се срещнат. Правата мисъл е необходима при истинското приятелство, при истинската любов. Туй трябва да знаете! Някой път казвате: никой не ме обича. Това е лъжлива мисъл. Щом имаш правата мисъл, всеки ще те обича. Аз турям правата мисъл като подкваса на всички наши прояви. Къде турят подквасата? – В добре сварено мляко. Следователно, щом имаме правата мисъл, ще турим тази подкваса в млякото и ще имаме хубаво подквасено мляко. И тогава, от това гледище, идеята ви за Бога ще бъде следната: *Бог е образец на правата мисъл*. Това е мярка. Заговорим ли за Него,

всичко върви на добре. Вие може да кажете, че Бог е абсолютен, че Той е извън времето и пространството. Това са философски обяснения за Бога. Правата мисъл владее пространството; правата мисъл владее времето; правата мисъл владее всичко. Тя е господар на всички прояви в живота, на всички способности. Талант, гениалност, святост, всичко се управлява от правата мисъл. – Тя е абсолютно мощна, тя всичко твори, всичко създава. Вън от нея всички неща са като песъчинките в шишето, а в нея се съдържа целия Космос, хармонично развит.

Сега ви показвам правия път чрез мисълта. Искате да бъдете художници. Какво ви трябва? – Имайте правата мисъл. Искате да бъдете музикант. Искате да бъдете гениален. Какво ви трябва? – Да имате правата мисъл. Когато говорите за музиката, трябва да имате права мисъл. Какво е писал Бетховен, Бах и другите, те още не са авторитети за онази висша Божествена музика. Те представляват засега форми на музиката. Истинската музика трябва да бъде идеал, стремеж и за тях. Щом се спрем до Бетховена, ние сме Бетховеновци. Щом се спрем до Баха, ние сме Баховци. Щом се спрем до Шопена, ние сме Шопеновци. Не отричам тази музика, но казвам, че тия музиканти не са имали в себе си правата мисъл, която създава правата музика. Ще ви питам: какво нещо е музиката? Щом дойдете до правата мисъл ще видите, какво нещо е тон. Ние говорим за музиката на ангелите, но си ги представляваме с китари, с цигулки, със зурли, тъпани. Това е човешкото свирене. Какво ще представлява един такъв оркестър? Понеже тъпанът е образец на музиката, той трябва да участва в оркестъра. Тъпанът е зърно, затова ще го посееш в земята. Тия зрънца като израснат, ще започнат да дават своите плодове. Тогава ще разбереш, какво нещо е тъпан. Той изразява един вътрешен процес. Вие не може да имате истински

тъпан, докато не мислите правилно. Кое е характерното в тъпана? – Неговата кръгообразна форма. Като се разбере неговата форма, ще дойдете до правилните тонове в правата мисъл. Онези от вас, които сте дошли до един кръстопът, както и цялото човечество, за да излезете от това положение, трябва да имате права мисъл. За Бога говорим, искаме да бъдем спасени, искаме да бъдем добри, но не можем да постигнем това без правата мисъл; не можем да бъдем учени без правата мисъл; не можем да познаем Бога без правата мисъл.

Сега, у вас се раждат противоречиви мисли, казвате: какво ще направим със сегашния си живот? Вие много обичате сегашния си живот, треперите за него. Какво ще правите с него? Ще ви кажа. Но разбирайте ме правилно. Един млад момък бил много талантлив, но беден. Ходил със скъсани дрехи, със скъсани обуца, с пробита шапка. Един богат човек обиква този талантлив момък и му купува хубави дрехи, обуца, шапка. Какво ще направи младият момък със старите си дрехи? Практическият живот лесно разрешава този въпрос. Той съблича старите му дрехи, измива го, и туря новите. Да облечеш новите дрехи, подразбирам да промениш не само външните форми, но и вътрешните. Дрехите имат за цел да запазят най-първо топлината на тялото. Питам: при новите дрехи човек ще изгуби ли топлината си? Защо човек не обича съдраните дрехи? Защото топлината излиза от всяка дупка. В това отношение, всяка неправилна мисъл е една скъсана дреха. Топлината на живота излиза из дупките. Имаш ли правата мисъл, тя е новата дреха, която запазва топлината.

Христос казва: „Истина, истина ви казвам, който не влиза през вратата на кошарата, той е крадец и разбойник“. Аз ви казвам: ако вие не влезете през вратата на правата мисъл, всички сте крадци

и разбойници. Обаче, който влезе през вратата на кошарата, той е пастир на овцете. Това е правилното схващане на този стих. Влизате ли през вратата на правата мисъл, вие сте пастири на овците, и овците ви познават. Тогава ще заживеете възвишен и благороден живот. Това пък, каква е обстановката на живота, няма значение. Вие лесно ще се справите с големите трудности на живота, ще ги пренасяте леко и приятно, както онзи опитен плувец, който знае да плува. Бори ли се той с вълните? – Не, той леко и хубаво плува. Така и вие, няма да се борите, няма да се спъвате във вълните на живота, няма да се давите. Сега аз се приближавам към едно механическо положение на живота, не само за да ви насърча, но да ви дам едно силно оръжие, с което да боравите в живота си. Правата мисъл е най-силното оръжие, с което вие може да воювате. По-силно оръжие от правата мисъл няма. Някой казва: човек може да съгреша. Не, човек, който има права мисъл, никога не греша. Вие може да измените вашето положение, може да се качвате и да слизате, но това още не определя вашето положение. Целта, която имате в ума си, определя вашия живот. В новото учение е важна правата мисъл. Моето учение е правата мисъл, която е абсолютна, без никакви погрешки. Имате ли правата мисъл, с нея ще турите здрава основа в живота си. Тогава и отношенията ви ще бъдат нормални, между вас ще се установят отношения на взаимно почитане и уважение.

Всинца искате да ви обичат. Не е само това, но човек в себе си има скритата мисъл да бъде едно малко божество. Забележете, че и у най-малките деца, на 5-6 месеца, има такова желание. То заповядва, дава разпореждания на майка си. Казва ѝ: „Ти ще станеш от леглото си, ще се облечеш, ще направиш това-онова“. И майката се намира в чудо. Младата мома, докато не е женена, казва: какво ще се занимавам с малките деца? Да, но ако тази мома има правата мисъл

в себе си, тя никога няма да се свърже по един неестествен начин. Човекът на правата мисъл обича, люби, има общения с живи същества, но въпроса за женитба, в този обикновен смисъл на думата, не съществува за него. Съвременната женитба е израз на материалната култура. Женитбата днес е един търговски договор, отживял своето време. За света тя е полезна, но хората, които имат правата мисъл, могат да влизат в общения, да живеят в името на Бога. Питам: каква ще бъде любовта в новото учение? Сегашната любов е биене на тъпан, а бъдещата Любов ще бъде свирене на Бетховенова музика, на най-хубавите му класически творби, например, деветата симфония. Сегашната любов мяза на човек, облечен в скъсани дрехи. Бъдещата любов мяза на човек, облечен с нови, хубави дрехи. Бъдещето учение ще бъде свободно от всякакъв страх, от всякакво безпокойствие, от всички страдания. У човека ще настане едно вътрешно спокойствие.

Вие казвате: днес ние не сме такива, каквито бяхме едно време. Не, и сега вие сте точно такива, каквито бяхте едно време. Някога бяхте неизлюпени яйца, а сега сте излюпени яйца, проявявате вашето естество. Едно положение е вярно: човек всякога се проявява такъв, какъвто е. Той иска да бъде добър – добър е. Исква да бъде лош – лош е. В съвременния живот има голямо влияние закона на наследствеността. Той не е Божествен закон. Той е закон на кармата. Кармата определя първото отклонение, което човек е направил по отношение на правата мисъл. Сега ние страдаме от кармическия закон. Следователно, като се повърнем към правата мисъл, ние ще имаме, казано в християнски смисъл, Божията благодат. Що е благодатта? – Дихарма, или повръщане към първото естествено състояние на правата мисъл. Да имаш правата мисъл, значи да имаш благодатта на Бога, да си под Неговите крила. Щом имаш неговото

благоволение, ще имаш благоволението и на всички разумни хора, които мислят. Сега, като ме слушате, ще се намерите в едно стълкновение и ще кажете: разбирам, какво е правата мисъл. Вие сте се изпоплашили. Аз не ви давам цял чувал с жито, давам ви само едно житно зрънце да го турите в джоба си, като ви кажа по кое време да го посее. След като го посее, вие ще имате възможността да станете богат човек. Ще посеее житното зърно според правилата, без да се грижите, какво ще стане с него. Посейте това зърно! То разбира законите, които го управляват, вие няма защо да се грижите за него. Та поставете правата мисъл в ума си, и тя ще се прояви. Вие мислите, че е трудно да имате правата мисъл. Казвате: как ще се справим със стария живот? Няма какво да се справяте със стария живот. Новият живот, който иде, сам ще се справи със стария живот. Няма какво да се чудите. Всеки стар лист на дървото ще се премахне от новия. Новото ще замести старото. Старите листа ще изгният, ще се всмукнат от корените и отново ще се превърнат в своето първично състояние. Казвам: освободете се от вътрешните заблуждения! Колкото години още и да живеете, ако сте без правата мисъл, нещастни само ще бъдете, но не и щастливи; разочарования ще имате, но не и очарования. И сега, дойде някой при вас и гледа само разрушения. Тялото се руши, очите се рушат, ушите се рушат, всичко се руши. Казвате: какво ще занесем със себе си на небето? Когато Христос казва: „Събирайте богатства за небето“, Той подразбира да носим в себе си правата мисъл. От това гледище, правата мисъл ще ви даде сила да преодолявате всички мъчности в живота. Някой от вас иска да лекува другите хора. Не, никой никого не може да лекува, ако няма правата мисъл. Вие не можете да говорите, ако нямате правата мисъл. Да говориш, аз разбирам да няма никаква излишна дума в говореното. В

многого говорене грехът е неизбежен. Някой от вас никак не говорят. Други много говорят. Трети пък криво говорят, а малцина право говорят и право мислят. Всеки трябва да започне да говори правилно, да внесе правата мисъл в ума си. В това отношение, всички ще имате за образец правата мисъл. Всички ще имате за образец Бога. Човек е създаден по образ и подобие Божие.

Следователно, когато се научите да мислите правилно, ще видите този образ. Той ще внесе голяма радост в душите ви. Писанието казва: “Когато ме потърсите с всичкото си сърце, ще ме намерите“. Само с правата мисъл ще намерим Бога и ще придобием своето спасение. Съвременните хора, както и тия от миналите векове, се плашат и плашили от правата мисъл. Те мислят, че като дойдат до правата мисъл, ще трябва да напуснат живота. Не, няма да напуснат живота, но ще го преобразят. Ако си овчар, и живееш в проста колиба, щом имаш правата мисъл, ще си направиш по-хубава. Овците си ще храниш по-добре, ще им дадеш по-голяма свобода. Няма да ги колиш, а само млякото им ще взимаш. Ако пък си градинар, ще си направиш най-хубавата градина, с най-хубави круши, сливи и други плодове, с най-хубави извори. Музикант ли си, ще имаш най-хубавия инструмент, ще свириш най-добре. Художник ли си, ще рисуваш най-добре. Тогава ти ще разбираш смисъла на звездите, ще имаш хубави, светли посещения от същества на други слънчеви системи и ще се разговаряш с тях. Животът ти ще се осмисли. Казват някой, че това са заблуждения. Не, ако е въпрос за заблуждения, именно при сегашното положение, в което живеем, се намираме и пред най-големи заблуждения. По-големи заблуждения в света от сегашните никога не са съществували. Ние сме като оня актьор, който представлява на сцената цар. Той туря царската корона, намята царската мантия, ходи, разхожда се наляво-надясно със своя

скиптър, и като погледне към публиката, казва: „Цар съм аз, да знаете!“ Да, той е сянката на царя. Като слезе от сцената, публиката казва: „Този актов изигра добре своята роля“. Той мисли, че е цар, обаче, той е цар само в драмата. При сегашното положение ние сме актови на сцената, но трябва да слезем от сцената, не играем правилно ролята си.

Сега вие ще се намерите пред друго противоречие и ще кажете: от толкова години като живеем, не можахме ли да намерим правата мисъл? Правата мисъл представлява сбор от живи същества, на които трябва да се даде път, изход, тъй както, ако водата на едно езеро не изтича, ще застои и ще се развали. Обаче, ти си разумен човек и като придобиеш правата мисъл, ще дадеш изход на водата в това езеро. Тя ще започне да се движи и да полива твоята градина. Докато нямаме правата мисъл, нашата градина ще бъде суха. Когато дойде правата мисъл в теб, тя ще отвори крана на твоето езеро, и водата му ще протече през твоята градина. Тогава пътят ти ще бъде покрит с цветя и плодни дървета. Това наричат „усмихване на щастието“. Щастието може да дойде само по един начин – по пътя на правата мисъл. То бяга от нас, защото знае, че сме хора невежи и няма да го оценим. То е най-красивата мома, която казва: „Аз ви познавам, вие ще ме оцапате, затова бягам от вас“. Като намерим правата мисъл, щастието няма да бяга вече от нас. То ще се обърне с лицето си към нас и ще тръгне подире ни. Дръжте тази идея в себе си!

Христос казва: „Всеки, който не минава през вратата на кошарата, крадец е и разбойник е“. Всеки, който няма правата мисъл, крадец е и разбойник е. Всеки, който има правата мисъл, влиза през вратата на кошарата. Тогава всички условия, всички блага на живота ще те познаят и ще дойдат при теб. Днес благата бягат от нас. Правата мисъл е ключът на щастието. Ще работите за придобиване

на правата мисъл. Аз искам всички да бъдете герои. Герой е човекът, който може да бъде мъченик. Това не значи, че той сам трябва да предизвиква мъченията, но да бъдем готови да минем през най-големите мъчнотии, за да добие правата мисъл. Надали друг някой път ще имате по-благоприятни условия от сегашните, за да намерите правата мисъл. Много пъти сте се занимавали с този въпрос, но не сте го разрешили. Всички хора, които са завършили своята еволюция, или които са добили смисъла в живота, са минали все по този път. Аз ви говоря за правата мисъл по този начин, защото вие сте физически хора. Духовното говорене е неразбрано; светското говорене е разбрано. Светските хора се разбират. Казват: да се разберем! Няма да се разберете. Казвате: да идем на разходка! Сега вече се разбирате. Казвате: да мислим право! – Не знаем, какво нещо е правото мислене, трябва да прочетем някой философ. Може да се прочетат всички съвременни философи, но те са засегнали правата мисъл от различни гледища, затова и помежду си са в стълкновение. Те са говорили за времето и пространството, за отношенията, за мерките, обаче, винаги имат различни понятия. Никой философ до днес не е дал една разумна максима. Всеки философ, който не приема Бога като една абсолютна единица, не може да мисли право. Следователно, Бог е абсолютен. Той е единицата, максимата, с която трябва да мерим всичко. Той е началото, Той е краят. Без Бога не може да дойде благото в живота. Любовта в живота не може да дойде без Бога. Богатството в живота не може да дойде без Бога. Здравето в живота не може да дойде без Бога. Сиромашията иде без Бога. Грехът иде без Бога. Всички блага в света идват чрез Бога. Любов, Истина, Мъдрост, Кротост, Въздържание, Търпение, Прилежание – всички тези добродетели идват само чрез Бога. Ти никога не можеш да усвоиш, каква и да е добродетел, ако нямаш в ума си Бога.

Някой от вас сте вече в положение да разберете идеята за правата мисъл и ще я приложите в малък размер. Според мен, пробийте най-малката дупчица с една игла, и вашият идеал ще се постигне. Не пробие ли такава дупчица, от вас нищо не може да стане. Някой казва: аз ще пробия най-голяма дупка. Това не е философия. По-добре пробийте най-малката дупка и оставете времето да образува по-голямата дупка. Вие отворете водомера, за да мине първата капка, а тя по-нататък сама ще си отвори път. Вие оставете за правата мисъл най-малката дупчица, и тя сама ще си пробие най-хубавия път за живота. Правата мисъл е нео живо, тя сама е живот. Влезе ли при вас, започва вече да твори. Най-добрият слуга, най-верният приятел е правата мисъл. Тя е живот, любов, здраве, смисъл.

И тъй, вие сега ще се стараете да постигнете това положение. Вие имате една изопачена мисъл, казвате: нима ние не сме влезли още в духовния живот? Аз не се интересувам от това. Аз искам сега да влезете по новия начин. Аз ще ви вкарам вътре. Как сте влезли? Може да сте влезли през плета – това не е влизане, то не ме интересува. Вие ще влезете с мен, аз ще ви покажа, как трябва да се влезе. Казвате: досега не сме ли влезли? Вие сте до кошарата, но вътре в кошарата не сте още влезли. Казвате: толкова години вече, как вярваме в Христа! Аз не искам да ви обезсърчавам, но това е дълбокото вътрешно разбиране на великия закон. Правата мисъл трябва да влезе през вратата, като приятел. Тя трябва да седне на стола и да се разговаряте с нея разумно.

Започнете разискванията си с правата мисъл. Някои искат да знаят, какви са разбиранията им за нещата. Тъй, както ви гледам, вие имате стари разбираня. Вие говорите, но то е биене на тъпан. Някой се докачи, не е съгласен с мнението на другите за Бога. Не, за Бога

трябва да имате само едно разбиране. Какво нещо е Бог? Аз наричам вашето разбиране за Бога, ограничено разбиране. Циганите, за пример, нямат никакъв Господ, никаква религия, никаква наука. Те са изпъдени, пропаднали ученици от окултната школа. Ние не се занимаваме с циганите, тях ще оставим настрана. Аз взимам думата „циганин“ като прозвище на пропаднал, на ленив, на лъжлив човек. Той гледа на хората на кафе, на карти, хвърля боб – виждал разни образи. – Никакъв образ няма. Да гледаш на кафе, това не е наука. Да врачуваш на боб, това не е наука. Ще ви приведа един пример за един персийски ходжа, когото жена му произвела гледач. Казва му тя: „Стани гледач, за да се оправят работите в живота ни“! Той ѝ казва: „Не разбирам от това изкуство“. Най-после, тя го убедила да стане гледач. Първият ден той успял в предсказанията си. На втория ден дохожда един човек при него, носи лисица в едни гащи и го пита: „я ми кажи, какво нося в гащите?“ Името на ходжата било Чашир. На турски „чашир“ значи гащи. Ходжата седи, мисли и си казва: „Веднъж Чашир, т.е. лисица на пазар, втори път Чашир на пазар, докато го хванат“. Човекът, като го слушал, казал си: „Ето, позна, че нося лисица“. И така прочул се той за гледач. По едно време крадци влизат в двореца на шаха и ограбват всичките му богатства. Викат ходжата и му казват да открие крадците. Той казва на жена си: „Отиде ми главата! Ти ми създаде най-голямата беда в света. Де ще намеря тия крадци.“ Той поискал от шаха 30 дена срок, докато намери крадците, а в това време да си оплаче съдбата. Взима със себе си 30 зърна от царевица и отива в една гора. Сяда под едно дърво и след като залязло слънцето, отделил едно от царевичните зърна и си казал: „Ето първият ден мина“. Крадците, понеже знаели, че той е добър гледач, изпратили един от тях да слуша, какво ще говори. Като чул, че ходжата си казал „един мина“, помислил си: „позна ме, че аз

съм един от крадците“. Вторият ден ходжата пак отделил другото зърно и си казал: „Ето, и вторият мина!“ Чул го вторият крадец и си казал: „И мене позна!“ И така ходжата си отделял всеки ден по едно зърно и броял изминалите се дни, а крадците мислили, че тях брой. Затова, отиват при него и му казват: „Молим ти се, ще ти дадем всичкото богатство, само да не ни издадеш!“ Тъй се прочул той за виден гледач. Това не е гледане, това е едно приятно съвпадение на нещата. Аз не искам да бъдете като този гледач. Това е само едно приятно забавление. Правата мисъл, обаче, е Божествена, положителна наука, която ще внесе новото в душите ви.

И тъй, казвам на младите: този е седмият събор. Тази година ще се определи насоката в живота ви. Всички искате да турите една Божествена основа, върху която ще градите. Турите ли такава основа в живота си, само тогава ще може да работим, само тогава ще можем да се разбираме.

Беседа, държана от Учителя на 15 август, 1927 г., 5:30 ч. с.

БОЯН БОЕВ – НОВОТО УЧЕНИЕ И СЪВРЕМЕННИТЕ ЗАДАЧИ НА ЖИВОТА

Всяко движение има значение дотолкоз, доколкото то отговаря на нуждите на живота и доколкото е в хармония с посоката на еволюцията. По това се мери и жизнеспособността на едно движение. Докато е в хармония с законите на еволюцията, то притежава жизнеспособност, крие в себе си онази вътрешна сила, която побеждава всички препятствия.

Днес, след материалистичната култура, се събуждат по-високите духовни сили в човека. Затуй Метерлинк говори за „пробуждането на душата.“ Това е именно причината за духовната вълна, която забелязваме днес навсякъде. Значи, тя не е случайно явление. Следователно, новата култура, която иде, си има дълбоките причини в законите, по които се развива човечеството.

Поради това, духовното разбиране на живота днес е толкова нужно, колкото въздухът, който дишаме.

Това, което несъзнателно търсят, за което несъзнателно копнеят днес всички, в същност то е Новото учение.

Коя е причината за днешния хаос? Защо днешната култура е пълна с страдания, катастрофи, разрушения? Защото днес владее фалшиво разбиране на живота.

Учителят каза в днешната беседа: „Всички престъпления започват от кривите положения, кривите мисли.“ „Ти казваш че разбираш живота, а при това си нещастен. Това не е разбиране на живота. Ако ти разбираше от какво страдаш, щеше да се излекуваш.“

Само правата мисъл, т. е. мисъл без абсолютно никаква погрешка, може да ни даде онази мощ да преустроим разумно живота.

Как може едно фалшиво разбиране на живота да донесе нещо добро, красиво, хармонично?

Ето защо, това от което днес човечеството най-много се нуждае, то е правата мисъл. Правилно разбиране на живота. За да се дойде до нея, природата трябва да се изучи по форма, съдържание и смисъл.

Какво ще каже, напр., изучаването на растението по форма, съдържание и смисъл? Можем да изучим в растението това, което е достъпно за външно наблюдение: корен, стъбло, листа, цветовете и пр. Това е изучаване на формата. Можем да изучим електричеството, магнетизма и по-висшите енергии на растението. Това е изучаване на съдържанието. Можем да изучим психичното, което лежи зад формата и работи върху нея. Това е изучаване на смисъла.

Какви широки перспективи се отварят за медицината, ако се изучат проблемите и от това тройно гледище! Също и за астрологията и за всички други науки.

Трябва да се изучи новото, което се внася в всички области на науката, философията, изкуството и в всички други области на живота чрез новото учение. Какво обширно поле за работа – теоретическа и практическа! Всички проблеми на естествознанието, астрономията, математиката, езикознанието, психологията, историята, музиката, живописата, науката за хранене, спане, гимнастиката, духовният растеж, общественият живот и пр., трябва да се разглеждат от това тройно гледище.

Чрез правата мисъл ще стане възможно преминаването в една по-висока култура.

Д-Р СТ. КАДИЕВ – НИЕ, УЧЕНИЕТО И ЖИВОТЪТ

Понятието „ние“ има широк и тесен смисъл. В широкия смисъл на думата, това са ония съзнати души, които са почувствували Божествената искра в себе си, които са различили възвишената същина, зовяща ги към Доброта, Благородство, към Бога, минавайки през трудния път на безвъзвратната жертва на низшето. Това са души, които живеят извън времето и пространството, които са били и ще бъдат „солта на земята“, „виделината на света“, факленосците, които безшумно са осветлявали пътя на човечеството.

Понятието „ние“, в тесен смисъл на думата, изразява последователите на г-н Дънов, т. е. учениците на окултното учение в България през наше време, според методите на същия.

Окултизмът е имал всякога учители, които в разните времена, с оглед на народите и епохите, са го преподавали, като са си служили с различни методи на работа. На „ние“, в тесния смисъл на думата, предстои да изиграе велика роля, специално в славянската раса. И няма сила на света, която може да спре неговия път.

Всичките несъвършенства на сегашното Братство са само обикновените недъзи на всяка идея, която добива форма, формата няма какво да ни смущава. И в тая насока, въпреки всичко, нам ни трябва само оптимизъм.

Да не си правим илюзия, че ние и учението сме едно и също нещо. То ще премине над главите ни, принадлежейки на вековете, и за нас ще остане това малкото, което сме могли да използваме от него.

Животът около нас ни чака. На мен се струва, че няма личност и среда, която да не се ползува от учението. Защото всички човеци са

души, които дирят светлина и всякога трепват, когато се налучка
правия път, за да им се покаже тя.

СТ. НЕНОВ

Едно кратко изяснение за понятието „ние“.

От безбройните съществуващи „ние“, има едно „ние“, което се е поселило в нашите души като един велик идеал. То изразява: ние, които живеем в любовта; ние, които имаме знанието; ние, които знаем да мислим правилно, които живеем в вечен ден на радост и никога не захождаме в силата на младостта си; ние, които носим благодатта на Христа и славим името Божие на земята. Христовият ученик приема това „ние“ в душата си, като свой идеал, и изоставя всички други ние, които съществуват. И тъй, това ние застава по отношение на ученика като негов идеал. Второто отношение на ученика е към науката, т. е. към това, с което живеят тези „ние“. Ученикът трябва да приеме, да усвои тази наука. И след като влезе в реда на това „ние“ и приеме неговата наука, иде третото положение, или отношението му към живота. Той става един работник на новия живот в по-долните степени на съзнанието за живот.

Съборът свърши с концерт.

1928 г. – ШЕСТИ МЛАДЕЖКИ СЪБОР НА УЧЕНИЦИТЕ ОТ ВСЕМИРНОТО БЯЛО БРАТСТВО

8-20 юли 1928 г., „Изгрева“

8 ЮЛИ, НЕДЕЛЯ, 5 ч. с. УЧИТЕЛЯ – РОДЕН ОТ БОГА

Ще говоря само върху три думи от свещената книга: „Роден от Бога“.

Често съвременните философи третират въпроса: какъв е смисълът на живота? Аз няма да говоря подробно върху този въпрос, но казвам: когато човек е роден, животът вече има смисъл. Питам: можете ли да определите дължината на една река, която още не е започнала да тече? Можете ли да определите светлината на слънцето, което още не е изгряло? Тогава, как ще определите, какъв е смисълът на живота, ако хората не са още родени? Следователно, животът не може да има някакъв смисъл за човека, който още не е роден.

Някой пита: може ли да излезе нещо от мене? – Ако не си роден, нищо не може да излезе. Чудни сте! Как може да излезе нещо от това, което не е родено? Как може да излезе нещо от земя, на която нищо не си сял? Щом нищо не си сял, нищо не може да излезе. Ако си сял жито, ще излезе жито; ако си сял царевица, ще излезе царевица. Изобщо, каквото си сял, това ще излезе. Да разискваш върху това, какво може да роди една нива, на която нищо не си сял, това е празно философстване. Това аз наричам „философия на празните думи“.

Мнозина от съвременните хора питат: как можем да се спасим? – Ако не си роден, не можеш да се спасиш; ако си роден, можеш да се спасиш. Който не е роден, той не е грешил, и няма какво да се спасява. Някой казва: как ще позная Бога? – Ако си роден, ще Го познаеш; ако не си роден, няма какво да Го познаваш. Намерите ли се пред известно противоречие в живота си, разсъждавайте философски: роден ли съм аз, или не съм роден. То значи: посят ли съм на нивата,

или не съм посят. – Ама аз трябва да мисля. – Ако не си роден, нищо не можеш да мислиш, главата ти нищо не може да роди. Роден ли си, ще мислиш и ще чувстваш – главата ти ще ражда и сърцето ти ще ражда – всичко в теб ще ражда. То значи: роденият ще сее и плод ще ражда.

Сега, за мене не е важно, дали ще разберете това, което ви говоря, или не. Аз говоря за тези, които са родени и зная положително, че те ще ме разберат. У вас ще се зароди мисълта, дали сте родени или не. Това е задача, разрешението на която се отнася лично до всеки един от вас. Някой може да запита: аз роден ли съм, или не? Който задава такъв въпрос, ще мяза на онзи българин Стоян, на когото откраднали магарето. Един ден той тръгнал за града да продава магарето си, но по пътя се уморил и легнал под едно дърво да си почине. За да не открадне някой магарето му, той го завързал с юлара за ръката си и спокойно заспал. В това време покрай него минали няколко деца, и като го видели, че спи, внимателно развързали магарето, като оставили само юлара в ръцете му, и избягали. Като се събудил, Стоян видял в ръката си само юлара, а магарето го нямало. Той поразтъркал очите си, да види, дали не се лъже, и си казал: „Стоян ли съм аз, или не съм? Ако съм Стоян, магарето отиде; ако не съм Стоян, спечелих един юлар.“ Защо Стоян се запитва, дали е той, или не е? Значи, той е изгубил нещо съществено и казва: „Ако аз съм Стоян, изгубих магарето и съжалявам за него; ако пък не съм Стоян, спечелих един юлар.“ Той съзнава, че е изгубил нещо важно, но все пак си дава малка утеха и казва: „Поне един юлар спечелих“.

Често и ние, съвременните хора, като изгубим нещо съществено в живота – магарето си – се утешаваме поне с юлара. Като влезе в живота и изгуби магарето си, човек съзнава, че по-рано животът му е

бил по-лек с магарето. Изгуби ли магарето си, той казва: тежък е животът ми! Защо е тежък животът ти? – Изгубих магарето. После казва: животът ми олекна. Защо? – Намерих магарето си.

„Роденият от Бога грях не прави.“

Това учение е основата на живота, начало на една велика философия. Думата „роден от Бога, раждане“ не подразбира еднократен процес, но вечен, непреривен процес: ежедневно, ежечасно, ежеминутно ще се раждаш. Да мисли човек, че само един път се ражда, това не е никаква дълбока философия, това е чисто материалистическо схващане. От Божествено гледище „раждането“ е вечен процес. Вчера може да си бил роден, а днес да не си роден и обратно: вчера може да не си бил роден, а днес да си роден. И едното е възможно, и другото е възможно. Казвате: в тази мисъл има противоречие. – Ние не се занимаваме с противоречията в живота, оставяме ги сами да се разрешават. Има една философия, която казва: не губете времето си с разрешаване на противоречията в живота. Защо? – Понеже хората на Земята не разполагат с достатъчно време. Вие сте се родили в епоха, в която нямате на разположение много време, затова живеете почти извън времето. Във физическия свят пространство имате достатъчно, но време нямате.

Днес хората съзнават този факт, и затова всички бързат, като казват: време нямаме! Предложете на кого и да е да прочете някоя хубава книга, той ще ви каже: време нямам! Накарайте някоя домакиня да направи нещо извън своята работа, и тя ще каже: време нямам! Всички хора се оплакват, че нямат време. Всеки момент от времето е зает с определена работа.

Думата „раждане“ може да се разгледа в тесен и в широк смисъл. Аз я разглеждам в широк смисъл, за да не се спънете, защото в теснотата се крие злото. Когато човек се спъва, това показва, че той

живее в тесния смисъл на нещата. Злото живее в тесния смисъл на любовта, на мъдростта, на истината, на правдата, на добродетелта и т.н. Злото търси място в тесногърдството, но дойде ли до широчината, до широкогърдството, то казва: това място не е за мене, тук не мога да живея, изгубвам се. И действително, всяко нещо трябва да има свое първоначално място, т.е. свое начало. Ако нещата започват от своя първоначален пункт, те ще получат и своя естествен подем. При това положение ще може да очакваме качествата на раждането.

Често хората запитват, на какво се дължат противоречията в живота. За да се обяснят противоречията в живота, ще ви приведа един малък разказ, който се отнася до старите времена. В разказа се говори за някой си граф Карнаци – чуждак човек в своите разбирания и проявления. Той бил затворен, саможив човек, така далеч от хората и техните болки и страдания, че сам не помнил да е направил някому най малкото добро. Богат човек бил граф Карнаци, живеел близо до морето, дето имал обичай да излиза често на разходка. Всички хора, които го познавали, имали лошо мнение за него, като жесток, суров човек – никому благ поглед, никому дума не казал, на никой просяк милостиня не давал.

Наблизо до къщата на графа живеел беден, скромен човек, но голям философ, наречен Севедин. И той бил голям чуждак: бедно облечен, без шапка и без обувца, от никого нищо не приемал, живеел с каквото имал. Никога не търсил удобства в живота си, задоволявал се с най-малкото, което имал. Занимавал се, обаче, с философия и наука – единственото удоволствие в неговия живот. Прекарвал дните на своя живот като философ-стоик. Един ден Севедин се заинтересувал от живота на граф Карнаци, започнал внимателно да го изучава със сериозното и искрено желание да му помогне по някакъв начин да измени малко своя характер. Ред години той проучвал

живота на Карнаци, наблюдавал го в неговите редовни разходки покрай морето. Веднъж му дохожда на ум една светла идея, да отвори тази душа, и си казва: „Ще направя един опит, да видя, какъв резултат имат моите теории.“

Опитът му се състоял в следното: отивал всяка сутрин на морето, преди да е дошъл още Карнаци, и там, върху пясъка на морския бряг, написвал по едно изречение на някой от великите философи, мъдrecи или Учители, които са живели от началото на света, до последно време. Написвал изречението и се скривал някъде, откъдето могъл да наблюдава, какво ще направи Карнаци, като дойде покрай морето. Идва Карнаци, разхожда се, наблюдава морето, и изведнъж забелязва нещо написано върху пясъка. Чете, намира, че това изречение е хубаво, дълбока философия има в него и си казва: „Чудно нещо! Кой ще е написал тук това изречение? Жалко, вълните на морето ще дойдат до брега, ще залееят пясъка и ще заличат изречението“. Замисля се и си заминава. На втория ден дохожда, вижда друго изречение написано. На третия ден – трето изречение и т.н. Замисля се вече сериозно, как да запази тия изречения, едно от друго по-хубави и смислени. Севадин отдалеч наблюдавал, какъв ефект произвежда тази замислена от него работа. Карнаци не могъл да си обясни, кой ще е този човек, който пише тия хубави изречения на морския бряг. По едно време си казал:

– Да не би това да е някаква илюзия на моя ум, да се заблуждавам някак!

Продължавал да прави всеки ден своите разходки и всякога намирал по едно хубаво изречение, което след малко морските вълни заливали. „Важни са тия мисли, не трябва да се изоставят така на морските вълни, да бъдат заличени“, си казва той. Бръква в джоба си да извади молив и намира такъв. Не много далеч от него седи

Севадин и наблюдава. Като го забелязва Карнаци, веднага го извиква и го запитва:

– Ти без работа ли си?

– Да.

– Беден човек ли си?

– Да, беден съм.

– Знаеш ли да пишеш?

– Зная.

– Вземи тогава този лист и молив и тръгни след мене, ще ти кажа, какво ще правиш.

Сега вече тръгват двамата заедно: Карнаци напред, Севадин след него. Карнаци спира пред първото изречение, започва да чете и казва на Севадин: „Пиши, каквото чуваш“. Севадин пише. Отиват на друго място. Карнаци чете второто изречение, а Севадин пише. Отиват на трето, на четвърто място. Севадин преписва всичките написани изречения. Казва му Карнаци: „Ти си прост човек, не разбираш тия изречения, но нищо от това. Утре пак ще дойдеш на същото място. Всичко, което съм ти продиктувал досега, както и това, което ще ти диктувам за в бъдеще, ще препишеш на чисто и така ще ми го донесеш“. Ден след ден отивал Севадин на морския бряг и преписвал своите изречения.

И тъй, по този начин, между граф Карнаци и Севадин се създава една вътрешна връзка. По едно време Карнаци чете едно от написаните изречения: „Пий от самоизцедения сок на лозовата пръчка!“ След това прочита второ изречение: „Пий от живата вода, която тече“. И най-после прочита трето изречение: „Направи най-малкото добро, което никога досега не си направил“. Той се замислил дълбоко върху тия три изречения и казал на Севадин: „Този човек, който пише всеки ден тия изречения по морския бряг, трябва да е

някой велик философ. Обаче, не е достатъчно само да преписваме тия велики изречения, но трябва да ги приложим в живота си, да видим техния резултат. Ще приложат третото изречение, да направят най-малкото добро. Кое смяташ ти за най-малко добро?“ – „Помисли малко!“ казва му Севедин. – Добре, ще помисля. Отива Карнаци дома си и влиза в своята стая, на която прозорците били затворени с години. Като влязъл вътре, замислил се и си казал: „Сега не мога да направя друго най-малко добро, освен това, да отворя кепенците на прозорците в моята стая, които не са отваряни откакто са умрели майка ми и баща ми.“ Отваря кепенците на прозорците и веднага вижда обстановката на цялата стая.

На другия ден Карнаци и Севедин пак отиват на морския бряг и четат написано ново изречение: „Прочети най-прашасалата книга в твоята стая! При това, чети я тъй, както е, с праха заедно, без да го изтърсваш!“ Карнаци си казва: имам една такава книга, навярно от никое поколение не е пипана и неотваряна от ред поколения. Влиза в стаята си, намира тази книга и без да я чисти от праха, започва да я чете. Да четеш една книга, както е прашасала, да не чистиш праха ѝ, това е философия! Чистиш ли праха ѝ и после я четеш, прахът ще влезе в белите дробове и ще повлияе върху ума ти. Не махай праха от книгите. Чети ги с него заедно. Прахът, който е полепнал по книгите на хората, има свое съдържание. Това не може да се доказва, но може да се опита. Ако някой цигулар постави внимателно на цигулката една хартия, посипана с прашец, и полека тегли лъка върху струните, от праха ще се образуват известни линии, по които ще се познае, какви са били тоновете. Ще кажете: за нас е непонятно, как така прахът върху книгите да има свой смисъл и съдържание. Казвам: неразбраните неща в живота имат свой вътрешен смисъл.

Карнаци отваря прашасалата книга, и тя се оказала Библията, която не била четена от преди четири поколения. Той отваря книгата и попада на следното изречение: „Бог е Любов.“

Замисля се върху тия думи и си казва: „Вярно е, че Бог е Любов, но Той оставя своите деца да се напращат така, както тази книга, затворена от четири поколения насам.“ Не е ли малко противоречиво, като казваме, че Бог е Любов, а при това съществуват най-големите страдания в света? Не е ли малко противоречиво, като казваме, че Бог е Любов, а при това смъртта съществува в света? Не е ли малко противоречиво, като казваме, че Бог е Любов, а при това злото съществува на Земята?

Аз приведох този пример, за да ви изясня чрез него положението, в което вие се намирате. Севадин, това сте вие. Карнаци, това са условията, обществото, в които живеете. Мнозина казват: няма работа за нас. Казвам: вземете пример от Севадин. Той не беше богат човек, но намери изходен път, да спечели сърцето на Карнаци и да се сприятелят. Следователно, намерите ли се пред някое противоречие в живота си, трябва правилно да го разрешите. То е вашият Карнаци, с когото вашият Севадин трябва да се заеме, да изучи характера му, да спечели сърцето му и най-после да се сприятели. Вашият Севадин всеки ден трябва да пише по едно ново изречение на морския бряг, без да се страхува, че вълните ще заличат усилията му. Ако едно от тия семенца попадне в ума или в сърцето на Карнаци, целта, към която се стремял Севадин, е постигната.

Каква е била целта на Севадин, няма да обяснявам. Важното е, че той имал близка и далечна цел в живота си, към която се стремял. Аз не говоря за целта на онези, които не са родени от Бога, но за целта на родените от Бога. За последните Писанието казва: „Родените от Бога грях не правят“. Това не подразбира, че по време и пространство

те не правят грях, но роденият от Бога, за всеки даден момент, когато съзнава това, при каквито изкушения и да изпадне, грях не може да направи. От философско гледище този въпрос е ясен. Богатият не може да краде. Питате: защо богатият не може да краде? – Защото той е доволен, може да има всичко, каквото пожелае.

Ще кажете: в какво седи тази невъзможност? Допуснете, че вие носите на гърба си един чувал, пълен със скъпоценни камъни и цял сте в пот от тежестта на този товар. Питам: ако намерите по пътя още един такъв чувал, пълен със скъпоценности, ще го вземете ли на гърба си? – Не, ще оставите този чувал за друг път, той сега не може да ви съблазнява. В този момент вие сте богат, доволен човек. Когато се явяват противоречията в живота ви, това показва, че вие не можете да се справите с положението, защото едни хора носят пълни чували на гърба си, а други носят празни чували. Всеки човек, който носи на гърба си празен чувал, има изкушения. Всички изкушения, скърби и страдания в живота произтичат от празните чували. Човек, който носи на гърба си чувал, пълен със скъпоценности, е цял в пот, пъшка, страда от тежестта на чувала, но той има планове, мечти, мисли, предприема едно, друго – разчита на нещо. Човек, който носи празен чувал на гърба си, обръща се натук-натам, навсякъде вижда безсмислие и пустота, и казва: празен е животът, няма смисъл в него.

Казвам: нека този, който носи празния чувал на гърба си, хване пътя на Севадин и отиде на морския бряг да пише велики мисли. Онзи пък, който носи пълния чувал на гърба си, е граф Карнаци. Нека той преписва изреченията от морския бряг и ги прилага в живота си. Не постъпвате ли така, всякога ще се намерите пред противоречия в живота си. Обаче, не се опитвайте сами да разрешавате противоречията!

Тази сутрин аз говоря на младите ученици. Млади наричам тия, които сега започват работата си, а стари – тия, които отдавна работят. Това не подразбира, че старите са завършили своята работа, но работят вече. Като се говори, че едни са млади, а други стари, това е по отношение времето на тяхната работа. Някой ученик може да е постъпил в училището преди няколко години, но не учи, не работи. Това показва, че той е още млад, не съзнава, какво трябва да прави. Друг може да е постъпил само преди една година, но той учи, работи. Този ученик е стар, съзнава задълженията си и учи. Често младите ученици са по-способни от старите, а някога старите ученици са по-способни от младите. Способни ученици има и между младите, и между старите. Не разбирайте понятията „млад и стар“ в техния буквален смисъл. Способен ученик е този, който идва в училището с готови дарби и таланти в себе си, а училището му дава само условия за тяхното развитие. Благородните чувства също така не се създават нито в училището, нито в обществото, но училището и обществото са само фактори, условия за тяхното развитие. Следователно, човек иде отнякъде с готови заложи в себе си, които той развива и разработва в живота. Откъде иде човек в света, този въпрос ще оставим настрана, защото, ако говорим за другия свят, мнозина ще кажат, че той не е реален. Действително, всеки свят, който не може да даде отпечатък на физическия свят, се счита нереален. Обаче, има светове, които могат да се отпечатват на физическия свят. Същото нещо е и с идеите. Има идеи, които могат да се отпечатват в нашия ум, а има идеи, които не могат да се отпечатват в нашия ум.

Роден от Бога! – Това е началото на истинския, разумния живот в човека, някой казва: за да бъде човек роден от Бога, трябва да е високо учен! Ученикът трябва да започне с тази велика проблема на живота си – да бъде роден от Бога. Правилен ли е процесът на физическото

раждане? Колко месеца продължава периодът на бременността за човека? – Девет месеца. През този период зародишът минава през 400,000 форми в утробата на майката, докато се създаде като човек. Освен 400,000 форми, зародишът през тия девет месеца минава и ред други форми, за които сега няма да говоря. През цялото време на бременността вие можете да изчислите, по колко от тия форми се падат на минута, на час, на ден. Когато кажем, че някой е роден от Бога, ние подразбираме пак процеси подобни на зачеването и раждането, както това става и във физическия свят на Земята. Роденият от Бога постепенно ще минава от слава в слава, от знание в знание, от любов в любов, от правда в правда, от истина в истина и т.н. Когато някой казва, че има широки схващания за живота, аз разбирам, че той се намира в процеса на ново зачеване и отива към новораждането, защото само в този процес има постепенно разширяване.

Ще ви приведа още един разказ, без да споменавам имена на лицата, за които се говори в разказа. Ще ви предам разказа в проста форма, както децата разправят приказки. Една царска дъщеря, благородна, добра мома, се разболяла зле и била почти на умиране. Тя се обърнала към Бога с гореща молба да продължи живота ѝ, да поживее още на Земята. Бог чул нейната молба и решил да продължи живота ѝ с 20 години. За тази цел Той изпраща от небето един ангел с писмо, в което съобщава на царската дъщеря, че животът ѝ се продължава с 20 години. Тя прочела писмото, зарадвала се и погледнала към Божия посланик. В този момент се влюбила в него. Сега вече тя се намерила пред една дилема, която не могла да разреши. Да отиде с ангела на небето – не може, Бог продължил живота ѝ с още 20 години. Освен това, мъчно ще ѝ бъде за майка ѝ, за баща ѝ – искало ѝ се да поживее на Земята. Да остане ангелът при нея

– и това не може. Той дошъл на Земята с мисия: да предаде писмото на царската дъщеря и да се върне горе. Какво да прави? Ако знаеше съдържанието на писмото преди да го отвори, тя би пожелала да отиде с ангела заедно на небето. Ами сега? Ако рече да напусне Земята и отиде с ангела, тя ще престъпи Божия закон. Бог ѝ продължава живота с 20 години. Ако ангелът остане на Земята при нея, той престъпва Божия закон, не е изпълнил мисията си, както трябва. Какво да се прави? – Вие ще разрешите тази задача.

Този разказ изобразява сегашния ви живот с всички противоречия, които се срещат в него. Сега животът на всинца ви е продължен с 20 години. Какво ще правите? Любовта дойде, донесе ви писмо от Господа, но ще си замине. С нея не можете да отидете. Беше време, когато можахте да отидете с нея, но тогава се отказахте. Сега, младите ученици, нека мислят, а старите нека разгадават. Младите ученици да орат, а старите да сеят! Младите да жънат, а старите да вършеят! Младите да копаят лозето, а старите да берат гроздето! Младите да готвят, а старите да ядат! Младите да печелят, а старите да харчат! Това са положения из живота. Това е философия, която всеки ще разбира, както може. Разбирайте я широко, според новите схващания, според великия Божествен за кон, който работи в света. За някои светът е загадка, а за други той е въпрос на разрешение. За някои светът е мъчение, а за други той е светлина. Светът включва различни условия, при които всеки човек се намира. Заклученията, изводите на този или онзи човек за света, че той е добър, или лош, са субективни. „Отчасти знаем, отчасти мъдруваме“, казва Павел.

Някой казва: тежък е животът ми! Аз подразбирам, че неговият живот е тежък, но не и животът на другите хора, нито животът на ангелите. Животът на ангелите е щастлив, смислен. Когато някой каже, че животът е бreme, или че животът е борба, неговият живот е

бреме, неговият живот е борба. Никой не може да говори за трудностите на целокупния живот. Когато някой каже, че животът е щастлив, това подразбира неговия живот, но не и живота на другите хора и същества. Това, което в даден случай е вярно за одного, не е вярно за всички. Ако някой човек се намира при същите условия, при които се намирам и аз, и двамата ще имаме една и съща опитност. И тогава, ако аз съм нещастен, и той ще бъде нещастен; ако аз съм щастлив, и той ще бъде щастлив. Като казвам, че и двамата ще имаме същата опитност, не подразбирам абсолютно идентична, но приблизително еднаква. Нещата постоянно се менят по време и пространство. Двама души могат да имат една и съща опитност, но все пак ще има някакви малки различия в опитността на двамата. Роден от Бога! Размишлявайте всички върху тази мисъл. Помислете малко и върху двата малки разказа. Те изясняват някои положения от вашия живот. Казва се в Писанието: „Бог е Любов! Любовта ражда живота.“ Значи, същевременно Бог е животът, в който се пишат хубавите неща, но идват вълните на морския бряг и заличават написаното. Вълните, това е бурният живот, който заличава всичко. Ако вие, като граф Карнаци, нямате обичай да пишете, светът, бурното море у вас ще заличи всичко. Вие трябва да намерите в себе си този Севадин, който пише всеки ден по нещо ново на морския бряг и после го преписва в чиста тетрадка. Този Севадин се намира във всеки човек. Севадин не е богат, не е силен, не е знатен човек за света, но той разбира живота и за всеки даден случай може да ви помогне.

Казвам: условията, при които живеете, ще определят вашия характер. Всеки човек, който не иска да се състезава с мъчнотиите в живота; който не иска да разрешава проблема на греха, на злобата, на омразата, на съмнението в себе си, той е първокласен охлюв, с два рога. Животът на такъв човек е въздухообразен. Онзи човек, който не

иска да страда, той е в положението на охлюв. Станеш ли като охлюва, никакво страдание няма да имаш. Искаш ли човек да станеш, ще напуснеш своя охлювообразен живот. Човешкият живот е придружен, ако не с най-великите задачи, поне с по-високи задачи от тия на охлюва. Вие казвате: чудно нещо! Едно време живеех чист и свят живот, всички мъчнотии в живота си разрешавах лесно. Какво стана сега с мене, че не мога вече лесно да решавам задачите си, не мога да живия такъв чист живот? Казвам: едно време, като охлюв, ти разрешаваше лесно задачите си, но сега си човек. И като човек твоите задачи сега са по-трудни, от тебе изискват повече. Какво лошо има в това, че мъчно решаваеш задачите си? Радвай се, ти сега си човек! Някой пита: какво да правя тогава? – Ще се мъчиш, ще страдаш и ще се радваш, ще разрешаваеш задачите си. – Ако не мога? – Охлюв ще станеш. Като охлюв няма да имаш големи страдания и щастлив ще бъдеш. Понякога може да те турят в тенджерата, да те сварят. И тогава ще минеш от едно състояние в друго.

И тъй, всеки сам ще избере положението, в което трябва да работи и да решава задачите си. Такъв е Божественият свят – свят на свобода. Всеки сам постъпва в училището. Когато детето отива на училище да учи, учителят ли го заставя да направи това? – Не, то само отива. В детето има силно желание да учи, ученик да бъде. По същия начин и вие сами сте постъпили в училището да учите. Щом е така, ще изучавате предметите, които са турени в програмата на училището. Някой казва: за що влязох в училището? – Да учиш!

— Ама не мога да уча. – Тогава ще излезеш от училището. – Но искам да уча!

— Щом искаш да учиш, ще разрешаваеш всички задачи, ще приемеш всички страдания и радости, които ще те следват в живота. Приемете ли тия нища, няма да се оплаквате, че Господ е

несправедлив към вас, че учителите не ви разбират и ценят правилно, че хората не ви обичат, че вашият живот е малко по-другояче поставен от този на другите и т.н. Това са второстепенни въпроси. Трябва да знаете, че към способния ученик всички учители се отнасят благосклонно. Той разрешава всички задачи, които му се дават, колкото трудни и да са те.

Казвам: когато хората съзнаят, че положението, в което се намират, е доброволно поето от тях, те ще избегнат голяма част от нещастията и страданията, в които сега изпадат. Някой човек страда, като гледа себе си нещастен и прост, а друг живее чист и свят живот и минава за учен. Преди всичко, всеки сам е причина за своето положение. Питам: коя е нормата ви, чрез която определяте светостта на човека? Коя е вашата норма, чрез която определяте учеността на човека? Коя е вашата норма, чрез която определяте, че някой човек е добър? – Ама така мисля. – Това не е наука. В природата има една положителна, установена мярка, с която се определя, кой човек е лош и кой – добър, кой човек е прост, кой – учен и т.н. Не може да се разчита на онзи човек, който няма мярката на природата, с която да различава злото от доброто, грозното от красивото.

Днес много от съвременните хора си служат с несъвършен език. Говори се за неща, които нямат начало. Не може да се определи дължината на река, която още не е започнала да тече. Не може да се определи смисъла на живота, ако той още не е проявен. Не може да се определят качествата на семето, което още не е посято в земята.

Мнозина питат: как ще познаем новото учение? – По делата на хората. Христос казва: „По делата ви ще познаят, че сте мои ученици“. Посели ли сте новото учение в сърцето или в ума си? Някои казват: чели сме нещо по новото учение. – Това още нищо не значи. Ако видите един малък портрет на царската дъщеря, това означава ли, че

сте видели действителния ѝ образ? Можете ли да определите характера ѝ по нейния малък портрет? – За да определите точно характера трябва да имате най малко 400,000 портрета от нея, вадени от деня на раждането ѝ до последния час. Днес има физиогномисти, които, щом погледнат лицето на някой човек, могат да говорят какъв е той. За такива случаи турците казват: „И да видиш, не вярвай!“ Факт е, обаче, че лицето на човека е огледало на душата. Казват за някого този човек е честен, способен, добър. Питам: докъде се простира неговата честност? Един виден инженер преди няколко години ме запита: „Господине, кажи ми някоя черта от моя характер.“ Аз му казах: „Ти си честен човек, но твоята честност може да издържи до един милион лева. От един милион нагоре не може да отиде. С един милион лева могат да те подкупят. Със 100,000 лева, със 200,000 лева, със 500,000 лева не могат да те подкупят, но дойде ли до един милион, ти отстъпваш.“ – „Прав си. С един милион лева могат да ме подкупят: ще замина за странство, там да живея.“ Казвам: да познаваш хората по този начин, това е наука. Всеки трябва да знае, докъде се простират неговите добродетели и колко може да издържа.

Някой казва: аз съм търпелив човек. – Колко си търпелив? Като ти ударят една-две пръчки, издържаш, но ударят ли ти 25 пръчки, викаш вече: ох, убиха ме! – Това не е търпение. Като ти ударят 25 тояги, всичкото ти търпение се изчерпва. Аз наричам търпелив човек онзи философ, при когото дошло едно малко дете и започнало да го удря с пръчка по главата. Той разрешавал един много важен философски въпрос и тъй дълбоко бил концентриран в мисълта си, че не усетил нито един от ударите на това дете. По едно време вдигнал главата си нагоре и вижда, че детето седи с пръчка в ръка и го запитва:

– Детенце, какво правиш тук?

- Ти нищо ли не усети?
- Не.
- Чудно нещо! Аз те удрах досега с тази пръчка по главата.
- Не съм усетил нищо.
- Не брой ли, колко пъти те ударих?
- Не. Колко пъти ме удари?
- 1000 пъти.

Казвам: това наричам аз търпение. Нетърпеливият човек, когато разрешава някоя важна задача, още от първия удар на това дете ще каже: „Слушай, ти нямаш ли друга работа, ами се занимаваш с мене? Хайде, иди при баща си и майка си! Не знаеш ли, че аз се занимавам с решението на един много важен въпрос? Ако те ударя един път, ще се търколиш на земята.“ Питам: какво може да се направи на Земята при такива разбирания за живота? Който върши човешки работи, това е лесно, то всякога може да стане, но що се отнася до Божественото, друг е въпросът. Там се изискват нови разбирания, нови хора.

Сега аз не говоря за човешкия живот – за него всички хора са майстори. Аз говоря за Божествения живот, за Божественото у нас. Когато Божественото начало живее у хората, те няма да се запитват, дали са родени, или не, но веднага ще се разберат. Двама души, родени от Бога, могат да говорят помежду си за Божествения живот и ще се разбират. Двама души, които не са родени от Бога, могат да си говорят за човешкия живот и ще се разбират. Обаче един човек, роден от Бога, и друг, който не е роден от Бога, не могат да се разбират.

Ще ви приведа един пример за обяснение на мисълта си. Едно младо момче среща на пътя си старец възседнал едно магаре и му казва:

- Дядо, хайде да си поговорим за онова, което не може да бъде!

– А, синко, аз съм философ човек, с опитност в живота, всичко може да бъде.

– Не, дядо, има неща, които не могат да бъдат.

Старецът отговаря:

– Не е така, дядовото, всичко може да бъде.

– Добре, тогава, слез от магарето, за да се кача аз!

– А, това не може да бъде! Както виждате, дядото веднага опровергава своята философия. При втори случай дядото среща момчето на пътя си, възседнало едно магаре и му казва:

– Синко, хайде да си поговорим за онова, което може да бъде.

– Да си поговорим, дядо!

– Слез от магарето, за да се кача аз на него!

– Може, дядо. Момчето веднага слиза от магарето, и дядото се качва на него.

Питам: защо дядото не можа да слезе от магарето, а момчето слезе? Всичкият спор в живота седи в това, че ние не слизаем от магарето. Някой казва: аз не слизам от магарето – Прав си, но зависи, де си отишъл с това магаре. Ако отиваш на гости при своя приятел, няма ли да слезеш от магарето? – Ще слезеш, защото е непочтително да влезеш с магарето в дома на своя приятел. Магарето ще отиде на едно място, а ти – на друго. Ако искаш да се отдаде на магарето ти същата чест, каквато и на тебе, ти ще обидиш своя приятел. Ако отиваме в Божествения свят с нашето магаре и желаем и на него да се отдаде същата почест, каквато на нас, ние сме на крив път. Когато хората не сполучват в живота си, когато страдат, причината за това е, че те искат да наложат своите възгледи на Бога, както и на другите хора. Обаче, всеки, който иска да поучи другите хора, трябва да е направил опита на Севадин, да пише велики мисли на морския бряг и да може да заинтересува Карнаци с тях. Чудак е бил Севадин, но

успял да заинтересува Карнаци, който казва: „Велик човек е този, който пише тия изречения на морския бряг. Щом той пише на морския бряг, дето вълните всичко заличават, значи Господ го е пратил. В такъв случай аз мога да приложам тия изречения в живота си“.

И тъй, младите ученици да пишат, а старите – да прилагат. Наблюдавайте новороденото дете. Нали то учи майка си? Тази майка, която като мома била малко мързеливичка, това не могла да направи, онова не могла да направи, рано не могла да става, като дойде първото ѝ дете, става вече виден професор, лекции чете. Детето, като млад ученик, изправя се пред нея почтително и казва: „Добър ден, господин професоре!“ – и майката започва своите лекции. Като преподаде лекцията си, тя излиза навън и казва: „Ти ще учиш тук уроци си, аз скоро ще се върна.“ Този млад професор има вече и търпение, може да изтърпява своя пръв ученик. Той пише, драска всеки ден, а тя търпеливо чака, надява се, че ще дойде ден, когато този млад ученик ще стане виден, знаменит човек и някои от нейните идеи ще се реализират чрез него. Ако майката знаеше, че от това дете нищо няма да излезе, тя не би се интересувала от него. Следователно, и учителят, който преподава на своите ученици, работи по същия закон – по закона на Любовта. И Бог, Който създаде света, работи по закона на Любовта. И майката, и учителят, и Бог работят с една и съща определена цел. Разликата е в степента на проявленията.

Някои от младите ученици казват: какво да правим при тия мъчни условия на живота, като виждаме, как хората се разколебават в своите убеждения? Казвам: тия хора никога не са имали убеждения.

– Защо са охладнели в любовта си? – Те не са имали силна любов. Истинската, правилната любов никога не охлажда. – Ама те мислят криво. – Право никога не са мислили. – Лоши хора са станали.

– Добри никога не са били. И обратното положение ще срещнете. Ще ви кажат за някого: този човек е добър. – Лош никога не е бил.

– Ама той е истинолюбив. – Този човек никога не е лъгал. – Той е много справедлив. – Неправда той не познава. Резки и положителни трябва да бъдете! Казвате: ние можем да грешим – можем и да не грешим. Ако в даден случай някой човек прави добро, той не може да греша. Доброто изключва всякаква погрешка, всякакво зло. Щом вашият ум е зает с каква и да е добра мисъл, злото не може да се вмъкне в него. Следователно, в даден момент, всеки човек може да направи някакво зло или някакво добро – зависи от неговите мисли, чувства и настроения през това време. Както мисли, както чувства и както действа, такива ще бъдат и резултатите. Каквито са причините, такива ще бъдат и действията. Каквито са схващанията, такива ще бъдат и заключенията. Прави схващания, прави заключения!

Младите ученици са дошли до едно крайно заключение и казват: какво трябва да правим по нататък? Казвам: най-първо трябва да се родите. Това ще приемете като аксиома. Обаче, раждането не е еднократен, а многократен процес: постоянно ще се раждаме и възраждаме. Тази теория, която наричат „закон за прераждане“, подразбира същото раждане, за което се говори в Евангелието. Раждане, прераждане, вселяване е едно и също нещо. Когато човек се преражда, той не разбира дълбокия смисъл на живота, но когато се ражда, той разбира своето Божествено произхождение. Само роденият от Бога разбира дълбокия смисъл на живота. И тогава, приятно е да бъде човек роден. Приятно е човек и да умре. Приятно е да страда, приятно е и да се радва. За кого е приятно това? – Само за родения от Бога. За добрия човек е еднакво приятно и когато му се дава, и когато му се взима нещо. Някои казват, че по-приятно е да се дава на човека, отколкото да му се взима. Така е за човека, който живее с

обикновените изисквания и разбирания на живота. За съвършения, за Божествения човек процесите и на взимането, и на даването са еднакви. При това, важно е какво се дава и какво се взима. Еднакво приятно ли ще бъде ако някой ви дава своите дългове, своите престъпления, или ако ви дава скъпоценни камъни, или своето голямо наследство? – Не е еднакво приятно, разбира се. За съвършения човек, обаче, и мъчнотията, и благо, което му се дава, са от еднаква цена и важност, защото в тях той вижда сериозни задачи за разрешение.

Роден от Бога! – Това е първият контакт, чрез който човек може да влезе в съгласие с Първичната Причина, от която е излязъл. Така той ще обнови живота на своята душа. Каквото е началото, такъв ще бъде и краят. В човешкия живот началото е чисто, а краят постепенно става по-мътен и по-мътен. В Божествения живот и началото, и краят са чисти. В същност, водата на края става по-чиста, отколкото е била в началото. Животът в края има по-голям израз.

Сега ще ви дам още един пример, с който ще си изясните някои от противоречията, които срещате в живота си. Например, често вие казвате, че водата тече между два бряга. Това твърдение е наполовина вярно. Защо? – Водата може да тече и без брегове. Ако под думата „брегове“ вие разбирате твърда, суха почва, питам: как можете да си обясните образуването на топлото течение Голфштром в Атлантическия океан, което заема пространство около 150 км.? Как може да се образува това топло течение всред водата, без да има брегове от твърда почва? Следователно, по-слабото движение на водата в морето или в океана може да образува брегове на по силно течение. Значи, слабото течение образува бреговете на силното течение. Тъй щото, оттук извличаме следния закон: силните хора са реки, които текат, а слабите хора са брегове, между които тия реки

текат. В това отношение човек може да бъде или бряг, или река – няма друго положение. Ако си силен, река ще бъдеш и ще се движиш в морето; ако си слаб, бряг ще бъдеш, и много бавно ще се движиш в морето.

Казвам: човек може да заема две положения в живота. Когато животът ти се проявява и бързо тече, река ще бъдеш; когато животът ти бавно тече, бряг ще бъдеш, от който постоянно ще се отнемат частици и ще се отнасят в морето. Ако питате, защо еди-коя си река постоянно завлича своите брегове, ние отговаряме: тази река завлича бреговете си, защото е силна в своето движение, живот има в нея. Кажат ли за някого, че този човек завлича всичко, това показва, че той се движи силно, бързо. Ако се противопоставят на живота, който движи света, той всичко ще завлече. Страданията в света произтичат от факта, че тялото, сърцето или умът на човека са нечисти. И тогава, Божествените сили, като влязат в човека, срещат известно съпротивление; но понеже те се движат бързо, завличат всички тия препятствия, вследствие на което се явяват страданията. Ако човек е чист, ако неговото тяло, сърце и ум са чисти, свободни от всякакви нечистотии, върху него могат да падат хиляди електрически искри, без да го умъртвят. Електричеството ще мине и замине през него, без да му направи някаква пакост. Ако вашето тяло, сърце и ум са чисти, страданието, както и електричеството ще мине покрай вас без да ви докосне. Когато в Писанието се казва, че трябва да бъдем чисти, това е по отношение изявленията на живота. Чистотата не е само физиологическа нужда на организма, но тя е и необходимост за истинското проявление на живота. Ако искаш да бъдеш здрав, тялото ти трябва да бъде чисто; ако искаш да бъдеш щастлив, сърцето ти трябва да бъде чисто; ако искаш да бъдеш поет, да имаш светли идеи, умът ти трябва да бъде чист. Някои казват, че едни хора са надарени

богато от Бога, а други са по-малко надарени. – Първоначално всички хора са били еднакво надарени, но всички не са обработвали еднакво дарбите си.

Сега казвам на младите ученици: понеже всички вие сте призвани да се учите, правете съзнателни усилия – от вас зависи всичко. Започнете с най-малкото добро, което досега не сте направили. Всеки, който започва с най-голямото добро, се заема с много трудна задача.

Писанието казва: „Роденият от Бога грях не прави“. Роденият от Бога започва с Любовта. Както Бог преподава на хората Любовта, така и майката я преподава, на своите деца, така и учителят – на своите ученици. Христос, който беше роден от Бога, казваше: „Както ме Отец ми възлюби, така и аз ви възлюбих. Пребъдете в моята Любов, както и аз пребъдвам в Любовта на Отца си“. Само роденият от Бога може да пребъдва в Любовта. Добре е всяка сутрин, като ставате, да се запитвате, не само веднъж, но много пъти през деня, родени ли сте от Бога, или ще се раждате и прераждате.

Някои казват: дотегна ми вече да се раждам и прераждам. Казвам: тия хора още не са започнали процеса на истинското раждане. Щастлив е моментът, когато човек почувства онзи велик акт на своето раждане от Бога. В този момент Бог усилено работи върху човешката душа. Може ли някой да се оплаква при това положение? Нима камъкът, който скулпторът вае със своя чук, трябва да се оплаква, да казва, че му е дотегнало това положение? Щом този скулптор работи върху камъка, той все ще изкара нещо от него. Обаче, ако камъкът е оставен вълн, на произвола на природата, тя ще го разсипе на малки парченца, на пясък ще го направи. Когато Бог работи върху вас, Той все ще извае нещо; когато хората и механическата природа работят върху вас, на пясък ще станете. Сега

ще ви запитам: Бог ли трябва да работи върху вас, или хората? Ако хората работят върху вас, на пътек ще станете; ако кажете „да бъде волята Божия“, от вас, макар и камък, хубава статуя ще се извае. Вие трябва да разглеждате нещата в техния оптимистичен смисъл. За Бога всичко е възможно. Тогава, и за човека на правата мисъл всичко е възможно. В този смисъл Христос казва: „Ако думите ми не пребъдват във вас, нямате живот в себе си“. То значи: ако Любовта, Мъдростта и Истината не пребъдват във вас, и вие не пребъдвате в мене, нямате живот в себе си. По-нататък Христос казва: „Ако Словото ми пребъдва във вас и вие в мене, Аз и Отец ми ще дойдем и жилище във вас ще направим.“ Това са дълбоки философски въпроси, които за бъдеще ще разрешават и младите, и старите ученици.

Прочетете шеста глава от Евангелието на Йоан, за да придобиете по-широки разбирания за живота. Всеки, който е роден от Бога, да започне да пише велики мисли върху морския бряг. Красиво е да срещне човек някой млад ученик идеалист, с велики мисли и с широки разбирания! Жалко е да срещнете някой млад ученик, който едва що влиза в училището, започва да мисли, как да се препитава, каква работа да започне, като свърши училището. Не мислете каква работа ще започнете и какво ще ядете. Този въпрос е разрешен. Христос казва: „Погледнете криновете на полето, нито сеят, ни орат.“ Ако вие сте родени от Бога, този въпрос за вас е разрешен; и ако не сте родени от Бога, въпросът е пак разрешен. Всяко дете, което е родено, има кой да се грижи за него – майка му се грижи. На основание на този Божествен закон, човек трябва да размишлява върху нещата.

Някои казват: изгубихме вече смисъла на живота, не знаем, какво ще става по-нататък. Остаряхме вече и не постигнахме своите идеали. Как ще ги постигнете? По този път, по който сега вървите, и

хиляди години да живеете, пак няма да постигнете своите идеали. Като дойдат съмненията в живота, те така го обезсмислят, както морските вълни заличават всичко, което вие пишете на морския бряг. Какво можете да постигнете с такова писане? Ако приложите в живота си всичко това, което е изписано на морския бряг, животът ви ще се разреши другояче. Много от съвременните хора очакват щастието да дойде отвън. Щастието е въпрос на дълбоко разбиране на живота.

Аз говоря на младите ученици. Те често казват: идеализъм, идеализъм, но като дойде грубият живот, той изисква друго нещо. Кой е грубият живот? – Неразбратият живот. Ние не можем да изпълним всичко, което се говори. – Майсторът-шивач, който разбира своя занаят, лесно крои, лесно шие. Онзи майстор, който не разбира добре от занаята си, мъчно крои, мъчно шие. Поетът, който добре разбира своето изкуство, лесно пише стихове. Онзи поет, който не разбира своето изкуство, той само пише и задрасква. Поетът, комуто се удава стихотворството, е придобил с усилие това изкуство. Той като пише се пренася в света на поезията и така твори.

Роден от Бога! Младите трябва да поставят тая мисъл като мото на своя живот. С него трябва да започне философията на вашия живот. Казвате: какъв е смисълът, каква е задачата на родения от Бога? Онзи, който е роден от Бога, намира смисъл в живота и лесно решава задачите си. И той има мъчности, но ги решава без големи затруднения. Ако мислите, че можете да прекарате живота си без мъчности и страдания, без да ви засегне нещо, вие сте на крив път. Такъв живот съществува в приказките от 1001 нощ. Питам: как са били посрещнати на Земята най-видните учени, велики хора и философи? Как са посрещнали Христа и апостолите на своето време? Цели три години от своя живот Христос беше подлаган на големи

изпитания и поругания, а от 2000 години насам Го посрещат с феникови вейки. Днес всеки говори за Него, всеки цитира Неговите думи. Какви ли не паметници, какви ли не храмове се правят в Негово име? Всички се обличат за Христа. Кой не мечтае да бъде посетен от Христа, да изпрати Духа си върху него? Питам: по кой начин дойде Христос? Казвате: Христос е роден от Бога.

Роден от Бога! – Това е философия, от която, ще се спънете, ако не я разбирате. Христос казва на учениците си: „Както аз не съм от този свят, така и вие не сте от този свят.“ Действително, роденият от Бога не е от този свят. Ако вие искате едновременно да бъдете граждани и на този, и на онзи свят, няма да успеете. Вие ще бъдете граждани на земята, а ще работите за онзи свят, та като отидете там, веднага да станете граждани на Царството Божие горе на небето. В същност, Царството Божие е и долу на земята, и горе на небето – зависи, как живее човек. Турете тази мисъл в ума си. Тя съществува отдавна, но сега ви давам правилото, как да разрешавате правилно мъчнотиите, които срещате в живота си. Каквито задачи и да се дават, ако нямате в ума си основната мисъл – да бъдете родени от Бога – вие не ще можете да разрешите правилно задачите на своя живот. Сиромашията е изключена за родения от Бога. Роденият от Бога грях не прави. Като не прави грях, той не може да умре. Значи, животът е с него. Роденият от Бога не може да бъде нещастен, понеже щастието е с него. Роденият от Бога не познава оскъдност и лишения, понеже е богат. Богатството на човека седи в опитностите на неговата душа. За да бъде богат, човек трябва да се ползва от опитностите на миналото. Опитностите на миналите векове трябва да бъдат и ваша опитност.

Като говоря за миналото, мнозина запитват, дали са съществували в миналото. – Ако си роден, съществувал си; ако не си роден, не си съществувал. Само роденият човек може да разрешава

въпроса за раждането. Със светлината, която има, той прониква навсякъде. На онзи, който не е роден от Бога, ще отговорим, както един американски френолог отговорил на един голям богаташ. Този богаташ отива при американския френолог и му казва: „Господине, ако ми кажете нещо от характера, добре ще ви заплатя.“ Френологът започва да пипа главата му, дано прочете нещо, да каже на богаташа някои негови характерни черти. След дълго изследване, той му казва: „Господине, нито парите ви искам, нищо не искам. Така ситно е писано върху главата ви, че нищо не мога да прочета.“ Има много хора, на главата на които е писано толкова ситно, че нищо не може да се чете. Какво означава това? Питам: каква глава искате да имате – глава, по която може да се чете, или такава, по която нищо не може да се чете? Някой казва: аз не искам хората да четат по главата ми, да ме познаят, какъв съм. Казвам: преимущество е да може да се чете една книга! Ако хората не могат да четат по моята глава, защо ми е тя? Ако и аз не мога да чета по своята глава, защо ми е тя? Всеки трябва да знае да чете по своята глава, както и по главата на другите. Казвате: ами ако хората узнаят характера ми? – Какво лошо има в това, че ще узнаят характера ви? – Може да открият някои лоши черти. – Какво лошо има в това? Така поне ще можете да изправите грешките си.

Казвам: когато човек чете по главата на някого, той трябва да е просветен човек, да разбира смисъла на нещата. Някои хора, които не разбират смисъла на нещата, казват: в Библията има лоши работи – Не, вие не разбирате дълбокия смисъл на това, което четете. Друг някой казва: хубави работи има в Библията. Това показва, че си започнал да разбираш смисъла на нещата. В този смисъл, всяка написана книга е отворена книга, която всички трябва да четат. Когато човек се натъкне на известни противоречия, не трябва да

казва, че Господ го е създал така, но трябва да търси смисъла на тия противоречия.

Роденият от Бога грях не прави. Роденият от Бога не мисли криво. Роденият от Бога зло не прави. Роденият от Бога ученик може да бъде, а който не е роден от Бога, никакъв ученик не може да бъде. В старите времена само княжеските, само царските синове отивали на училище. Днес, понеже има много царски синове, отворили са се много училища, дето царските синове се учат. Ако някой човек не е роден от Бога, за него цялата природа ще бъде една затворена книга, от която той не ще може да чете. За него тя ще бъде ситно написана книга. За родения от Бога природата ще бъде отворена книга, по която той ще чете и ще се учи. Във всеки лист на тази свещена книга той ще намира хиляди интересни задачи, които ще го радват. Ето защо, всеки трябва да се стреми към основното и дълбоко разбиране [на] смисъла на нещата. Някои хора мислят, че знаят много и не искат да учат. Един 90 годишен американец прочел Библията 90 пъти през живота си. Питам: какво е научил този човек от Библията? – Все е научил нещо. Ако ние четем и препрочитаме своя живот 90 пъти, ще научим ли нещо? – Ще научим нещо, разбира се. Какво може да се очаква от човека, който нито веднъж не е прочел своя живот? Някой казва: аз искам да ми се разправи нещо за свещената книга. – Първо ще я прочетеш, и после ще ти се разправя.

Съвременните хора питат: защо сме дошли на земята? Каква е задачата на живота? – Ние сме дошли на земята да четем живата, свещената книга на природата, която стои разтворена пред нас. Първо трябва да се прочете до край, а след това ще се започне нейното основно проучване. Така разбираме ние смисъла на живота, затова няма да се спираме върху дребнавостите, кой как живее, кой какво върши и т.н. За човека, който е роден от Бога, животът е красив във

всички свои черти и проявления. Всички постъпки на добрия човек са красиви. Ако отрежете една малка част от някоя картина, или отчупите една малка част от някоя статуя, можете ли от тази малка част да съдите за красотата на цялата картина или статуя? – Не може. По същия начин и ние някога анализираме една малка част от някой човек и се произнасяме, а с това се изгубва красотата на цялото. Красотата седи в целокупността на нещата. Гениален трябва да бъде човек, за да постави на своето място една малка част, отчупена от някоя статуя. Понякога аз употребявам цяла година, за да поставя на своето[неговото] място някой малък камък, намерен някъде из Витоша. Поставя ли го на своето[неговото] място, започвам вече да чета. Някой казва: аз не мога да употребя толкова време, за да търся мястото на това малко камъче. Време нямам за това. – Ще намериш време. Ами, ако това камъче те е спънало в живота ти, не е ли интересно да знаеш, кои са причините за това спъване? По същия начин и вие не трябва да отделяте своите постъпки от целия ви живот. Всяка ваша погрешка има свой произход. Тя е част от цялото, и вие трябва да я поставите на своето[нейното] място. Поставите ли я на мястото ѝ, вие ще извадите поука от нея и ще разберете смисъла, който тя крие. Всеки уд, взет в съотношение с цялото, е красив и смислен. Отделно разгледан, той няма вече никаква красота, никакъв смисъл.

Допуснете, че аз нахранвам един човек, като му занасям най-хубавата храна. Този човек преяжда и се разстройва. Питам: кой от двамата е виновен за това нещастие: аз, който занесох яденето ли съм виновен, или той, който нямаше мярка в яденето и преяде? И аз имам известна вина, и той има известна вина. У мене имаше желание да изяде всичкото ядене, защото беше хубаво. И у него имаше желание да изяде всичко, понеже му се харесваше. Обаче, този човек беше

болен. Аз знаех, че той е болен и трябваше да го предупредя да не изяжда всичко, за да не се повреди повече. Пък и той, като знае, че е болен, трябваше да изяде най много десетина лъжици, да не се пресилва, а останалото да задържи за втори път. Правилното разрешение на въпроса седи в следното: аз трябва да оставя човека свободен да постъпва, както намира за добре. А той, от своя страна трябва да знае своето положение и да се въздържа. Речете ли да морализирате човека, вие ще мязате на онази жена, която имала обичай да бодее мъжа си с игла, понеже той обичал да яде много и не могъл да се въздържа. Като отивали заедно на гости, тя носела със себе си игла, та като се увличал мъжа ѝ в яденето, бодвала го от време на време с иглата. Като се връщали дома си, той ѝ казвал: „Много ти благодаря за подсецането, но не трябваше да забиваш иглата така дълбоко. Достатъчно беше само да допреш иглата, аз щях да се сетя, какво искаш да ми кажеш.“ Сега и на вас казвам: носете иглите си, но не ги забивайте тъй дълбоко. Хората лесно разбират, какво искате да им кажете. Достатъчно е да кажеш на мъжа си следните думи: „Мъжо, знаеш ли де е иглата ми? Искам да шия.“ Символично ще си говорите. Мъжът ви ще разбере, че не трябва да преяжда.

Един православен свещеник ми разправяше следната своя опитност: „Един ден ми сложиха на обед хубаво опечено прасенце. Понеже ми се вкуси [услуди], аз не се задоволих с малко, но изядох цял кебап. След това, обаче, лежах на легло цели две седмици. И дълго време помних този кебап.“ Казвам малко яжте, но добре яжте! Този закон се отнася до много случаи из живота. Казва се: малко разбирайте, но добре разбирайте; малко четете, но добре четете! Не разрешавайте всички задачи изведнъж. Казвате: ние трябва да знаем всичко, което става на небето и под небето. Какво става на небето? Това са велики задачи, достъпни само за Бога. Само Бог знае

дълбокия смисъл на живота. Нашата задача е да се радваме на живота, да използваме добре благата, които Бог ни е дал. Ние трябва да се радваме, като гледаме, как Бог разрешава задачите. За всеки ден Бог има определена задача, която трябва да изпълни. Христос казва: „Отец ми работи непрестанно. И както Той работи, така и аз работя.“ Така и всички ние трябва разумно да работим и правилно да разбираме живота.

Сега, аз вярвам, че родените от Бога ще започнат да работят. Работят ли за Бога, животът им ще се оформи, ще стане по-красив. Умовете им ще станат по-светли, а сърцата – по-чисти. Само така те ще получат благоволението на Онзи, Който ги е родил. Няма по-голяма радост за майката от тази, да вижда, че детето ѝ се развива правилно! Няма по-голяма радост за Бога от тази, да вижда, че родените от Него деца вървят по Неговите пътища и славят името Му! Няма по-хубаво нещо от това, когато ние вършим волята Божия на Земята! Не е въпросът за грандиозни работи. Малки работи се изискват от нас! Малко добро е, ако аз мога да отворя кепенците на своите прозорци. Ако мога да отворя кепенците на прозорците си, всичко ще мога да направя. Ако мога да изпея гамата, както трябва, ще мога да изпълня и композициите на Бетовен. Това показва, че съм велик музикант. Тази гама влиза и в произведенията на Бетовен. Не мога ли да изпея гамата, както трябва, нищо не мога да направя. Вие трябва да започвате с елементарни работи. Ако мога да напиша числата от 1 до 10, както трябва, с най-голямо разбиране, аз съм велик математик. Разбирам ли смисъла на тия числа, ще мога да решавам всички задачи в математиката. Това е само въпрос на времето. Не може ли човек да напише, както трябва, числата от 1 до 10, от него нищо не може да стане.

„Роденият от Бога грях не прави.“ Двата примера, които ви дадох, за Карнаци и за Севадин, както и за ангела и царската дъщеря, постоянно ще държите в ума си, като елементи, необходими за разрешаване задачата на вашия живот. Който не държи в ума си мисълта, че роденият от Бога грях не прави, от него нищо не може да излезе. Който не държи в ума си образите на Карнаци, Севадин, ангела и царската дъщеря, от него нищо не може да излезе. Векът, в който живеете, изисква герои. Сегашният живот не иска слабохарактерни хора; той не иска листа, откъснати от дърветата, които вятърът навсякъде може да отнася. Сегашният живот иска хора с определени убеждения и разбирания за Божествената Истина; той иска хора, които могат разумно да носят страданията. Който носи страданията разумно, като го бият, не страда. Изкуство е като богат да носиш сиромашията, като учен да носиш невежеството, като праведен да носиш неправдата. Да си неправоделен [праводелен] и да носиш неправдата, това е тежък товар.

„Роденият от Бога грях не прави“. Сега, аз ще поздравя по официалния ред младите с тяхната среща. Аз считам млади ученици само тия, които са родени от Бога. Ако сте родени от Бога, вие сте ученици, и тогава ще имате разумна среща. Поставете този въпрос идейно в ума си. Сега се изискват разумни събирания! Неразумните хора се трупат, а разумните се събират. Ако сте родени от Бога, ако сте ученици, тогава целият невидим свят – Бог, ангелите, светиите, праведните и добрите хора ще вземат участие във вашата работа. Тогава ще се проникнете от хубави и възвишени мисли и идеи. Който върви по стария път, нищо не може да изкара, и в края на краищата казва: „Празна Мара тъпан била“. – Не трябва да се бие тъпана напразно. Кога бият тъпана? – Когато се удари тъпанът, всички

войници тръгват на поход. Тъпанът за войниците е важен, надалеч се чува гласът му.

Сега вие ще се натъкнете на едно противоречие с досегашните си разбирания. Ще кажете: какво мислихме, а какво излезе! Не разрешавайте сами мъчните въпроси. Ще ви дам обяснение в общ смисъл на следното правило: „Не късай най-тънкия конец! Не късай и най-дебелото въже!“ Най-тънкият конец представлява обикновения живот на човека. Каквото и да ви се случи в живота, не късайте този конец! Най-дебелото въже представлява идейния живот на човека. Християнството е това дебело въже, което минава през твоя двор. Тури дрехите си на него, но не го късай! Късате ли тънкия конец и дебелото въже, ще изгубите времето си. Сега се образува третият конец, от средна величина. Дайте място и на този конец в себе си! Вие сами трябва да намерите вътрешния смисъл на третия конец. Не късайте тия три конци, т.е. не разваляйте условията за тяхното развитие. Най-тънкият конец и най-дебелото въже ще бъдат в услуга на новия конец, който сега се създава. По него ще разбирате дълбокия смисъл на живота. Той е коментарът на всички прояви в живота. Досега най-тънкият конец и най-дебелото въже са били без коментар. Третият конец, който сега се проектира, е новата светлина, която иде в света, за да обясни всички противоречия и страдания, които смущават човечеството. Тази светлина ще ви обясни, че всичко, което вие сте считали за зло, за лошо в света, е добро, смисъла на което не сте разбирали. Разберете ли това нещо, вие ще се зарадвате и щастливи ще бъдете.

И тъй, третият конец е Божественото благовестие, което сега слиза на земята. То слиза периодически. На човешки език преведено, то представлява Духа Божий, Който отива при царската дъщеря да ѝ каже, че Бог продължава живота ѝ с още 20 години. Обаче, какъв

смисъл ще има вашият живот, ако вие се влюбите в този ангел, когото Бог изпраца до вас? Това е ваша лична погрешка, която вие сами трябва да разрешите. Този ангел, Духът Божий, ще слезе до всеки един, който е роден от Бога. Когато Христос се роди, не само един, но много ангели слязоха от небето да известят, че Христос се роди.

Желая на всинца ви тази опитност – да слезе при вас поне един ангел. Може да дойдат двама, трима, четирима, петима, дори и цяла дружина ангели при вас, но задръжте тази опитност за себе си. Когато дойдат ангелите, бъдете радостни. На вашето небе ще се яви една звезда, която ще означава, че сте се родили от Бога. Който се роди от Бога, звезда на небето ще се яви, и ангел ще слезе върху него.

Желая на всички да бъдете родени от Бога, с чисти сърца и умове, духовно добре облечени, за да бъдете приятни на Бога!

„Роденият от Бога грях не прави.“ Той на всичко се радва – във всичко намира смисъл. За него Бог прониква навсякъде и във всичко. Той не къса най-тънкия конец, не къса и най-дебелото въже и създава условия за новата светлина, която слиза от Бога.

Беседа, държана от Учителя на 8 юли, 1928 г., 5:00 ч. с.

9 ЮЛИ, ПОНЕДЕЛНИК, 5 ч. с. УЧИТЕЛЯ – БЕЗ ОКОВИ!

Деяния на Апостолите, гл.26

(1) И Агрипа рече Павлу: Имаш позволение да говориш сам за себе си. Тогаз Павел простре рака и начна да говори за оправданието си: (2) честит считам себе си, царю Агрипо, като имам пред тебе днес да се оправдая за всичко за което ме Юдеите обвиняват, (3) а най-вече понеже зная че си вежд във всичките обичаи и разисквания Юдейски; за това моля ти се да ме послушаи търпеливо. (4) Моя още от младостта ми живот, който преминах от начало между народа си в Ерусалим, всичките Юдеи го знаят. (5) Понеже ме знаят от начало, (ако би щели да засвидетелствуват,) че според най-точното учение на нашата вера живех Фарисей. (6) И сега предстоя на съд за надеждата на обещанието което е Бог обещал на отците ни, (7) в което обещание всичките дванадесет наши племена, които служат Богу ден и нощ непрестанно, надеят се да достигнат; за тази надежда, царю Агрипо, ме обвиняват Юдеите. (8) Що? мислите ли за неверване че Бог възкресява мъртвите? (9)Тъй и аз помислих в себе си че требваше да сторя много противности върх името на Исуса Назаря; (10)което и сторих в Ерусалим; и мнозина от светиите аз запрех в тъмници, като взех власт от първосвещениците; и на убиването им и аз дадох глас върх тех. (11) И във всичките съборища много пъти като ги мъчех принуждавах ги да хулят; и без мера като имах ярост против тех гонех ги даже и по външните градища. (12) А между това, когато отхождах в Дамаск с власт и поръчване от първосвещениците, (13) по пладне видех на пътя, царю, светлина от небето която надминаваше слънчевото сияние, която осия мене и тези които пътуваха с мене. (14)

И като паднахме всинца на земята, чух глас който ми говореше и казваше ми на Еврейски език: Савле, Савле, защо ме гониш? Жестоко ти е да риташ срещу остни. (15) И аз рекох: Кой си ти, Господи? А той рече: Аз съм Исус когото ти гониш. (16) Но стани и се изправи на нозете си; понеже за това ти се явих, да те назнача служител и свидетел на това що си видел и на това което ще ти открия, (17) като те изваждам от народа Юдейски и от езичниците в които сега те проваждам, (18) да им отвориш очите, да се обърнат от тъмното във виделото, и от властта на Сатана към Бога, и чрез верата в мене да вземат прощение на греховете си и наследство между осветените. (19) За това, царю Агрипо, не бех непокорен на небесното видение; (20) но проповедвах първом на Юдеите в Дамаск и в Ерусалим и във всичката земя Юдейска, и напokon на езичниците, да се покайват, и да се обръщат към Бога, и да правят дела достойни на покаянието: (21) За това, Юдеите като ме уловиха в храма туриха се да ме убият. (22) Но с помощта която получих от Бога стоя до този ден та свидетелствувам и пред малък и пред голем, без да говоря нищо друго освен това което са пророците и Моисей говорили че то имаше да бъде;

(23) сиреч, че Христос имаше да пострада, и че той пръв като възкръсне от мъртвите щеше да проповеда виделина на народа Юдейски и на езичниците. (24) И когато той така отговаряше, Фест с голем глас рече: Полудел си Павле: много учение те докарва в лудост. (25) А той рече: Не съм полудел, честити Фесте, но изговарям думи от истина и от здрав ум; (26) защото знае за това царът, комуто и с дързновение говоря; понеже не вервам да има нещо от това да не знае той; защото то не е станало в некой ъгъл. (27) Верваш ли, царю Агрипо, пророците? зная че ги верваш. (28) И Агрипа рече на Павла: Без малко ме убеждаваш да стана Християнин. (29) А Павел рече: Молил се бих Богу щото не токо без малко но на пълно, и не само ти но и всички

които ме днес слушат да станах таквизи какъвто съм и аз, освен тези окови. (30) И това като рече той, стана царът и управителът и Верникия и седещите с тях. (31) И като отидоха на страна говореха помежду си и казваха: Този човек не прави нищо достойно за смърт или за окови. (32) И Агрипа рече Фесту: Този човек можеше да се пусне ако не беше се отнесъл за съдба пред Кесаря.

Когато се дават малки упътвания в някоя част или глава от Свещената книга, не мислете, че в тях се заключава цялата Истина, или че от тия упътвания ще дойде спасението на човечеството. Четенето на нещо аз уподобявам на това, когато някой ваш приятел ви даде един обяд или една малка закуска. Ще ви нахрани ли той с тази закуска или с този обяд? – Не, ще ви залъже само. То е равносилно на това, че ви дава един орех, или една ябълка, или лъжичка сладко. Умният човек ще бъде благодарен и на това, но онзи, който не разбира, ще каже: защо не ми дадоха да се наям, както трябва? Обаче, смисълът на живота не е в яденето.

Сега могат да се родят ред въпроси, трябва ли да се яде, или не трябва да се яде? – Яденето е условие, процес, който става в организма на човека. Много процеси се извършват в човешкия организъм, но яденето е един от необходимите процеси, без които човек не може да продължава живота си. Този процес изпъква като голям клон на някое дърво, и като дойдем до този клон, щем не щем, ще се облегнем на него. Това е тъй необходимо, както, когато влизате в някоя къща, непременно ще минете над и под прага на вратата. И царят, и простият човек, като дойдат до вратата, ще минат под горния ѝ праг. Казвате: да махнем този праг, който е над главите ни! – Ако махнете този праг, друг ще дойде на неговото място, и пак няма да бъдете свободни. По този начин, и във всяка прочетена глава все има няколко

зрънца, които трябва да сдъвчете и да асимилирате. Яденето има смисъл само тогава, когато храната, която ви се дава, за да подкрепи живота, може да се смели. Ако човек асимилира храната добре, ще може да извлече от нея сила, която ще му даде микроскопическа радост за деня.

В прочетената глава има важни въпроси, като този, какво значи да бъде човек роден от Бога. За да се разбере този въпрос в своята пълнота, трябва да се говори по него с години. Той съдържа в себе си Божията Любов, Мъдрост, Истина – всичко велико и красиво в живота се заключава в този въпрос.

„Що? Мислите ли за невярване, че Бог възкресява мъртвите?“ – 8 ст.

Питам: кой възкръсва? – Който се е родил от Бога. Онзи, който не се е родил от Бога, може ли да възкръсне? – Не може. Значи, всеки, който веднъж се е родил и умрял, може да се роди изново и да възкръсне.

Ако проследите съвременния живот в неговата пълнота, ще видите, че съществуват ред теоретически познания, които ще имат приложение и в бъдещето. Обаче, има ред познания, които са нужни само за настоящия ден. Има обикновени, работнически дрехи, с които се работи всеки ден; има и празнични, великденски дрехи, с които човек се облича само във велики, светли дни, или когато очаква някой свой добър приятел. И делничните дрехи са хубави, и празничните дрехи са хубави. Понякога делничните дрехи са по-хубави, защото с тях се извършва повече работа. Но за делничните дрехи никой не говори така, както за празничните. Обикновените дрехи, които носите, постепенно стават работнически; като започнете да носите празничните дрехи по-често, и те стават делнични, а после – работнически. Щом празничните ви дрехи станат делнични, вие

започвате да мислите вече за нови дрехи. Това, което виждаме да става вън с човека, става и вътре с него. Тъй че, всеки процес, всяко явление в живота, има свой външен и свой вътрешен израз.

Казвам: първият акт, когато човек дойде на земята, е да се роди. Де е бил човек, преди да се роди? – У Бога. Значи, Бог е първият, Който извадил човека вън от себе си и го направил жива душа. След това Бог започнал да работи върху тази душа: да я създава и пресъздава, да ѝ предава ред качества, да я надарява с ред дарби и способности. Така Бог работил и продължава да работи, епоха след епоха, вън и вътре в човека. Ето защо, вие трябва добре да разбирате, какво представлява човек сам по себе си, какъв е неговият стремеж, какви са неговите мисли, чувства и действия, какви са неговите задължения, на първо място спрямо Този, Който му е дал живот и импулс за работа в живота. Всеки човек, който съзнава своето положение така, и който има ясна представа за себе си, ще мисли правилно, ще чувства правилно и ще действа правилно. Аз няма да обяснявам сега, какво означава права мисъл, право чувство и право действие. Защо? – Има отношения, които времето, само по себе си, ще обясни; обаче, има и време, когато съзнанието на хората ще се пробуди, и те ще бъдат готови да разбират Истината. Ако сега на съвременното човечество не се откриват известни истини, то е по единствената причина, че още не са готови да ги възприемат. Ако известни истини се посадят сега в съзнанието на хората, те ще израснат, но скоро ще увехнат, без да дадат плод. Ако някой човек приеме едно верую, но няма стимул в себе си, да го следва, то скоро ще изсъхне. Всяка работа в живота, която се започва, трябва да се завърши. Ако един ученик влезе в отделенията и не свърши този основен курс, той не може да влезе и в гимназията; ако влезе в гимназията и не я завърши, той не може да влезе в университета.

Въпреки това, ние виждаме много ученици, които се записват в училището, но не свършват. Всяка започната работа трябва да се завърши! Всяко свършване на една работа подразбира започване на нова – нов развой, нова стъпка в живота на човека.

Мнозина казват: от толкова години насам ние вярваме, но какво придобихме с тази вяра? Казвам: и във вярата трябва да става вътрешно обновяване. Какъв смисъл има вашата вяра, ако вярваш, че първо си дете, после ставаш голям човек, след това – възрастен, докато стигнеш до 120 години и най-после вярваш, че ще умреш, ще отидеш на съд при Бога и оттам ще те изпратят или в ада, или в рая, при светиите, праведните и добрите хора? Питам: след като умрете и отидете на онзи свят, ще можете ли да предадете оттам някоя своя опитност на хората, които са останали след вас на земята? – Не можете. Вашият баща, който е заминал за онзи свят, дошъл ли е някога, да ви каже, какво има там? Ще кажете, че много от заминалите за онзи свят са се проявили чрез някои медиуми тук, на земята. Казвам: тогава и аз мога да ви кажа много неща за онзи свят, но вие ще вярвате ли? Досега никой от обикновените заминали хора не са се явили, да кажат, какво има на онзи свят. За да могат някои от заминалите за онзи свят да дойдат тук и да разправят, какво има на онзи свят, тяхното съзнание трябва да е будно. Тия хора не трябва да са умрели. Под „умрели хора“ ние подразбираме тези хора, които след смъртта, изгубват част от съзнанието си, което са имали тук, на земята. Тия хора не виждат пътя, през който минават. При това положение и те сами не знаят, где са, какво е станало с тях и т. н. Следователно, само този човек може да разправя, какво има на онзи свят, който вижда нещата, понеже и в онзи свят той запазва светлината на своето съзнание. И тогава, смъртта за него не е нищо друго, освен събличане на старата дреха и обличане на нова. Само

онзи човек вижда, на когото съзнанието е будно да разбира отношенията, които съществуват между този и онзи живот.

Когато някой казва, че разбира хората, това значи, че той възприема техните мисли и чувства. Кажете ли някой човек, че еди-кой си го обича, това показва, че той не само чувства неговата любов, но вижда още в лицето му образа на Любовта. Любовта има свой образ. Мъдростта има свой образ. Истината има свой образ. Правдата, Добродетелта също така имат свои образи. Всеки, който има очи, той може да вижда и да разбира тези образи. Представете си, че нарисувам на дъската само чело на човек. Какво означава това нещо? – Човек, който мисли. След това долу, на челото, нарисувам вежди, а под тях – очи и нос. Какво означават сега тия неща? – Че на този човек се дават условия, да вижда и да помиришава нещата. После нарисувам на този образ и уста. Какво показва тя? – Че този човек може вече да говори, да яде, а с езика си – да вкухва. Най-после нарисувам и ушите. Какво показват те? – Че този човек започва да чува и да слуша. Значи, най-важните неща на главата на човека са: челото, очите, носа, устата, езика и ушите. След това нарисувам тялото с краката и ръцете и получаваме цялата фигура на човека. Какво показват краката? – Че този човек може да ходи. Какво показват ръцете? – Че този човек може да работи, да хваща нещата.

Та казвам: когато говорим за човека, за великата Истина, която той включва в себе си, трябва да го нарисуваме такъв, какъвто е. Някои от вас рисуват човека много изопачено – такъв, какъвто не е. Поставят го в положение – профил и нарисуват половин чело, изкривен нос, едно око, едно ухо и казват: красив е този образ! – Не, в този образ няма никаква красота. Може би хората в духовния свят да имат по едно око, но тук, във физическия свят, хората имат две очи и две уши.

Как ще разберете тия неща? – По човешки не можете да ги разберете. Затова, пазете се от бърза преценка на нещата. Всяко нещо има две страни: човешка и Божествена. За пример, има човешки движения, има и Божествени движения; има човешко знание, има и Божествено знание; има човешко служене, има и Божествено служене. Не смесвайте тия две положения, защото всичките ви понятия ще се объркат, каша ще се получи. Най-първо разберете човешкото, а после Божественото. Ако разберете човешкото, и Божественото ще разберете.

И обратният процес е верен: ако разберете Божественото, и човешкото ще разберете.

Та казвам: когато дойдете до вътрешното разбиране на ония истини, които лежат дълбоко у вас, вие ще разберете и вашата същина, като човек. Най-първо човек трябва да изправи своя ум, за да могат да се развиват правилно неговите умствени способности. След това той трябва да изправи своето сърце, за да регулира чувствата си. Колкото чувства има човек, толкова са и способностите му. Ако чувствата на някой човек не са правилно оформени, и умствените му изводи и заключения ще бъдат неправилни. Някой казва: аз не обичам еди-кой си предмет. – Щом не обичаш този предмет, ти не можеш да го изучаваш. Ако не обичаш Правдата, никога не ще можеш да я изучаваш. Ако не обичаш Истината, не ще можеш да я разбереш. Човек може да изучава само това, което обича.

Често хората третираят въпроса за Истината. Някой казва: аз говоря абсолютната Истина. Друг говори за относителната истина. Трети говори за спасителната истина. Да говориш Истината, това не подразбира да вярваш в нея. Питат някого: ти ли направи това нещо? – Аз го направих. – Истината ли говориш? – Да, Истината говоря. То значи: тъй ли направи това нещо, както си го мислил, или си вложил

някакъв примес в него? Когато се говори за спасителна, за относителна, както и за абсолютна истина, това подразбира, че понятието Истина е широко и постоянно може да се разширява – зависи от самия човек. Колкото по-голяма е широтата на човека, толкова по-близко е той до самата Истина.

Как може да се познае широтата на човека? – По неговото чело. Носът на човека показва, каква е неговата наблюдателност, неговата интелигентност и разумност. По устата на човека се съди, каква е неговата любов: човешка, ангелска или Божествена. Любовта не изтича от устата, но чрез устата се проявява. Ушите също тъй показват разумността на човека. Изобщо, човек се познава по формата на своето чело, на своите очи, уши, вежди, нос, уста. Всички тия удове у човека, както и цялото тяло, са подложени на постоянни промени. Човек не може да измени външните си форми, докато не измени своите вътрешни състояния. Какъв е човек, всичко е написано на него, но вие още не можете да си служите напълно с тази наука. Само просветеният, разумният човек може да си служи с нея. Неразумният човек ще я използва, да търси недостатъците на хората. Непросветеният човек, като види някого с типичен белег на носа, ще му каже: „Аз зная, какъв човек си; ти си от белязаните.“ Казвам: Бог е белязал всички хора, но едни са белязани за добро, други са белязани за зло. Някои хора са белязани от Бога като поети, други – като писатели, трети – като музиканти, четвърти – като художници и т. н. Добре е човек да е белязан от Бога! По какво ще познаете един ангел? И той е белязан от Бога. Ангелът се отличава с голяма разумност и светлина, с голяма пластичност и подвижност; той може да бъде видим и невидим. Всички негови удове са напълно под контрола на волята му. Той влиза и излиза във вашата стая при затворена врата. Уплашите ли се от него, втори път не идва при вас. Страхът показва,

че съзнанието ви не е готово. Влезе ли някой ангел в стаята ви, зарадвайте се, той е изпратен от Бога. Съзнанието на всички хора трябва да бъде готово, защото все ще дойде ден, когато някой ангел ще ви посети.

Допуснете, че днес дойде при вас Учителят на вашата душа, Когото очаквате с години. Какво ще Го запитате най-първо? Вие ще Го запитате: „Учителю, ще бъда ли спасен, или не? Добре ли вървя в пътя, или не?“ Това са обикновени работи, за които и светът се интересува и запитва. Кое е най-същественото нещо, което ученикът трябва да каже на своя Учител? Той трябва да Му каже: „Учителю, научи ме да вървя правилно по Твоя път, да позная Бога, както Ти Го познаваш! Научи Ме да Му служа така, както Ти Му служиш! Покажи ми, как да придобия Любовта, която Ти имаш към Бога, към своята душа и към своите ближни!“ Пожелае ли ученикът тия качества, той няма да ги придобие изведнъж, но ще прави усилия за постигането им, ще работи съзнателно върху тях. Всеки ученик, който знае какво иска, той бързо напредва.

Мнозина мислят, че като дойде Учителят им, Той ще влее изведнъж всичко в главата им. Вливането не става изведнъж. Ако водата на някоя река започне да се влива в една голяма празнина, ще може ли за една година да я превърне в езеро? Питам: колко милиони години са били нужни, докато се създаде Великият океан? Колко години текоха небесните реки, за да се образува този океан? Това е задача за учените хора, а не за вас. Вие не се интересувате от този въпрос. В дадения момент, за вас има нещо по-важно от това, как и за колко време се е образувал Великият океан. За всички съвременни хора е важен въпросът за обновяването.

Често на известни места в природата се събира вода, в която, ако не става непрекъснато вливане на ново количество чиста, прясна вода,

се развиват отровни, миризливи газове. Тия места със застояла вода се наричат блата, локви. Водата на тия блата се отличава по това, че в нея се образуват жабуняци, а от гниенето на попадналите растителни и животински части започват да се развиват отровните газове. Ако не паднат дъждове, или ако не дойдат бури и ветрове, които раздвижват тази вода, тя не може да се обнови и става разсадник на най-лошите болести за човека. Подобно нещо представляват и застоялите мисли и чувства у човека. Те го правят недоволен от себе си. Как ще се помогне на човека при това негово положение? Кой ще му дойде на помощ? – Висшето съзнание, което действа във великата разумна природа, в тези случаи, изпраща на човечеството някое голямо нещастие, за да го освободи, както от жабуняците, натрупани върху него, тъй и от отровните миризливи газове, които се развили в него. Постоянно трябва да се работи върху хората! По какъв начин? – Чрез страданията. Те са онези спасителни за тях ветрове и бури, които раздвижват застоялите води в техния организъм и по този начин ги обновяват. Върху кои хора работи висшето съзнание? – Върху тия, които са определени да възкръснат и да наследят Вечния Живот. Писанието казва: „Които Бог обича, тях обработва.“ Христос изказа тази мисъл в следната форма: „Аз съм лозата, вие – пръчките, а Отец ми е земеделецът.“ Значи, Бог обработва лозовите пръчки, за да дадат добър плод.

Когато се говори, че човек трябва да бъде роден от Бога, това раждане не е еднократен, но – многократен процес. Роденият от Бога трябва постоянно да расте, да се развива. Много от неговите убеждения и разбирания за нещата ще се изменят. Ще бъде жалко, ако идеите, вярванията и възгледите на този човек останат такива, каквито са били в миналото. Всеки ден той трябва да има една малка придобивка към своето съзнание. Задачата на човека е да развива и

разширява своята душа, защото в нея са складирани опитностите на миналото, а сега се складират тия на настоящето. Колкото повече се разширява съзнанието, толкова повече се обогатява и душата с опитности. Човешкият ум със своите мисли и човешкото сърце със своите чувства, идват като помощници на човешкото съзнание, да го разширят и развият.

Следователно, ако чувствата на човека не се подобрят, и съзнанието му не може да се подобри. Затова, пазете чувствата си, да не огрубяват. Някой хора се влюбват в предмет, който през целия им живот се явява като спънка на тяхното развитие. Например, те се влюбват в парите и цял живот им служат. Парите могат да служат като средство, като условие за постигане на по-висши цели и идеали, но те сами не могат да бъдат нито цел, нито идеал. Да се влюбиш в парите, значи да огрубиш чувствата си. Понякога може да обикнете някого така, че тази обич да бъде спънка във вашия живот. Онзи, когото обичате, трябва да внася всеки ден по нещо ново в живота ви. Някой казва: „Аз искам еди-кой си човек да ме обича.“ Добре, но днес, при условията, в които се намира този човек, той не може да ви обича. Защо? – Днес този човек не може да внесе нищо ново във вас. Тогава, за какво ви е неговата обич? Тя няма да ви ползва в нищо. Ето защо, за да дойде Любовта у нас, да могат хората да ни обичат, и ние да обичаме, трябва да се пристъпи към един подготовителен процес.

И тъй, за до дойде Божествената Любов у нас, ние трябва да бъдем абсолютно чисти, за да не среща тя никакво съпротивление. Само така Тя ще може да предаде своите качества, своите елементи на лицето, което ние любим. Човек, в когото е дошла Божията Любов, трябва да има точно определени отношения към мъжа, към жената, към приятелите, към господарите, към слугите и към всички живи същества, от най-малките до най-големите. Ако обикнете някого и

внесете в ума или в сърцето му една непотребна мисъл или едно непотребно чувство, вие го спъвате в живота. Ако някой пияница обикне една жена, която никога в живота си не е пила, и той успее да събуди в нея желание да пие, питам: какво ново е внесъл този човек в душата на своята любима? Той внесе в душата ѝ едно отрицателно качество, с което я осакати, но не я повдигна. Този човек не можа да внесе в душата ѝ любов към Истината, или желание да се самопожертва за великото, за красивото в света.

Казвам: новите разбирания на живота изискват от всинца ни, когато обичаме някого, да имаме силното желание да внесем в душата му нещо хубаво, красиво. И тогава, всеки ще благодари на Бога, че е срещнал човек, който със своята любов е могъл да внесе в ума му една светла мисъл и в сърцето му едно красиво чувство и желание. Такива хора съществуват в света. Само чистите хора могат да обичат. Хора, които не са чисти по сърце, всякога ще губят в любовта си. В Писанието е казано: „Само чистите по сърце ще видят Бога“. Когато хората страдат, че никой не ги обича, това се дължи на Божествения глас в тях, който им казва: „Докато вие не сте чисти, докато не се отречете от низшето „аз“, не можете да използвате моята Любов.“ Има нещо в човека, което трябва да умре! Павел казва: „Сега вече не живея аз, но Христос живее в мене.“ Това подразбира, че онзи Павел, който гонил, преследвал Христа, и след това се обърнал към Бога, сега вече Христос живее в него. Питам: когато някой човек влезе в Царството Божие, като Иван, като Стоян, или като Драган ще влезе? – Не, Иван ще отиде при ивановци, Стоян – при стояновци, Драган – при драгановци, а душата ще отиде при Бога. Иван, Стоян, Драган, това са неща, дадени от хората, затова и при тях ще останат. Това, което е Божествено в човека, ще отиде при Бога. Човешките

разбирания и човешкото съзнание ще останат при хората, а Божественото съзнание ще отиде при своя Първоизточник.

Някои хора се плашат от смъртта и казват: „Как тъй да умра!“ Чудни са тия хора! Кое е по-хубаво: да лежи човек на легло и да се превива от болки, или да умре това съзнание за болката в него и да се замести с ново съзнание за здраве, на което човек да уповава в живота си и да се радва? Някой се оплаква от живота си и казва: „Голям грешник съм аз, мислите ми са нечисти, чувствата ми са нечисти, действията – също, не знам, какво да правя“. Питам: не е ли по-добре, това състояние да се смени с онова здравословно състояние, да се усещаш мощен, здрав, да гледаш с открито лице на света? Често хората се смущават от своите недъзи. Казвам: радвайте се, ако имате недъзи. Те ви създават условия за работа. Чрез тях вие ще създадете характер в себе си, като работите неуморно и постоянно за тяхното изправяне. Някой човек не обича да говори Истината, обича да полтъгва малко. Ако този човек погледне малкия си пръст, ще забележи на него едно малко изкривяване. Причината на този недъг не се крие в кривината на малкия пръст, но нейде в ума или сърцето на този човек има нещо анормално. Тази анормалност е изкривила малкия пръст. За да се изправи пръстът, този човек трябва да се върне към първичните причини на това изкривяване, да обикне Истината, да изправи своите мисли и чувства.

Питам: кои са причините, дето някой човек обича да полтъгва? Той казва, например, че е учен човек, свършил два факултета, когато всъщност не е свършил даже и гимназия. Друг някой казва за себе си, че е много добър човек, подобен на него няма, а в действителност, той не е добър човек. Благословение за хората е, когато те говорят Истината. Защо човек не казва това, което е в действителност, а изнася фактите другояче? Ако ти си учен или добър човек, това е

благо и за тебе, и за околните хора. Ако ти не си такъв, за какъвто се препоръчваш, ще се намериш в безизходно положение. Хората ще те поставят на работа и ще разберат, какво можеш да направиш. Ако не можеш да свършиш работата, за която се препоръчваш, ти ще се намериш в положението на онзи българин от южна България, който се хвалил, че може да крои и шие хубави български потури. Той се условил на едно място на работа, дето му дали да изработи едни такива потури. Започнал да мери и крои, но потурите се оказвали все още широки. Мерил, кроил, но по едно време вижда, че платът не стига за потурите. – „Е, нищо“, казал си този майстор-кроач. „Ще изкарам от този плат поне една салтамарка.“ Крои салтамарката, реже плата, но и салтамарка не излиза. – „Поне една тютюнена кесия ще изкарам“ – Питам: ако от вашето верую не можете да изкарате поне една тютюнена кесия, какво е това верую; какви хора сте вие? Можете ли от вашето верую да изкарате поне една тютюнена кесия?

Някой казва: „Аз вярвам.“ – В какво? – В Бога. Разговаряли ли сте се поне с Неговите посланици? – Не, аз вярвам в Бога на своя баща, от когото ми е оставен като предание. Казвам: не се осланяйте на старите предания от миналото! Не се осланяйте на водата в блатата, в локвите! Осланяйте се на това верую, което винаги е ново и от което животът произлиза! Осланяйте се на онази прясна, чиста вода от извора, която поддържа живота и винаги свежа остава! За вас е важно да проучавате Великото Начало в света тъй, както днес се проявява то, а не както се е проявявало в миналото. Аз често повтарям следните формули: „Вярвам в Господа, Който е говорил в миналото; вярвам в Господа, Който ми говори сега; вярвам и във Великия и Вечен Дух на Истината, Който ми показва пътя и изработва велики и славни дела на бъдещето.

Онези, които не разбират дълбокия смисъл на тия формули, ще кажат: Каква полза имам от това, да вярвам в онзи Господ, Който е говорил в миналото? Каква полза имам от това, да вярвам в Неговия Вечен Дух, Който ще ми говори за в бъдеще? Ние вярваме само в този Господ, Който сега ни говори.“ Казвам: тия формули са разбрани и смислени само за онзи човек, на когото висшето съзнание е пробудено. За този човек миналото, настоящето и бъдещето са страници от великата книга на живота. За да разбира целокупността на живота, той трябва да чете и проучава всичките страници на тази книга.

Питам: какво значи да вярва човек в Бога? – Да вярваш в Бога на миналото, на настоящето и на бъдещето, значи да поставиш здрава, солидна основа на живота си. Следователно, Бог на миналото съставлява основата на живота; Бог на настоящето е строителят на новия живот. Вечният Дух, Който ще говори за в бъдеще, доставя материалите за този живот. И тъй, животът се нуждае от здрава, солидна основа, от строител и от материали за неговия строеж. Същото отношение съществува и в живота на отделния човек: той трябва да има разумно сърце – основа на живота; светъл ум – строител; и устойчива воля – доставчица на материали за новия строеж. Понякога хората правят погрешки, но Великият Дух отвътре им казва: „Това, което сте направили, не е добро, развалете го!“ – Добре, ще го развалим. Архитектът замине, погрешката се замазва отгоре-отгоре, като се самозаблуждават, че всичко е поправено. Дохожда архитектът втори път, поразчопля постройката тук-там и запитва работниците: „Поправихте ли погрешката?“ – Поправихме. – Не, не сте я поправили, както трябва. Ще развалите стените на зданието до основа и ще ги съградите отново, както трябва.

Казвате: това са материални положения, които нямат нищо общо с нашия духовен живот. Казвам: има връзка, съотношение между материалните и духовните работи на човека. Каквито са материалните, такива ще бъдат и духовните му работи. Физическите работи на човека са ред опитности, които го ползват и в духовния му живот. За пример, често вашите състояния се сменят: ту сте скръбни, ту весели; ту вярвате в Бога, ту се съмнявате; някога мислите, че сте спасени; някога, че не сте спасени. С една дума, животът ви представлява непрекъснатата връзка от радости и скърби, от падания и ставания и т. н. – Това са илюзии на вашето съзнание. На какво се дължат те? – На връзката ви с различни същества. Ако се свържете с човек, на когото съзнанието е пробудено, той ще ви повдигне до своя уровень, и вие ще имате добро разположение. Който вярва в Първичната причина, той има пробудено съзнание. Започне ли този човек да се съмнява, той се връща назад, и съзнанието му се замъглява.

Мнозина от съвременните хора се връщат назад, към своето минало, и по този начин губят светлината на съзнанието си. Всички трябва да се пазят от тази погрешка! Не е достатъчно само човек да казва, че е спасен, но спасението трябва да съставлява положителен факт в неговия живот. Спасението не е завършен процес. Да бъдеш спасен, това не значи царят да отмени твоята присъда, и с това да се изчерпи въпросът. Спасението подразбира ново направление в живота на човека – да върви паралелно с Божия Дух, Който работи в него. Във всички тежки случаи на неговия живот, Духът Божий тихо му нашепва: „Не се обезсърчавай, напред върви! Учи, люби, Истината обикни!“ Проговори ли ви този глас, борбите, изпитанията непременно ще дойдат, но вие ще имате сила да ги понесете. Гласът на Бога е толкова силен, че всякога произвежда пертурбации във и

вътре човека. Обаче, тия пертурбации не са нищо друго, освен наместване на всички изместени, отклонени части от своя път.

Мнозина се обезсърчават, оплакват, че откак тръгнали в пътя на Истината, оголели, станали по-нещастни. Питам: как обличате новата си дреха? Нали първо събличате старата дреха, а после обличате новата? Който не оголее, не може да разбере Истината. Когато Бог създаде първите човеци, Той им направи хубави, свещени дрехи, но те ги изцапаха, окаляха. Като съблякоха окаляните си дрехи, те вече сами се облякоха с дрехи от кожа. Като ги видя така облечени, Бог им каза: „Вървете сега, така облечени, в широкия свят да работите!“ И досега ние виждаме всички хора, като блудния син, облечени в тия кожени дрехи, окъсани, немили-недраги. За тия два вида дрехи говори Павел в Писанието: „Има тяло естествено, има и тяло духовно“.

Днес всички хора се стремят към придобиване на онези светли, първоначални дрехи, които Бог навремето бе приготвил. За да ни се дадат отново тези дрехи, ние трябва да имаме такова обширно веру, което да включва в себе си целия свят; и такава велика Любов, която да ни свързва с всички живи същества в света.

Често запитвате: „Как трябва да си представяме Бога?“ Казвам: когато мислите за Бога, вие трябва да си Го представяте като велика, всеобемаща същина, която обгръща и прониква целия свят с всички свои създания. Във всяко най-малко и най-голямо същество, вие трябва да виждате Божественото проявление. Във всичко и навсякъде трябва да виждате Божественото съзнание, което ви обгръща. В това отношение, каквото и да ви се случи в света, вие трябва да живеете със свещения образ на Бога. Не допускайте никакво съмнение в душата си, защото то е низшето начало в човека, което може да донесе страдания, падания, смърт, изгубване смисъла на живота.

Когато низшето съзнание у човека отстъпи на висшето, тогава той ще бъде свободен, способен за великата наука на живота, да разбере неговия дълбок смисъл и да намери това, което търси. Само по този начин човек ще може да добие истинското щастие. Кога е щастлив длъжникът? – Когато дългът му се прости. Кога е щастлив болният? – Когато болестта го напусне. Изобщо, кога е щастлив човек: когато изгубва, или когато придобива живота? – Разбира се, когато го придобива. Казано е в Писанието: „Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога!“

И тъй, познаването на Бога трябва да бъде първата и най-важна задача на всеки човек. Питам: как ще познаете Бога? Как ще познаете вашия Учител? Учителят не може да се яви на физическия свят като завършен акт. Той не може да се яви и като някакво явление вътре или вън от хората. Учителят се явява само като вътрешна, разумна проява в човека. Често, много хора приемат по внушение някои мисли и считат, че това е техният Учител, който им говори отвътре. Не, това са мисли, приети по внушение, има разлика между говоренето на Учителя и внушението. Внушението е физически акт на насилие. Когато Учителят говори, ученикът се вдъхновява. В това говорене има винаги свобода: ученикът може да приеме или да не приеме съветите на Учителя. Той не насилва никого. Всеки човек, който иска да се наложи, той си служи с насилие.

Казват за някого: „Този човек не е културен, не е просветен, няма диплом, че е свършил някаква наука“. Казвам: един диплом има, важен за човека! Това е неговият ум, чрез който той може да проверява истинността на нещата, а не само да говори, че това знае, онова знае. Истинско знание наричам това, което е абсолютно проверено в живота. Затова, пазете се от външните заблуждения в света, че този човек е учен, или онзи човек е учен. Знаещ, учен човек

е този, който има не само теоретически знания, но който владее изкуството да живее.

Някои питат: „Как трябва да се считаме, като Синове Божии, или ангели – служители?“ – По същина, човек е Син Божий, произлязъл от Бога, а по служене той е ангел – служител. Някои души са останали при Бога и се радват на хубостите и красотите около Него, а други души са слезли на Земята, да работят. Много от последните са в постоянен спор помежду си, кой получава по-малко, кой повече и т. н. Тези души се намират в положението на блудния син, който, след като живял със своите фантастични идеи, напуснал баща си и отишъл в широкия свят, дето напълно пропаднал.

И тъй, ако държите в ума си свещения образ на Първичната Причина, вие ще бъдете във връзка и с вашия Учител, който ви говори отвътре всеки ден и час.

Учител в света може да бъде само Бог, само Първичната Причина. Вие трябва да знаете, че всеки, който е натоварен с мисията да предаде на света Божията Истина, той не говори от свое име. Затова и Христос казва: „Аз не дойдох в света да сторя своята воля, но волята на Онзи, Който ме е проводил.“ И до днес хората тълкуват Христовото учение, разглеждат стихове един след друг, пишат трактати върху тях и т. н. Казвам: добре е да се разглеждат стиховете, както е казал Христос, но важно е да се знае, приложимо ли е всичко, което Той е казал, или не. Значи, опити трябва да се правят. Христовото учение не е само теория, но то е живо учение на опита. Мнозина казват: „Щом е така, нека се направи опит, да възкресят някой мъртав човек.“ Казвам: може да възкръсне само този човек, който е роден от Бога. Може да се роди само този човек, който е заченат. Коренно може да се излекува един човек и от физическите, и от психическите му недъзи, само ако е заживял духовен живот. Да се

лекува човек физически, това е лесно нещо, но за да се лекува психически, иска се духовна обнова. Физическите работи стават лесно, но духовните работи стават мъчно. Съвременното християнство се е спънало, именно, в духовния живот. Голяма опасност очаква човека, ако той се опита да влезе в духовния свят със своите стари разбирания, със своите стари вярвания. Съвременните хора имат много желания. Те искат богатство, имане, къщи, ниви, лозя и т. н. Обаче, религиозните хора се противопоставят на тия желания у светските хора и казват: „Не ни трябва къщи, не ни трябва богатства и имоти. Сам Христос е казал: „Аз отивам при Отца си, жилище да ви приготвя и ще дойда да ви взема.“ Питам: ами ако Христос не ви направи жилища, какво ще кажете тогава? Не взимайте думите на Христа в буквален смисъл. Докато сте на земята, разумно използвайте условията, при които се намирате и благодарете на Бога за добрите условия, които ви са дадени. И да имате къща на земята, тя е една временна колибка. Не се свързвайте с нея, но я използвайте като условие за вашето развитие. Някой пита: „Позволено ли е на религиозния човек да мисли за нови дрехи?“ – Ако имате средства, направете си нови дрехи, но ако нямате, не ходете да правите заеми от тук-оттам; и вие да изпадате в изкушения, и другите да изкушавате. Казвам: истински религиозният човек е напълно свободен в своите действия. Той има мярка във всичко и доброволно се ограничава в своите желания. Казано е в Писанието: „Всяко добро желание е от Бога.“ Имате ли някое добро желание, изпълнете го. Казвате: „Какво ще кажат хората за това?“ – Ако вашето желание е Божествено, изпълнете го и не се интересувайте за мнението на хората.

Не туряйте Божествен характер на човешките си желания, защото сами ще си създадете нещастие. Някой казва: „Аз съм роден

от Бога.“ – Няма защо да казвате, че сте родени от Бога. От плодовете ще ви познаят. Карамфилът казва: „Помириши ме и виж, какъв мирис имам.“ Черешата казва: „Вкуси ме, и сам ще се произнесеш за моя вкус.“ Който иска да знае, добър ли съм, или не, нека ме опита. Мнозина от съвременните хора мислят, че добрият човек трябва да бъде кротък, любещ. Казвам: Бог е Любов, но по-справедлив и по-строг от Него няма. По-добър от Бога няма, но и по-строг от Него няма. Казано е: „Земята ще изгори пред лицето на Бога“. Той може, в един момент да унищожи хиляди и милиони хора и отново да ги създаде. Кой може да го съди за делата Му? Щом Бог види, че някоя форма, в движението си из света, се е изкривила, Той я унищожава и отново създава. Само Бог е в сила да отнеме живота и да създаде живота на всички същества. Ако проникнем в Божията Любов, ще видим, че целият свят е създаден, именно, върху тази Любов. Добър човек ние наричаме не само кроткия, но всеки човек, който, в постъпките си спрямо другите хора е такъв, какъвто е спрямо себе си. Ако човек, в постъпките си спрямо другите хора не е такъв, какъвто е спрямо себе си, той не може да се нарече нито добър, нито правдив, нито любещ човек. Такъв човек има две различни мярки, с които определя отношенията си.

Сега, аз ви желая, като ученици, да изучавате себе си, да придобиете нова светлина в съзнанието си. Тия, които прилагат новите разбирания в живота си, са пред прага на Царството Божие. На тях вече майка им може да говори. Кога говори майката на своите деца? – Когато я разбират. Кои деца я разбират повече? – По-възрастните, по-разумните. На тия свои деца майката говори направо, защото те я разбират добре. Желая всинца вие да пиете от чистата изворна вода, и то направо от самия извор, а не от водата, която е далеч от него с километри. Който пие веднъж от тази вода, той няма

да казва, че не се нуждае от никого. Който опита и разбере Божията Истина, ще се слее с всички и ще види, че от всички има нужда, защото те са части от голямата Единица. Всички хора, всички същества са части на общия Божествен организъм. Тогава Бог ще живее във вас, и вие в Него – ще се влеете в Бога и ще разполагате с Неговата сила. Само така може да се разбере пълнотата на вътрешния живот. Мнозина се чувстват далеч от Бога и се нуждаят други хора да се молят заради тях. Те казват: „Вие се молете заради нас, понеже Бог не иска да чуе молитвата ни.“ – Не, всеки човек сам поставя преграда между себе си и Великото Начало в живота.

Когато хората се сблъскват с известни противоречия в живота, това се дължи на тяхното съзнание за нещата. Колкото съзнанието на човека е по-пробудено, толкова и противоречията за него са по-малко. За пример, някои хора не разбират дълбокия смисъл на плътта в човека и казват: „Добре щеше да е, ако не съществуваше плътта в света.“ Питам: наистина, какво щеше да бъде, ако всичко беше само дух? – Не, нито плътта може без дух, нито духът може без плът. Великият Създател знае това нещо. Ако нямаше нужда от плътта, Той не би я създал. Както не може без духовното, така не може и без плътското. Те са две начала в човешкото естество, неразривно свързани. Плътта и духът са в постоянна борба. В тази борба, именно, се ражда Божественото, което ги примирява. Ще знаете, че плътта и духът ще се примирят само тогава, когато Божественият елемент влезе между тях. Ще дойде ден, когато плътта и духът ще живеят заедно в Божественото. Тогава всички хора ще имат ново съзнание, с нова светлина, различна от досегашната, и ще бъдат подобни на ангелите. Казано е в Писанието: „Ще бъдете подобни на Христа“.

И тъй, докато реализирате вашия живот разумно, много вода ще изтече, защото вие ще имате ред мъчности и страдания, които трябва

да надделеете. Сега, като слушате да ви се говори, вие се влияете, съгласявате се с това, което слушате. Като влезете в света – и там ще ви влияят. Четете съчиненията на един автор, на втор автор – те ви влияят. Отивате в някоя църква, слушате един, втори, трети проповедник – и те ви влияят. Най-после се запитвате: наистина, прав ли е този път, в който сега вървим? Питам: кой е правият път? Пътят, по който майка ви и баща ви вървят, прав ли е? Пътят, по който вашите деди и прадеди вървяха, прав ли беше? Откак е излязъл човек от рая и досега пътят му е бил все крив. Обаче, след идването на Христа на земята, пътят на мнозина вече е изправен. Тия хора вече се връщат по обратния път, към онова първично състояние, в което са били някога. Те са на път вече да влязат в рая.

Христос е границата, при която човешкото съзнание минава от едно състояние в друго. Този процес на съзнанието, ние наричаме „просветление на душата“. Христос е пътят на душите към Бога. В светлината, която Христос донесе на света, може да се разграничи обикновеното от просветеното съзнание на хората. Следователно, новият път, който се очертава от Христовата светлина, се отличава със следното качество: във всяка душа, която влезе в този път, се заражда непреодолимо желание да върви напред. И тогава, никоя сила не е в състояние да спре тази душа от нейния път. Това желание е толкова силно, колкото е силно течението на водата, която слиза по наклон. Каквото препятствие да турите на тази вода, тя продължава безспирно да тече. Няма препятствие в света, което може да спре душата в нейния стремеж да върви към Първоизточника на живота. Защо? – Понеже стремежът ѝ е силен.

Казвам: не се плашете от препятствията в живота си! Вървете към великата цел, към новите велики разбирания, чрез които ще влезете в новата наука на живота. Придобие ли новото съзнание, ще

знаете, как да наредите живота си на земята: ще знаете, как да се обличате, как да се храните, какви жилища да си правите, как да възпитавате децата си; ще знаете новите начини и методи за възпитание на цялото общество. Някой пита: „Трябва ли да се откажем от живота?“ Не е въпросът за отказване. Животът е необходимост за всички. Той е вътрешно проявяване на Първичната Причина. Обаче, животът трябва да се разбира от гледището на новата светлина. Пътят, в който Бог прониква, не трябва да се изкривява, служенето, като задача на всяка душа, не трябва да се избягва. Никой не трябва да се меси в работите на другия. Онези, които се месят в работите на другите, не могат да бъдат ученици; онези, които не могат да пожертват всичко заради Бога, и те не могат да бъдат ученици. Аз не говоря за жертва, каквато вие разбирате, но за такава, каквато Бог разбира. При това, не правете жертва за този или онзи човек, но за себе си, със съзнание за вашия дълг към Великото Начало в живота. Жертвата, която правите, трябва да внесе подобрене, подем в живота ви, в дома ви и във всички, които са около вас.

Мнозина мислят, че като се самопожертват, ще изгубят живота си. Да се самопожертва човек, това не значи да изгуби живота си. Човекът на жертвата е силен човек, истински служител на Бога. От гледището на новото учение, Първичната Причина се схваща като вътрешен подтик на душата да върви напред и все напред. Разколебае ли се човек само за момент и спре движението си, в него настъпва един свещен, Божествен бунт, и той чува в себе си тих глас, който му говори: „Няма да спираш, нито ще се отклоняваш наляво или надясно; всичко си опитал. Сега ще вървиш в красивия живот!“ Не е ли смешно за младия човек да търси из стаите на своя дядо и на своята баба вехтории, потънали в прах? Този прах ще го отрови. Казвам: запалете всичките вехтории на вашите деди и прабаби да

изгорят и влезте в склада с нови дрехи! Там ще ви посрещнат вашите добри приятели и ще ви предложат да си изберете костюм, какъвто искате. Изберете ли веднъж новия си костюм, няма вече да го събличате. Облечете ли веднъж новия костюм на съзнанието, няма вече събличане. Колкото и да ритате в този костюм, той повече се закрепва. Това значи: служите ли съзнателно на Бога, вие ще придобиете Новия Живот; откажете ли се да служите на Бога, ще изгубите този живот, и отново ще облечете старите си дрехи.

Ще ви приведа приказката за „Рибаря и златната рибка.“ Живели край морето една баба и един дядо. Бабата била лоша, сърдита жена, постоянно се карала с дядото, че работил малко, и цял живот се разправяли със сиромашията. Праща го тя един ден на морето, да налови много риба – да ядат и да остане за продан. Отива дядото тъжен на морето, хвърля мрежата, нищо не може да хване. В това време една златна рибка излиза от морето и запитва дядото: „Защо си тъжен, дядо? – Имам една лоша баба, изпрати ме да ловя риба, но ето, нищо не мога да хвана. – Върви си, дядо, вкъщи, и не се безпокой. Ще имаш риба, колкото искаш.“ Връща се дядото дома си и намира много риба. Пита го бабата: „Дядо, отде дойдоха тия риби?“ – Като хвърлях мрежата, една златна рибка излезе от водата и като ме запита, за какво съм дошъл, каза ми да се върна дома си; тя ще ми изпрати много риба. – Ех ти, стар глупецо, риба ли трябваше да ѝ искаш? Не виждаш ли, че коритото ни е счупено, нямаме в какво да перем? Хайде, пак иди, да ѝ поискаш ново, хубаво корито. Отива дядото на морето, ходи, обикаля покрай брега нажален. Рибката пак излиза от морето и го запитва: „Дядо, какво искаш, защо си нажален?“ – Сърди се моята баба, че съм поискал риба. Сега ми каза, че имала нужда от корито. – Върни се дома си, и корито ще има. Отива си дядото, вижда, пред бабата седи ново, хубаво корито. – Глупец, защо поиска корито?

Не знаеш ли, че нямаме къща? Малко ли студове прекарахме толкова години в тази срутена колибка! Иди да ѝ поискаш нова къща, нови дрехи и покъщнина! Отива дядото, по-тъжен от по-рано, обикаля край морето. Рибката го вижда, излиза от водата и го запитва: „Какво искаш, дядо, защо си тъжен?“ – Моята баба пак е недоволна; сега иска къща, нови дрехи и покъщнина. – Иди си спокоен вкъщи, и това ще ви се даде. Отива дядото дома си: вижда, вместо старата съборена колибка, нова къща, бабата облечена в нови дрехи, но още по-недоволна и сърдита. – Стар дъртако, защо не поиска от рибката, да те направи цар, а мене царица? Връща се отново дядото, оплаква се на рибката от своята баба. – И това ще бъде, дядо, ти само не тъжи. Връща се дядото вкъщи и намира бабата, вече царица, но и този път недоволна. – Защо не поиска от рибката да ни направи като Бога? Отива дядото покрай морето, тъжен и наскърбен, чака, но рибката вече не излиза. Тя се разгневила на старата баба. Връща се дядото вкъщи и какво да види! – Пак старата колибка и бабата насреща му, със същите стари дрехи, със счупено корито, без хляб и без риба – пак при същите условия на стария живот.

Казвам: всеки, който не придобие светлината на новия живот в себе си и не разшири своето съзнание, даже и да се домогне до Божественото благо, той ще го изгуби. Ние наричаме това благо „любов към Първичната Причина на нещата.“ Като ви говоря тия идеи, аз не искам учениците на новото, на Божественото учение само да преповтарят нещата, но да бъдат истински носители на великото, което се включва в това учение. Всички трябва да работите съзнателно, за да развиете в себе си добродетелите и дарбите, които са вложени във вас. В Писанието е казано: „Всички трябва да бъдете подобни на Бога.“ Как ще се постигне това? – Чрез усилена съзнателна дейност върху себе си.

Това е великата задача за разрешение, дадена за всеки човек, не само за една година, нито за един живот, но през всичките времена на вековете. Христос казва: „Аз ще бъда с вас до скончанието на века.“ Това подразбира, че през всичкото време, докато сте на земята, Той ще ви помага да постигнете вашите възвишени желания, да разработите всички свои сили и способности. Но кога ще имате помощта на Христа? – Когато вие сте готови да направите всичко заради Бога. Ако можете да направите за Бога всичко, което се изисква от вас, и Бог ще направи всичко за вас. Няма нещо, което да не може да ви се даде и да не се направи за вас. Не направите ли за Бога това, което се иска от вас, и вие няма да получите нищо.

Това е една вътрешна задача, която всеки ще разреши по своему. Разсъждавайте според това, което Бог ви е говорил в миналото, както ви говори в настоящето и както Неговият Дух ще ви говори в бъдещето. Възрастните ученици ще следят, до где е стигнало пробуждането на съзнанието у младите. Както по плодовете познават, какво е дървото, така и работата на младите е резултат от работата на възрастните. Същото нещо се забелязва и в училищата с учителите и учениците. Когато някой е назначен за първа година учител, резултатът от работата му е по-слаб в сравнение с този, когато е учителствувал вече 4 – 5 години. Освен това и положението на първите ученици, постъпили в училището е при по-трудни условия, отколкото на тия, които постъпват по после. За тях има повече пособия, повече удобства и затова имат по-добри резултати. Сега и вие, които вървите в духовния път, се намирате при по-леки условия. Вас посрещат навред с финикови вейки. Обаче, ония, които минаха преди вас, прекараха големи мъчения и страдания. Те дадоха такива жертви, каквито вие не можете да си представите. От вас не се

изискват същите жертви, но нови жертви, с които да дадете пример на подрастващото поколение.

Сега, аз ви желая да имате абсолютно, положително верую за нещата и да не се критикувате. Ако сте недоволни, и от вас ще бъдат недоволни; ако обичате, и вас ще обичат; ако вярвате във Великото начало на живота, и във вас ще вярват; ако сте справедлив към другите, и към вас ще бъдат справедливи. Такъв е Божественият закон. Спрямо всички хора Бог постъпва така, както и те постъпват към Него. Съмнявате ли се в Него, и другите хора ще се съмняват във вас; обичате ли Го, и хората ще ви обичат; считате ли Го съвършен, вие ще можете сам да си поправите погрешките. Ако Бог бутне някоя ваша погрешка, тя веднага изчезва и вместо нея се явява нещо хубаво и красиво.

От разположението ни към Великия принцип в живота зависи и подобрението на нашия живот. Това е мерилото за нещата. Младите трябва да приложат тази мярка в живота си, а старите да вървят след тях. От младите се изисква смелост, а от старите – смирение. В какво седи това смирение? – Понеже младият обича повече да говори, старият трябва да се смири, внимателно да го изслушва. Изкуство е да можеш да изслушваш човека. За всичко е нужно пречистване на съзнанието, да дойдете до възкресението, да възстановите вътрешната връзка с Първичната Причина, за да разбирате, в какво седи Нейната воля и да я изпълнявате. Много хора казват, че вършат волята Божия, но дълго време ще мине, докато разберат Истината по този въпрос. Казвал съм ви, че Божественото учение е учение на живия опит. Затова, не е достатъчно само говорене, но главно приложение се изисква. Когато човек се заеме с приложението на това учение, ще дойдат ред противоречия в живота му, но те са в реда на

нещата. Не е лесно за юнака да повдигне тежък товар. И той трябва да направи усилие, но няма да отстъпи на товара.

Казвам: не туряйте правилата, които ви давам, като спънка във вашия живот. Казвате: „Ние знаем тия работи“. – Не, човек знае само това, което е опитал и от което има плод. Например, едва сега ние вкусваме от плодовете на всичко това, което Христос е проповядвал преди 2000 години. Колко малко е направило християнството от 2000 години насам! Какво ще постигне съвременното християнство? Казвате, че християнството още не е идеал на цялото човечество. – Така е. Между хората още не е събудено силното желание за самопожертване. Ако рече някой да се самопожертва, веднага след това ще се роди и човешкото, че дал повече, отколкото трябва. Приложи ли се Божественото учение, всички хора трябва да работят заедно, доброволно, всеки според силите си, и всичко, което се придобие от общата работа, да се разпредели равномерно в живота. Тогава всеки, който работи за Бога, ще има общото съдействие. Каквото направи той, всички ще му сърадват. Ако си направи къща, другите ще се радват; ако напише нещо, всички ще го харесат; ако говори нещо, ще го изслушват с внимание, без да го критикуват. Това трябва да бъде идеал за всички!

Ние говорим за вътрешните придобивки. Приятно е да срещнеш душа чиста, откровена, която говори без преувеличение или намаление на фактите! Приятно е да срещнеш душа, постъпките на която се диктуват от Любовта! Който дойде при такъв човек, той ще го приеме с радост, като го покани в специална за него удобна, чиста стаичка. Ще му даде ключа от тази стаичка и ще го покани да влезе вътре. Да имаш за всеки човек специално място в своята душа – това трябва да бъде идеал за всички, които учат и прилагат Христовото учение! Така постъпва само онзи човек, на когото съзнанието е

пробудено. Всеки човек трябва да има силно желание да приготи в себе си специална стаичка за своя Учител и специални стаички за приятелите си. При това положение няма да изпъкват никакви противоречия.

Мнозина казват: „Ние се молим на Бога, горещи молитви отправяме за някои работи, но молитвата ни не се приема“. По колко пъти се молите за едно и също нещо? – По много пъти. – Значи, не знаете да се молите. Когато отидете при някой велик хирург, има ли нужда да се молите по няколко пъти, за да ви излекува? Кажете му само веднъж: „Господин докторе, аз ще ти платя, колкото искаш, направи заради мене това, което ти считаш, че е най-добро!“ Кажете ли така, платите ли, колкото иска, молбата ви ще бъде изпълнена. Това показва, че този болен има доверие в лекаря и затова не го моли по няколко пъти. Дойде ли някой болен при лекаря и настойчиво го моли по няколко пъти да му помогне, без да му заплати, той няма да получи никаква помощ. Това показва, че този болен се съмнява в лекаря. По същия начин и Бог не обича да Му се налагаме. Искайте, молете се, но не се налагайте. Ако вашите желания не са съгласни с Божиата воля, Бог никога няма да ви отговори.

Да допуснем, че някой баща има син, за когото е определено, на еди-каква си възраст да заmine за другия свят. Този син причинява големи неприятности на своите родители, но въпреки това, бащата плаче, моли се да остане синът му жив. Молбата му се чува, и синът остава да живее на земята. Някога става и обратното. Някой баща има добър син, който тежко заболява и предстои да заmine за другия свят. Бащата не се моли за оздравяването на сина си, не вярва в молитвата, и синът му заминава за другия свят. След заминаването на сина, големи нещастия сполетяват бащата. Значи, онзи, който трябва да

замине, остава да живее; онзи пък, който трябва да остане жив, заминава.

И сега, аз желая на онези от вас, които трябва да останат – подразбирам вашата душа, вашето съзнание – да останат на земята, като носители на новото учение. За да бъдете носители на Божественото учение, в пълния смисъл на думата, вие трябва да бъдете здраво въоръжени с новите разбирания, с методите на Любовта и със законите на Мъдростта. Висока е мисията на учениците!

По какъв начин можем да изпълним своята мисия, своето предназначение на земята? – В новия път, по който вървите, има много начини и методи за постигане на вашите желания и за разрешение на задачите в живота ви. Всеки ще разрешава задачите си сам за себе си. Никой няма право да се меси в работата на другите. За пример, някой човек е учител, или чиновник някъде, обаче, иска да служи на Бога. Среща го един негов приятел и му казва: „Щом искаш да служиш на Бога, напусни службата си, напусни дома си и иди да проповядваш“. Казвам: всеки да остане на своя пост, и при това положение да служи на Бога. Разните служби, които заемате, са условия, елементи, необходими за решение на задачите ви. Когато се говори за напускане на дома, това е идея, която може да се разгледа в тесен и широк смисъл на думата. В тесен смисъл, напускане на дома подразбира отделяне на бащата или майката от своите близки. В такъв случай, бащата или майката имат право да сторят това, само след като осигурят напълно близките си. В широк смисъл, напускане на дома подразбира отиване от едно място на друго.

Мнозина питат: „Как може човек да придобие свободата си?“ – За да дадеш свобода на човека, ти трябва да му върнеш всичко, което си му взел. Ако този човек е вложил чувства в тебе, своята любов, ти трябва да му я върнеш. Ще кажеш: „Приятелю, когато дойде при мене,

ти вложи в моята банка еди-колко си капитал. Сега, понеже ние трябва да бъдем свободни, ще се разделим, като братя, по любов, за което аз ще върна вложения от тебе капитал, заедно с лихвите по 10 %. И после, каквото аз съм вложил в тебе, по същия начин ще ми го върнеш.“ Каквото правите, да бъде одобрено от Господа, а не от хората.

Съвременните хора се стремят към богатство, като казват: свободен може да бъде само богатият човек. Кой е богат човек? Ако натоварят един осел със скъпоценни камъни, богат ли е той? – Богат е само онзи човек, който разумно използва Божиите блага. В това отношение, истински богати са великите хора, светиите, праведните хора, ангелите, арахангелите. Ако изпратите едно писмо до ангелите или арахангелите с молба, да ви изпратят някаква парична помощ, те няма да ви отговорят. Защо? – Понеже нямат пряки общения с вас. Ангелите имат отношения с хората чрез растенията, които са техни деца. Арахангелите имат отношения с хората чрез млекопитающите, които са техни деца. Следователно, каквито са отношенията на хората към растенията и животните, такива са отношенията на ангелите и арахангелите към тях.

Какво ще каже съвременния човек по този въпрос? Той ще се учуди на това и ще отрече тази връзка между растенията и ангелите, както и между животните и арахангелите. Питам: на какво основание тогава човек се счита Син Божий? Ако човекът, облечен в тази плът, която умира, може да се нарече Син Божий, защо на същото основание и растенията да не са синове на ангелите? Значи, както в човека има един вътрешен образ, в който се включва Божествената проява, така и в растенията и животните има такъв вътрешен, повисок произход от този, който виждаме във външната им форма. Тази черта у растенията, на самопожертване, е Божественото начало в тях.

Те се жертват за храна на по-високостоящите същества от тях – хора и животни. Когато растенията се жертват за по-високостоящи от тях същества, те същевременно се ползват, понеже висшите същества трансформират техните енергии. Хората пък, от своя страна, когато умират, оставят телата си, като пособия на други, по-низкостоящи същества от тях, за да напредват в своя път. И тъй, идеалът на всички хора трябва да бъде любов към Бога, не пресилена, но естествена, по добра воля и по вътрешен подтик. Вие търсите Бога, само когато сте в нужда. Това всеки е проверил. Докато сте здрави, силни, богати, учени, не Го търсите. Изгубите ли всичко това, вие започвате да Го търсите, и Той ви проговаря. Когато не чувате Божия глас, причината седи в това, че сте облечени в много дрехи, които се явяват като препятствия в живота ви. Премахнете ли тия дрехи, препятствията, веднага ще се свържете с Божественото съзнание.

Казвам: когато някой страда, нека не се отчайва, но да знае, че това е благоприятен момент в неговия живот, да се свърже с Великото Начало в света, да чуе гласа Му. Бог е в сила да превърне всяко зло в добро за онези, които Го любят. Той е в сила и мъртвия да възкреси. Докато човек се освободи от материалните връзки, от връзките си със света, той много пъти трябва да умира и да възкръсва, много пъти трябва да се ражда и преражда. Онова, което може да освободи човека от неговата съдба, това е любовта му към Бога, чрез която ще научи закона на служенето. Когато човек реши и започне да служи на Бога, тогава той се освобождава от своята тежка съдба, от тъмното робство, в което е изпаднал. Този ден ще паднат и оковите, които свързват нозете му.

Сега, приложете всички ваши хубави желания и светли мисли! Бъдете смели и решителни, и Божието благословение ще дойде върху вас! Помощта ще ви дойде първо чрез добрите хора на земята, които

Павел нарича светии. Свържете се с всички добри хора, които работят с любов за Божието дело, без разлика на тяхната народност, или на тяхното религиозно верую. Само така ще разбере човек, защо е дошъл на земята. Един е идеалът на всички хора – любов към Бога и изпълнение на Неговата воля. Проникне ли се от този идеал, човек ще намери и своето място.

Желая на всички да бъдете родени от Бога! Казвате: „Още не сме родени от Бога.“ – Ще се родите! – Не сме възкръснали. – Ще възкръснете! – Не сме силни. – Ще станете силни! – Нямаме знания. – И знания ще имате! Всичко старо във вас трябва да изчезне. Само една Божествена искра трябва, за да изгори! Казано е в Писанието: „Бог ще създаде нова земя и ново небе, а старата ще изчезне, ще изгори.“ Това, което Бог прави, и ние трябва да направим. Бог ще изгори старата земя, и ние трябва да изгорим старата земя в себе си. Бог създава нова земя, и ние трябва да създадем нова земя.

Христос казва: „Както Отец ми работи, така и аз работя“. Каквото синът вижда от баща си, това и той прави. И ние, като Синове Божии, ще правим точно това, което нашият Баща прави. Само така можем да бъдем силни, мощни, не само за един ден, но през всичките времена и епохи.

Беседа, държана от Учителя на 9 юли, 1928 г., 5:00 ч. с.

10 ЮЛИ, ВТОРНИК, 5 ч. с. УЧИТЕЛЯ – КЪМ СВОБОДА

„Истината ще ви направи свободни.“ Степента, до която е достигнало съзнанието на съвременното човечество, се отбелязва със силен стремеж към свобода. В такъв случай, недоволството, което се ражда в човешката душа, произтича от външните и вътрешните ограничения на човека. Всеки човек трябва да се справи с ограниченията, на които се натъква. В това се заключава философията на живота. Една от задачите на човека е да си обясни причините за външните и вътрешните ограничения в живота.

Аз няма да се спирам върху причините на Ограниченията, но ги разглеждам като величини, които трябва да се разрешат. Дали тия величини са реални или нереални, това е, второстепен въпрос. Важното е, че и в единия, и в другия случай те ограничават човека. За пример, дохожда при тебе един човек и ти казва, че вѐн те следят трима души, искат да те убият. Това може да е истина, може и да не е истина, обаче, веднџ влязла тази мисъл в твоя ум, ти вече се безпокоиш, страхуваш се, цяла нощ трепериш, не смееш да излезеш вѐн от къщи. Кое те накарало да трепериш цяла нощ? – Лџата.

Другото положение е следното. Ти си бѐден човек, нямаш пет пари в джоба си, но дохождат трима твои познати при тебе и казват: „Знаеш ли, че един богаташ, наскоро дошѐл от странство, иска да ти помогне, да ти даде една голяма сума“! Ти веднага се зарадваш, цяла нощ не можеш да спиш, все очакваш момента, когато този човек ще влезе в стаята ти. И това нещо не е вярно. Значи, нереалността има две страни: красива и некрасива. Ето защо, всички ще се стремят да се освободите и от красивите, и от некрасивите неща в живота.

„Истината ще ви направи свободни“.

Да придобиеш Истината, това подразбира вътрешно знание, вътрешно разбиране на живота. Свободата е необходима за проявяването на живота, но в това проявяване има ред противоречия. Представете си, например, че вие срещате на улицата един човек красив, снажен, силен. Дето и да се яви всред обществото, на всички обръща внимание. Той се радва, мисли си, че като него други няма. Докато неговата красота не е засенчена от друг, той е щастлив. Дойде ли, обаче, друг, по-красив от него, щастието го напуща, той вече остава на втори план. Красотата и силата на по-хубавия човек хвърлят тъмно петно, сянка върху съзнанието на първия, и той остава недоволен. От философско гледище, коя е причината за недоволството в дадения случай?

Сега ще ви изнеса друго противоречие, което се среща в живота. Вървите по улицата и виждате един грозен, слаб човек. Дето мине, на всички обръща внимание; всички му се смеят, подиграват го. Този човек разбира това и страда, скърби. По едно време, отнякъде се задава друг човек, още по-грозен от първия, и всички спират погледа си върху него. Тази голяма грозота произвежда радост в душата на по-малко грозния човек, и той си казва: „Аз мислех, че съм най-грозният човек в света, а то, имало и от мене по-грозни“. Питам: защо красотата и силата на човек, по-красив от вас, ви произвежда скръб? И защо грозотата и безсилието на човек, по-грозен от вас, ви произвежда радост, вместо съжаление? Това са въпроси, с които вие трябва да се справите. Това са положения, които съществуват в свят, дето отсъства свободата.

Казвам; когато намерите, че някой човек е по-красив от вас и страдате или когато намерите, че някой е по-грозен от вас и се радвате, това показва, че разглеждате нещата разединено, без никаква

вързва между тях. Схващате ли предметите и явленията в живата природа разединено, те не водят към една обща цел. Едно трябва да знаете: Истината става понятна само тогава, когато между всички неща съществува единство. Истината е само една!

Ще ви приведа един пример за изяснение на тази мисъл. Представете си, че хиляди хора, жадни, със засъхнали гърла, вървят по един общ път и пристигат до голям извор с чиста, кристална вода. Всички тия хора едновременно се зарадват на извора. Защо? – Понеже всички могат свободно да се настанят около извора и да уталожат жаждата си. Всички могат да участвуват едновременно в тази обща радост. Та когато говорим за Истината, ние подразбираме, именно, целокупността в схващане на нещата и идеите. Истината означава такова нещо, от което всички могат да се ползват и пред която всички се чувствуват свободни. От какво? – От жаждата, която до този момент ги мъчеше. Още от какво се освобождават? – От вътрешното безсилие, което жаждата им причиняваше.

Мнозина си правят заключения, като казват: „Не струва да се говори Истината“. Питам: трябва ли жадният да каже, че не струва да се ходи при извора? Не, жадният човек, като намери извора, трябва да се напие от неговата чиста, нектарна вода и да благодари, че го е намерил. И затова когато някой казва, че не трябва да се говори Истината, той не разбира същността на Истината. Тъй както жадният, като отиде при извора и пие от неговата вода, се чувствува свободен от жаждата и безсилието, така и Истината прави човека свободен. Да разбираме Истината, това значи да разбираме своето положение като красиви и като грозни, като силни и безсилни. Ако не разбирате дълбокия смисъл на красотата и на грозотата, какво благо ще допринесе някому вашата красота, или какво нещастие ще допринесе някому вашата грозота?

За изяснение на мисълта ще ви приведа следното сравнение. Допуснете, че някой човек има хубава копринена дреха, красиво ушита, но той я облича, когато температурата вън е 32° под нулата. Друг човек има вълнена дреха, от прост плат, лошо ушита, и той я облича в същия ден, когато е 32° под нулата. Значи, първият човек в дадения случай представлява красотата, а вторият – грозотата. Кой от тях двамата е за предпочитане пред тази ниска температура: красивият или грозният? Сега ще поставя въпроса в друга форма: ако единият е красив, но няма добродетели в себе си, а другият е грозен, но добродетелен човек, кой от двамата е за предпочитане? Та когато разглеждаме външната страна на красотата и на грозотата, ние си съставяме криви, лъжливи понятия за нещата. Красотата у нас трябва да бъде като светлината. Тя трябва да бъде образ на вътрешния живот в човека, а не само като външна форма.

Питам: какво заключение ще извадите от тези две положения, които ви се изтъкнаха? Някои ще кажат: „Човек не трябва да бъде нито грозен, нито красив.“ Не човек трябва да бъде красив! Човек трябва да бъде и грозен! Чудни са хората! Човек трябва едновременно да бъде и красив, и грозен! Красотата и грозотата са две положения за човека. Те са толкова необходими смени в живота, колкото са необходими денят и нощта.

Някои учени казват, че растенията се развиват и растат главно при дневната светлина. Не, при дневната светлина растенията само събират енергия, без да растат, а вечер, при нощната тъмнина, те обработват събраната енергия и тогава растат. Значи, дневната светлина служи на растенията като условие за възприемане на енергия, а нощната тъмнина им служи за обработване на тази енергия.

Казвам: когато се намерим в тъмнина, при неблагоприятни условия на живота, ще има какво да обработваме. Тогава ще обработваме енергията, която сме възприели при светлината, при благоприятните условия. Значи, всеки човек, който попадне при процеса на неблагоприятните условия в живота, ще има, какво да работи. За пример, богатите хора са при условия да работят, но не работят. Богатият човек може да се уподоби на онзи турчин, който седи облечен в своята източна роба, с чалма на глава, пред него наргилето – водата клокочи в шишето, димът излиза от устата му, а той само клати глава и казва: „Всичко, което Бог е направил, е добро!“ Защо? – Наргилето седи пред него. Сиромасът пък може да се уподоби на онзи турчин, който няма наргиле и казва: „Господи, какво ще се прави без наргиле на този свят? Този, който има пред себе си наргиле да му дими, той разрешава добре въпросите, ами аз, какво да правя?“

Чудни са съвременните хора, като мислят, че без наргиле животът няма смисъл. Ще ви приведа един пример, да видите, кое е наргилето за майката. Някоя мома се оженила, но няма деца. Тя седи тъжна, замислена, казва си: „Нямам наргиле да ми дими!“ Наргиле е детето, за което тя мечтае. Друга мома, като се ожени, роди 4 – 5 деца, на които се радва, благодари на Бога за тях, смучи наргилето и казва: „Всичко, което Бог е направил, е добро! Хубаво е, като имам това детенце! Малко е днес, но то ще порасне, голямо ще стане, ще се изучи, ще ме гледа на старини.“ Мисли, разсъждава тя, и наргилето пред нея дими. Това са специфични схващания за живота. Ако мислите, че детето, в тази форма, ще ви освободи, вие се лъжете. Няма единство между вашите разсъждения и фактите в действителния живот. Детето расте и пораста, изучава се и нито ви гледа, нито може да ви освободи от ограничителните условия на живота. Всеки сам

може да се освободи от тия условия. Как? – Като възприема и възлюби Истината. Истината ще ви направи свободни!

Богатият турчин седи пред наргилето, водата клоkochи в шишето, той смучи, дим излиза от устата му, и си размишлява. След това си пийне едно кафенце и казва: „Аллах“! Вие се смеете на този турчин, но казвам: понякога и съвременните хора са така смешни в схващанията си за идейния живот. Те мязат на тези източни народи. И тия неща са хубави, но не са съществени. Те са временни, преходни положения в живота на човека. Както бедният може без наргиле, така и богатият може без него. Истински идеен живот е този, без който не могат нито богатият, нито бедният. Правилни разбирания за живота са тези, които са еднакви и за бедния, и за богатия. И бедният, и богатият, при каквито условия на живота и да се намират, едновременно трябва да кажат: „Животът има смисъл! Всичко, което Бог е направил, е добро.“

Сега ще ви приведа същото положение в друга форма. Седи някой железар пред огнището със своя мех и с чука си; духа меха, желязото се нагорещява и вместо да го хваща с ръка, хваща го с клещи и го удря с чука. От това желязо излизат искри. Това е наргилето на турчина, което в ръцете на ковача се е видоизменило в желязо. Бедният човек, който по-рано съжаляваше, че няма наргиле да му дими, сега се радва, че има пособия: огнище, мех, чук и желязо, което туря на наковалнята и чука. Отдалеч се чува: трака-трака! Чукът работи върху желязото. Значи, когато съединим противоречията в едно цяло, ние намираме, че всички неща имат свое определено предназначение. Когато наргилето се превърне във фабрика, или в работилница, или в ковачница, или в житница, тогава и противоречията сами по себе си ще се осмислят. Казвате: „Какво трябва да правим с противоречията в живота?“ – Да се осмислят. Ако

някой човек е грозен, той трябва да осмисли своята грозота. В какво отношение грозотата на човека може да бъде полезна?

В простия народ съществува убеждението, че красивите хора са приятни на всички, че говорят добре, увлекателно. Тогава какви са грозните хора? – Те са работливи, способни. Грозотата е само външен процес, външна обстановка на нещата. Работата е направила хората грозни. Хора, които работят с години, имат черни лица, корави, мазолести ръце. Тия хора пък, които са красиви, още не са започнали своята работа. Като видя някой красив човек, от мое гледище, аз вадя заключение, че на този човек предстои велика работа в света, която той още не е започнал. Като видя някой грозен човек, казвам: той работи вече, но има още много да работи. Грозотата у него е привидна, дължи се на външните условия на живота, които са хвърлили известна сянка върху него. Премахнат ли се външните условия, и грозотата изчезва.

Понякога аз изяснявам доброто и лошото, красотата и грозотата и по друг начин. Казват за някого: този човек е грешен, т. е. грозен. Не, той е отличен човек, но животът е хвърлил известна сянка върху него. За друг някой казват този човек е праведен, т. е. красив. Според мене, праведен човек е този, който още не е грешил, не е влязъл в живота да работи. Той е още при баща си, при майка си, при братята си, при сестрите си, но като влезе в общия живот, и върху неговият живот ще се хвърлят сенки. Казвам: това е едно схващане, което ще ви освободи от обезсърчения в живота ви

Аз виждам сега и млади, и стари, които казват: едно време бяхме красиви, а сега погрозняхме. Едно време бяхме добродетелни, а сега се огрешихме. Представете си дом, в който и бащата, и майката, и децата, и слугите са красиви, но нямат хляб да ядат. Питам: като се гледат всички помежду си и намират, че са красиви, какво ще излезе

от тази красота? Бащата ще дойде при сина си и ще му каже: „Погледни лицето ми!“ Синът ще го погледне веднъж, два, три и повече пъти, но ще може ли да се задоволи от красивото лице на баща си. Той ще иска хляб. Красотата няма да го задоволи. Една турска поговорка казва: „Добро е да гледаш красив човек.“ Обаче, в дадения случай между тези красиви хора най-после ще се появи недоволство. Същият закон се отнася и до учените, до добрите хора. В това отношение и те представляват красивите хора в света, но ако никой не работи, между тях ще се роди недоволство. Защо? – Хлебец няма. Някой казва: „Аз съм добър човек.“ – Хлебец имаш ли? – Нямам. Тогава и аз ще му кажа, че съм добър човек. И той веднага пита: „Хлебец имаш ли?“ – Нямам. В дадения случай нас не ни интересува добротата, нито красотата на човека. Ние търсим в него друго качество, което той е придобил. Добротата и красотата са външната страна на живота. Ние го питаме: „Имаш ли малко хлебец?“ – Нямам. – Ама аз съм учен човек! – Значи, красив човек си. – Ама аз съм болен! – Значи, грозен си. Питам: какво е това знание, това учение, което не може да ви помогне в живота? Трябва да се пазите от тези положения.

Някои казват: „Ние сме добри хора, но не можем да живеем добре“. Казвам вие сте разрешили половината от живота. – Какво трябва да правим? – Да станете грозни. – Какво означава това? – Да отидете на работа. В дадения случай грозотата разрешава важния въпрос в живота – въпросът за хляба. Други казват: „Ние сме красиви хора“. – Имате ли какво да ядете? – Нямаме. В този случай най-малкият син иде отвън одърпан, прашен, грозен на вид, ходил някъде на работа, но той носи пълна торба на гърба си. Всички тичат при него, обикалят го, казват му: „Грозен, си, наистина, но пълна ли е торбата ти?“ – Пълна е. В дадения случай този грозен човек

разрешава въпроса за всички ония съществени нужди, които се явяват в душата на човека. Този грозен човек разрешава всички противоречия, от които се ражда свободата.

Казвам: грозните хора трябва да носят пълни торби на гърба си! Защо? – Няма по-лошо нещо от това, да носи човек празна торба на гърба си! Няма по-лошо нещо за грозния човек от това, да носи празна торба! Значи, красивият трябва да работи, да стане грозен, ако иска торбата му винаги да е пълна. И грозният трябва да работи ако иска торбата му да не се изпразва. Аз взимам тия противоречия като типични образи в живота на човека. Красивият човек трябва да включва в себе си и контрастното положение, т. е. той трябва да стане и грозен. Това не подразбира, че той трябва да се роди грозен, но той трябва да работи в света! Когато човек работи на физическия свят, той погрознява. Изобщо, физическата работа не дава спокойствие на човека. Напротив, тя му създава известно безпокойство. Питам: какво придобива онази шивачка, която цял ден шие, изкарва с иглата бод след бод и се разправя с разни хора? Или, какво придобива онзи писар, който по няколко години наред пише по осем часа на ден? След като е преписал хиляди решения на разни съвети, какво е придобил в края на краищата? Какво ще придобие онзи хлебар, който меси хляба с ръцете си или с някакви парни машини? В края на краищата еднообразната работа убива хората.

Обаче, едно трябва да се знае: човек ще дойде до същественото в живота само по пътя на тези външни механически положения. Онова, което облагородява човека, това са малките добродетели, които Бог е вложил в него. Той трябва да се стреми да реализира малки желания в себе си. Едновременно във всички хора трябва да има желание за работа! Това е красивото в живота. Когато ние знаем, че сме удове един на друг, във всеки случай доброто ще бъде обща цел в живота на

всички Желанието към доброто трябва да живее спонтанно във всички и да се проявява навън във всеки даден случай. На основание на същия закон и Любовта, и Мъдростта, и Истината трябва да живеят спонтанно в душата на всеки едного, и при всеки подходящ случай да се изият навън, като обща цел в живота на всички разумни същества. Ако любовта на другите хора ни радва, и нашата любов ще ни радва; ако красотата на другите хора ни радва, и нашата красота ще ни радва; ако добротата на другите хора ни радва, и нашето добро ще ни радва. Само по този начин ние можем да бъдем любещи, красиви, добри хора. Другояче ние ще имаме частични схващания за нещата, които ще внесат в нас вътрешното разединение, което ще обезсмисли живота.

Често в умовете на съвременните хора седят известни противоречия, които се дължат на неразбиране живота, както и предназначението на всяко нещо в живота. За да се избавят хората от тия противоречия трябва да се изяснят някои положения. Например, хората не знаят, за какво са създадени очите им. Те не знаят тяхното специално предназначение, за което са били създадени първоначално. Ще кажете: очите са създадени да гледаме с тях. Какво да се гледа? – Първоначално очите са били създадени да се гледа с тях славата Божия. Значи, обект на човешкото зрение е Бог. Обаче, този обект днес е изменен. И откак хората изгубиха този обект, те обезсмислиха своето зрение. Ти гледаш един, втори, трети предмет, търсиш нещо. Какво търсиш? – Своята слава търсиш. Искаш да намериш онзи, когото обичаш. Ако го намериш, ти се радваш, казваш: „Колко се радвам!“ Твоето зрение вече се осмисля. Ако не го намериш, недоволен си и казваш: „Изгубих си времето!“ Следователно, зрението ви е необходимо, като ставате сутрин, да потърсите Истината, да я намерите, да я прегърнете вътрешно и с нея

да ходите, с нея да се разговаряте, да бъдете с нея във всичките си мисли и желания. И когато се запитате как да свършите еди каква си работа, Истината ще ви отговори на този въпрос. Нали сте виждали, как работи даровитият ученик художник? Учителят му седи при него и наблюдава, като му казва само: „Това е така, онова не е така.“ И ученикът рисува, мъчи се, коригира. Понякога и този ученик се намери в противоречие – рисува, но работата му не излиза добре.

Казвам: като намерим Истината, тя ще ни направи свободни в живота. Затова, именно, са създадени очите – да намерим Истината. По същия начин, запитайте се защо е създаден умът на човека? Защо е създадено сърцето на човека? Ние трябва да знаем, кой е обектът на човешкия ум, както и този на човешкото сърце. Те трябва да имат обект! Аз говоря за идеен обект на човешкия ум и на човешкото сърце. Ние не подразбираме такъв обект, който днес имаш, а утре изчезнал. Под идеен обект разбирам онези първични основни идеи и чувства, които никога не изчезват от живота.

Сега ще разгледаме някои важни положения в живота. Понякога хората са недоволни. Защо? – Недоволството не се дължи на това, че хората са лоши. Ред причини има, поради които хората са лоши. Казвам, обаче: човек трябва да се роди! Раждането е необходима и важна фаза в живота на човека. Някой казва: „Аз съм роден.“ Питам: как си роден, като заека ли? Как се ражда заекът? Той цял ден тича из гората, вслушва се. Шумне нещо из шубраците, и сърцето му веднага трепва. Какво струва това, че си се родил като заек? Цял ден тичаш из гората, тупка ти сърцето, бягаш от хрътката. Като се освободиш от нея, казваш: „Слава Богу, че се освободих“! Но утре ловджията пак излиза с хрътката си на лов, и ти пак си на щрек, тупка ти сърцето.

Друг някой казва: „Аз съм роден.“ Като какъв си роден? – Роден си като някой вол. Утре ще дойде господарят ти, ще те впрегне, ще ти

тури юлар и ще каже: „Дий, синко!“ Цял ден ще работиш и вечерта ще се прибереш в дама си, ще въздъхнеш и ще си кажеш: „Слава Богу, освободих се“. Питам: такова раждане има ли смисъл? Хиляди такива съществувания има, но те не носят свободата. Ще се раждаш и прераждаш, докато най-после дойдеш до същинското раждане – да се родиш като царски син. Истинското раждане подразбира такова раждане, при което човек придобива свободата си. Значи, тогава човек ще престане да се ражда при условия на страданията, които ограничават свободата. Човек трябва да стане умен! Разбирайте процеса на раждането в широк смисъл.

„Истината ще ви направи свободни.“

Сега ще ви представя в образ Истината, за която ви говоря. Представете си, че вие сте ангел, който живее на небето, облечен в своите красиви ангелски дрехи, украсен със своите леки, ефирни крилца и обиколена със слава и величие. В това положение ви поставят на изпит и следят, как ще го издържите. Пред вас нареждат около стотина души, все красиви, хубаво облечени и ви казват: „Изберете си от тия хора двама, които искате да ви бъдат майка и баща.“ Питам: кого ще изберете за ваш баща и за ваша майка? Кой ще бъде истинският ви баща? Или коя ще бъде истинската ви майка? Между тези 100 души ще срещнете майката и бащата на вола, на заека, на вълка, на лъва, на птиците, на бръмбарите, на всички растения, и вие трябва да избирате, да познаете вашите истински баща и майка. Обаче, като не можете да ги познаете, затваряте очите си, посочвате към кого и да е от тях, и казвате: „Този е моят баща, и тази е моята майка.“ Като слезете на земята, виждате, че вашият баща, когото избрахте, не е толкова велик, не е толкова красив, какъвто си го представяхте. Той е един обикновен глог, облечен само в бодили. Като негов син, и вие сте подобен на него. Мине някой човек край вас,

закачите го с бодлите си и му скъсате дрехата. Щом постъпвате така, и с вас ще постъпят по същия начин. Намери се някой човек недоволен от вас и си казва: „До кога този трън ще-прави тия пакости? Я да взема една брадва да го отсека!“ Взима брадвата и ви отсича. Вие се чудите, защо ви преследват толкова много и казвате: „Аз съм толкова добър човек. Никому пакости не правя. Какво искат хората от мене?“ Казвам: бащата, когото вие сами избрахте, той ви създаде всички тия нещастия. Вие направихте крив избор.

Оттук ние правим следното заключение: кривите избори, които ние сами си правим в живота, ни създават хиляди нещастия. В Писанието се казва: „Роден от вода и Дух.“ Когато на родения от вода и Дух кажат да си избере баща и майка от тия 100 души, той не прави никакъв избор. Така е. Представят ли ви 100 души да направите от тях избор, казвам: не правете никакъв избор! Христос изнася следното положение: „Роден от вода и Дух“. Роденият от вода и Дух познава своя Баща и затова не прави избор. В това отношение, водата представлява Божествения живот. Всеки човек, който има в себе си началото на Божествения живот, на Божествения Дух, т. е. разумното начало, той намира, че между всички неща в света съществува велико единство. И ако отсекаят този човек с брадва, той ще каже: „Аз избрах глога за свой баща в този живот, защото имах нужда от тази опитност. Когато някой човек мине покрай мене, аз нарочно ще го закача с бодлите си“. Той ще ме попита: „Защо ме закачаш?“ – Искам да те опитам, какъв човек си. И като го видя, че иде с брадва да ме отсече, казвам: признавам, че ти си силен човек, защото можеш да отсечеш тръна. Такъв човек е в състояние да изправи и своите погрешки.

От този пример ние вадим заключение за себе си и казваме: във всеки човек, който може да отсече един трън или един глог, има една

добродетелна черта, че той може да изправи своите погрешки. Когато ме отсича като трън, или като глог, с това той ми прави голямо добро, защото ме учи, как да изправам погрешките, които правя. И аз трябва да имам бравда, че както този човек постъпва спрямо мене, тръна, който закачам дрехите на хората и ги късам, така и аз трябва да постъпвам спрямо своите вътрешни погрешки. Само така могат да се разрешат въпросите. Мислим ли по друг начин, никакво разрешение на въпросите не може да се постигне.

Обаче, едно трябва да се знае: човек ще дойде до същественото в живота само по пътя на тези външни механически положения. Онова, което облагородява човека, това са малките добродетели, които Бог е вложил в него. Той трябва да се стреми да реализира малки желания в себе си. Едновременно във всички хора трябва да има желание за работа! Това е красивото в живота. Когато ние знаем, че сме удове един на друг, във всеки случай доброто ще бъде обща цел в живота на всички. Желанието към доброто трябва да живее спонтанно във всички и да се проявява навън във всеки даден случай. На основание на същия закон и Любавта, и Мъдростта, и Истината трябва да живеят спонтанно в душата на всеки едного, и при всеки подходящ случай да се изаявят навън, като обща цел в живота на всички разумни същества.

„Истината ще ви направи свободни.“

Вие, и като млади, и като стари, трябва да разрешавате въпросите на вашия живот от новото гледище, но няма да ги разрешавате изведнъж. Има ред физически, материални въпроси, които трябва да разрешите; има ред духовни въпроси, които също трябва да разрешите; и най-после, има и ред Божествени проблеми, които трябва да разрешите. Сега се срещат много хора обезсърчени, отчаяни, които казват: „Болен съм, не ще мога да постигна своите желания, не мога да уча, не мога да се подвизавам духовно.“ Нужно е

тия хора да направят през лятото най-малко 60 – 70 водни бани, да се изпотят, да се пречисти тялото им, за да добият необходимото за тях здраве и сила. Някой казва: „Аз съм беден човек, нямам дрехи за преобличане, нямам достатъчно време за тия упражнения“. Казвам: ако вие не използвате топлото време и не употребите малко усилие за тия бани, за да изхвърлите из организма си всички утайки, които са наслоени в него, природата сама ще ви застави да направите тези упражнения. По какъв начин ще ви застави природата? – Тя ще ви тури на легло, да лежите най-малко 5 – 6 месеца, и тогава ще се принудите и отпуск да си вземете, ако сте чиновник, и средства да си доставите, ако сте беден.

Казвам: преди да сте се разболели, погрижете се за вашето здраве! Вие чакате края ви да се опне, да изтънее, да се скъса и тогава търсите начин, как да го свързвате. Имайте пред вид следното правило: не късайте най-тънкия конец! Не късайте и не връзвайте! Всички трябва да бъдете умни, правилно да разрешавате вътрешните – противоречия, които изпъкват във вас. Ставате сутрин, но сте недоволни нещо. Защо? – Не можем да се молим на Бога. – Радвайте се, че сега, именно, като сте недоволни, имате най-добри условия да се молите на Бога. Жената е недоволна от живота си; мъжът е недоволен от живота; децата са недоволни от живота. Нека всички се обърнат към Бога и кажат: „Господи, ние сме недоволни от живота, но затова идваме при Тебе, да ни научиш, как да се освободим от недоволството. Прости ни, че сме недоволни. Направихме крив. избор в живота си, но втори път няма да правим никакъв избор. Тогава ще бъдем родени от вода и Дух“. След това отивате при Бога и Му казвате: „Господи, прости ни! Никому добро не направихме, но и на себе си добро не направихме, ние сме големи безверници“. Питам: как познавате, че сте безверници? Значи, вие имате две мерки, две идеи,

две съзнания в себе си. Едното съзнание ти казва: ти не вярваш, както трябва. Другото съзнание ти казва: ти вярваш, както трябва. Направиш някакво добро. Едното съзнание ти казва: „Добро е това, което направи.“ Другото съзнание казва: „Не трябваше да правиш това нещо“. Ти седиш, размишляваш и си казваш: „Цели 20 години вече, как вода духовен живот, но светия не мога да стана“. Да станеш светия, това значи да станеш красив човек. Не можеш ли да станеш красив, ти не си разрешил въпроса.

„Истината ще ви направи свободни.“

Разумният човек, който е намерил Истината, при каквото положение и да изпадне, каквито условия и да му се дадат, той ще може да разреши всички мъчнотии в своя живот. Това значи човек с характер. Някой се разгневил, казал няколко думи повече, отколкото трябва – нищо от това. Нека този човек вземе поука от себе си и да започне да работи. Такъв човек ще има по-голямо уважение и почитание в невидимия свят от онзи, който никога не е работил, а е красив. Грешникът, който е падал и ставал, има по-голяма цена в невидимия свят от онзи, който никога не е падал, не е грешил. И ангелът, който е падал и ставал и после се връща при Баща си, е за предпочитане пред онзи, който никога не е грешил. Аз говоря за земния живот, за ония, които са обезсърчени и казват: „Ние не сме постигнали нищо в този свят.“ – Не, много нещо сте постигнали. Казвате: „Какво ни струва горчивата опитност?“ Казвам: трябва да се учите от вашата горчива опитност. от вашата жлъчка! Какво представлява жлъчката? Ако жлъчката не беше горчива, сърцето не би тупкало. Жлъчката взима всички противоречия, които се зараждат в сърцето и ги преработва в себе си, вследствие на което става горчива. Тя предпазва сърцето от всички горчивини, които се набират в него.

Ако попитате стомаха и червата, защо трябва постоянно да работят, те ще ви кажат: „Ние трябва да работим, за да освободим жлъчката от отровите, които ѝ причиняват страдания.“ Ако сте жлъчка, стомахът, червата ще ви кажат: „Прати ни малко от твоята отрова, та като смиламе храната, ще те освободим от страданията ти.“ Всички хора имат нужда от сърце, но имат нужда и от жлъчка. Сърцето без жлъчката не би могло да тупти. Ако някой момент в живота ви се роди едно противоречие, то е тъй необходимо, както жлъчката е необходима за сърцето. Черният дроб е тъй необходим за белия дроб, както симпатическата нервна система е необходима за мозъка.

Казвам: съвременните хора трябва да знаят, че между всички неща има известни съотношения, известна корелация. Обаче, който не разбира тия неща, иска изведнъж да стане ангел, без изпитания, без мъчности, без страдания. Ако човек не мине през изпитания и страдания, най-малките противоречия в живота му ще го спънат. Например, някой твой приятел ти дал гръб, не те поздравил, ти веднага се наскърбяваш и усъмняваш в него. След малко този твой приятел ти даде лицето си, поздравил те любезно, и ти веднага се зарадваш. Питам ви: ако срещнете едного, който има да взима пари от вас, няма ли да се зарадвате, като видите гърба му? – Ще се зарадвате. Радвайте се, когато някой ваш приятел ви даде гърба си. Това е философия! Кога се радват хората? – Когато онзи, който има да им дава, обърне лицето си към тях и каже: „Аз нося пълна кесия. От кога ви търся!“ Значи, хората се радват, когато, имат да взимат.

Питам: кога се радва детето? – Когато отиде при крушата. То погледне нагори към плодовете ѝ и казва: „Колко се радвам, че те намерих!“ Крушата казва: „От колко време те чакам, пълна кесия нося!“ Детето хване крушата, поразтърси я малко взима си няколко

плодове от нея, изяжда ги и казва? „Много хубава е тази круша!“ Отива това дете зимно време при крушата и какво вижда? – Тя му обърнала гръб, кесията ѝ е празна. Това са положения, на които се натъкваме в живота. Аз ви давам тия примери, за да гледате разумно на живота. Ако гледате така, всичките ви работи ще вървят добре, от нищо няма да се спъвате. Ако разбирате нещата в техния дълбок смисъл, макар и да имате противоречия при условията, в които сега живеете, Божественият Дух, Истината, която е във вас, ще ви направи свободни. Само по този начин вие ще можете да растете. Ако не можете да гледате така на нещата, никакво растение не може да има. Само така може да се разбере и новото учение.

Всички съвременни хора трябва да държат в ума си следната мисъл: в Бога няма противоречия. Всичко, което Той върши, е добро. Това не значи, че зло не съществува в света. И доброто, и злото съществуват в света, дето имат свое дълбоко предназначение. Обаче, Бог използва и злото за добро. В Писанието е казано: „Ако някой човек каже, че не е грешил, той не говори Истината; и ако някой каже, че не е правил добро, пак не говори Истината. Няма човек в света, който да не е правил добро или зло. Защо? – Понеже в света, в който живеете, доброто и злото, като две противоположни сили, са в постоянно състезание. Ето защо, злото понякога идва у вас, вън от вашите желания, вън от вашата воля. И доброто понякога се налага, без да го желаете.

И тъй, като говоря за млади и за стари ученици, аз имам по-особено разбиране от това, което съществува в обикновения живот. Като разделям учениците на млади и стари, аз ги разглеждам по отношение степената на тяхното развитие. Млад ученик е този, който се намира още в началото на своето развитие. Стар ученик е този, който е завършил своето развитие, своята еволюция на земята. Между

вас няма нито един, който да е завършил своето развитие. Младият ученик всякога има възможност да се срещне с един от учениците, които са завършили своето развитие. Както детето, което ще се роди, ще срещне своята майка на земята, така и младият ученик, който има да се развива и учи, ще срещне по-опитен от себе си, който да го ръководи. Значи, младите ученици ще се срещнат със старите ученици, които са завършили своето развитие и помежду им ще се образува вътрешна връзка. Както между майката и детето съществува вътрешна връзка, така съществува връзка и между младите и старите ученици.

В Писанието е казано: „Ще изпратя Духа си върху вас“. Духът представлява, именно, тия стари ученици, които са завършили своето развитие на земята. Те познават пътя, по който вървят сега младите ученици, и като дойде някой от тях при един млад ученик, той ще му каже: „Аз виждам, че ти си скръбен, обезсърчен; едно време и аз бях като тебе, но ето, сега зная вече, кой е церът на това състояние“. Един го утешава, друг го утешава, докато му помогнат в това затруднено положение, в което е изпаднал. Тия стари братя отварят книгата на живота, четат от нея и помагат на по-малките си братя. На какъвто въпрос и да се натъкне младият ученик, по-старият ученик знае, как да го разреши. Той ще му каже: „Преди толкова и толкова години, ето, как аз разреших този въпрос“. Като го изслуша младият, ще му олекне на душата.

Като ви говоря за старите ученици, не мислете, че старостта им се изразява в бяла брада и мустаци, както и в бели коси. Не, стар ученик наричам този, който се отличава с голяма разумност, с голяма опитност и е проникнат от дълбокото желание да помага на своите по-малко местице малки братя. Тия по-големи братя се радват на своите по-малки братя и без да се спирате пред въпроса, дали са

праведни или грешни хора, те веднага са готови на услуга, щом се обърнат към тях. В каквото положение да видят малките си братя, те не им се сърдят, но казват: „Ето, как може да се направи тази работа“! Ако се обърне към тях някой праведен човек, те ще му кажат: „За да запазиш и занапред чистотата на своите дрешки, ето, какво трябва да направиш: ще си купиш един хубав гардероб, и щом си свършиш работата, ще ги прибереш“. Ако пък се обърне към тях някой грешен човек, на когото дрехите са окъсани, изцапани, те ще му покажат начин, как да се изчисти и обнови.

Сега вече е ясен стихът: „Ще изпрати Бог Духа си да ви ръководи“. Този Дух ще влезе в сърцата на всички хора и ще ги ръководи. Всеки, който може да ръководи другите хора, той е минал вече по пътя, по който те сега минават. И Христос, Който сега ръководи цялото човечество, е минал по пътя на всички страдания, затова, именно, може да помага на ония, които страдат.

Често младите ученици питат: „Какво трябва да направим, за да постигнем идеалите на своята душа?“ – Те трябва да примирят своята красота със своята грозота, своето добро със своето зло, според техните схващания. След това, те трябва да се проникнат от мисълта, че Истината ще ги направи свободни. Тази Истина, взета в широк смисъл, може да се приложи в живота на всички хора. Не допускайте в себе си мисълта, че това учение, че тази Истина не е за вас и може да се приложи само при благоприятни условия на живота ви. Не мислете така. Знайте, че когато и да е, вие ще се натъкнете на този въпрос. Мнозина казват: за нас още не е дошло времето. Казвам: дошло е времето за всички млади ученици. Не чакайте да ви изкарат насила навън и тогава да видите, че слънцето е изгряло вече. Когато човек не излезе доброволно вън на светлината, условията ще го заставят насила да излезе. Волът е впрегнат насила да оре на нивата, понеже

не е разрешил правилно въпросите на своя живот. Хрътката на ловджията гони заека в гората, и той бяга, понеже не е разрешил правилно въпросите на своя живот. Ако човек слуша своя вътрешен глас и се подчинява на великия закон, който работи в него, страданията му ще се превърнат на радост. Ако той не слуша своя вътрешен глас и не се подчинява на този велик закон, страданията му няма да се премахнат.

Днес има благоприятни условия за развитието на всички хора. Кои са тия условия? – Страданията и мъчнотиите. Те са необходимо условие за вашето развитие. Казвате: „Какво ще стане с нас, ако светът се развали?“ Да се предполага, че светът ще се развали, това са човешки схващания. Ако светът се развали в едно отношение, Бог ще го пресъздаде отново в друго отношение, и то по-хубаво от първия, който се развалил.

Сега, за да не се обезсърчавате в живота, трябва да разбирате, че Истината ще ви направи свободни. Помнете, че при великия извор на живота има място за всички, и може да отидете при него, да уталожите жаждата си. Някой запитва: „Защо трябва да вярвам в Бога?“ – Ако нямаш вяра в Бога, твоят живот не може да се изрази напълно и не ще можеш да постигнеш нищо. Какво може да се ползува болният от най-хубавата храна, ако тя не се смила добре в стомаха му? Това ядене повече ще развали стомаха му и ще му причини големи страдания. Да имаш страдания, без да разбираш защо страдаш, това значи да се обезсмисли животът ти; да имаш страдания и да разбираш, защо страдаш, това е осмисляне на живота ти.

Сега всички трябва да знаете, защо сте родени, защо сте дошли на земята, какво трябва да постигнете и какво сте постигнали. Ако знаете, защо сте дошли и ако сте постигнали, каквото трябва, това е

добро за вас; и ако не знаете, защо сте дошли и нищо не сте постигнали, и това е добро. Ако страдате е добро, и ако се радвате, пак е добро; ако имате знания е добро; и ако нямате знания, пак е добро – ще дадете възможност на други да работят за вас. В каквото положение и да се намирате, не съжбялявайте, благодарете на Онзи, Който ви е пратил на земята, че ви е създал тъкмо такива, каквито сте. Казвате: „Защо не съм се родил цар, да ми служат другите хора?“ Питам: в дадения случай, колко царе може да има на земята? – Ама защо не съм богат? – В дадения случай, колко богати хора може да има на земята? Какво може да желаете при условията, в които сега се намирате. – Да бъдете добри и разумни. За това нещо има възможност и условия. за всички. Всеки може да люби; всеки може да обича Истината; всеки може да бъде правдив; всеки може да бъде разумен; всеки може да бъде добродетелен. Това е изворът, при който има по малко местице за всички, да седнат и да уталожат жаждата си. Тия неща желайте, а оставете другите, които са достъпни само за малцина. Непостижимите желания са само за ония, които са достигнали високите върхове.

Казвам: засега гледайте да постигнете в живота си само достъпните неща за всички, а именно: да бъдете добри и разумни. В тази доброта и разумност ще се осмисли вашият бъдещ живот, върху тях Бог ще гради живота. Те ще бъдат условия за постигане на чистия живот, към който всички се стремят. Значи, всички хора, без изключение, могат да бъдат добри и разумни, и трябва да бъдат добри и разумни – това от тях зависи. При великия извор на живота има място за всички. Достатъчно е вие да направите малко усилие само, за да отидете до извора. С какво канче ще черпите вода от извора, това не е важно; някои могат да си послужат с ръката направо, други – с дървено канче, трети – със стъклено, четвърти – със сребърно,

пети – със златно – безразлично е това. Важно е тази вода да влезе във вашето тяло и да придобие свой израз. Не казвайте, че няма смисъл да отивате при извора, щом нямате сребърно или златно канче. Смисълът на нещата не се заключава във външната форма. По едно време във варненската гимназия, между учениците, се беше явила манията да носят очила със златна верижка, да минават за учени хора. Те имали един учен учител, който носил очила със златна верижка, и повечето от учениците решили да му подражават. Като туряли очила, те се мислели за професори, за учени хора. Казвам: учението не се постига с носене на очила. Напуснете модата. По-добре без очила.

Сега, вие, младите ученици, ще подемете тази задача и ще я приложите в живота си. Всеки ще работи тъй, както разбира. Няма ученик, който да не знае своята програма. Ученикът, който е влязъл в първи клас на гимназията, не знае ли програмата си? – Знае я. Ученикът от втори клас, не знае ли програмата си? – Знае я. Ученикът знае програмата си за всеки ден и час.

Днес ще ви поздравя с влизането ви в училището и със започване ученето, според определената за всеки клас програма. И професорите ще започнат работата си един след друг, някои с очила, друг без очила. На учениците казвам да не подражават на професорите си с очила, а да учат това, което те им преподават.

„Истината ще ви направи свободни“.

Кой ще ви доведе до тази Истина? – Професорите на това велико училище ще ви доведат до вътрешното разбиране на Божествената красота, на Божествената доброта и разумност, които ще ви направят свободни. Тогава вие ще кажете: сега нашият живот добива смисъл.

И сега, аз желая Божието благословение, Божията благост, Божията милост, които са ви следвали досега, да ви следват и за в

бъдеще в пътя на това велико учение. Никой от вас да не се обезсърчава! За всинца има място в училището. Всички няма да бъдете еднакво облечени, но бъдете доволни от своите дрешки.

Някои казват: „Този е последният ден на нашата среща в училището“. Казвам: последният ден подразбира приложение на учението. Последният ден в училището е последният срок, когато учениците могат да приложат това, което са учили през годината. Сега, именно, ще започнете работата. Този ден ще задигнете рала и мотики, ще впрегнете воловете, и всички на работа! Като започнете работа, и музика ще ви свири. С музика ще тръгнете, както военните тръгват на бойното поле: музиката върви напред, а войниците след нея.

И тъй, аз ви поздравявам с работата ви, с музиката, с песните, с всичките ви пособия: книги, раници, рала, мотики и т. н. Вложете Истината дълбоко в душите си! Тя ще ви направи свободни за далечни времена. С нея ще постигнете далечни мечти и копнежи на вашия ум и на вашето сърце.

Беседа, държана от Учителя на 10 юли, 1928 г., 5:00 ч. с.

1929 г. – СЕДМИ МЛАДЕЖКИ СЪБОР НА УЧЕНИЦИТЕ ОТ ВСЕМИРНОТО БЯЛО БРАТСТВО

7-10 юли 1929 г., София – „Изгрева“

УЧИТЕЛЯ – ПЪРВИТЕ СТЫПКИ

А Иисус отиде на гората Елеонска. (2) И на заранта дойде пак в храма; и всичкият народ идеше при него; и седна та ги учеше. (3) И доведоха книжниците и фарисеите при него една жена хваната в прелюбодейство, и, като я поставиха наред, (4) казват му: Учителю, тая жена биде хваната в самото дело като прелюбодействаше. (5) А в закона Мойсей повели нам, които са таквиз с камене да ги убиваме; а ти що казваш? (6) И това казваха да го изкушават, за да имат да го обвиняват. А Иисус се наведе долу и пишеше с пръст на земята. (7) И като постоянстваха да го питат, изправи се и рече им: Който от вас е безгрешен, той пръв да хвърли камик на нея. (8) И пак се наведе долу и пишеше на земята. (9) А те като чува това, и от съвест изобличавани, излязваха си един по един, като начнаха от старите до най-сетните; и оста и жената стояща наред. (10) И когато се изправи Иисус и не видя никого освен жената, рече ѝ: Жено, де са онези, които те обвиняваха? Не те ли осъди никой? (11) И тя рече: Никой, Господи. И Иисус ѝ рече: Нито аз те осъждам: иди си, и от сега не съгрешавай вече.

Йоана: 8: 1-11

В Божествения свят съществува следният закон: това, което човек не може изведнъж да разбере, остава неразбрано за всякога; и това, което човек може изведнъж да разбере, остава разбрано за всякога. Някой казва: „Аз трябва да разбера това нещо!“ – Да, изведнъж трябва да го разбереш. Не го ли разбереш изведнъж, не можеш и да го приложиш в живота си. Човек, който не може да разбере някое учение изведнъж, той не ще може да го приложи. Разбирането, като

последователен, продължителен процес, не подразбира още приложение. Приложение има само там, дето нещата са изведнъж разбрани. Който не може да направи първата стъпка в живота, той не може да направи втората, третата и т.н. Разбирането означава първата стъпка. Направиш ли първата стъпка, след нея иде втората, третата, четвъртата, петата и ред други стъпки. Разбирането е първоначален подтик, импулс, събуждане на съзнанието. Не разбереш ли нещо изведнъж, никакъв подтик няма да имаш; разбереш ли го изведнъж, ти си направил първата стъпка, която решава съдбата на целия ти живот.

След разбирането иде приложението. Преди да разбере човек нещо, в него съществува дълг, задължение да го разбере. Кое е първото задължение в света? Казвате: „Първото задължение е да видим нещата.“ Обаче, виждането на нещата често спъва човека. Да видиш нещо, това още не значи, че си разрешил някой въпрос. За пример, да видиш хляба, това не подразбира, че си се нахранил; да видиш хубави, красиви дрехи по витрините на магазините, това не подразбира още, че си облечен с тях. Да вижда човек нещата, без да ги опитва, без да ги притежава, това значи да бъде изложен на изкушения, които могат да го спънат в живота му. Следователно, виждането е достояние само на любещия човек. Може и трябва да вижда само човекът, който люби. Който не люби, трябва да остане сляп. Който казва, че вижда, а не люби, той лъже себе си, лъже ближните си, лъже и Бога – той е сляп човек. Някой казва: „Аз искам да зная какво нещо е виждането“. – Виждането е свързано с Любовта. Без Любав няма виждане. И когато казваме, че светът е илюзия, измама, подразбираме виждане без Любав. Който иска да вижда, той трябва да люби. Няма ли Любав, той е сляп. Затова и Писанието казва: „Само чистите по сърце ще видят Бога“. Чистотата е първият

признак на Любовта. Любов без чистота не съществува. Това са максими, закони, положения.

Някой казва: „Аз не разбрах това нещо, не ми е ясно“. – Щом не си го разбрал, ти не си направил още първата стъпка. Щом не ти е ясно, нямаш Любов. – Ама аз видях това нещо. – Как можеш да го видиш, без да го разбереш? Значи, нямаш Любов. Искате ли да се развивате правилно, трябва да знаете тия максими, тия закони и да ги прилагате в живота си. Всяко друго схващане на нещата включва в себе си гъста, тежка материя, която обременява сърцето, и човек не може да постигне нищо. С други думи казано: човек, който няма правилни схващания за живота, нищо не може да постигне. Колкото и да работи той, в нищо няма да намира смисъл. Да трошиш камъни през целия си живот – това не е наука; само да ядеш през целия си живот – това не е наука; само да четеш през целия си живот – това не е наука; да чоплиш и преобръщаш книги през целия си живот – и от това не се придобива нищо. Наука е само това, в което има постижения. науката е вечният стремеж към познаване Първичната Причина или Първичната Същина на нещата, т.е. познаване на Божествената Любов, Която се проявява в живота.

Мнозина запитват: „От какво произлизат противоречията, страданията и мъчнотиите в живота?“ – Всичко това се дължи на обстоятелството, че хората искат да опитат Любовта в нейната пълнота. Знаете ли какво представлява Любовта в нейната пълнота? Любовта не се мери с оканица, нито с половин оканица. Няма физическа мярка за измерване на Любовта. Тя и в своите микроскопически, и в своите велики проявления, е една и съща по сила. Зад една капка Любов се крие толкова сила, колкото и зад цяло море или зад цял океан. Силата на Любовта седи в схващането, в непреривния контакт, който имаме с нея. Любовта не се проявява

само за един момент; тя е непрекъснато съединение от такива моменти. Който люби, през неговото сърце ще мине Любовта на цялото Битие: и на минералите, и на растенията, и на животните, и на хората, и на ангелите. При това положение човек няма да разбере всички прояви на Любовта, но ще ги почувства. За пример, когато през него мине любовта на някое животно, той ще я почувства; когато през него мине любовта на някое божество, той ще почувства и тази любов. Само по този начин човек ще разбере какво нещо е Битието, какво нещо е животът.

Сега, като погледнете на някое животно, казвате: „Това е котка, това е кон, това е свиня и т.н.“ Докато не обикнете животните, те остават за вас такива, каквито ги виждате външно. Обикнете ли, обаче, някое животно, например, една свиня, тя вече престава да бъде за вас свиня. Тя ви е приятна, макар и да грухти, обичате я и казвате: „Моето свинче!“ Не я ли обичате, казвате: „Махнете от тука тази свиня! Много шум дига“. Значи, в силата на обичта се крие идеята за братството и сестринството. Обикнете ли нещата, те добиват по-друг смисъл от този, който са имали по-рано. Следователно, като обикнете съществата, според закона на формите, те ще добият свой истински смисъл и своя цена. Това значи да видим съществата в тяхната първична форма, в която са били създадени.

И тъй, когато човек влезе в новия живот, той трябва да даде предимство на Божественото в себе си. Това подразбира, че той трябва да се преобрази, не частично, но изцяло, свършено. Промени ли се човек свършено, той ще измени своите схващания, възгледи и разбирания за живота. Хората на новия живот ще имат любов към всички същества. Тогава прасето, като знае, че го обичате, няма да рови в градината ви. Сега то рови, защото не го обичате, а по този начин, с ровенето, иска да създаде нещо. Съвременните хора очакват

да се прояви Господ, да Го видят ясно, да не се съмняват. Питам: ако Бог дойде на земята, и хората не възприемат Любовта Му, какво ще придобият от неговото идване? Ако Бог дойде на земята, и хората не могат да направят първата стъпка, какво са разбрали от Неговото идване? Някой казва: „Аз направих първата стъпка.“ – Ами ако вземеш една стъпка напред и две назад, какво си спечелил? Ако днес решиш да живееш добре, а на другия ден се откажеш от това решение, понеже го намираш за глупаво, и желаеш да поживееш като другите хора, това не е ли същото нещо – стъпка напред, две назад? Може ли да се оправи така светът? Какво са придобили хората, които са живели само за удоволствия? Много от богатите хора поне църкви направиха. Светиите пък живеяха по горите, дето прекарваха в пост и молитви. Ако светиите не прекарваха по горите в пост и молитва, богатите не биха направили толкова църкви. Молитвите на светиите подтикваха богатите към добри дела. Светиите копаят материал за градеж, а богатите градят.

Ще ви представя един образ за изяснение на мисълта си. Представете си, че пред вас тече дълга, широка река. Всички виждате реката, но изворът ѝ не виждате. Той е някъде високо в планината. Тази река представлява света. Вие казвате: „Реката е важна сега“. Питам: ако не съществува изворът, от който реката извира, какво ще струва тя сама? В този смисъл светиите са изворът, а богатите хора, светът, това е реката, която извира нейде от планината. Значи, изворът е важен. Има ли извор, има и река; няма ли извор, няма и река. Светиите могат да създадат света, но светът не може да създаде светиите. Бог създава хората, но хората не могат да създадат Бога. – Що е Бог? – Това, което ние не можем да създадем. – Що е човек? – Това, което Бог може да създаде. Що съм аз? – Това,

което Бог е създал. – Що е Бог? – Това, което аз не мога да създам. Това е една нова философия.

Някой казва: „Бог е вечен, безконечен.“ – Това са празни думи. Що е безконечност? Опитвали ли сте безконечността? Вие вземате един дълъг конец, скъсвате го някъде и казвате: „Безконечен е този конец“. – Не, конецът не може да бъде безконечен. При това, с конечното вие не можете да мерите безконечното. То е само механическо определение, на думи. Когато казваме, че вечността е безконечна, това е неопределена идея. Сама по себе си, вечността нито може да се определи, нито може да се обхване – тя се разбира. – Що е вечността? – Първата стъпка в живота. Щом направя първата стъпка, аз съм във вечността. Това показва, че аз имам вече всички възможности в живота, не мога и не трябва да мисля за края на нещата. За какъв край ще говори човек, ако той няма началото? Всеки човек, който няма начало, той не познава Бога. Някой пита: „Що е вечност?“ – Какво ще говориш за вечността, като не си направил още първата стъпка? Направи първата стъпка и тогава ще разбереш, че си във вечността. Вечността крие в себе си всички възможности, при които човешката душа може да расте и да се развива. Тия възможности са скрити в човешката душа.

Ще ви дам още едно определение за вечността. Всички прояви, всички неща, които Бог е създал, съставляват вечността. Бог се проявява във вечността, а ние, разумните същества от всички категории, се проявяваме във време и пространство. Това не са понятия за този свят, но за Божествения свят. Значи, човек се проявява във време и пространство. Обаче, за да се прояви, за да работи в света, той трябва да има подтик, тил зад себе си. Затова всеки човек трябва да знае, че има такъв тил, такава връзка зад себе

си. За да познава този тил, тази връзка, той трябва да живее в Божественото съзнание.

Казвам: две съзнания съществуват – човешко и Божествено. В сегашното си проявление човек живее повече в своето обикновено, човешко съзнание, което непрекъснато му носи скърби и радости, противоречия и мъчности. Всички тия неща се наслагват в неговото съзнание и самосъзнание, като смес, като сплав или амалгама, и му причиняват страдания. Често подсъзнанието и свръхсъзнанието му се преплитат със съзнанието и самосъзнанието му, и ние казваме, че този човек е в борба. Божественото съзнание, в което влизат свръхсъзнанието и подсъзнанието, искат да се освободят от обикновеното съзнание. В това състояние човек не познава себе си. Той се бори, докато се свърже с Божественото съзнание, и тогава скръбта му се превръща в радост. Ако човек не се свърже с Божественото съзнание, той не може да реализира своите благородни желания, и целият му живот е пълен само с разочарования.

Следователно, когато някой човек каже, че живее, това показва, че в този човек съществува връзка между обикновеното и Божественото съзнание. Съединят ли се тези две съзнания, човек може да постигне всички свои възвишени и благородни желания. Ще кажете: „Да, в далечно бъдеще всичко можем да постигнем“. – Не е въпросът за далечното бъдеще. Който има връзка с Божественото съзнание, още в момента може да постигне своите добри и красиви желания и мисли. Мнозина, като слушат това, ще кажат: „Тогава ние искаме да станем царе, да се ползваме с всички почести и блага от това положение.“ – И това може да постигнете. Как ще го постигнете? Ако някой човек е свързан с Божественото съзнание и изпадне всред пустинята, той моментално може да стане цар, в пълния смисъл на думата. Той ще се съсредоточи, ще извади магическата си тояжка, ще

удари с нея в земята, и веднага пред него ще се яви палат, с всичкия му блясък и великолепиe. След това ще удари още веднъж с магическата си тояжка, и пред него ще излязат безброй войници, които ще започнат да дифелират, да му отдават почести и внимание. Щом се насити на тази слава, пак ще удари с пръчицата си, и палат, и войници ще изчезнат; той ще остане пак сам, но с нова опитност, ще знае какво нещо е да бъдеш цар. Всичко това ще премине през съзнанието му. По този начин, в един момент човек може да бъде цар, обиколен със слава и почести и в един момент да изгуби всичкия блясък наоколо си, да остане сам, но със съзнанието на цар. Сега той ще бъде свободен цар, от никого независещ и обезпокоен. Не е ли цар този човек? От неговата пръчица зависи всичко. С нея той създава палати, войници, и пак с нея изпраща войниците си на почивка, а остава сам в размишление. По-добро ли е положението на сегашните царе? Сегашните царе са роби на условията. Някой богат човек има много слуги, но той е техен роб. Дойде ли края на месеца, те казват: "Плати ни! Ако не ни платиш, ще те дадем под съд." Този господар храни слугите си, плаща им, но те пак остават недоволни от него, говорят зад гърба на господаря си много лоши работи. Питам: какъв господар е този, слугите на когото могат да говорят лоши, непристойни работи за него? Истински цар е този, за когото никой от поданиците му не може да каже нито една лоша дума. На мястото ли си е този господар, слугите на когото говорят лошо за него? Ако някой слуга зачита и уважава своя господар, той не може да каже една лоша дума за него. Той носи в съзнанието си свещен образ за своя господар. Достатъчно е господарят да махне с пръчицата си, и слугата му е вече пред него. Той се разговаря със слугата си и му заповядва. После пак махне с пръчицата си, и слугата изчезва. Слугата остава пак сам, без господаря си. При такъв

случай, когато господарят може всеки момент да се яви на слугата си неочаквано, може ли слугата да говори лошо зад гърба му? Наука е това!

Някой казва: „Как е възможно господарят да разполага с такава пръчица?“ – Възможно е това. Тия възможности са достойние на истинския цар, на истинския господар. Махне ли с пръчицата си, слугата му е пред него; махне ли втори път с пръчицата си, слугата изчезва. Печели ли нещо слугата от такъв господар? – Печели. При всяко явяване пред господаря си, той получава неговото благословение, което му служи като светлина за изясняване на нещата. Само по този начин слугата влиза от обикновеното в Божественото съзнание, с помощта на което той разбира защо е дошъл на земята, защо съществува, каква работа трябва да свърши и т.н. Всяко живо същество, всеки човек съществува по единствената причина, че има вечно, Божествено начало, което поддържа живота. Някой казва: „Докажи съществуването на Вечното Начало, на Първичната Причина.“ – Съществуването на Първичната Причина не се доказва, нито пък могат да се пишат философски трактати по този въпрос. Много философи имат смътни понятия за Бога. Тогава, какво могат да напишат те сами по този тъй дълбок и отвличен въпрос? Как могат те да осветляват другите хора, когато на самите тях е смътна идеята за Бога? Те казват: „Бог е абсолютно, безконечно начало“. Обаче, какво означава думата „абсолютно“, и те сами не се замислят. Казват за някого: „Този човек е абсолютно безпомощен“. Какво значи това? – Човек, който не може да се мръдне от мястото си. За друг някой казват: „Този човек е абсолютно беден“. Какво значи това? – Човек, който няма от никъде нищо, който е останал последен бедняк.

Мнозина запитват: „Кое е същественото, кое е важното в света?“ Ако е въпрос за съществено, аз по-скоро бих желал да имам един жив хляб, отколкото сто хамбари с жито. Каква е разликата между един жив хляб и сто хамбари, пълни с жито? – Житото от хамбарите ви всеки може да вземе; или пък хлябът, направен от това жито, може да причини някакво разстройство на стомаха ви, или другаде някъде. Обаче, имате ли жив хляб, с който се храните, той винаги ще върви след вас, и никой не ще може да ви го вземе. Помисли ли някой да вземе този хляб, той веднага изчезва. Посегнете ли вие към него, той веднага ви се поддава. Защо? – Защото ви познава. Като ядете такъв хляб, вие усещате хубав, приятен аромат, който излиза от него. Той носи живота. Когато Христос е казал: “Аз съм живият хляб“, Той е подразбирал, именно, вътрешния смисъл на тази идея. Казвам: имате ли само един жив хляб, той ви е достатъчен през целия живот. Този хляб има свойството да расте, без да се свършва: вие го ядете, а той все цял си остава. В него се крие една основна идея. Ще кажете: „Как да разберем това, буквално или в преносен смисъл?“ – Тази идея може да се разбере и буквално, и в преносен смисъл. Всеки човек, който има живия хляб, т.е. който има абсолютна вяра, никакво съмнение не може да влезе в ума му по отношение на това, дали нещата могат да бъдат, или да не бъдат при известни условия. Това са човешки разсъждения. Когато говорим за силата на живия хляб, за Божественото съзнание, подразбираме, че в това съзнание се крият всички възможности. За човека, който живее в Божественото съзнание, всичко е възможно. Не живее ли той в Божественото съзнание, нещата могат да стават, или да не стават. Когато живият хляб дойде при някой човек, който е болен, тъжен, обезсърчен, достатъчно е само да се зададе, и болестта или обезсърчението веднага изчезва. Няма сила в света, която може

да се противопостави на живия хляб. Всичко отрицателно, което среща той по пътя си, превръща го в прах и пепел. Ще кажете: „Може ли хлябът да се движи, да се търкаля по пътя?“ Питам: ако човек може да се търкаля, защо хлябът да не се търкаля? Съвременните хора мислят, че когато човек се търкаля, с това уронва своето достойнство. Чудни са хората, когато говорят за запазване на достойнството си, а на всяка крачка го губят.

Разправяше ми един познат следния случай: „Една вечер се приготвих да отида с жена си на бал. Облякохме се официално, за случая: тя в особен бален тоалет, аз пък във фрак. Във време на приготвянето единственото ми детенце си играеше с топка, която се търколи на земята и се скри под кревата. То започна да плаче и да ми казва: „Тате, дай ми топката! Тя отиде под кревата.“ Аз, макар и облечен с фрак, се наведох под кревата, отдето извадих топката и я подадох на детенцето си. Както виждате, детето заповядва на баща си. Дали той е облечен във фрак, или не, детето казва: „Татко дай ми топката!“ И бащата веднага се пъха под кревата, изважда оттам топката и я подава на детето си. Питам: защо прави това бащата? – Защото обича детето си. Каква щеше да бъде любовта на бащата, ако той не беше готов да се пъхне под кревата, да извади топката на детето си? Де щеше да бъде вашата любов, ако и вие не сте готови да направите това нещо за вашето дете? Ако някоя Божествена идея падне под кревата, и вие не се пъхнете под него да я извадите, тъй както сте облечени във фрак, каква е вашата философия, каква е вашата любов? Колцина от вас сте готови да влезете под леглото и оттам да извадите топката на вашето дете? Ще кажете на детето: „Не мога да се търкалям с фрака си под кревата. Наведи се ти, да си вземеш топката.“ В този случай детето представлява Любовта, а

бащата – слугата. Много бащи са слуги, а децата им – господари. Те са свободни от задължения.

И тъй, ще знаете: има бащи на робството, има бащи на свободата; има бащи на Любовта, има бащи на безлюбието; има бащи на разума, има бащи на глупостта. Някой казва: „Аз имам баща.“ – Колко бащи имаш? – Само един. – Не, не говори така. Ти можеш да имаш всеки ден по един баща. Ако, наистина, имаш само един баща, питам: можеш ли да хвърлиш своята топка под кревата и да заставиш баща си да се наведе под кревата, да извади топката оттам и да ти я подаде? Ако пък този баща е, наистина, твой единствен баща, ще се наведе ли той под кревата да извади топката оттам? – Ще се наведе.

Сега, като изнасям тези понятия, вие ще кажете: „Всичко се обърка у нас. Едно време ние имяхме представа за Бога, че Той седи някъде високо на трон, а около Него седят множество ангели, които пеят и свирят. Днес тази наша представа за Бога отиде, разруши се“, т.е. ако изворот на нашия живот не тръгне напред и образува река, какви ще бъдат нашите идеи? Ако аз, който съм облечен във фрак, не мога да се наведе под кревата, да извади топката на своето дете, каква е моята любов? Тази постъпка в дадения случай показва каква и колко е нашата любов. Всеки ден човек може да прави маневри в себе си, да се изпитва, каква е неговата любов. Той трябва да си зададе въпроса: готов ли съм заради Великото, заради Любовта да се откажа от всичко, което имам? И след това, като дойде Любовта, готов ли съм заради нея да приема всичко, което тя ми дава? Като дойде Любовта, човек трябва да е готов всичко свое да даде и да приеме всичко, което му се дава, без да казва: „Това-онова нямам“; или, „това не ми трябва, онова не ми трябва“. Дойде ли Любовта и ми каже „всичко дай!“ – Трябва да съм готов да дам. Каже ли ми: „Вземи всичко това!“ –

Трябва да съм готов да взема. Когато тя взима всичко, което ми е дала, аз се радвам. Така постъпва всеки, който ви обича. В това седи истинската Любов. Всеки, който нищо не ви дава и нищо не взима, той не ви обича. Този, който само дава, без да взима, и той не ви обича. Този, който само взима, без да дава, както и този, който само дава, без да взима, и двамата еднакво не ви обичат. Вие казвате: „Бог постоянно дава“. – Да, но Той и взима. Като ти даде едно дете, после ти дава второ, но едва израсло второто, и Той ти взима първото. Ти казваш: „Това не е истинска любов, да ми взима детето“. Когато Бог взима първото ти дете, с това Той казва: „Първото дете ще изпратиш при мене, а второто ще задържиш за себе си“. Разбирайте малко по-другояче въпроса! Какво лошо има в това, че едното ви дете е отишло в невидимия свят? Ако някое дете има две топки и играе с баща си, като му подхвърля едната, а бащата, от своя страна, подхвърля другата топка на детето, и по този начин ги разменят помежду си, какво лошо има в тази размяна на топките? На същото основание става размяна и с децата на някои родители: Бог взима първото дете в невидимия свят, а второто остава във видимия свят. Обаче, според сегашните разбирания на хората, вие ще кажете: „По-добре е човек да не умира“. Казвам: смърт в света не съществува. Само хората на безлюбието умират. Дето има любов, смърт няма. Когато се говори за смърт, подразбира се безлюбие. Под думите “вечна смърт” се разбира вечно търсене на нещо, което не съществува. В момента, когато човек се съедини с Божественото съзнание, за него настанва вечен живот, познание и разбиране на дълбокия смисъл на живота. Това е един непреривен процес. Някой казва: „Аз имам особено разбиране за Бога – друго разбиране не ми е нужно. Не, познанието на Великото не е само минало, еднократен процес. Всеки ден човек ще има все по-нови и по-нови познания за Него. Всеки момент ще Го разбирате и

познавате, няма само един път да Го познаете и да спрете. Защото във вечността всяка стъпка е нова стъпка към разбирането. Когато направите първата стъпка, ще дойде втората, третата, четвъртата и т.н. Ще кажете: „До кога ще се продължава това нещо?“ В това, именно, седи хубавото: всеки ден да имате по една нова стъпка, по едно ново разбиране. Човек трябва да благодари, че всеки ден влиза в нова фаза на разбиране на онова, което Първичната Същина е създала. Мнозина, като направят първата стъпка в живота си, веднага се спират и казват: „Аз разбрах какво нещо е Тя. Няма какво повече да я разбирам. Еди-кой си философ е казал така и така за Нея“. – Така може да говори само човекът на заблужденията, но онзи, който иска сърцето му да не пресъхва, умът му да не загасва и силата му да не отслабва, той трябва да има съвсем друго понятие за Великата същина.

Казвам: сега всички хора трябва да се радват. Защо трябва да се радват? Защото казано е в Писанието: „Бог оттегля старото, и създава всичко ново“. Някой казва: „Ако всичко това е вярно, защо Господ трябва да премахне стария свят и да създава нов?“ – Защото в Бога всичко се мени, всичко постоянно се обновява. Казано е: „Старото небе и старата земя ще преминат, и ще се създаде ново небе и нова земя“. Това значи: всички човешки разбирания и възгледи, всички обиди ще се премахнат и ще дойде новото в света. Новото, със своите хубави, красиви форми, ще замести напълно старото. Какво по-хубаво от това, всички наши стари грехове, разбирания, всички недоразумения да заминат заедно със стария свят? Според старите разбирания, като срещнете някоя сестра или брат, които не обичате, казвате: „Цял дръвник е тоз брат“, или „цяла свиня е тази сестра, говорът ѝ – грухтене, а погледът ѝ – по-далеч от нея стой!“ – Така е, като не обичаш човека. Обичаш ли го, обаче, ти няма да

виждаш неговите недостатъци и ще кажеш: „Колко е приятен този човек! Погледът му е красив, гласът му е като на малко, нежно прасенце“. Когато не харесваш погледа или говора на някой човек, то е, защото нито ти го обичаш, нито той те обича. Когато прасето грухти, с това то иска да каже: „Обикни ме ти, за да те обичам и аз“. Прасето не може първо да обича. Кой трябва пръв да обича? – Първо силният обича, а после слабият. И в Писанието е казано: „Вие, силните, носете теготите на слабите“. Дето и да отиде силният, той ще направи първата стъпка.

Тия са новите схващания за живота. Мнозина, които следват духовния път, сами се спират, замислят се и казват: „Трябва да се осигурим, да си изработим пенсия!“ Питам: има ли по-добра пенсия от Любовта в живота? – Няма. Да си пенсионер, значи да придобиеш такова нещо в живота си, което напълно да те осигури. Най-голямата пенсия в света е да придобиеш Любовта. Какво правеше Христос през своя живот? – Всяка сутрин Той отиваше първо при Бога, в гората, да се помоли и след това слизаше долу, между хората, на работа. Същото трябва да правите и вие: първо ще отивате горе, при Бога, а после ще слизате долу. Станете ли сутрин, първата ви работа е да отидете при Него. Някой ще каже: „Аз съм женен човек, имам жена и деца“. – Това да не те смущава. Ти ще отидеш при този Източник, ще се забавиш там най-много един час, аз определям това време от пет минути, до един час, ще се помолиш и ще се върнеш при жена си и децата си. –Какво ще каже жена ми? – Жената не трябва да пита, де е мъжът и, какво ли прави сега? Същото нещо трябва да направи и тя, и децата ѝ. Всеки човек трябва да отива на Високото място. Като се върнете от това място, ще доведат при вас една жена-блудница и ще ви запитат: „Как трябва да се постъпи с тази жена?“ Христос разреши този въпрос правилно.

Той каза: „Всеки, който се счита по-чист от нея, нека пръв хвърли камък върху ѝ!“

Казано е: „Само чистите по сърце ще видят Бога“. То значи: „Само чистите по сърце ще видят, ще познаят и ще разберат Любовта“. Сега, като ви говоря за Любовта, само чистите по сърце ще ме разберат. Днес под думата „любов, обич“ хората разбират изключително даването. Любя ли те, трябва да ти давам. Обичам ли те, трябва да ти давам. Какво трябва да ти давам? – Хляб, пари, дрехи. – Не, даването на тия неща не подразбира любов. Някой казва: „Този човек уж ме обича, пък до сега нито един път не ме е погледнал мило, не ме е помилвал, нито целунал“. – Милването, целувките не представляват още Любовта. Те са само прибори за козметически средства, с каквито жените си служат. Често жените употребяват разни кутийки, в които си турят помадите и разни гъбички, с които се пудрят и т.н. Художници са жените! Какво струва художникът без акварели? Когато някоя жена или мъж отиват на бал, те се докарват по всички правила на модата. Мъжът ще се облече във фрак, ще обуе лачени обувки и така ще отиде. Не се докарва само жената. И двамата се докарват. Колкото са важни акварелите, четките и съндъчетата за художника, когато ще рисува, толкова е важен и фракът за модерния съвременен мъж, когато отива на бал. Фракът е един от приборите, необходим за бала. Когато видя някоя жена, напудрена и намазана с разни помади и бои, аз си мисля: „Колко е красива сега тази дама!“ Обаче, тя трябва да се измие малко, да види, дали ще запази своята красота. Ако се опита някой да я измие, тя ще каже: „Колко некултурен, груб човек е този господин, отне ми всичката красота, и аз станах грозна!“ Казвам: ако в това седи всичката красота на жената, тя отново може да се намаже, нищо не и коства това. Да, но не е красота това, което човек може да ти отнеме.

Никой не може да ти отнеме истинската красота. Според съвременния морал вие казвате: „Престъпление, безобразие е мъжът да пипа лицето на жената“. Питам: ако това е престъпление, не е ли престъпление да критикуваш брата си, да му приписваш грехове, които той никога не е правил? Не е ли престъпление да пипаш джоба на някого? Тия постъпки създават форми, образи, от които висшите същества се отвращават. Какво е виновен човекът, за когото говориш непроверени, недоказани неща? Казваш: „Тъй го чувствам в себе си“. – Защото не го обичаш. От невидимия свят ти казват: „Обикни този човек, остави Бог да се прояви в тебе“. Като го обикнеш, ти ще превърнеш греховете му в добро. Не му казвай греховете, но го обикни. Обикнеш ли го веднъж, той ще почувства, че ти си помогнал за неговото издигане. Лесно е да изтъкнеш греховете на хората, но мъчно е да ги изправиш.

Съвременните хора се нуждаят от чисти, искрени отношения помежду си, които да са проникнати от Божествената Любов. Някой човек задължнял много, и веднага длъжниците му го хващат и водят в затвора. Как трябва да постъпите в дадения случай? Кое е по-правилно: да отидете при този човек и да започнете да го съдите, че е голям нехранимайко, дето е задължнял толкова много, че бил толкова глупав, или трябва да платите заради него? Най-правилно е да отидете при неговия кредитор и да кажете: “Колко ви дължи моя брат?” – 20,000 английски лири. Вие веднага бръквате в джоба си, наброявате сумата на кредитора и казвате: “Освободете този човек, пуснете го на свобода, защото той има жена, деца, за които трябва да се грижи.” Така постъпва Любовта. След това давате банкет на този брат и му казвате: „Братко, как се чувстваше досега?“ – Този човек, преди да влезе в затвора, ходеше свободен, махаше надясно-наляво ръце, но после, като попадна в затвора, веднага се почувства

ограничен, поробен: ръцете и краката му вързани, няма възможност да се движи свободно. Той се поусмихва малко и казва: „Втори път няма да правя така“. Тъй е. Всеки човек, който веднъж е ял попарата на дявола, втори път не влиза в неговата мрежа. Същото се отнася и за Божественото. Когато човек веднъж опита Божественото, той никога не може да Го забрави. Той има постоянен стремеж към Него.

Сега вие ще кажете, че не ме разбирате. За изяснение на мисълта ще приведа един пример. Разхождам се един ден из полянката на Изгрева. В това време покрай мен минава една сестра, която носи в кошница две малки котенца – едното сиво, другото черно. Изведнъж черното котенце скача от кошницата и хуква към гората. Сестрата се опитва да го хване. Приближава се към него, извиква го, но то бяга. Тя не може да го улови. Тогава аз се приближих към котенцето, започнах да му говоря на негов език и го хванах. След това го турих в кошницата при сивото котенце, което погладих малко отгоре и им казах: ще кротувате тук и ще останете на това място, дето ви занесат. Надвечер седя сам в стаята си. По едно време гледам – пред мене седи едно сиво котенце. Казвам му: добре дошло! Взимам малко хляб, намазвам го отгоре с масло и му го давам. То си хапва добре и се пооблизва доволно. Аз не знаех даже чие е това сиво котенце. След малко виждам същата сестра тръгнала да търси сивото котенце. Като ме видя, тя каза: „Сега пък сивото котенце се е изгубило“. Поглеждам котенцето, което влезе в стаята ми, то се указва същото онова, което през деня погалих по гърба.

Питам: как и защо дойде това котенце при мене? – То дойде само за това, защото с помилването между мене и него се създаде връзка. Котенцето казва: „Аз ще намеря този човек, който ме

помилва.“ И наистина, то ме намери. След това, то започна да влиза често в стаята ми. Казвам: ако това котенце можа да намери пътя до лицето, което го е помилвало веднъж, колко повече хората могат да намерят пътя, който ги води към Бога. Следователно, има една мощна сила в света, която посочва пътя на хората. Тази мощна сила е Божественото начало в човека. Когато То дойде в нас, ние ставаме мощни, виждаме ясно нещата и лесно си намираме пътя. Съвременните хора казват: „За нас още е непонятна идеята за Божественото“. Не, тази идея е най-понятната, най-определената идея в света, но разбиранията на хората за Бога са съвсем други. Старите разбирания трябва да се напуснат, за да дойде човек до положение да вижда Божественото във всички хора. Като погледна кой и да е човек, аз си го представям в съзнанието като плодна градина, насадена с най-доброкачествени плодни дръвчета, обкичени със зрели, сладки плодове. Между тези дръвчета виждам едно светло същество да се разхожда, обиколено с животни, както едно време Адам и Ева се разхождали из райската градина. Дето мине това светло същество, всички му отварят път. Това същество, именно, е Божественото начало у хората.

Някой казва: „Как се познават проявите на Божественото у човека?“ Когато хората разсъждават върху някой въпрос, Божествената мисъл постоянно се движи около тях, и след дълги разисквания по въпроса, те или я възприемат, или я отблъскват. Ако човек отблъсне Божествената мисъл, след това изпитва една тежест, едно забъркване в себе си и казва: „Дойде ми една светла, възвишена идея, но си замина“. Като се намери в това положение, той започва да се моли, апелира към Бога за помощ, докато Божествената мисъл отново го посети. Той казва: „Дойде ми друга нова идея“. Всяка нова идея е Божественото, което се проявява в човека и после пак си

заминава. Една минута е нужна на Бога, за да уреди всичките работи на хората. След това Той продължава работата си във вселената. Значи, Бог посвещава само една минута за цялото човечество, но понеже Божествената минута е дълга, има достатъчно време за всички. Като мине Бог покрай някой човек, който не разбира Божественото, Той разтяга времето, докато този човек Го разбере. Между Божественото и човешкото трябва да съществува постоянна връзка. Докосне ли се веднъж Божественото до човека, погали ли го веднъж само, тази връзка трябва завинаги да остане постоянна и неразривна. Ако едно котенце можа да ме намери в моята стая, не можете ли вие по същия начин да намерите Бога? Всеки ден Той минава покрай вас, а вие не отивате при Него, отношенията ви не са правилни. Търсите ли Го всеки ден, в това седи смисълът на живота, в това седи Мъдростта.

Ще кажете: „Дотегна ни да живеем на земята, дето нищо не научихме.“ Искате ли да осмислите живота си на земята, пожелавайте всеки ден да отивате при Великото, поне за една минута. Отидете ли при Него, и То ще дойде при вас. Радвайте се, че Бог живее и на земята. Щом сте свързани с Първичната Причина, земята е рай; щом не сте с Нея, земята е ад. Щом сте на небето с Великото, вие живеете в блаженство; щом сте на небето без Него, вие сте в пустиня. Без Великото небето представлява безконечно пространство, пусто, лишено от живот. Като поседите там известно време, ще кажете: „Не струва да се живее на небето.“ Животът на земята е живот на вечни промени. Щастлив ли си, Бог е в тебе. Блажен ли си, ти си на небето. Или, с други думи казано: щастлив ли си, Бог е на земята при тебе; блажен ли си, ти си на небето при Бога. Значи, Бог всеки ден ни посещава, да види как работим. Щом е така, ние трябва да се радваме, че сме изпратени на земята да работим, и

Бог ни посещава. Когато си заминете Той от земята, ние пак трябва да се радваме, че като дойде втори път, ще ни намери на работа. Бог работи, и ние трябва да работим!

Казвам: такива трябва да бъдат новите схващания за живота. Всички трябва да работят постоянно, сърцата им да са пълни с любов и всякога да чувстват Божественото в себе си. Някои казват: „Дотегна ми животът на земята, искаме вече да заминем за онзи свят“. Човек може да отива по десет пъти на ден на небето и пак да се връща на земята. Пожелае ли да остане на небето, този човек не разбира живота. Пожелае ли някой да остане за постоянно на земята, и той не разбира живота. Небесният живот е разбран само тогава, когато слизаш на земята и отново се връщаш на небето; земният живот също е разбран само тогава, когато се качваш на небето и отново се връщаш на земята. Всеки, който иска да остане или само на небето, или само на земята, той е човек без стремеж. Мнозина казват: „Защо трябва да живеем на земята, дето има само страдания и мъчности?“ Що е страданието? – Страдание има само там, дето е станало прекъсване между човешкото и Божественото съзнание. Радост има там, дето връзката между обикновеното и Божественото съзнание е възстановена. Когато виждаме това, ние се радваме; когато Божественото ни напуска, ние скърбим. Тогава ние отиваме на телефона и казваме: „Господи, прости ни, че като дойде последния път не Те видяхме, понеже бяхме заети със свои работи“. Живот вечен е да видиш и познаеш Единнаго, Истиннаго Бога. А това, да четете разни философски трактати, да разисквате върху живота на ангелите, без да живеете като тях, туй са залъгалки, забавления в света. Всичко, което сега ви говоря, е реалност. Аз говоря това, което зная положително, което съм опитал, което съм преживял. Не е

въпрос за умувания, а за реални, положителни неща, които почиват на опит.

Сега ще ви представя още една форма, още един образ за Любовта. Срещат се двама приятели, които се обичат. Единият казва на другия: „Аз те обичам много. Без тебе не мога да живея. Ти си за мене божество.“ Не се минават 5-6 деня, тия приятели тръгват на път и след известно време изпадат в една пустиня, дето няма капка вода, да задоволят жаждата си. Те вървят уморени, измъчени, със засъхнали гърла и за нищо друго не мислят, освен за вода. Този, който говореше на приятеля си за любов, престава да му говори вече; той вижда, че не може да му достави това, от което и двамата се нуждаят – вода няма. В този случай неговите думи за Любов нямат смисъл. Казвам: този, който истински ви обича, той няма да ви говори за любов, но ще ви хване за ръка, ще ви заведе при полите на планината, дето цветя цъфтят, като в рай, дето чиста кристална вода блика и ще ви каже: „Пий от водата на този чист планински извор, измий лицето си, освежи главата си и благодари за благата, които ти са дадени“. Вашият приятел се измива, освежава и казва: „Благодаря ти, че ме доведе до този извор“. Сега вече вие можете да му говорите за Любовта. Докато сте в пустинята, със засъхнали от жажда гърла, не се говори за Любов. Да заведеш своя приятел при извора да се напие с вода и да се освежи, това е Любовта. Заведи своя приятел при Великия извор на живота – при Вечното Начало – седни ти от едната Му страна, приятелят ти от другата Му страна, пийте и двамата. Само тогава ти ще можеш да се радваш на приятеля си, и той на тебе. Той ще скача наоколо ти, а ти ще му се радваш. Това изисква новият живот. Тази нова идея за извора трябва да седи в ума ви, постоянно да блика от извора вода. А тъй, както е било до сега, да говориш само на приятеля си, че го обичаш много, че безсънни нощи

прекарваш за него и т.н., това не е любов. Това са празни думи, без форма, съдържание и смисъл, за които Павел е казал: „Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти и кимвал, що дрънка.“ Не, заведи приятеля си при Извора. Не си ти, който можеш да говориш за любовта – Изворотъ ще говори.

Някой казва: „Ти виждал ли си Господа“? – Всеки ден Го виждам най-малко по един път на ден, а някога и повече пъти. Ще извините, но аз не виждам Бога такъв, какъвто философите Го описват, нито такъв, какъвто богословите Го познават. Когато видя Бога, целия ден съм радостен. Не Го ли видя, скърбен съм. Ще кажете: „Да говори човек така, това е голямо заблуждение“. Дали е заблуждение това, или не, не знам, но когато виждам Бога, аз мога всичко да направя. Не Го ли виждам, нищо не мога да направя. Това е една идея, която всички хора трябва еднакво да схващат. Има известни идеи и неща в живота, които са еднакви за всички хора, и без които те не могат да живеят. Например, водата е нужна за всички хора, както и за всички живи същества; въздухът също така е необходим за всички живи същества. Когато хората имат вода, въздух и хляб, техният живот на земята е осигурен. Тези три елемента са реални и необходими за тях. Няма ли ги, те умират. По същия начин идеята за Великото, за Красивото в света е насъщна храна за всички хора. Не сте ли свързани с Него, вие не можете и да Го виждате; щом не Го виждате, вие непременно ще страдате. Веднъж вие живеете, този живот ви е даден от Великия Принцип. Затова, именно, всяка сутрин, като ставате, трябва да възстановявате връзката между човешкото и Божественото съзнание и да благодарите, че живеете. Постъпвате ли така, вие всеки ден ще се подмладявате, докато станете като малки деца. Казано е: „Ако не станете като малки деца, няма да влезете в Царството Божие“. Небето не се нуждае от

възрастни хора, а още повече от стари. Никъде в Писанието не е казано: „Блажени старите“.

Стар човек подразбира вързан човек, а млад човек – развързан. Когато старият човек се стреми към младия, той постоянно се развива и подмладява – той става умен. Когато младият човек се стреми към стария, той става силен. Стане ли човек силен, след известно време той трябва да направи обратно движение; не направи ли това, той ще отслабне. И когато старият човек трябва да стане умен, разбираме пак обратно движение. Силният трябва да върви от старост към младост, за да стане умен; умният пък трябва да върви от младост към старост, за да стане силен. Това са особени тълкувания на живота. Ако човек не може да влезе от Любовта в закона на Мъдростта, и ако от Мъдростта не може да влезе в закона на Любовта, той ще се намери в крайно противоречие, в едно вътрешно неразбиране на живота.

В тия идеи, които сега ви изнасям, вие трябва да вярвате, като децата. Някой ще кажат: „Тези работи не ни интересуват, кажете ни по-добре някоя философия“. Ако е въпрос за философии, светът е пълен с философии, с философски трактати, но те са залъгалки за човечеството. Повечето философски трактати са написани на един странен, непонятен за всички хора език. Някой философ говори за вечното, за абсолютното, но то е непонятно, както за хората, така също и за него. Много философи казват, че всяка идея, която се изнася пред човечеството, трябва да бъде разбрана и ясна. Да бъде разбрана, това значи да се направи първата стъпка към нея. Щом се направи първата стъпка, тя става вече ясна, т.е. тя е вече опитана и проверена. Всяко нещо, което е разбрано, може да се опита. Стане ли ясно, това показва, че то е вече опитано. Затова ние често казваме: „Разбрано ми е вече“. Яснотата зависи от опита. Някой казва:

„Любовта ми е ясна.“ Значи, ти си я опитал. Първо си я разбрал и си направил първата стъпка към нея. След това тя ти става ясна, защото имаш опитност от нея.

Питам: какво разбирате под думата „абсолютно“? Казва се „абсолютна любов“. Това значи любов без дефекти. Кажете ли, например, „абсолютно невежество“, това подразбира човешки работи, в които няма абсолютно никаква светлина. Знаете ли каква тъмнина е тази? Някой казва: „Аз трябва да обичам абсолютното“. Това значи: така да обичам, че каквото и да стане, каквото и да ми направят, в никой случай да не съдя. Така да обичам, че да съм готов всичко да направя. Това е най-ясната идея за мене. Един запитва своя приятел: „Ти абсолютно ли ме обичаш?“ – Не съм дошъл още до там. Често ние употребяваме думата „свършено“ вместо „абсолютно“, обаче тези две думи нямат еднакво значение. Първата буква „с“ на думата свършенство означава закон на промени. Да бъдем свършени, значи да живеем в закона на вечните промени. И така е в действителност. Свършеният човек не седи на едно и също място. Думата „абсолютно“ означава бременност. „Абсолютен“ означава човек бременен с една Божествена идея. Свършеният човек е роден вече, той живее във външния свят, дето непрекъснато расте и се развива. В този смисъл, мнозина казват: „Кога ще се стигне края на живота? Докога човек ще расте и ще се развива?“ – Не знаем. Ние не можем да кажем, какъв ще бъде края на живота след хиляди или милиони години. Някои казват, че когато и да е ние ще станем подобни на Бога. – Ами после? – Няма да има нужда вече да растем и да се развиваме. – Ако е така, че свършеният, абсолютният няма нужда да се развива, питам: Бог, Който е свършен и абсолютен в своите прояви, защо постоянно създава светове? Каква нужда има той от тях? Аз няма да ви обяснявам тези неща, но казвам:

атрибутът на Бога, като съвършено, като абсолютно същество е това, че Той никога празен не седи. Невъзможно е за Него да бъде празен! Той постоянно твори. Великият Принцип на живота се отличава с вечно творчество. Ако Бог, според схващанията на съвременните хора, би спрял само за минута своето творчество, и всичкият прогрес на Битието би спрял. Всичко ще стане обикновено, докато най-после се обезсмисли напълно. Веднъж поставени пред творческия процес на Великото Начало, ние постоянно отиваме при Него и се връщаме оттам, като се ползваме от благоприятните условия за нашето растене и развитие. Само по този начин ние можем постоянно да чувстваме присъствието Му.

Съвременните хора искат да бъдат силни, богати и щастливи. Право е това искане, но то не може да се постигне при старите разбирания на живота. При новите схващания и разбирания това може да се постигне само тогава, когато вие постоянно и навсякъде чувствате присъствието на Божественото в себе си. Понякога се чувствате, като че сте сами, оставени на произвола на съдбата. Това да не ви обезсърчава. То е илюзия на вашето обикновено съзнание. Божественото присъства навсякъде, но вие не Го виждате, не съзнавате връзката си с Него. Бог всякога ви вижда и следи за вас, но понеже сте долу някъде, в гъстата материя, вие не можете да Го видите. Заблуждение е да казвате, че Бог не е между вас. Пазете се да не подхранвате това заблуждение в себе си. Някой казва: „Аз съм изоставен от всичко велико и добро в света.“ – Ако действително сте изоставени, от вас помен нямаше да остане досега. Христос казва: „Никой не може да дойде при мене, ако Отец ми не го е призовал.“ Господ призовава всички, но всички не се отзовават. Които са се отзовали от Неговия зов, те са близо до Него. Когато някой казва, че не е призован, то е защото той сам се е отдалечил толкова много от

Бога, че не чува гласа Му. Не се плашете! Отивайте всеки ден при Бога и отново се връщайте на земята да работите.

И тъй, каквато опитност и да имате, издържайте страданията, които Ви дохождат. Изпаднете ли в някое тежко състояние, в голямо отчаяние, направете връзка с Божественото съзнание. Направете ли тази връзка, вашето тежко състояние или вашето отчаяние моментално ще изчезне. В Писанието е казано: „Призовете ме в ден скърбен! Търсете ме, докато съм близо до Вас.“ Търсете ме докато съм близо! Това подразбира: докато между моята душа и Бога влизат много хора, всички тия хора ме отдалечават от Него и ме спъват в моя път. Те пречат на прямата ми връзка с Божественото. Между Бога и нашата душа не трябва да има никаква друга връзка! Пространството между Бога и нашата душа трябва да бъде абсолютно свободно! Хората могат да ви залъгват, да ви разправят, че не е вярно това, но знайте, че между Бога и вашата душа не трябва да има нито едно същество, колкото малко и да е то, защото непременно ще ви препятства. Често вие напущате някои Божествени идеи, отказвате се от тях, но страдате, чувствате се нещастни, изоставени в живота. Някой, например, много обича баща си, като мисли, че от баща си може да получи любовта, която е необходима за душата му. Други пък обичат много майка си, някои свои приятели и ги поставят между Бога и себе си, но после се чувстват нещастни. Казвам: никой никому не може да даде Любовта, която е необходима за душата му.

„Да любим ближния си, като себе си!“ – е казано в Писанието. Питам: кой човек, като е любил ближния си толкова много, че го е поставил между Бога и своята душа, е станал щастлив? Казвам: срещнеш ли ближния си всред пътя, болен и изоставен от всички, качи го на магарето си, заведи го до най-близката и добра

гостилница и заплати за него, да го гледат и хранят, докато напълно оздравее. След това си продължавай работата. Така направи добрият самарянин със своя ближен. Ако го срещнеш втори път, ти не трябва да слизаш от магарето си. Ти ще възседнеш магарето си, той ще върви пеш и ще му кажеш: „Първият път те качих на магарето си, защото беше болен, но ти вече си здрав и можеш да ходиш подир магарето. Сега ще те опитам, да се уверя, че наистина си здрав. Ако не можеш да вървиш, това показва, че още си болен. Затова, ще те кача отново на магарето и ще те оставя в гостилницата, докато оздравееш. Какво означава да ходиш подир магарето? – Това подразбира да направиш опит, от който да се увериш, че си здрав. Ако някой човек не може да издържи страданията, които му се дават, това показва, че той е болен. Болен ли е, заведи го при гостилничаря. Издържа ли страданията, той е здрав човек – остави го да върви подир магарето. Магарето представлява низшия човешки интелект; то представлява още упоритост – качество на човешкия ум. Когато някой упорит човек намисли нещо, той веднага го изпълнява. Някой баща иска да направи сина си музикант и го изпраща в странство да следва музика, обаче синът иска да стане актьор. Получава той парите на баща си, но учи актьорство, не го интересува музиката. Това е резултат на упорития характер на сина. Казвам: кой за каквото е роден, такъв да стане, а като оздравее, да върви подир магарето. Не върви ли подир магарето, той е болен. Когато човек залови само една професия или един занаят в живота си и не може по никой начин да го смени с друг, той е болен; когато някой човек състави мнение за себе си, че е светия и с това иска да се наложи на хората, всички да го признаят за такъв, той е болен човек. Ще кажете: „Не е ли възможно този човек да е светия?“ – Възможно е, но нека другите хора да го признаят за такъв, а не само той да им се налага.

По естество някой човек е добър, той може да стане подобен на Бога – от него зависи това. В момента, когато прекъсне връзката си с Великото Начало, той става грешен човек; в момента, когато се свърже с това Начало, той става добър човек. В това отношение грехът представлява прекъсване на връзката с Божественото съзнание: доброто представлява възстановяване на тази връзка. Някой казва: „Аз съм грешен човек“. Казвам: свържи се с доброто в света, и грехът ти веднага ще изчезне.

Казвате: „Как да си представим Любовта?“. Аз ще ви дам една картина, да имате ясна представа за Любовта и за това, което тя върши. Любовта е красива мома, облечена със светли, хубави дрехи, препасана със златен пояс, и дето мине, все добро прави. Тя среща на пътя си един човек, цял изцапан, потънал в прах и пепел, от главата до краката, и веднага се спира пред него. Тя не го прегръща, нито милва, но го завежда при някоя чиста и дълбока река и там го потапя: измива добре ръцете, краката и главата му – цял го измива. После го изважда от водата и го преглежда. Види ли, че тук-там по него има още прах, тя отново го потапя във водата. Като го потопа така няколко пъти и види, че не е останала по него никаква прашинка, тя го изважда от водата, поизтрива го малко и го облича в чисти, нови дрехи, като му казва: „Като те видях втори път, пак ще си поиграем.“ Той се уплашва от нейните думи, защото отново ще дойде прозата в живота. Обаче, явленията в живота не се повтарят. Когато Любовта дойде втори път, тя среща този човек вече хубаво облечен и чист. Сега тя го завежда в една от своите градини и му откъсва един плод, втори, трети, докато го задоволи. Той ѝ благодари и се разделя с нея. Когато го срещне трети път, пак така чист и добре облечен, тя го завежда на училище, да учи, дето му дава една, втора, трета книга

– каквито той пожелае. Голямо изобилие и разнообразие има в Любовта!

Казано е: „Неизследими са Божиите пътища“. Павел казва: „Нито око е виждало, нито ухо е чувало това, което Бог е приготвил за онези, които Го любят“. Днес всички хора могат да имат тази опитност. Не трябва да бъдете фанатици във вашите вярвания и убеждения, но да имате нещо определено в ума си. Бъдете мощни и силни, но с вътрешно смирение, като деца. Дойде някой при вас и ви казва: „Ти нищо не разбираш от философия.“ – Да, прав си, нищо не разбирам. Сега аз не се занимавам с философия, но уча друг важен въпрос – как да живея правилно. Като се науча, как трябва да живея правилно и ми остане свободно време, ще го употребя за изучаване всички съвременни философски учения. Когато придобия нужната светлина за живота, от гледището на тази светлина ще изучавам всички философии и ще ги разбирам правилно. Обаче, ако ги изучавам днес, при тази малка светлина, която имам, те по-скоро ще ме спънат, отколкото да ми бъдат полезни.

„И отиде Христос в Елеонската гора да се помоли“. И вие, като сте скърбни, качвайте се на Елеонската гора да се молите. За в бъдеще, когато срещна някой от вас наскърбен, няма да го питам, как е, защо е скърбен, но ще му кажа: днес ти предстои да направиш един възел – вържи го. Колкото мъчно е да направиш един възел, толкова мъчно е да се освободиш от скърбта си. Направи един възел! То значи: дръж връзката си с Истината! Когато някоя сестра плете нещо, от време на време краят ѝ се къса, тя трябва да прави възли, да го завързва. Това я прави скърбна. Срещам друга сестра радостна, весела. Поглеждам работата ѝ, краят навсякъде здрав, няма възли. Казвам: сестра, ти си плела добре, нишката на работата ти е съвсем здрава. Когато видя някоя работа с много възли, казвам на тази

сестра да започне нова работа, която да няма възли. И с възли е добре, но без възли още по-добре. Някой казва: „Съсипа се душата ми от скръб.“ – Не говорете така. Работете усърдно, но гледайте краятът ви да бъде без възли. Не е все едно, дали ще работиш с възли, или без възли. Да работиш без възли, значи, да имаш непрекъсната връзка с Любовта, постоянно да чувствуваш Нейното присъствие. Всеки човек е изпратен с известна мисия на земята, да свърши една благородна работа. Той може да свърши своята работа само тогава, когато е свързан с Любовта, с Божественото и когато се намира под Неговото ръководство. Ние можем да бъдем силни, мощни само, когато сме свързани с Великото Начало. В това седи тайната на живота. Искаме ли да бъдем тихи и спокойни при всички бури и страдания, трябва да сме в непрекъсната връзка с Него. Само по този начин можем да бъдем весели и радостни. Тогава този Велик принцип ще изпрати върху нас Любовта си. Имаме ли Божията Любов, всички хора ще ни приемат добре, защото знаят, че им носим нещо от Господа.

И тъй, сега ви поздравявам по новия начин: „Без възли, сестри! Без възли, братя!“ То значи: да ходиш без тъмнина в светлината! Стремете се всички да носите в себе си непрекъснато тази светлина. Тази е една от великите идеи. Като знаете това, изправяйте погрешките си. В какво седят вашите погрешки? – В скъсаните конци. Затова, колкото скъсани конци имате, свържете ги, направете възли. Ако сте спънали някой човек в пътя му, идете при него, извинете му се и изправете погрешката си. Направете това в душата си, с дълбоко съзнание за вашата грешка. Ако не можете да направите това от любов към вашия Учител, де е тогава вашата Любов? Ако заради вашия възлюблен не можете да се молите един за друг, де е вашата любов? Да се молиш, значи да изправяш

погрешките си. Да се молиш за някого, значи да му помогнеш да се свърже той с Божественото съзнание. Писанието казва: „Молете се един за друг!“ Наша длъжност е да се молим един за друг. Така правят и от невидимия свят за вас. Знаете ли, какво би станало, ако небето не се молеше за вас.

Казвам: вашият добър живот, вашата интелигентност се дължат на тия възвишени същества от невидимия свят, които ви обичат. Ако Бог, ангелите, светиите и всички добри хора не мислят за вас, знаете ли, какво щеше да стане с вас? Вашият живот е резултат на съвкупна деятелност, каквато вие не можете да си представите. Вашият живот се развива правилно, благодарение на това, че Великата Същина мисли за вас. Паднал си, обезсърчил си се, Тя казва: „Стани, напред върви!“ Затова, именно, непрестанно се молете! Така се молете, че светът да не вижда и да не знае, че се молите. Когато при молитвата чувствате връзка с Великото Начало, всяка мисъл у вас ще бъде ясна, а всяко чувство – силно и мощно. Дойдете ли до някое чувство, което се колебае, или до някоя мрачна мисъл, веднага направете връзка с Божественото съзнание. Срещнете ли някой неприятен за вас човек, направете връзка! За повдигането и на този човек работят хиляди разумни същества. Трябва ли да казвате за този човек, че от него нищо няма да излезе, само за това, защото го мразите? Когато правя бележки някому, с това аз искам да му кажа следното: “Слушай, ти не постъпваш добре. Знаеш ли, че хиляди разумни същества работят за тебе, а ти разпиляваш готовото? Ти още живееш на чужд гръб, нищо свое не си изработил. Време е вече да започнеш ти сам да работиш и да изнесеш нещо от своето. Трябва да съзнаеш вече това, което другите са направили за тебе и да им благодариш“. – Ами дали Висшето, Великото в света ще приеме моята молитва? – Не се съмнявай, моли се. Ако така мислех

съществата от невидимия свят, те не биха се молили нито за тебе, нито за другите. Някой казва: „Аз се моля“. – Не, това е криво разбиране. Не сме ние, които се молим. Павел казва: „Ние не знаем как трябва да се молим. Духът в нас се възвишава. Той е множество, в Него всички се молят, помагат, работят“. По същия начин и вие се молете за всеки, когото не обичате, или не можете да търпите. Помагайте чрез молитвата си да се подигне духа на този човек.

Някои казват: „И духовните хора са като светските.“ – Не е така. – Но и в света има чисти и святи хора. – Да, светските хора са диаманти, а духовните – семенца. Обаче, посееш ли диаманта, той не изниква; посееш ли семенцето, то изниква. Диамантът несят струва много нещо, а посят – нищо не струва; семенцето несято нищо не струва, посятото – милиони струва. Един грам радий струва около 8-10 милиона лева. Сила е това! Мощното, силното се крие в живота. Ако един грам радий струва толкова много, питам тогава: колко ще струва вашият живот? За това малкото, което имате в живота си, и цялата земя да се продаде, не бихте могли да го откупите. То е мощното в човека. Трябва ли след всичко това да казвате, че не искате този живот, че не сте доволни от него? Ако бихте продали цялата земя, с всичките ѝ жители, пак не бихте могли да откупите това малкото, което се съдържа във вашия живот. Мощно нещо е човекът! Той струва повече от цялата земя. Щом знаете това, ще гледате на живота с благоговение и ще благодарите, че има кой да мисли за вас, има кой да се моли за вас. Като дойде Учителят при вас, после вие ще отидете при Него. Тия са новите схващания, които трябва да станат за вас плът и кръв. Каквито други схващания и да имате, дръжте Божественото в себе си, като запалена свещ! Щом имате тази запалена свещ, трябва ли да ви се доказва, че свещта

гори? Когато свещта гори, и аз, който искам да ти доказвам, че тя гори, и ти, който носиш тази запалена свещ, ще можем да четем на нейната светлина. Не можеш ли да четеш, това показва, че свещта не гори. Обичаме ли Първоизточника на Живота – Истината – светлината е при нас; не Я ли обичаме, светлината не е при нас. Щом ние сме скръбни, Истината не е при нас; щом сме радостни, Истината е при нас. Дали Я виждаме, или не, то е друг въпрос. Всяка радост, всяко благословение иде от Великото Начало на Живота.

„Ти целуване ми не даде; а тя, откак съм влязъл, не е престанала да целува нозете ми“.

Сега ще ви дам следното правило. Този човек трябва да целува, който седи на по-ниско стъпало в своето развитие. Грешницата жена целуваше краката на Христа, мажеше ги с миро и изтриваше ги с космите на главата си. Фарисеят, който Го беше призовавал у дома си, виждаше това нещо и се запитваше: „Как позволява Христос на тази жена да целува краката Му? Ако Той беше пророк, щеше да знае, коя и каква е жената, която се допира до Него“. Христос отговори: „Влязох в къщата ти, и ти вода за нозете ми не даде, а тя със сълзи обля нозете ми и с косите си ги изтри.“ Значи, низшето ще целува, а висшето ще благославя. Двама души едновременно не могат да целуват. Когато единият целува, другият ще благославя. Това е правилното положение на нещата. Целува този, който има Любовта, а благославя този, който има благостта. Когато Любовта дойде в тебе, тя ще те научи да целуваш краката на съвършения човек. Да целуваш краката на грешния, това не е никаква философия. Когато дойде Мъдростта, тя ще те научи да благославяш. Кого ще благославяш? – Децата на съвършените. Благославя се само праведният човек. Праведен ли си, Господ ще те благослови. Някой казва: „Ти трябва да ме целунеш“. – Мога да те

целуна, но когато станеш съвършен. – Трябва да ме благословиш! –

Ще те благословя, когато целунеш краката на съвършения. Вие трябва да разберете, какво нещо е целувката в нейната първична чистота. Когато чистият целува, той носи благословение. Тия са новите схващания, които трябва да имате.

И тъй, аз желая всички да бъдете млади: млади в Любовта, стари в Мъдростта; свободни в Любовта, вързани в Мъдростта. Павел беше вързан с вериги, но в проявите на Любовта той беше свободен, понеже отиваше да проповядва. Това значи: когато сърцето е свободно, умът трябва да бъде вързан; когато умът е свободен, сърцето трябва да бъде вързано. Когато корабът спре на пристанището, все трябва да има една котва, за която да се закрепи. Същото се отнася и за човека. Всеки човек трябва да има една котва, която да го държи вързан за почвата. Той трябва да има една идея, за която да бъде свързан: или с ума си, или със сърцето си. Когато умът му се развърже, сърцето му трябва да се свърже; когато сърцето му се развърже, умът му трябва да се свърже. Дали умът или сърцето ще бъде свързано, безразлично е, но човек трябва да има непрекъсната връзка с Вечната Светлина на живота. Прекъсне ли тази връзка, мрак и тъмнина насава в съзнанието му, което го довежда до отчаяние, до обезнадеждане.

Някои питат: „Как можем да се освободим от отчаянието, от безнадеждието?“. За да се освободите от тях, ще ви дам следната рецепта: надеждата лекува отчаянието; вярата лекува безнадеждието; Любовта лекува безверието. С други думи казано: Любовта крепи Вярата; Вярата крепи Надеждата, а Надеждата крепи Живота. Имаш ли надежда, крепиш живота си; имаш ли вяра, крепиш надеждата си; имаш ли Любов, крепиш вярата си. Тази е вътрешната връзка на

живота. Обаче, всички тия добродетели трябва взаимно да се подкрепват.

Сега аз ще ви говоря неща постижими още днес, а не в далечното бъдеще. Този ден подразбира от изгрев до залез на слънцето. Това слънце е свидетел на моите думи. Щом изгрее слънцето, то носи своите блага. Щом залезе слънцето, вие изпадате в противоречие; изгрее ли отново, то пак започва да ви говори за същите блага.

Казвам: за да се уверите, че това, което ви говоря, е постижимо, вие може да направите опит. Христос казва: „Първо вие ще възридаете, ще заплачете, ще стане прекъсване на връзката с Божественото Начало, но после пак ще ви видя, и вие ще се зарадвате, и радостта ви никой няма да отнеме.“ Божията Любов носи тази радост. Когато Божественото се прояви в човека, всички скърби престават.

Днес аз желая да престанат скърбите ви! Как? – Като живеете без възли. Този ден може да наречем ден без възли. От изгрев до залез на слънцето да няма нито един възел. Възелът показва, че краят е скъсан някъде. Няма по-хубав ден от този, когато нишката на живота върви без прекъсване. Това значи да живееш с радост, в сила и мощ. Който търси възли, да отиде в света. Който се стреми към чист живот, възли да не прави.

Днес младите ученици ще разискват върху темата „Слънцето.“ Слънцето е виновно за всичко: за заразата в света, за крушенията, за знанието, за сиромашията и за богатството, за болестите, за здравето и т.н. Който разбира слънцето, ще види, че в него се крият всички блага и благословения. Който не разбира слънцето, ще се ползва от неговата светлина, да намери онзи, който има да му дава и ще го даде под съд. Залезе ли слънцето, настане ли

нощ, той не може да намери своя длъжник. Слънцето, значи, носи страдание, нещастие за този, който има да дава.

Новото учение, обаче, казва: „Когато слънцето изгрее, търси този, на когото имаш да даваш. Изплати дълговете си и започни нов живот – без възли, без прекъсване връзката между човешкото и Божественото съзнание.“

Сега и на вас желая този ден да продължава непрекъснато – ден без възли!

Беседа, държана от Учителя на 7 юли, 1929 г., 5:30 ч., неделя, София – Изгрев.

1930 г. – ОСМИ МЛАДЕЖКИ СЪБОР НА УЧЕНИЦИТЕ ОТ ВСЕМИРНОТО БЯЛО БРАТСТВО

12-14 юли 1930 г., София – „Изгрева“

УЧИТЕЛЯ – ПРАВО СИ ОТСЪДИЛ

Отговори Симон и рече „Мисля, че онзи, комуто е оставил повечето.“ А Той му рече „Право си отсъдил.“ (Лука 7:43)

Всяко начинание в човешкия живот, в каквата област и да е, трябва да се тури на здрава основа. Като говоря за човешкия живот, разбирам разумния живот. При това, аз имам предвид не само живота на хората, но живота и на ангелите, и на всички съвършени същества. Тъй щото, когато говоря за човешкия живот, аз подразбирам целокупността на живота, т. е. разумното начало, което е горе на небето, и долу на земята, е едно и също. Дето се проявява този живот, там е Царството Божие, там е Бог. С други думи казано дето е Бог, там разумният живот се проявява; дето отсъства Бог, там разумният живот не се проявява. Оттук вадим следния природен закон: майката се радва, когато детето е при нея; майката скърби, когато детето отсъства.

Казвам: в това отношение смисълът и целта за човешката душа е Божественото начало. Както майката е необходимост за детето, без която то не може да се прояви, не може да се организира, не може да придобие онова, към което се стреми, така и човекът, останал без Божественото начало в себе си, е изложен на същите нещастия и неуспехи. Когато Божественото отсъства, човек се излага на ред противоречия и се запитва: защо съществуват противоречията в света?

Пред голямо противоречие се намери един от фарисеите, Симон, в дома на когото влезе Христос, като видя, че жена грешница дойде в

неговия дом и започна да облива нозете Христови със сълзи, като ги изтриваше с космите на главата си, целуваше ги и ги мажеше с миро. Като видя това, Симон рече в себе си: „Този, ако беше пророк, щеше да знае, коя и каква е жената, която се допира до Него, че е грешница.“ (–39 ст.). Отговори Исус и рече му: „Симоне, имам нещо да ти река.“ А той казва: „Учителю, кажи!“ (– 40 ст.) И разказа му тогава Христос притчата за заемодавеца, който имаше двама длъжници: единият бе длъжен 500 динарии, а другият – 50. И понеже нямаха да му платят, прости им и на двамата. И тъй, кажи ми, кой от тях ще го възлюби повече? Отговори Симон: „Мисля, че онзи, комуто е оставил повечето.“ Исус му рече: „Право си отсъдил.“ (– 41, 42, 43 ст.).

Този закон съществува и в природата. Какво става с някое цвете, което е поливано повече? Това всички знаят. Всяко цвете, което е поливано много и на време, расте повече и се развива по-добре от онова, което е поливано малко и не навреме. Този закон е верен и по отношение на човешките мисли и чувства. Всяка мисъл, на която се обръща по-голямо внимание и се храни повече, тя израства и укрепва повече от онази, на която не се обръща много внимание. Всяко чувство, на което се обръща по-голямо внимание, което се полива и храни повече, израства и укрепва по-добре и дава повече плод от онова, на което малко внимание се обръща.

Казвам: на първо място ние трябва да обърнем внимание на новия живот, който иде сега. Този живот, именно, трябва да поливаме, да отхранваме, а не стария живот. Какво представлява старият живот, и какво може да ни даде, ние знаем това. Той има вече безброй бръчки. Омразата, завистта, съмнението, подозрението и онази цяла плеада от недъзи, които ние познаваме, представляват бръчки на стария живот. И след всичко това мнозина казват: да живеем по

старому! Как? С бръчките на стария живот ? Кой от вас, като се погледне в огледалото и види бръчки на лицето си, е доволен от себе си ? Коя мома, като се погледне в огледалото и види бръчки на лицето си, е доволна от себе си ? Недъзите, това са бръчки по лицата на хората, от които те заприличват на стари баби. Съвременните хора, със своите недъзи, не са нищо друго, освен стари баби, с бръчки на лицата си. Въпреки това, те казват: ние трябва да си държим старото. Благодарим за старото! То отживя вече своето време. Ние казваме; всеки, който люби, той е човек от новото поколение; който не може да люби, той е стар дядо, или стара баба. Тъй поставяме въпроса за новото.

Някой казва: аз не мога да обичам. – Стар си. – Обичам. – Млад си. – Нищо не мога да постигна. – Ти не можеш да постигнеш нищо, защото нямаш любов, нямаш знание, нямаш мъдрост, нямаш истина. – Не мога да уча. – Как ще учиш? Ти си оставил своята свещена книга на децата ; те са играли с нея, изтъркали, зацапали са буквите ѝ. Децата, със своите моливи, са драскали върху твоята книга, и днес ти не можеш да четеш от нея. Ти трябваше свещено да пазиш тази книга!

Казвате: ние искаме да станем велики хора. Кое е великото в света? – Човешката душа. Животът пък е израз на човешката душа. Дето има душа, там има живот. Дето има живот, там има и радост, и знание, и мъдрост. Дето животът не тече нормално, там има и радости, и страдания. Сега вие знаете, че даже и праведните хора са изложени на страдания. В първичния живот не е имало страдания. Страданията дойдоха отпосле. Ако някой човек направи един абцес на вашата здрава ръка, вие ще изпитате страдания. Ако някой направи един абцес на чувствата ви, вие пак ще изпитате страдания. Изобщо, дето и да ви направят абцес, вие все ще изпитвате страдания. Когато

се спират поривите на човешката душа, или стремежите на човешките мисли и чувства, всякога се произвеждат страдания. Когато пък се дава потик на поривите в човешката душа, или когато се дават условия за растене на човешките мисли, всякога има радости. Това са елементарни работи.

Вие сте запознати с великата Истина в живота, която се разбира по два начина. Първият начин е много лесен. Той е законът на Любовта. Да люби човек – няма по-лесна работа от това. Човек може да обича, когато иска, и както иска. Никой не може нито да му заповядва, нито да му налага, как да люби и кого да люби. Няма друг господар в любовта, освен самият човек, който люби. Той не се запитва, как да люби. Трябва ли някой да запитва другите, как да люби ? Люби когото искаш и по който начин искаш! Никой няма право да се меси в твоята любов, да казва, че тази любов е права, или крива. Вие искате никой да не се меси във вашата любов, а се месите в чуждата любов. Не позволявайте да се месят във вашата любов, но и вие не се месете в чуждата. Щом искате свобода за вас, тогава дайте свобода и на другите. Дойде едно кученце при вас, обикне ви и започва да скача около вас, да туря краката си отгоре ви, но с това ви окаля. Вие веднага го ритнете сърдито, отстраните го от себе си. Защо правите така? Оставете го да ви се порадва малко, то ви обича. Наистина, ще ви окаля малко, но другояче то не може да постъпи. Кученцето не може да изяви любовта си към вас, както хората я извяват. После, някой бръмбар, или някаква мушица ще кацне на лицето ви, ще ви помилва по своему. Защо? – Обикнали са ви. Те казват: искаме да ви помилваме малко. Такива са техните разбирания за любовта.

Ние често говорим за морален живот, за морални постъпки и казваме: еди-кой си мъж хванал една жена за ръката, а после я

помилвал по лицето. След това се произнасяме, че той направил престъпление. Защо ? – С тази постъпка той опетнил жената. Питам: когато мухата кацне на лицето на някоя жена, или когато едно куче скача върху нея, те не са ли я опетнили? Те по-чисти ли са от мъжа? Щом дойдете до морала, вие намирате, че постъпката на този мъж по отношение на жената не е морална. Защо? – Защото той имал някакво лошо намерение. Ако пък някоя жена хване ръката на един мъж, според съвременния морал, и нейната постъпка не била морална. Навярно тази жена има някакво лошо намерение. Такива са разбиранията за морала на много от съвременните хора.

Следователно, според съвременния морал много хора разсъждават като фариесея Симона, който казваше за Христа: този човек е пророк, учен, не знае ли, че тази жена, която целува краката му и ги маже с миро, с грешница? Ако знае, как ѝ позволява да прави това? Или и той, като другите мъже, обича жените и затова я оставя да целува краката му. Казвам: жената, която се доближи до Христа, беше много благородна ; тя имаше някаква тежест в душата си. Животът ѝ се беше обезсмислил, тя искаше да го осмисли. Питам: по кой начин човек може да изкаже любовта си ? Когато младата мома обикне някой момък, тя откъсва едно цвете и му го подарява. С това тя си изказва любовта. Всички хора късат цветя, и си ги подаряват. Когато някой любим човек ви дойде на гости, вие веднага заколите кокошка, или агне, искате добре да го нагостите. С това изказвате любовта си към него. Сега можете да изпаднете в дребнавости, да питате: имаме ли право да късаме цветя? Имаме ли право да колим животни? Аз не съм против даването на цветя, но казвам: не късайте цветята! Искате ли да дадете никому цвете, извадете го с корена му заедно, турете го в една малка саксийка, и така го подарете на човека, когото обичате. Ако той ви обича, нека го закачи на дрехата си със

саксийката заедно. Ако ти откъснеш едно цвете и го дадеш на своя възлюбен, то казва: както аз без корена си ще увяхна, така и твоята любов ще увяхне. Тъй щото престъплението не седи в това, че сме откъснали едно цветенце, но в начина, по който ние изказваме нашите мисли и чувства. Повечето от мислите и чувствата на съвременните хора са все от характера на откъснатите цветя, чиято съдба, в края на краищата, е увяхване. Като наблюдавам тия неща, аз виждам степента на развитието, до която са стигнали хората. Разбиранията им, моралът им, пък и Словото Божие, всичко това за тях представлява откъснати цветя. Някой направи нещо и казва: моята постъпка е морална. Да, морална е, но от морала на откъснатите цветя. Тя не е от морала на цветя със своите корени. Който носи откъснато цвете, той живее по стария морал. Когато някой млад момък се влюби в една мома и ѝ дава откъснато цвете, с това той казва: ето, такава ще те направя. Когато говори за щастие, а ѝ подарява откъснати цветя, които тя туря на главата си, тези цветя ѝ казват: ти ще бъдеш толкова щастлива, колкото сме щастливи и ние на твоята глава. Принципно разгледан въпроса, това означава откъснатото цвете. Аз не ви упреквам с това. Няма нищо лошо в късането на цветята. Добро е желанието на младата мома да си откъсне цвете и да се закичи с него. Добро е желанието на младия момък да откъсне цвете и да го подари на своята възлюбена. Обаче, с късането на цветята хората се научават да умъртвяват нещата.

Казвам: обновление на нещата се изисква, а не умъртвяване. За пример, някой човек се облича хубаво. Едни одобряват това, други го съдят, че обичал да се облича хубаво. Аз бих желал за в бъдеще хората да се обличат всеки ден с нов костюм. Защо? – Защото, ако човек от сутрин до вечер носи един костюм, той го опетнява със своите мисли и желания, които е имал през деня. Следователно, не е добре да носи

човек дрехи от болни хора. Не се препоръчва на човека да носи стари дрехи. Ние трябва постоянно да се обновяваме, както и природата постоянно се обновява. И Писанието казва: „Постоянно обновявайте своите мисли и чувства !“ Процесът на обновяване се изразява и външно, и вътрешно. Питам: защо се обличаме ние? Да се харесваме на хората ли ? Някой се облича с нови дрехи и казва: как ми седят новите дрехи? Харесвате ли ме? Чувството у човека да се харесва и на другите хора не е лошо, но нашите нови дрехи трябва да имат корени, да не са само откъснати цветя. Когато човек се облече с нови дрехи, преди всичко той трябва да бъде благодарен на Бога, че му е дал живот, че му е дал хубави мисли и чувства, че му е дал възможност да се облича добре и да оценява хубавото и красивото в света. Ако носиш хубави, нови дрехи, но се провалиш в света, все едно, че носиш скъсани дрехи; те скоро ще увяхнат. Лошите мисли и чувства у човека развалят новите, хубавите му дрехи.

Сега, да се върнем към правата мисъл, която трябва да имаме в живота си. Бог, Който е създал света, има желание, всички същества, в които е внесъл съзнателен живот, да се проявяват добре, да мислят и да чувствуват право. Обаче, поради неразбиране на Божиите желания и закони, хората понякога изпадат в погрешки. Погрешките не са изключение за човека, те са неизбежни за него. Погрешки правят и писателят, и ученият, и шивачът, и готвачът. Погрешките вървят подир нас така, както сянката след човека. Ние не трябва да се спираме върху тях. За нас е важна работата, която трябва да свършим.

Питам: един ден, след като заминем от земята, какво ще вземем със себе си от сегашния си живот? Да допуснем, че някой човек е живял на земята 120 години, след което я напуща и заминава за онзи свят. С какъв капитал ще замине той? Ако през тези 120 години,

прекарани на земята, този човек е работил съзнателно върху себе си, той ще има капитал и за небесния живот. Обаче, ако този човек е прекарал безсъзнателно своя живот, ял, пил и за нищо друго не мислил, след като замине от земята, той ще се намери в положение на последен бедняк. Какво е придобил той от земния си живот ? – Нищо. Какъв е бил смисълът на неговия живот? – Не знае. Дали ще има човек капитал за онзи свят, или няма да има, това зависи от неговите разбираня. Да заминем за онзи свят, без никакъв капитал, това означава цвят, откъснат от неговия корен. Ето защо, казвам: не късайте цветята! Късате ли ги, с това вие спирате тяхната еволюция. Да откъснете един цвят от някоя череша, това значи да я спънете в нейния прогрес. Всеки цвят трябва да цъфне, да завърже плод и плодът да узрее.

Сега, по аналогия на този закон, да дойдем до мислите. Ако у вас цъфне една мисъл, и вие прибързате да я откъснете и дадете другиму, какво сте придобили? Не беше ли по-добре тази мисъл да остане на дървото, да завърже плод и плодът ѝ да има костилка ? Следователно, всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка трябва да цъфнат, да завържат плод, плодовете им да узреят и да опитае техния вкус. В това седи смисълът на живота. Всяка мисъл, всяко чувство и всяко действие трябва да имат костилка! Това е същественото за тях. Под костилка ние разбираме безсмъртието. В безсмъртието пък се крие Божественото. Всички неща, които нямат костилка, семка в себе си, те не могат да дадат никакъв живот, те умират. Сега, Христос иска да обърне внимание на Симона върху безлюбието, което носи смърт в живота. Той му казва: „Всяко нещо, което се върши без любов, внася безлюбието, което е равносилно на откъсване на някой цвят. При това, всеки откъснат цвят неизбежно е осъден на смърт. Съвременните хора се учат от своите опитности, и много от тях, едва след като убият

някой човек, тяхната съвест се пробужда, и те съзнават, че са направили престъпление. Засега хората се успокояват с думите: нищо не съм откраднал, никого не съм убил. Така е, но за праведния, у когото зрението е събудено, грехът иде и от малкото престъпление, както и от голямото. Грехът се образува от малки нишки, от които правят гемиджийското вѐже. Множество тънки нишки трябва да се сплетат, за да образуват гемиджийското вѐже. Всички нещастия, които ни сполетяват в живота, се дължат на това, че нашият ум не функционира правилно. Понякога тежестта в сърцето се дължи на известни недѐзи от ред поколения, през което време вашите деди и прадеди не са живели правилно. И ако вие днес не живеете добре, вашите грахове ще се отразят върху бъдещото поколение. Ако вие днес не живеете добре, защо се сърдите на вашите деди и прадеди? Някой казва, тежка, лоша е моята съдба! Не е достатъчно само да констатираме това. Питам: какво ще правите, ако ви заставят да съживите всички откъснати цветя? Когато Христос видя, че носят мъртвец, единствен син на бедна вдовица, той спря носилото, простря ръката си върху момчето, което веднага се съживи. И даде го Христос на майка му. По същия начин и вие трябва да съживявате откъснатите цветя, а не да ги хвърляте. Съживите ли ги, дайте ги на майка им, както Христос направи с умрялото момче. И у вас има благородни желания, мисли и чувства, които са в положението на откъснати, захвърлени и умрели цветя. Всичко това хубаво и красиво у вас трябва да възкръсне. Другояче казано: онова, което Бог е вложил в нашия ум и сърце, ние не трябва да разваляме. Ние трябва само да поддържаме онова, което Бог е съградил у нас. Как? – Като го поливаме, разораваме. Добрата домакиня всяка сутрин полива цветята си. Не ги ли полива, те увяхват. От неразбиране на живота вие очаквате всичко да дойде по механически начин, наготово. Вие очаквате Бог да дойде,

изведнџж да поправи живота ви и да внесе в него новото. Мнозина имат криви схващания, те мислят, че ако имат много пари, много къщи, ще бъдат щастливи. Това не е право. За да бъде човек щастлив, той има нужда от следните неща през деня: един килограм хляб, една чиния варен боб и малко плод, било праскови, ябълки, грозде, круши и др.

И тџй, щастието зависи от съвсем други причини в света, а не от тези, които хората намират. То почива на особен закон, а именно: пълноводието или животът на реката се поддържа от извора. Следователно, доколкото изворът се влива в реката, дотолкова и самата река ще живее. Бог е великият извор на живота. Значи, доколкото Божественото съзнание или Божественият живот се влива у нас, дотолкова и ние ще живеем. Оттук вадим следното заключение: радостта, мирът, спокойствието, хубавите мисли и чувства се дължат на вливането на Божествения живот у нас. Ако човек се отдели от Божественото в себе си, той ще мяза на суха река, или на пресъхнала чешма, или на празно корито без никакво съдържание. Затова, дръжте се в следното правило: всеки ден трябва да имате прилив на Божествен живот в себе си. При прилива на Божествения живот човек не трябва да се страхува. Някои се страхуват от Божествения живот и казват: ако речем да живеем по Бога, ние няма да имаме добър живот. Вие сега нямате добър живот, но дойдете ли до Божественото, ще имате пълна свобода, ще разбирате живота правилно. И тогава, отдето и да мине реката, т. е. Божественият живот, всички растения, тревици, дървета ще ѝ се радват. Защо! – Любов е тя. Реката навсякъде проявява своята любов, и затова е добре дошла: и за корените на дърветата, и за листата им, и за цветята, и за всички бубулечици. Няма същество в света, малко или голямо, което да не се възхищава от Божественото. Следователно, ако Божественото у вас се влива, вие няма да срещнете

същество, което да не се възхищава от него. Ако Божественото се проявява у вас, като прегърнете и целунете някого, с това вие му придавате нещо; обаче, прегърнете ли някого, както огънят прегръща, вие взимате от него нещо. Всички имате огън в къщи, знаете, какво прави той. Туряте дърва на огнището, запалите огън, и след малко дървата изчезват. Казвате: огънят гори. Всъщност огънят ли гори ? Дървата горят, а не огънят.

Сега, превеждайте правилно нещата. От всинца ви се изисква да не ограничавате с нищо вашата свобода, нито тази на другите хора. Изобщо, не ограничавайте хората в себе си. Не се бъркайте в Божиите мисли, в онова, което Бог е създал. Не критикувайте Бога в себе си, като казвате, че еди-кой си човек е по-талантлив, по-богат от вас. Критикувате ли Го, вие си създавате голямо зло. Когато критикувате Бога, това показва, че имате крива представа за щастieto. Ако, наистина, парите могат да направят човека щастлив, още сега мога да дам на когото и да е от вас 100 килограма злато, да го носи на гърба си, да видим, колко може да бъде щастлив. Всеки ще бъде готов да вземе 100 килограма злато на гърба си, но аз го давам само на този, който се наеме да го занесе наведнъж, без кола, на далечно разстояние, без да се отекчи и умори из пътя. Колцина от вас ще искат това злато? Казвам: животът, който Бог ни е дал, струва повече от всякакво богатство, но ние не го оценяваме. Животът, който сега имаме, е неоценим; той може да издържи на всички земни богатства. На живота принадлежат всички богатства, всички светове. Куклите, залъгалките, дрехите са създадени за човека, а не човек за тях.

Това е новото схващане за вътрешната свобода. Стремете се да бъдете свободни, да не се измъчвате. Като направите нещо, вие казвате: това, което извърших днес, не беше право. Щом намирате, че постъпката ви не е била права, изправете я. На другия ден пак

казвате: не постъпих право. Тогава, вземете мярката, с която определяте, кои неща са прави, и кои криви, турете я на постъпката ви и измерете, да видите, с колко сантиметра постъпката ви не е права. Като измерите, прибавете към дадената мярка това, което не е право, и по този начин го изправете. Сега, правата мисъл, правите схващания за живота са новото, което иде в света. Невидимият свят, както и всички напреднали души, желаят всички събудени хора да мислят и да чувствуват правилно. Защо ? – Защото, ако нашият живот е чист, ние можем да направим окръжаващите хора щастливи. Ако нашият живот е нечист, и окръжаващите ще бъдат нещастни. Разумният, добрият син носи щастие за баща си и за майка си; неразумният, разпасаният син никой не го обича: и бащата, и майката, и братята, и сестрите му го считат за безпорядъчен човек и не му се радват. Ако имате един добър, даровит брат, вие се радвате и казвате: много е добър и даровит нашият брат.

Сега аз желая на всинца ви да бъдете даровити, да бъдете добри. Вие няма отсега нататък да ставате даровити и добри, защото сте такива, но трябва само да проявите своята даровитост и доброта. Ако искате сега да станете добри или даровити, това е механическо схващане на въпроса. Божественият живот постоянно се влива у нас, и ние трябва само да благодарим и на малкото, което Бог ни дава всеки ден. Не гледайте на това, което хората имат. Водата, която Бог е влял във вашите корита, тя определя вашия живот. Ако разбирате нещата по този начин, вие ще можете по-лесно да се справите с мъчнотиите на физическия живот, и ще можете правилно да уредите своите семейни, социални и духовни отношения. Много пъти съм ви казвал и пак ви казвам, че Христос няма да дойде на земята така, както Го очаквате – с мантия, с корона на глава, да съди хората. По този начин Христос няма да дойде, защото в такова идване няма нищо

съществено. Панделките и украшенията не определят човека. Когато младият момък дойде в дома на своята възлюбена и я намери накичена с панделки и цветя на глава, със златни пръстени на ръцете, по това ли ще я познае? Той ще я познае по нейната доброта и разумност. Де ще останат нейните накити, ако тя, още на третия месец след женитбата, започне да вършее харман в къщата на своя възлюбен?

Ако вършее харман в дома му, тя ще мяза на онзи попски син от варненско някъде, който един ден, в отсъствие на майка си, направил една голяма пакост. Било по Великден, когато майка му изчистила, замазала цялата къща, измела двора, прегледала 12-те здрави и добре изхранени пуйки, и като дошъл празника, тя отишла на църква. В това време синът ѝ влязъл в курника, извадил оттам пуйките и ги вкарал в къщата. Взел камшик и започнал да марширува с тях из цялата къща. Те започнали да крякат, да се хвърлят по стените, по прозорците, повечето от които изпочупили, а стените изцапали и изподраскали. От това маршируване се дигнала такава голяма врява, че една от съседките им се принудила да отиде на църква, да съобщи на попадията, че голяма врява се дига в къщата ѝ. Майката се върнала в къщи, и се почудила на всичко това, което видяла. Скоро тя поправила всички пакости, като казала на сина си: втори път да не си позволяваш подобни неща, защото ще те обада на баща ти.

Питам: каква е била мисълта на този млад попски син, да вкара пуйките в къщата и да вършее харман с тях? Понякога не постъпваме ли и ние по същия начин, като това момче, с нашите мисли и чувства? Казваме: пари нямаме, това не е на място, онова не е на място. Това показва, че пуйките, които са у нас, вършеят около къщата ни и ровят с краката си. Всичко онова, което днес ни смущава, аз уподобявам на вкараните пуйки в дома на попадията.

Христос се обръща към Симона и му казва: „Право си отсъдил. Комуто повече се прощава, повече люби.“ Следователно, от нас, които искаме да вършим волята Божия, в сравнение с животните и птиците, повече се изисква. За мухите, за животните е извинение да правят погрешки, понеже малко им се дава, но на хората от 20 век, с големите благословения, не е простено да правят погрешки. Още днес трябва да напуснем фарисейския живот и да не казваме, че Господ не ни е създал, както трябва. Това не е права мисъл. Ние сме се отклонили от правия път, от своето прямо предназначение, затова нам се струва, че не сме създадени, както трябва. Бог е съвършен, и ние трябва да бъдем съвършени. Той е предвидил за всеки от нас една работа, която само ние можем да извършим. Божественото у нас, което ни учи, което ни ръководи, как да градим, това е истинският човек. Всеки човек чувства Божественото у себе си. Когато мислиш, че всичко можеш да направиш, това е Божественото, което работи у тебе. Щом мислиш, че нищо не можеш да направиш, това е човекът у тебе, който е слаб. Това са два принципа, които живеят заедно в човека и непрекъснато се сменят. Малкото дете, когато огладнее, трябва да отиде при майка си, да каже: мамо, гладен съм. Майката ще го нахрани, защото детето е слабо, немошно ; то само не може да си изкара прехраната.

В това отношение молитвата, съзерцанието едновременно изразяват мислите, чувствата и желанията на човека. Те представляват връзка между Божественото и човешкото. Значи, молитвата и съзерцанието свързват човешкото и Божественото, двата противоположни полюса, в едно цяло. Да правиш добро, да мислиш добро, това е човешка постъпка, която се намира под зоркото наблюдение на Божията мисъл и Любов, вследствие на което тази човешка мисъл по алхимически начин се превръща в Божествена. Даже и най-неблагородните желания под Божествения импулс се

превръщат в благородни. Писанието казва: „Бог действа у нас, и превръща нашите мисли и желания в добри“.

Сега, всички млади и стари, които сте се събрали днес на размишление, трябва да определите, какво да правите. Старите ще кажат: ние остаряхме, младите да му мислят! Младите ще кажат: старите да се махнат, те са вече стари. Ако мислите така, това е неразбиране на живота. В живота на земята има стари и млади, но в Божествения живот няма стари и млади. В Божествения живот има само отношения между любещи души, братя и сестри. Сега ще направя едно уподобление: сестрите са старите, братята са младите хора. Следователно, всяка сестра представлява старец. Защо хората обичат младите моми? Понеже са стари, мъдри, имат повече знания. Жените са по-умни от мъжете, защото са по-стари; затова, именно, провидението им е поверило отглеждането на децата. На мъжете, като на млади, не е поверена тази работа. Старите трябва да знаят, как да възпитават, а младите трябва да се учат.

Сега, да приведа тези два символа – брат и сестра. Сестрата, в ума на всички, трябва да седи, като мъдрец, който е дошъл на земята да слугува. В който дом влезе сестрата, тя влиза като мъдрец, който носи мир и разположение. Тя носи със себе си мек елемент, тъй необходим при трудните условия на живота. Братът пък, това е ангел, който слиза на земята да върши волята Божия. Той е крепък, мощен. В който дом влезе братът, всички се радват, той носи ядене. Тъй щото, когато дойдат и братът, и сестрата, всички се радват. Това са два принципа в живота, два ангела, които взаимно си помагат, за да извършат възложената им работа. Така трябва да разбирате живота.

И тъй, оставям ви сега Христовите думи, които Той е казал на Симона: „Право си отсъдил.“ Моето желание през тази година е всички право да отсъдите. Сега ще ви запитам: кой от двамата ще

люби повече? – Комуто е повече простено. И затова, понеже на вас е много дадено, вие трябва много да любите.

1. Беседа от Учителя, държана на 12 юли, 1930 г., Четвъртък – Изгрев.

УЧИТЕЛЯ – ВРЪЗВАНЕ И РАЗВЪРЗВАНЕ

Истина ви казвам: Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето. Матей 18: 18

Всички, които сте поканени тук, не сте дошли за ядене и пиене, нито за забавление, но сте дошли да учите. Затова трябва да внесете в ума си идеята, че сте ученици. Вие не трябва да се спирате само върху това, какво аз ще ви кажа, но сами трябва да мислите. Не е въпросът, как аз ще кажа нещата, но какво вие можете да разберете, да възприемете и да приложите, като ученици. Това ще ви ползува. По какъв начин ще кажа нещата, какво ще кажа за яденето, дали е сладко, или не, това не е важно. Ако научите това, което е нужно, яденето ще бъде сладко; ако не го научите, яденето ще бъде горчиво. Вие можете да си зададете въпроса: каква е целта, какъв е смисълът на живота? Целта на живота е учението. Когато човек научи това, което днес му е предадено, да благодари на Бога. Той трябва целия ден да учи, и вечерта да благодари, че е научил урока си. На втория, на третия, на четвъртия ден пак ще учи. И след като прекара целия живот в учене, ще замине за другия свет, дето ще продължи учението си. Само чрез учението човек разбира смисъла на живота.

Сега, като ученици, аз искам да бъдете свободни, защото ще ви дам нови обяснения за нещата, за които даже и на ум не ви е дохождало. Върху много неща трябва да ви се обърне внимание. Забележете, морякът, който пътува по морето, навред е обиколел от вода, но тази вода не може да се пие. Ако ожаднее и пожелае да пие

от тази вода, той предварително трябва да я дестилира, за да извади онези солено-горчиви соли от нея, които правят водата негодна за пиене. Тъй щото, когато в Писанието се казва да не любите света, то е защото го разглеждат като море. И ако вие влезете в това море, света, и пиете от неговата вода, такава жажда ще се възбуди у вас, че нийде няма да си намерите място. Солена, горчива е водата на света. Тази е простата философия, с която се обяснява, защо човек не трябва да люби света. Искате ли да пиете от водата на света, непременно трябва да я дестилирате. Това всички трябва да знаете. И тогава, от дестилираната вода на света можете да пиете, колкото искате. Обаче, както сега светът е построен, водата му е солено-горчива. И вие, искате не искате, корабът ви ще пътува по това море, но трябва да имате в себе си особени реторти, в които да дестилирате по малко от водата на света и да я пиете чиста, свободна от всякакви примеси.

Аз искам да бъдете добри ученици. Вие имате една слаба страна, че бързате. Всички искате в кратко време да свършите курса на учението, затова гледате да взимате по два класа наведнъж. За вас е важно да свършите един клас на годината, но да го завършите, както трябва. Смисълът на учението не е в бързото минаване на класовете. Можете да минете един клас, а можете да минете и 20 класа, но важно е, какво ще научите. Щом разберете смисъла на това, което учите, ще минете в по-горен клас, ще минете през посвещение, което наричат „разцъфтяване на човешкото съзнание.“ Това значи да минава човек съзнателно от клас в клас, от по-ниско съзнание в по-високо. Не учите ли съзнателно, вие ще останете в едно поле, в една мъртва сфера, дето няма свобода, няма прогрес и движение напред. Вие ще се намерите в положението на впрегнат кон, който тупа само на едно място, чака момента да тръгне напред. И при това положение вие казвате: тежък е животът! Не, животът не е тежък. Животът е тежък само тогава, когато

не любите и не учите. Прекрасен е животът, когато любите и учите. Няма по-хубаво нещо от това, да любите и да учите!

Сега ще ви прочета 18 глава от Евангелието на Матей, която никога досега не сте чели. Впрочем, вие сте чели тази глава, но при известни условия, при известно състояние на съзнанието си; при сегашното си състояние никога не сте я чели. Тъй както сега ще ви прочета тази глава, тя е свършено нова за вас, нещо ново е вложено в нея. Значи, сега ще ви прочета една нова глава, от ненаписаното още Евангелие, за която нито сте чували нещо, нито на ум ви е дохождало.

В онова време, във времето на Христа, както и в наше време сега, дойдоха учениците Христови, както и сегашните ученици; и запитаха Исуса, както и сегашните Го запитват: „Кой е най-голям в царството небесно» (–1 ст.).

„А Исус повика едно дете, та го постави посред тях. (–2 ст.). – «Колко голямо може да бъде това дете?» Това дете беше на пет години.

И рече: „Истина ви казвам, ако се не обърнете и бъдете, като децата, няма да влезете в царството небесно.“ (–3 ст.) – Ако се не посеете в земята, като житното зърно, и ако се не печете на слънце, никога няма да узреете.

„И тъй, който смири себе си, като това дете, той е най-голям в царството небесно.“ (– 4 ст.). – И тъй, който донесе вода на баща си, когато е жаден, баща му ще го благослови. И който помогне на майка си да сготви яденето, тя ще го нагости.

„И който приеме едно такова дете в мое име, мене приема“. (– 5 ст.). „А който съблазни одного от тези малките, които вярват в мене, за него по-добре би било да се окачеше на врата му камък воденичен, и да потънеше в дълбините на морето.“ (– 6 ст.). – Това са иносказателни думи. Те подразбират: вържи злото за воденичния

камък и го пусни в морето! Когато децата отиват на училище, не ги съблазнявай, не взимай торбичките им, но ги остави да отидат при своя учител, да се учат. Кажеш ли някому да не ходи на училище да учи, ти го съблазняваш. Казваш: не учи, поиграй си още малко, поживей, докато си млад, нека учат простите, невежите хора. Кажеш ли някому това, ти го съблазняваш.

„Горко на света от съблазните! Защото неизбежно съблазните ще дойдат, но горко на оногоз човека, чрез когото съблазнътa дохожда! (– 7 ст.). – Горко ономува, който става гарант за човек, който прави престъпления! „И ако те съблазнява ръката ти, или ногата ти, отсечи и хвърли ги от себе си: по-добре ти е да влезеш в живота хром или клосен, а не с две ръце и с две нозе да бъдеш хвърлен във вечния огън.“ (– 8 ст.). – Ако имаш нож, с който можеш да убиваш хората, хвърли този нож от себе си. Ако носиш в джоба си един съвременен кобур, хвърли го сто крачки далеч от себе си, да не съблазняваш хората.

„И ако те съблазнява окото ти, извади го и хвърли го от себе си: по-добре ти е с едно око да влезеш в живота, а не да имаш две очи и да бъдеш хвърлен в пъкълa огнен.“ (–9 ст.). – Ако имаш две врати на къщата си, и през едната влизат разбойници, а през другата влизат приятели, затвори вратата, през която влизат разбойниците, а остави само тази, през която влизат приятелите.

„Гледайте да не презрете одного от тези малките, защото ви казвам, че ангелите им на небеса винаги гледат лицето на Отца моего, Който е на небеса.“ (– 10 ст.). „Защото Син Человечески дойде да спаси погиналото.“ (– 11 ст.). „Как ви се вижда? Ако някой си човек има сто овци, и се изгуби една от тях, не остава ли 99-те на горите, и отхожда да търси изгубената?“ (– 12 ст.). „И ако се случи да я намери, истина ви казвам, че се радва за нея повече, нежели за 99-те

неизгубени.“ (– 13 ст.). „Така не е по волята на Отца вашето, Който е на небеса, да погине един от тези малките.“ (– 14 ст.).

Истина ви казвам: „Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето.“ (– 18 ст.).

Сегашният живот е живот на вързване и развързване. Ти не можеш да развържеш това, което не е вързано; и не можеш да вържеш това, което не е развързано. Това, което не е вързано, ще вържеш, а вързаното ще развържеш. Ако знаеш да вързваш това, което не е вързано, и ако знаеш да развързваш вързаното, ти можеш да разбереш великия закон на живота. Ако не знаеш да завързваш въжето на кофата, с която ще вадим вода от кладенеца, ти не можеш да извадиш вода. Ако не можеш да вържеш кофата, както трябва, ти ще я спуснеш долу, но тя ще остане в кладенеца и няма да извадиш вода. Кофата трябва да се върже добре, с три възела, за да се извади с нея вода от кладенеца. Че въжето щяло да страда, да дига шум, това е негова работа. То може да дига шум, колкото иска, важно е да се извади вода от кладенеца. Всяко въже съжалява, когато изгуби кофата си и се радва, когато кофата му е на място.

Следователно, ако вие не можете да вържете, както трябва, някоя ваша мисъл за дръжката на кофата и я спуснете в кладенеца, дете вашият ум и дух работят, какво можете да направите? – Нищо не можете да направите. И тогава, вие можете да имате хиляди кофи, но смисълът на учението не е в многото кофи. Една кофа имайте, но вадете с нея вода! Какво ще ви ползват хилядата кофи, с които не можете да вадите вода ? Започвате да четете: една, две, пет, сто, хиляда различни кофи по-големина и по форма, но всички са празни. Какво ще ви ползува много знание без въже? Ако имате много знание, но не можете да го използвате, то е ненужен баласт за вас.

Вие се нуждате от здраво вѣже и от една здрава кофа, с която да можете, когато искате, да вадите вода от кладенеца. Имате ли много кофи, ще бъдете тѣй добри, дето минавате, да оставяте на този, на онзи по една кофа, като задържите и за себе си една. Излишните кофи раздайте на тези, които нямат.

И тѣй, превеждайте сега. Доколкото ние разбираме великия принцип на живота – Бога, Който работи в света, и доколкото сме съгласни да изпълним Неговата воля още днес, дотолкова и ние можем да бъдем в Негова услуга. Пред Бога седи цялата вечност, на Него се подчиняват и богове, и мъдреци, и философи, които са завършили своето развитие на земята; на Бога се подчиняват и малките хора на земята, на мнозина от които още трябва да се доказва, защо е нужно да се изпълнява волята Божия ; на Бога се подчиняват и буболечките, и рибите, и птиците, и млекопитаещите. Когато майката изпраща детето си на училище, тя все ще му тури нещо в торбата за ядене. Детето има право да яде, само когато научи урока си. Човек има право да яде, само когато се събуди.

И тѣй, ако знаете да вързвате, трябва да знаете да развързвате. Една българска пословица казва: „Вържи попа, да е мирно селото!“ Аз казвам: вържи дявола, да е мирен животът. Вие вързвали ли сте дявола, да знаете, как се вързва? Ако не сте го вързвали и не знаете, как се вързва, казвам: не развързвай дявола у тебе, който е вързан. Ако не можеш да го вържеш, поне не го развързвай! Такъв е законът. Щом не знаеш да го завързваш, поне не го развързвай, защото после няма да знаеш, как да го завържеш. Някой казва: защо да не го развържа ? Ако можеш да го завържеш, развържи го; пък ако не можеш да го завържеш, не го развързвай. Ако не можеш да разлюбиш един човек, не го залюбвай ; пък ако не можеш да го залюбиш, не го разлюбвай. Защото, ако го разлюбиш, ти ще развържеш дявола, а щом

развържеш дявола и не можеш да го завържеш, той ще създаде хиляди нещастия в живота ти. Всички нещастия в живота произтичат от разлюбването. Който може да разлюбва, той може и да развързва. Казвате: аз не обичам вече еди-кой си човек. Щом не го обичаш, ти го развързваш. Казано е в Писанието: „Любете враговете си“ Това значи: свържете враговете си! Ако не обичаш врага си, ти си го развързал, и по този начин сам си създаваш неприятел. Така седи този въпрос в живота. Всеки човек, когото си разлюбил, той ти е вече враг. Той постоянно върви след тебе, носи си ножа, дебне да те мушне. Залюбиш ли го, той хвърля ножа настрана, върви подир тебе, но вече е като отворен цвят.

Казвам: аз ви говоря за онези закони, които работят в човешката душа; аз ви говоря за един свят, с който вътрешно вие още не сте запознати, и се занимавате само с външните прояви на този свят и с неговите сили, които действуват, като барута, с който малките деца се забавляват. Представете си, какво може да стане, ако пуснете някое малко дете в един магазин, пълен с барут! То ще запали барута, но какво ще стане след това, нищо не мисли. Казва: ще цъкна, ще запаля барута ! Лесно е да се цъкне една клечка кибрит, но след това ще настане цяла катастрофа наоколо. Не се опитвайте, не си играйте със силите на природата! Когато някоя кокошка срещне един вол, тя се напери и му казва: ти знаеш ли, коя съм аз? И волът я пита: ами ти знаеш ли, кой съм аз? Кокошката пак му казва: виж, това са моите деца! Гледай да не ги тъпчеш! – Аз отдавна зная, че те са твои деца, и никога не съм ги тъпкал. Тя го клъвне и му казва: знай, че аз съм кокошка! Волът не се занимава с кокошката. Той е благороден, занимава се с разрешението на свои важни задачи. Волът казва на кокошката: днес имам да разора една нива на своя господар. Той скоро ще ме впрегне на работа. Не ми тежи работата, но откак служа

на господаря си, никога не съм го задоволил. Аз търся начин, как да ме залюби моя господар. Той ме е разлюбил, и затова ме впряга и бодее с остен. Искам да ме залюби, да не тегля толкова много. Щом ме залюби, той ще ме освободи от юляря. Не ме ли залюби, ще тегля през целия си живот. Днес всички хора казват, че животът е тежък. И волът казва, че животът е тежък. Казвам: вие теглите, защото господарят ви е разлюбил. Значи, господарят ви е вързал.

Вие трябва да правите преводи на сегашния си живот, за да го използвате разумно. Мнозина, като не разбират живота, чакат да дойде някой от небето, да ги спаси. Действително, може да дойде някой ангел на спасението, но той няма постоянно да седи при тях. Може да поседи ден, два, три, месец, два, най-много година, и след това ще замине. И ангелът има свое предназначение, свои цели, свои мисли и желания, които трябва да постигне. Той слиза на земята от обич към някого и остава тук, докато свърши работата си. Дойде ли някой ангел на земята, вие искате той да остане постоянно при вас, както майките искат децата им, техните ангелчета, да бъдат постоянно около тях. Те целуват своите ангелчета, радват им се, но щом изникнат крилца на тия ангелчета, те оставят старата си дреха и хвъркват вън от дома си. Майките плачат, скърбят, казват: отидоха си нашите ангелчета! Всеки ангел носи със себе си своята написана книга, листата на която виждате в техните очи, вежди, уста, нос, косми по главата и т. н. Знае ли майката, какво се крие в главата на нейното ангелче? Прочела ли е тя писмата на главата му? Всеки косъм по главата на нейното ангелче е писмо, което тя трябва да прочете. Тя даже не знае, колко косми имаше детето ѝ на главата си, какви бяха веждите му, колко кръга имаше на очите си, каква беше големината на устата, на носа, на пръстите му, каква форма имаха ноктите му и т. н. Написана книга беше то, но непрочетена остана.

Какво направи майката за това ангелче? Тя го къпеше, хранеше, обличаше го и си поиграваше с него – нищо повече. Питам: какво можете да научите при такива разбирания за живота? Правилни разбирания са нужни на хората! Дойде някой, задигне тази книга, а вие плачете, страдате и казвате: отиде книгата ми!

Ще прочета няколко стиха от книгата на Амос, глава 7, от 14 стих надолу.

И отговори Амос и рече на Амасия: „Не бях аз пророк, нито пророчески син, но бях говедар и берях черници.“ (–14 ст.).

И Господ ме взе от подир стадото, и рече ми Господ: „Иди пророчествувай на людето ми Израиля.“ (–15 ст.).

Сега, прочее, слушай Словото Господне. Ти казваш: не пророчествувай против Израиля и да не капе от тебе дума против Исааковия дом.“ (– 16 ст.)

Зато така говори Господ: „Жена ти е блудница в града. И синовете ти, и дъщерите ти ще паднат от меч. Това значи: мислите и желанията ти ще бъдат посетени.

„И земята ти ще се раздели с въже; и ти ще умреш в скверната земя, а Израиля непременно ще бъде закаран пленник от земята си.“ (– 17 ст.)

Сега, като на ученици, обръщам ви внимание на следното положение. Всички трябва да знаете правилно да вързвате и да развързвате, т. е. правилно да любите и да разлюбвате. Не е важно, как сте били вързани. Не е важно, как сте разлюбвали хората. За вас е важно, как днес вързвате и развързвате. Някой казва: защо ме развърза ? Питам: ако ти дойдеш при мене вързан и не си ял цели три дня, и аз те нахраня, развържа и пусна да си вървиш, какво лошо има в това развързване? Добре е гладният да бъде вързан, а ситият – развързан. Когато ситият се развързва, на място е развързването, но

когато гладният се развързва, това развързване не е на място. Вържи гладния на едно място! – нищо повече. Развържи сития да си върви по пътя, защото е сит.

Много от учениците се спират върху обикновените отношения между хората и ги сравняват с по-високите, духовни отношения, които трябва да съществуват. Представете си, че някой учител влиза в клас и започва да милва, да гали ту един, ту друг от учениците и след това им казва: хайде, сега, вървете си по домовете! На втория ден той пак повтори същото: този помилва, онзи помилва и ги изпрати по домовете им. Питам: какво ще придобият тези ученици? В тях ще се развие щестлавие и ред още отрицателни черти, каквито и в света се срещат. Какво ще бъде, ако учителят не гали учениците си, но работи с тях? Те ще научат много неща, ще се развиват. Учителят дига един ученик и го запитва: колко правят пет боба и един боб още? – Шест боба, господин учителю! – Като посеем тези шест боба на нивата, колко още ще родят? – Не зная, Господин учителю. – Ако годината е суха, колко боба ще родят? – Не зная. – Ако е дъждовна, плодородна, колко ще родят? – И това не зная, господин учителю. – Има известни математически отношения, по които точно може да се определи, колко боба ще се родят. Христос говори за житните зрънца, които попаднали в добра почва, и едното дало 30, другото – 60, а третото – 100 зрънца. Като съберете числата $30+60+100$, ще получите 190. Като разделите числото 190 на 3, ще получите средно число $63\frac{1}{3}$. Остатъкът показва, че този плод не е могъл да се развие, нямало е благоприятни условия за него. Ако приемем същите отношения и за шестте боба, т. е. всеки боб да даде по $63\frac{1}{3}$ зрънца, ще получим от тях 378 боба. Сборът на цифрите в числото 378 дава 18. Това е 18 глава от Евангелието на Матей, която четох днес.

Сега ще ви прочета 18 стих на 378 страница от Библията: „И не стана пасха като нея в Израил от дните на пророк Самуила; нито направиха всичките Израелеви царе като пасхата, която направи Иосия и свещениците, и Левитите, и всичкият Юда и Израил, които се намериха, и Ерусалимските жители.“ (II кн. на лътовн. 35 :18). Пасхата е възпоменание за освобождение от епоха на робство. С пасхата евреите ознаменуваха своето освобождение от робството си в Египет. Когато човек люби, той трябва да направи пасха. Тя е възпоменание за освобождение от робство. Когато човек иска да се освободи от какво и да е робство, той трябва да направи пасха. Пасхата може да се направи само по закона на Любовта. Ако ти не любиш, никога не можеш да направиш пасха. Защо ? – Защото в Любовта всякога има жертва. Кого ще жертвуваш? – Себе си. Който люби, той най-първо ще пожертвува себе си. Ако вие не знаете, как да направите пасхата в себе си, ако не знаете, как да се жертвувате, вие не сте разбрали закона на Любовта. Значи, първо човек трябва да знае как да направи своята пасха, а после, да знае как да се жертвува. Всички говорим за самопожертвуване, но трябва да знаем, как да става това самопожертвуване. Жертвата е общ закон за всички. Когато някой се жертвува за мене, аз гледам, как той изпълнява закона на жертвата, уча се от него. След това пък аз ще се пожертвувам за него. Първо се жертвува един, после втори и т. н. Законът на жертвата е неизбежен. Няма да остане човек в света, който да не се жертвува. Когато дойдем до закона на жертвата, ние трябва да знаем, как да направим тази жертва. Не я ли направим, както трябва, тя е безполезна. Ако ти ходиш на училище и не разбираш основните принципи на учението, или ако не разбираш дълбокия смисъл на геометрията, на астрономията и на всички науки, които се преподават, какъв смисъл има твоето учение? Всички небесни тела имат своето дълбоко

предназначение „за времена и за години.“ Всяка звезда, например, представлява един лист от свещената книга. Свещената книга пък е небето, което виждаме над нас. Слънцето представлява една от отворените вече страници на тази свещена книга. Един ден този лист ще се затвори, и на негово място ще дойде друго слънце, още по-светло, със съвсем друг цвят от този, който сегашното слънце има. Казвам в този смисъл човек трябва да цени тази свещена книга, която му е дадена. Ако вие не разбирате сегашния си живот, както сте създадени, как ще разберете живота, Който е над вас? Тъй както сте събрани тука, не е важно само, какви са отношенията ви едни към други, но всяка сутрин, като ставате, всичките удове на организма трябва да имат правилни отношения към човека, към своя господар: краката трябва да имат правилни отношения към господаря си; очите, ушите, стомахът, дробовете, мозъкът също така трябва да имат правилни отношения към своя господар. Ако отношенията на някой от тези удове не са правилни, тогава в организма на неговия господар се зараждат известни болезнени състояния. Въз основа на този закон, и господарят на тези удове, човекът, трябва да има правилни отношения към тях. Щом е така, и нашите отношения към Божественото трябва да бъдат правилни. Правилни ли са отношенията ни към Божественото, тогава всяка сутрин То ни посещава, след което ние започваме работата си. Щом Божественото те посети, тогава ще дойде твоята майка, твоят баща, твоите братя и сестри, които са слуги на този велик Божествен човек, или тъй наречения истински Баща. Ти няма да видиш Божествения човек, но ще видиш Неговите слуги, на които ще станеш на крак, както учениците стават на крак, когато учителят им влиза в клас. Когато слънцето изгрява, птичките стават на крак и обръщат погледа си към него. Когато слънцето изгрява, в сърцата, в душите на всички живи

същества насава свещен трепет: всички растения, риби, птици, животни, хора, даже и великите духове затаяват дишането си. И когато човек спи, той пак усеща изгряването на слънцето. И затова, правилно е, преди да е изгряло слънцето, ти трябва да бъдеш на крака! Под думата „слънце“ се разбира онова вечно будно съзнание в човека. Когато Бог иде в света, всички трябва да бъдем будни, на крак, за да възприемем Неговите свещени мисли. Той има желание да ни предаде своето знание и да ни остави свободни, да реализираме Неговото знание в живота си.

Казвате: защо трябва да любим, защо трябва да обичаме, защо трябва да учим? На тези въпроси не може да се даде никакъв отговор. Защо трябва да се раждате и да умираете? Защо трябва да спите и да ядете? Няма отговор на тези палещи въпроси, които днес ви занимават. Ако се занимавате така, както досега сте се занимавали, вие никога няма да дойдете до правилно разрешение на тези въпроси. Питам: когато плетете или шиете нещо, от коя страна започвате – от ляво към дясно или от дясно към ляво? Освен това, защо платът, който толкова време сте тъкали, трябва да го разрязвате и после отново да го зашивате? Защо кацарят трябва да нарязва цели дъски на парчета и после да прави от тях каци? Питам: трябва ли всички хора да станат бъчвари, или грънчари? Представете си, че всички хора произвеждат само бъчви, или само грънци, де ще изнасят стоката си за продан? Хората и без това са грънчари, защото мислите, чувствата и желанията, които всеки ден формуват, те ги изнасят на пазар. Има ли кой да купи стоката ви? В това отношение вие мязате на фабриканти, които произвеждат много стока, но стоката им няма пазар. Какво ще ви последва тогава? – Крах. Ще дойдат страдания, недоволства, болести и смърт в живота ви. Като се намерите пред такива изпитания, вие казвате: не разбираме смисъла на живота.

Казвам: докато живеете по земному, вие не разбирате смисъла на живота, и той не ви задоволява. Когато станете духовни, започвате да разбирате смисъла на живота, и той вече ви задоволява. Когато един български цигулар тури цигулката на коляното си и започне да свири, вие доволни ли сте от неговото свирене? Не сте доволни. Самото поставяне цигулката на коляното, придава на музиката повече земен характер. Дойде ли някой знаменит европейски цигулар, той туря цигулката под шията си и започва да свири. Неговото свирене ви задоволява, защото самото държане на цигулката, облегната на гърдите, придава на свиренето духовен характер. Всички инструменти, които се подпират на гърдите, са от благородно произхождение.

Сега ние ще се приближим към великата Истина в живота, да си обясним чрез нея всички прояви и явления с целокупния живот. Например, вие искате да свирите. Защо трябва да свирите? – За да влезете във връзка с всички същества. Музиката трябва да мине през няколко фази, през няколко съзнания, докато дойде до вас. Вземете, например, цигулката. Тя е съставена от дърво, от струни – кожени и металически. Първата ви работа е да заставите мъртвото дърво, от което цигулката е направена, да пее. Майсторът, който е направил цигулката, той възкресява дървото, от което тя е направена. Следователно, когато започнете да свирите, първо вие имате отзвук на растението, от което е взето дървото за цигулката. После имате отзвук на животното, от червата на което са направени струните. Значи, първо пеят растенията и животните, които са дали от себе си материал за направата на цигулката. Ето защо, когато някой свири, вие чувате музика, на която не знаете съдържанието. Тя е музика на растенията и на животните, но не и на човека. Първо се минава през тяхната музика, и когато дойдете до вътрешния смисъл, който е

вложен в музикалното произведение, тогава ще схванете музиката на човека. Значи, растенията и животните са отлични музиканти. Първите музиканти в света са растенията. Те свирят на флейта, флейтисти са. Животните пък свирят на цигулка. Те са цигулари. Ако човек не разбира живота на растенията и животните, той не може да свири. Който иска да се запознае с музиката, той трябва да изучава живота на растенията и на животните. Разбере ли човек живота на животните и растенията, щом започне да свири, техните елементи ще влязат в него, а след това и Духът ще влезе в него, като тълкувател на тоновете. Духът ще въздействува на човека чрез ушите му. Духът ще предава, човек ще възприема. Разумният човек пък ще превежда езика на музиката. Когато слушате някой цигулар, вие трябва да тълкувате това, което той иска да изрази чрез цигулката си. Цигуларят предава своята мисъл в образи, и ако човек не може да преведе тези образи, той не разбира музиката. Следователно, ако човек не започне с музиката на растенията и на животните, на млекопитаещите, той не може да дойде до живота на духовните хора. Разбере ли живота на духовните хора, той ще дойде най-после и до вокалната музика. Засега в човешкия гортан се проявява само музиката на животното, но когато той се добере до възвишената мисъл, неговият гортан ще започне да говори чрез музиката.

Сега, за да се доберете до възвишения живот, всички трябва да свирите и да пеете. Ако не можете сега, поне за в бъдеще трябва да се научите. Всеки трябва да мине през дисциплината на пението и свиренето.

Ако някой има силно желание да свири, а няма условия, той може мислено да си вземе някоя китара или друг някакъв инструмент и да си представя, че свири, че дърпа струните. Ще кажете, че това е залъгалка. Не, това е приготвяне за нещо велико. Великите работи

в света започват от малките неща. За пример, докато някой писател напише нещо хубаво, той трябва предварително да направи няколко опита, които изглеждат, като играчки, като забавления. По същия начин, искате ли да напишете някоя дума красиво, вие трябва предварително да се упражнявате върху нейните елементи, буквите ѝ, и тогава да я напишете, както искате. В първо време вие ще пишете, както малките деца. По-хубаво от тях не можете да пишете. За да пишете хубаво, вие трябва да знаете правилата за красиво писане. За пример, ако аз напиша думата „мъдрост“ по всички правила на краснописането, който разбира тези знаци, той ще прочете думата и ще каже: вие написяхте думата „мъдрост“. Който не разбира тези знаци, ще каже: глупост е това! Обаче, не е достатъчно само да познаеш написаната дума, но трябва да разгадаеш, какво нещо е мъдростта.

Питам: що е Мъдростта? Мъдростта е цел, смисъл на човешкия живот, който сега се създава. Когато животът произведе всички свои плодове, т. е. завърши своето развитие, тогава човек ще разбере, какво нещо е Мъдростта, в пълния смисъл на думата. Засега ние пушаме листа, цъфтим, завързваме плодове, и един ден, когато напълно узреем, тогава ще разберем всички противоречия, които съществуват в живота. Значи, Мъдростта е смисълът на живота. Любовта пък е закон, който помага за реализиране великите задачи на Мъдростта. Истината също така иде като велика помощница в този път. Тя чертае пътя, по който могат да се достигнат целите на Мъдростта. Следователно, Любовта и Истината помагат за реализиране великите цели на Божествената Мъдрост, която цари навсякъде във вселената. И затова всички трябва да обичате Мъдростта с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила. Такъв е

законът. Смисълът на живота седи, именно в това – да възлюбите Мъдростта.

Мнозина схващат този въпрос по друг начин. И те имат право, но казвам: Мъдростта е свещеният път, по който трябва да вървите, и в който Бог призовава своите деца. Някой казва: аз не мога да разбирам. Ако искате да разбирате, недейте ходи далеч. Вие не разбирате много неща, защото се стремите да обхванете всичко изведнъж. Когато дойдете до музиката, до поезията, например, стремете се да разберете близките неща, които срещате отляво и отдясно на пътя си. Оставете настрана онези тънки, фини неща, които са още невидими за вас. Радвайте се, че срещате неща, които не разбирате, или които не виждате и не са ясни за вас. Нека бъдещето ви радва. Казвате: какво е нашето бъдеще? Бъдещето е светло. Няма по-велико, по-хубаво нещо от бъдещето. Бог царува в бъдещето. Тогава, има ли смисъл да се плашите от него? Всички условия за вашето повдигане, всички условия за вашето развитие, всички условия за вашето щастие и сила, всички условия за вашето знание, всички условия за вашето безсмъртие и свобода, всички условия за реализиране копнежите на вашата душа, се крият в бъдещето, в което Бог живее.

И тъй, бъдещето ви чака. Когато дойдете до него, вие трябва да бъдете готови. Не сте ли готови, вие ще останете, като натоварени камили пред вратите на града. Натоварената камила не може да мине през Божествената врата. Дойде ли натоварената камила пред Божествената врата, тя непременно трябва да се разтовари. На същото основание и вие трябва да се разтоварите. Когато имате тежест, неразбирания, всичко това показва, че вие сте натоварени хора. Натоварените хора дигат врява, шум, правят скандали. Кой търговец, който адвокат не дига врява, шум ? Търговецът купува– продава стока,

пазари се, дига шум. Двама адвокати дигат шум, врява в съда. Защо? Който не разбира въпроса, ще каже, че те се карат помежду си. Не се карат тези адвокати, но разглеждат дело на някой човек. Единият адвокат го защитава и казва: този човек има право. Другият казва: той няма право. Една американка, женена за богат търговец, помолила един ден мъжа си да я заведе в американската борса, да види, какво правят там. – Няма защо да те водя на борсата, нищо особено няма там, което да те интересува. – Не, искам поне един път да отида в борсата. Най-после мъжът ѝ се съгласява и я завежда в една от горните ложи на борсата. Едва седнала на един стол, тя чула такава врява, такива викове и кръсъци, каквито никога в живота си не е слушала. – Слушай, не мисли, че съм толкова глупава. Аз те помолих да ме заведеш в борсата, а ти ме заведе в лудницата. – Слушай, жено, това е борсата. Аз ти казах, че няма нищо интересно за тебе в борсата. Това са учените хора, които от въодушевление викат. – Чудно нещо! Как не ги е срам да викат толкова много. – Ще викат, разбира се. След една минута, или след една секунда всеки от тях може да бъде просяк или милионер. Ако вика, той може да спечели и десет милиона; ако не вика, всичко ще изгуби. Тогава ще го хванат за краката и ще го изнесат навън. Питам: при такова положение на нещата, може ли човек да не вика ? Който вика, той остава член в борсата; който не вика, изнасят го вън.

Докато викате в света, вие сте в борсата. Ама щял някой ваш брат да се разсърди – вие не искате да знаете. Трябва да печелите! Щял някой ваш брат да се съблазни от нещо. И за това не искате да знаете. Вие трябва да печелите! Или пък някой ваш брат изгубил вярата си. Нищо от това, случват се такива работи в света. Този човек си е изгубил вярата, защото вярата му е била слаба, малко кредит е имал той. Казвам: в каквото положение и да се намира човек, животът,

който има той, с всички свои противоречия, струва повече, отколкото, ако е в гроба. И най-лошият живот, който срещаме, струва милиони пъти повече, отколкото живота в гроба. След всичко това, трябва ли да се оплаквате, че вашият живот е неносен? Какво искате да направите в живота си?

Някой казва: аз съм недоволен от живота си, искам да умра. Когато искате да умрете, това показва, че искате да се развържете. Така превеждам желанието ви да умрете. Аз съм готов да освободя кого и да е от вас, но при следното условие: цял ден той ще оре под остена ми на нивата ; и вечерта, като се върне, ще го освободя по всички правила: ще сменя хомота му, ще го нахраня и ще го оставя да си почине. В това се заключава животът. Ние сме впрегнати, и трябва да свършим работата, която ни е дадена за деня. Свършим ли работата си, вечерта господарят ни ще ни освободи, и свободата, която търсим, ще дойде. Онзи, който не е бил впряган, и който не е извършил работата, която е трябвало да извърши през деня, той не може да бъде свободен. Защо ? – Защото на другия ден ще бъде впрегнат. Ако пък днес извърши работата си, на другия ден ще бъде свободен.

Това е велик закон, който наричаме закон на разумните хора. Ние говорим за разумните хора, а не за големите. Не са големите хора, които ще завладат света; нито пък малките хора ще завладат света. Обаче, разумните хора ще завладат света. Те ще бъдат негови господари. Ако голямото може да завлада света, тогава мамонтите, тези големи, предпотопни животни, досега щяха да го завладат. Ако голямото може да завлада света, преди потопа имаше големи, гигантски дървета, на височина 500–600 м., които трябваше да завладат света, но и те не го завладаха. След тях дойдоха големите млекопитаещи, но и те не го завладаха. После дойдоха хората

исполини, които също не завладаха света. Значи, силата не седи във външната големина. И малките същества не можаха да завладат света. Това показва, че силата не седи и в малките неща. Най-после дойдоха новите, разумните хора, които разбраха, че силата седи в мисълта. Силата на човека не е в колебанието, че от него нищо не може да излезе. Напротив, в тази мисъл се крие човешкото безсилие. Казвам: ако си мамонт, нищо няма да излезе от тебе; ако си комар, нищо няма да излезе от тебе; ако си разумен човек, всичко може да излезе от тебе.

Значи, минус и минус при умножението и делението дават плюс. Плюсът е разумното начало в света. Следователно, вие можете да имате грандиозни планове, но е не могат да спасят света. Тези грандиозни планове няма да се реализират. Вие може да имате микроскопични планове, като тези на комарите, но и те не могат да спасят света. Обаче, вашите различни желания и мисли могат да служат като тухли и цимент за съграждане на Царството Божие. Тъй щото разумното, което ние реализираме на земята, Бог го взима и с него съгражда бъдещия живот, в който сега всички трябва да работим. Някой казва: защо трябва да живеем? Ние трябва да живеем, за да събираме материал за съграждане на Царството Божие.

Казвам: върху това, именно, трябва да работят и учениците. Някои казват: ние не сме големи хора в света, не сме силни. – Вие не се нуждаете от сила. – Ние нямаме пари. – И от пари не се нуждаете. – Ние не сме известни хора. – И това не ви трябва. Вие се нуждаете от разумност. Имате ли разумност, бъдещето е с вас. Щом сте разумни, всичко можете да направите. Следователно, нашата сила не седи в богатството, нито във властта, която имаме, нито в знанието, което можем да придобием, но в служенето, което можем да извършим. Да служиш на Бога, да чувствуваш връзка с Него и всякога да си готов на

работа за Божието дело, в това седи и силата, и богатството, и властта, и знанието на човека. Някой казва: аз искам да стана проповедник. – Ако всички станете проповедници, кому ще проповядвате? – Аз искам да стана учител. – Ако всички станете учители, кого ще учите? – Аз искам да стана певец. – Ако всички станете певци, на кого ще пеете? – На себе си. – Щом можете да пеете на себе си, тогава ще можете да проповядвате на себе си, ще можете и да учите себе си. На себе си всичко можете да станете, но искате ли да станете всичко това за хората, вие ще чакате вашия ред. Във вечността има място и време за всичко: и цар ще бъдеш, и прост човек ще бъдеш; и философ ще бъдеш, и глупец ще бъдеш – всичко, каквото пожелаеш, може да ти се даде. Що е вечността? – вечността реализира всички противоречия, които съществуват в света. Тя примирява, т. е. тя съгласува плюса и минуса в света.

Казвам: в сегашния си живот вие трябва да разбирате закона на бъдещето. Някой страда, защото е вързан. Щом е вързан в тялото си, той не трябва да страда. Тялото е на Бога, и Той сам ще го развърже. За какво са дадени ръцете на човека? – Да пише. За какво му е дадена главата? – Да мисли, да съчинява поезия. Ако трябва да пишеш, пиши; ако трябва да пееш, пей ; ако трябва да свириш, свири ; ако трябва да копаеш, копай; ако трябва да работиш, работи; ако трябва да ходиш, ходи! Всяка работа, сама за себе си, е важна според закона на Божията Мъдрост, на която Любовта и Истината са служители. Всяка работа, колкото и микроскопическа да е, тя е свещена. Ако завържеш връзките на общата никому, ти си извършил велика работа; ако си дал някому чаша вода, ти си извършил велика работа. Ти можеш да кажеш някому само една блага дума, но тази дума има толкова тежест, колкото милионите думи в сто тома, написани от някой учен или философ. Всяка дума трябва да се каже на своето място. Ако някой

човек напише сто тома, които не са на място, един ден Бог ще го натовари да носи тази своя тежест. Ще видите, как един ден Бог ще натовари всички писатели, които не са писали на място, да носят своите книги на гърба си – своя собствен товар. Който е много натоварен, много е писал; който е малко натоварен, малко е писал. Някой ще каже: слава Богу, че нищо не съм писал. Питам: знаете ли, какъв товар представляват всички ваши мисли и желания, които сте реализирали и на които се дължи нещастieto в света ? Какво ще правите с този товар? Знаете ли, каква отговорност носите върху себе си?

Време е вече да се ликвидира с миналото. Вие създадохте голяма катастрофа в света. Следователно, както създадохте тази катастрофа, както вързахте света, така трябва да го развържете. Кой ще развържете? Кой ще освободите? Затворите трябва да се отворят, и праведните да се пуснат на свобода. Добрите хора развързвайте! Добрите хора събуждайте! Онези пък, които сега влизат в затворите, тяхното време после ще дойде.

И тъй, важно е сега да схващате основната мисъл на живота – Мъдростта. Какво правите вие? Искате да се осигурите, да се спасите. Оставете вашето спасение настрана. Казано е: „Когато Духът на Истината дойде, Той ще ви научи на всичко.“ И понеже този Дух ще учи хората, и вие трябва да се учите. Това значи, когато Божественото дойде у нас, то ще ни научи на всичко. Там е силата на човека. Ако Бог е с нас, кой ще бъде против нас? Казваме: какво можем да направим ние? Нищо не можем да направим ние сами, но с Бога, който е у нас, всичко можем да направим. Казвате: кои сме ние? Ние, като хора, сме нещо подобно на животните; обаче, ние сме съработници на Бога, които ще завършим Неговата работа. Христос казва на учениците си: „Идете и проповядвайте моето учение, и аз ще

бъда с вас до скончанието на века.“ „Даде ми се всяка власт на небето и на земята“. По-нататък Христос казва: „Идете и проповядвайте! Ако ви затворят, аз ще ви освободя. Ако ви бият, аз ще се разправа с тези, които ви бият.“ Казвате: бедни сме, никой не ни дава пари. – Това зависи от вас. Защо ? – Защото всички банкери служат на Христа. Ако сте с Христа, вие ще отидете при някой банкер, и той веднага ще стане и ще каже: заповядайте, има един запис за вас. Ако Христос не е с вас, този банкер ще ви каже: господине, нямам пари на разположение. Щом имате подписа на живия Господ, на Христа, навсякъде ще ви приемат; щом не ви приемат навсякъде, помнете, че Христос не е с вас. Ако се карате и не се разбирате, Христос не е с вас. Ако се карате и биете, но се разбирате, Христос е с вас. Той казва: карайте се, бийте се, масажирайте се, налагайте се по всички правила, но трябва да разбирате, защо се биете.

Някой страда, че има ревматизъм, главоболие или друго нещо. Казвам, това е една трудна задача, която трябва да разрешите. И затова казвам: блажени страдащите ; блажени, които имат болен стомах ; блажени, които страдат от главоболие; блажени, които нямат пари; блажени, които са бездомници; блажени, които гладуват. В това седи смисъла на живота. По-нататък казвам: щастливи са онези, които имат къща ; щастливи са онези, които ядат; щастливи са онези, които учат. Значи, онези, които нищо нямат, са блажени ; онези, които имат, са щастливи. По това, именно, се отличават блажените от щастливите. Щастливият може да стане нещастен; блаженият е винаги блажен. Защо? – Понеже няма какво да му се вземе. Щастливият, понеже има много неща, като изгуби това, което има, той става нещастен. Затова, именно, блажените седят по-горе от щастливите.

Сега, като слушате тези блаженства, вие се смеете. Аз наричам този смях свещен. Свещеният смях се предизвиква от това, когато ние искаме да се освободим от нещо неестествено в себе си, от някаква несгода в света. Свещеният смях показва, че човек се освобождава от нещо неприятно. Човек, като се посмее малко, олеква му, състоянието му се променя, както на прашния барабан олеква от праха, като го удари барабанчикът. Дойде ли ти някаква скръб или страдание, посмей се малко.

„Каквото вържете на земята, вързано ще бъде и на небето; каквото развържете на земята, развързано ще бъде и на небето.“ Законът е следният: каквото вържете в себе си ще бъде вързано и горе; каквото развържете в себе си, ще бъде развързано и горе. Затова, вържете нещо в себе си, а друго развържете. Каквото направите в себе си, ще бъде направено и горе. В това седи вашата сила. Всеки ден трябва да вържете нещо и да развържете нещо. Скарал си се с някого. Значи, свързал си се. Какво трябва да направиш? Срещни този човек, прегърни го, целуни го, раздрусай го, кажи му: не ми се сърди! В това седи силата на човека. Тъй щото, разсърдиш ли се с някого, не ходи да му искаш извинение, но хвани го, прегърни го, целуни го от едната, от другата страна. Речете ли да се извинявате, това са официалности, това са фарисейщини. Направил си грешка. Вземи четката, като художник, и поправи погрешката си. Кажи: не зная, как направих погрешката, но трябва да я поправя. Като поправиш погрешката си, направи едно угощение, покани всичките си приятели и кажи: много съм радостен, ще ви дам банкет. Защо? – Защото изправих една своя грешка. Ако искате да бъдете ученици на новото учение, така трябва да постъпвате. Казвате: хайде, да се примирим! Как ще се примирите? Дадохте ли банкет? Вие още банкет не сте дали, а казвате, че ще се помирите. До края на тази година всеки от

вас ще даде банкет, че сте се помирили с един от вашите неприятели. Опитайте се да се помирите с този, когото не можете да търпите, когото не искате да видите. Само по този начин ще опитате вашата сила.

Когато някой иска да извърши една работа, но не успява, той казва: Нямам условия. Какви условия искаш? Казвам: и при вързването и при развързването се изискват Божествени условия. Затова се изискват знания. Например, когато някой човек не може да прощава, той трябва да знае, кои са причините за това. Причината, дето този човек не може да прощава, се дължи на това, че у него не е развит съответният център, който се намира горе на главата. Този център е свързан с известни космически сили. Ако този център не е добре развит у човека, той не може да прощава. Когато този център е в хармония с други сили, с други центрове и способности, които участвуват в човешката душа, тогава и човек е готов да прощава. Ако този център не е в хармония с другите сили и способности в човека, той и да иска да прощава не може. Това място на главата, от което зависи, дали човек прощава, или не, може да се събуди.

Представете си един мъж, който не може да прощава. Нека някоя хубава жена, у която способността да прощава е силно развита, се докосне леко до главата на този мъж, дето е мястото на този център, вие ще забележите, че този човек моментално се променя. Той е готов вече да прости, даже да даде пари, или да направи някаква голяма жертва. Значи, тази хубава жена има противоположни чувства и енергии в себе си в сравнение с тези на дадения мъж, затова тя му действа в благоприятен смисъл. На същото основание, по обратен път, вие можете да заставите някой човек да не прощава. Как? Пратете при него някоя грозна жена, в която способността да прощава не е развита, и я накарайте да пипне този център на главата у мъжа.

Този човек моментално се изменя, той вече не е готов да прощава. Това са закони, които действуват в живота. На тези закони ние всеки ден ставаме жертва. Наблюдавайте, да видите, как се проявяват тези закони в самите вас. Ставате сутрин бодри, весели, добре разположени. Не се минава един час, вие вече не сте разположени, сърдите се за нещо. Дайте си отчет, отговорете си философски, коя е причината за това нещо. Бог е същ по отношение на вас, с нищо не се е изменил. Ангелите са същи, а само вие сте недоволни. Коя е причината за вашето недоволство ? Причината не е нито в Бога, нито в ангелите, но вие сте в дисхармония с Божествените сили. Вие си давате един, друг отчет, но все ви мъчи нещо. Най-после, по някакъв начин успявате да възстановите отношенията си към Бога, и веднага това, което ви мъчи, пада, а в съзнанието ви се явява светлина. У хора, които не могат да прощават, очите потъмняват; те са винаги недоволни. Тези пък, които лесно прощават, имат светъл поглед; те са винаги доволни.

И сега, ако вие не се запознаете с вътрешната психология на живота, ще останете в голямо невежество. Когато слънцето изгрява, пред нас се разкрива нова област. То ни дава възможност да видим всичко, което в тъмнината, в невежеството не можем да разберем и научим. Върху тези въпроси, които разглеждаме сега, ние можем да разискваме само днес, при днешната слънчева енергия. Утре ще се разглеждат съвсем други въпроси. Светлината, която ни се изпраща отгоре, мислите, които възприемаме от невидимия свят и желанията, които имаме в себе си днес, всичко това се дължи на участието, което висшите същества взимат, за да ни повдигнат. И ако ние не работим с тях заедно, няма да имаме дял в извършената от тях работа. Ако ги слушате, те ще ви научат, какво да правите, какво да говорите. Невъзможните неща за човека са възможни за Бога. Съзнание се

изисква от всички! Вие трябва да разбирате живота разумно, понеже той не може да се измени заради вас. Като казвам, че животът не може да се измени, разбирам, че според законите, които Бог е създал, животът, наистина, е неизменен. Щом е така, ние трябва да изучаваме тези закони и да се приспособяваме към тях, а не законите да се нагаждат към нас. По този начин ние ще се приближим до опитната страна на живота.

„Каквото вържете на земята, вързано ще бъде и на небето; каквото развържете на земята, развързано ще бъде и на небето.“ Сега, онези от вас, които могат да помагат, трябва да помагат; които могат да учат, трябва да учат. От всинца ви се изисква ново знание: не какво е казал някога Мойсей, нито какво са казали преди няколко хиляди години пророците, нито какво е казал преди 2000 години Христос. За нас е важно това, което сегашният живот ни носи; за нас е важно това, което сега Мойсей говори; за нас е важно това, което сега пророците говорят; за нас е важно това, което сега Христос говори; за нас е важно това, което Бог сега ни изявява. Условиата преди 2000 години са били едни, а сега са други. Следователно, ние трябва да съгласуваме нашето минало с настоящето, понеже миналите погрешки се изправят само в настоящето. Ние не трябва да съгласуваме сегашното си верую с веруюто на миналото. Напротив, ние трябва да съгласуваме миналото си със сегашното, т. е. нашият детински живот трябва да съгласуваме с живота, който сега имаме, когато сме станали по-възрастни. Затова, именно, всички трябва да имате широта, простор в душите си, да прощавате. Няма по-велико нещо от това, човек да прощава, както Бог изисква. Това е велик закон.

Човек трябва да учи, както Бог изисква ; той трябва да обича Истината, както Бог изисква, както небето изисква. Под думата „небе“ аз разбирам всички съвършени същества, които са завършили своето

развитие. Те имат силно желание да помогнат на всички, които искат да минат по техния път. Те идат да ви посрещнат на пристанището, както онези, които ви обичат, идат да ви посрещнат, когато чуят, че параходът пристига на пристанището. В този случай Любовта прави връзка между вас и висшите същества. За кого ви посрещат? Те ви посрещат за онова Велико Общо Начало, което живее, както у тях, така и у вас. Те посрещат Бога, който живее у вас; и вие посрещате Бога, който живее у тях. Когато посрещаш някой човек, ще го посрещнеш заради Бога, който живее у него. Когато прощаваш на някой човек, ще му простиш заради Бога, който живее у него; когато залюбиш някой човек, ще го залюбиш заради Бога, който живее у него. Нямах ли тези разбирания, нищо не можеш да постигнеш.

Казвам: вие трябва да дойдете до истинското знание. За тази цел трябва да имате един ключ. Ако нямате елементарните познания, ако нямате необходимия за тази цел ключ, вие ще изпаднете във вътрешно противоречие, във вътрешни погрешки. Ако дам всекиму от вас по един милион стерлинги, какво ще направите? Тук ще останат най-много десет души, а всички останали ще тръгнат по света: някои ще ударят на ядене и пиене; други ще отворят фабрики; трети ще купуват и продават и т. н. И ако ви повикат да дойдете на клас, вие ще кажете: сега сме много заети, нямаме време. Когато бъдем по-свободни, тогава ще дойдем. Досега вие сте били търговци, но сте изяли всичкото си богатство, и затова сте дошли да учите. Като свършите този курс, пак ще ви кредитират, пак ще отидете в света, да видят там, какво сте усвоили от Божественото. Това, което учите, трябва да го приложите.

И тъй, не се спирайте върху личния живот. Не е важно, дали вашата личност е с нещо засегната. Важно е, дали хората почитат Любовта, Мъдростта и Истината. Освен това, важно е още, дали името

Божие царува в света, и дали хората се подчиняват на Божия закон. Ако човек се подчинява на Божия закон, неговата личност ще бъде свещена; не се ли подчинява, и личността му няма да бъде свещена. Като зачитаме този закон и му се подчиняваме, ние ще внесем в съзнанието си мисълта, че трябва да станем проводници на великата Божия мисъл. Всички трябва да станем фърове, да светим. Ние трябва да бъдем като съвременните топове, в които, като турят граната и запалка, да стане силно избухване, вследствие на което гранатата, т. е. мисълта да отлети далеч, да раздруса въздуха наоколо, и всички да познаят, че тази мисъл е Божествена, а не човешка.

Сега, вашите разбирания трябва да бъдат широки, в хармония с общия закон. За пример, като влезете в някой университет, вие трябва да зачитате неговите закони ; като влезете в някоя гимназия, вие трябва да зачитате нейните закони; като влезете в някоя държава, също тъй трябва да зачитате установените от нея закони. На същото основание, като влезете в духовния свят, и там трябва да зачитате законите. Ако вие не зачитате законите на държавата, и ако тя от своя страна не зачита законите на друга държава, какво може да се постигне? – Нищо. Разбирания са това!

Казвате: как да завързваме и да развързваме? Христос казва: „Дето са двама или трима събрани в мое име, там съм и аз.“ Значи, ако Христос е между вас, и вие ще знаете, как да вързвате и развързвате. Сега привеждам: ако между вашите мисли и желания се наредят и Христовите мисли и желания, вие всичко можете да направите; ако между вашата любов дойде Христовата Любов, вие всичко можете да направите ; ако между вашето знание дойде Христовото знание, вие всичко можете да направите.

Следователно, каквото вързвате, вързвайте разумно, а не глупаво. Вързвайте разумно, развързвайте разумно! Учете разумно!

Обичайте се разумно! Ходете разумно! Всичко правете разумно! Това е задачата на ученика, който е призван в сегашния век да служи на новата епоха, на новата ера, която настава. Само по този начин и вие ще можете да реализирате всичките си желания. Няма да остане нито едно ваше желание, което да не се реализира, но при условие, щото това желание да бъде в съгласие с желанията на всички свършени същества.

Сега, като на ученици, аз ви пожелавам да вързвате и да развързвате разумно. Пожелавам ви още да бъдете свободни, да учите добре, да ходите в пътя на Истината. И втори път, като ви срещна, всички да бъдете запалени свещи!

2. Беседа от Учителя, държана на 13 юли, 1930 г., петък, Изгрев.

УЧИТЕЛЯ – ЧРЕЗ НЕГО СТАНА

„Всичко чрез Него стана; и което е станало, нищо без Него не стана.“ (Йоана 1:3)

В живота на човека е потребна поне една опорна точка. Човешкото съзнание се събужда, когато има опорна точка. Когато човек изгуби своята опорна точка, тогава всички негови прояви – мисли, желания, действия, са разпокъсани, безсъзнателни, или тъй наречени свободни, безволеви. Вие си задавате въпроса: тогава, как трябва да постъпим практически, отде да започнем?

„Всичко чрез Него стана.“ Има нещо у човека, чрез което всичко е станало. То е предпоставка, аксиома, която не може да се доказва, но се приема наготово. Човек трябва да приеме тази аксиома на основание на законите в науката. Ти започваш някаква работа, но непременно трябва да предпоставиш нещо, което да приемеш абсолютно, без никакво съмнение. Ако не приемеш тази предпоставка, нищо няма да направиш. Казваш: какво трябва да правя?

„Всичко чрез Него стана.“ Щом всичко чрез Него е станало, Той казва, какво трябва да направиш днес. В Неговия план всичко е предвидено. Щом не знаеш, какво да правиш, ти си в безсъзнателния живот. Щом знаеш, какво да правиш, ти си в съзнателния живот. Под самосъзнателен живот ние разбираме етап на животните ; под съзнателен живот разбираме етап на хората, а като се говори за свръхсъзнателен живот, разбира се етап на ангелите. Следователно, съзнанието на животните е на по-ниско стъпало от нашето. Вследствие на това мислите на животните са в зависимост от нашите

мисли. Животните правят всичко, каквото ние помислим. Ти намислиш да откраднеш няколко черешки от някое дърво и току-виж – някоя птичка възприеме твоята мисъл: кацне на една череша и си открадне няколко черешки. Кой може да хване тази птичка на черешата? По кой закон ще я съдят? Кой стражар ще тръгне да я гони?

Казвам: всички наши мисли се проектират в съзнанието на понискостоящите от нас същества. Един ден, когато нашите мисли се реализират, те ще се върнат по обратен път към нас, и ние ще разберем, каква пакост сами сме си направили. От нас зависи и положението на животните. Ако ние мислим разумно, и те ще постъпват разумно. В този смисъл казвам: хората са свободни да крадат, но един ден, когато животните започнат да крадат и да ядат техния труд, тяхната работа, както скакалците изаяждат нивите, само тогава те ще разберат, какво са направили.

И тъй, първото положение: дръжте в ума си мисълта, че „всичко чрез Него стана.“ Приемете тази мисъл като аксиома, защото има нещо разумно в живота, на което човек трябва абсолютно да се подчинява. Искаш да направиш нещо – не бързай! Допитай се до разумното начало в себе си, трябва ли да направиш това нещо, или не. Казваш: искам да се проявя. Попитай разумното начало в себе си, да се проявиш ли, и по какъв начин да се проявиш. В какво седи проявлението на човека ? Да допуснем, че някоя мома иска да се прояви. Аз взимам формите такива, каквито са, без да турям друго някакво съдържание в тях. Когато някоя мома иска да се прояви, това подразбира, че тя иска да се облаче хубаво, и дето мине, на всички да обърне внимание. Тръгне по улиците – никого не среща. Отиде на хорото, и там няма хора. Всички са отишли на работа. Тя ходи тук-там, разхожда се, но онзи, за когото се е облякла, не е там, нийде не го

среща. И съвременните хора понякога мязат на тази мома, която се е облякла хубаво, но не среща своя любим. Облекат се с най-новата си идея и тръгват на хорището. Като не срещнат това, което търсят, те казват: не стана тази работа! Защо? – Защото гайдарджията го нямаше. Тези, които трябваше да играят на хорото, са отишли по своята работа.

Общата работа в света е Божествена. Това, върху което всички хора едновременно се съгласяват, е Божествено. Човешката работа съставлява средоточие в живота, в което всички органи се събират. Докато всички органи се събират в това средоточие, дотогава всички работи вървят добре. Един ден, обаче, когато или ръката, или пръстите само, или ушите, или очите, или друг някакъв уд кажат, че имат особено мнение върху живота, и се отделят от общия организъм, ние усещаме, че у нас наставка някаква вътрешна дисхармония. Същото нещо става и в различните общества. Някой от членовете на дадено общество казва: аз съм на особено мнение. Добре, бъди на особено мнение, но запитай се първо, дали твоето особено мнение е в хармония с Божественото у тебе. Ако е в хармония, в природата ще се забележи един малък придатък. Когато времето се подобрява, в термометъра, както и в барометъра, се забелязва известно повдигане на живака, което показва, че има малка придобивка. За да се придобие нещо ново в живота, непременно известна енергия трябва да се влее, да се предаде към това, което първоначално е било. Например, ако в термометъра се вложи известно количество енергия, която повдига живака, непременно и в барометъра става същото повдигане на живака. Следователно, щом някоя мисъл е Божествена, тя винаги предизвиква повдигане на живака в термометъра на вашето сърце и в барометъра на вашия ум. Щом във вашите термометри не става никакво повдигане, а напротив, забелязва се спадане на живака

у тях, това показва, че имате отрицателни мисли. Представете си, че вие туряте на огъня боб, искате да го сварите много добре. Обаче, забелязвате, че вашият термометър спада на 100 под нулата. При това положение, колко време трябва да държите боба на огнището, за да заври ? Колкото и да седи бобът на огнището, той няма да заври, защото при тази температура огънят не може да гори. Обаче, повдигне ли се температурата на водата до 100°, вие ще знаете, че при тази температура и при съответно нейно налягане, след един час най-много, ще имате добре сварен боб.

И тъй, животът придобива смисъл само в Божествените прояви. Когато изпаднеш в безизходно положение, нямаш опорна точка, не знаеш вече, какво да правиш, ти започваш да мислиш едно, второ, трето, искаш по своему да създадеш своя свят. За да създадеш свой свят, ти непременно трябва да имаш образци. Имате ли образци? Нямате. Понякога малките хора са много смешни, когато искат да станат по-умни от Бога и от природата. И затова, слушате някой да казва: аз ще създам нещо. – Какво ще създадеш? – Ще нарисувам един образ. Питам: ако един художник се роди сам в света, без никакви образци, какво ще може да нарисува той ? Ако няма образци, той нищо не може да нарисува. Всеки художник трябва да има модели, от които да рисува. Някой казва: аз трябва да обичам! И когато проявявате любовта си, пак трябва да имате модел. За да обичаш, ти трябва да имаш модел пред себе си. Казвате: ние можем и без модели да обичаме, т. е. без обекти. Аз искам да ви обърна вниманието на това, че Любовта не е от материален характер. Тя не спада към временните прояви на живота. Любовта е извън времето. Тя е най-реалното нещо в живота – нито се губи, нито се създава. Любовта не може да се хване. Тя е непреривно течение. Всеки, който има любов в себе си, все може да направи нещо. Някой казва: аз не

чувствувам никаква любов. Ако нагласиш съзнанието си в хармония с Божественото, ти можеш веднага да почувствуваш любовта на цялото Битие. Казано е: „Бог е Любов.“ Значи, ангелите горе имат любов, и съществата на земята също имат любов. Щом някой човек каже, че той не познава Любовта, това показва, че неговото съзнание не е в хармония с Божественото, вследствие на което той се чувства нещастен. Нещастieto на хората произтича от факта, че тяхното съзнание не е в хармония с Божественото. На какво се дължи това? – Някакъв бръмбар е влязъл в ума им.

Сега ще ви приведа един пример, да видите, какво представляват бръмбарите, които хората сами създават. Един ден учениците от един американски колеж решили да изпитат своя професор по зоология, доколко той познава тънкостите на своя предмет. За тази цел те решили да комбинират един особен вид бръмбар, съставен от части, взети от разни видове бръмбари. Така, те взели главата от един бръмбар, крачката от друг, крилцата от трети, трупчето от четвърти, и от тези отделни части съставили цял бръмбар, който поднесли на своя професор с думите: господин професоре, намерихме особен екземпляр бръмбар, но не знаем, как да го класифицираме. Професорът им отговорил: това е хъмбък, т. е. ваш бръмбар, вие сами сте го създали. Той не се отнася към никоя категория на бръмбарите. И вие сега ще създадете подобен бръмбар в ума си и ще кажете: защо Господ тури този бръмбар в ума ни? Господи, какво да правим сега с този бръмбар? Към коя категория на бръмбарите да го причислим? Господ ще ви запита: защо отрязахте главата на живия бръмбар, за да създадете този хъмбък?

Казвам: това е противоречие, наистина, но целият живот е пълен с ред противоречия, на които вие трябва да правите правилни преводи. Например, често дохождат при мене сестри и братя да се

оплакват, че еди-кой си бил невнимателен, студен към тях. Като дойдат при мене, те сами седят по 2–3 часа, разказват, каквото трябва и не трябва, без да бъдат поне малко внимателни в това, че аз имам някаква важна работа и нямам свободно време да изслушвам техните оплаквания. Те не разбират, че изпадат в същото положение, както онези, от които се оплакват. Щом някой човек е студен към вас, придайте му малко топлина. Как? – Като накладете под него малко огън. Еди-кой си нямал добри обръщения към вас. Дайте му една кесия със златни звонкови монети, и ще видите, какви хубави отношения ще има той към вас. Оплакват се още, че еди-коя си сестра не ви посещавала. Казвам: направете една хубава баница, нагответе най-хубавото и вкусно ядене, изправете ѝ един автомобил и я поканете, да видите, няма ли да ви посети.

Аз забелязвам, че някои от новите хора мязат на царски синове, имат високо мнение за себе си. Срещам една сутрин едно куче, което върви с увиснала надолу опашка и си казва: не знам, какво да правя. Тази работа няма да я бъде! Като ме видя, то погледна към мене, възприе мисълта ми, вирна опашка нагоре, тръгна напред и си каза: ех, и аз мога да мисля като тебе. В това време срещу кучето излязоха 4–5 деца, взеха камъни от улицата и започнаха да го замерват. То почна да квичи и избяга, с увиснала надолу опашка. Докато вървеше с мене, кучето искаше да ми покаже, че и то може да направи нещо, но като го погнаха децата, излезе, че то не може да направи това, което искаше. Защо? – Защото децата го бият. Като отминаха децата, кучето дойде при мене и ми каза: тези деца не са тъй благородни, като тебе. Какво има? – го попитах аз. То кротко се приближи към мене и започна да се умилква. Аз го погалих малко и му казах: ти трябва да бъдеш умно куче, защото, като тебе, има много деца с вирнати опашки. С вирната опашка работа не става. С този ум ти

нищо не можеш да направиш. Докато носиш този ум, децата могат да ти пукнат главата. Същото нещо се отнася и до хората. Често условията в живота могат лошо да ви изненадат. Разумните хора, като разбират това, избягват условията, които могат да ги изненадат. Например, някой човек седи на пътя, дето минава натоварена кола. Какво трябва да направи той? Ако е разумен, той трябва да се отбие настрана. Не е ли разумен и не се отбие, колата ще го прегази. Това са положения, с които се обяснява истинският живот.

Истинският живот започва с движения. Има съзнателни и несъзнателни движения. Ако движенията на човека не са в зависимости от съзнанието му, той нищо не може да направи. Неволните, несъзнателните движения са извън човешкото съзнание. Някой човек има обичай да се почесва по носа, зад ухото, някъде по главата, без да разбира смисъла на тези движения. Щом не разбира тези движения, той напразно иждивява енергията си. Ако ги разбира и върши съзнателно, тези движения ще му помогнат при много трудни моменти на живота.

Казвам: като ученици, вие трябва да разбирате съзнателните движения в себе си; после трябва да разбирате съзнателните движения на животните, докато дойдете до положение да разбирате съзнателните движения на човека, изобщо. Най-първо трябва да бъдете господари на своето тяло. Човек, който не е господар на своето тяло, не може да бъде господар и на външните условия. Защо ? – Защото външните условия се подчиняват на господаря на органите. Вие можете да срещнете някакво препятствие на пътя си, но ако заповядате на ръцете си, те ще бъдат силни да дигнат това препятствие. Ако не заповядате на ръцете си, те ще бъдат слаби, не ще могат да премахнат препятствието от пътя ви, и вие ще чакате да мине този или онзи човек, да го дигне. С това вие ще изгубите много

време. Движенията, които ние правим, имат външна, видима или материална страна, а същевременно имат и невидима, духовна страна. За пример, движенията на ръцете и на краката си ние наричаме материални, но същевременно те представляват съзнателни актове на ангелите. Ако знаете същинските причини за движението на ръцете и на краката си, само с едно драсване на перото вие бихте разрешили всички мъчнотии в живота, както и самия живот. Например, като дигаш ръката си нагоре, в това движение вече е определено, каква работа трябва да свършиш и как да я свършиш. Щом дигаш ръката си съзнателно, ако трябва да учиш, ти ще знаеш, отде да започнеш; ако трябва да рисуваш, ще знаеш, отде да започнеш; ако си сиромаш, ще знаеш, де трябва да отидеш. Ти дигаш ръката си и не знаеш, какво да правиш и де да отидеш. Учен човек си, носиш под мишцата си свещената книга, в която е вложено щастиято на твоя живот, но не можеш да четеш по нея, не я разбираш.

Сега, среща ви някой човек в гората и казва: горе ръцете! Вие не знаете значението на тези думи. Когато каже „горе ръцете,“ този човек иска да бъде свободен, да ви обере. Така прави и дяволът. Той дойде при вас, каже ви „горе ръцете«, обере ви и си замине. Когато някой разбойник или апаш те обере и те остави жив, ти казваш: обра ме, но слава Богу, че останах жив. При това положение никой не те държи отговорен. Обаче, когато дяволът те обере, той ще те постави в положение да направиш някакъв грях. В този случай вече ти си отговорен за своите действия. Когато обират един човек, съществуват две различни положения: ако те оберат, т. е., ако ти си обраният, сам ще понесеш отговорността. Обаче, ако си слуга при някой богат господар, който ти е дал да носиш парите му и из пътя те оберат разбойници, тогава господарят ти ще те държи отговорен. Ти трябва да върнеш парите, които си изгубил. Същото нещо става и в

духовния свят. Дойде дяволът при тебе и ти казва: горе ръцете! Ти дигнеш ръцете си, и дяволът те обере, но в психическия свят тебе държат отговорен, а не дявола. Значи, дяволът прави грехове, а тебе държат отговорен. Казваш: какво трябва да правя? Ти не трябваше да минаваш през този път, дето има засада против тебе.

Един американски лекар ми разправяше една от своите опитности в Ню-Йорк. „Разхождам се из улиците на Ню-Йорк, и, по едно време, един апаш ме спира и ми казва: моля, господине, имате ли да ми размените една сума? Имам нужда от дребни пари. – Извинете, нямам, господине. – Как тъй? Човешко е да услужите, когато Ви молят. Като взе да настоява, аз схванах мисълта му. Той имаше намерение да ме обере. И в това време, докато аз бъркам в кесията да търся дребни пари, той ще я грабне от ръцете ми и ще избяга. И след това, иди го търси из Ню-Йорк! Понякога и дяволът постъпва така с вас. Той дойде при вас и казва: моля ви се, можете ли да ми размените една банкнота? Имам нужда от дребни пари. Вие казвате: чакай да направя едно добро! Бръквате в кесията си да търсите дребни пари, но дяволът я грабва от ръцете ви и офейква. Казвам: много от споровете между вас се дължат на това, че вие вадите кесиите си, за да разменят пари на дявола, но той грабва кесията ви и бяга.

В окултната школа не се позволяват безсъзнателни движения. Там всяка мисъл трябва да бъде строго определена. Влезете ли в някое свято място, вашият ум трябва да бъде зает изключително с велики, със светли мисли. Тъй щото, каквото става, кажете: „Всичко чрез Него стана!“ В човека има Божествено Начало, чрез което всичко става. Той може да не знае, кое е Божественото, но това нищо не значи. Нима ученикът, който отива на училище да учи, знае, какво ще преподава учителят му? Той не знае, какво ще преподава неговият учител, но

трябва да влезе в класа, да седне на мястото си и с всичкото си търпение да чака, учителят да преподаде урока. Учителят има свои начини, методи на преподаване, които ученикът не знае. Работата на ученика е само да учи. Като усвои I отделение, той минава във II, после в III и най-после в IV отделение. Ученикът минава от отделение в отделение, от клас в клас, както тоновете в музиката вървят последователно, един след друг, или, както художникът туря една боя след друга, докато нарисува цялата картина.

Казвате: ние знаем всички тия неща. Щом ги знаете, нарисувайте един човешки образ! Вие нарисувате какъв и да е образ и мислите, че това е голямо изкуство. За да може един образ да представлява някакво изкуство, в него трябва да изпъкват тези отличителни черти, с които природата го е създала. Ако не можеш да схванеш отличителните черти на едно лице и не можеш да ги нарисуваш, ти не си художник. Например, очите у някои хора са много изпъкнали, у други – много вдлъбнати, у трети – много отворени и т. н. Когато прекарате една хоризонтална линия през очите, от големината на ъглите, които се образуват под и над тази линия, се определя характерът на човека. Ако ъгълът, който се образува, е остър, този човек не може да бъде нито кротък, нито спокоен. Ако имате отношения с този човек, той цял ден ще ви вари, ще ви пече на огъня, както вие варите и печете яденето. Ако главата на някой човек е тясна при ушите и на темето горе, на този човек вие не можете да разчитате. Той и да иска да свърши някаква работа, не може, няма сили да устои на нея. Ще видите, че той оставя работата на половина. Главата на това място трябва да бъде най-малко 15 см. широка. Ако пък главата на някой човек зад ушите е несъразмерно развита в сравнение с другите ѝ центрове, у такъв човек е силно развито чувството на страха, както у животните. Вследствие на това

чувство, краката на много животни се силно продължават. Страхът е най-високото чувство, до което животните са се домогнали. Човек, у когото чувството страх е силно развито, той мисли само за себе си, за своя живот; той не е човек на новите идеи. Ако между линиите на главата, на лицето и на ръката у човека няма правилни съотношения, такъв човек не може да устоява на новите идеи. Още при първите мъчнотии, които срещне, той ще каже: това не е за мене. Мъчнотиите могат да произтичат, както от самите обстоятелства, така и от неразбиране законите на природата.

Често мнозина се спират да обмислят въпроса, дали пътят, по който вървят, е прав, или трябва да вземат друга някаква посока. Това са обикновени разсъждения. За вас е важно да знаете, как да прекарате днешния ден. Този ден е важен за вас. Ако знаете, как да го прекарате, той ще определи останалите дни през годината. Има известни съотношения, известни възли в природата, които ние наричаме съзнателни възли. Когато дойдете до един от тези възли, вие трябва правилно да го разрешите, защото това определя вашето положение за дълъг период от времена и години.

За изяснение на тази мисъл ще ви приведа следния пример. При един богат американец отиват няколко млади момчета за работа, всяко от тях с препоръчително писмо. Американецът взема писмата на всички просители, прочита ги и намира, че всички са много хубаво написани, но нито едно от тия момчета не го задоволява. Той ги погледва в лицето и им казва: ще ви имам пред вид. Най-после влиза един млад момък, покланя се вежливо и още с влизането си, хвърля поглед из стаята, после към пода, дето вижда един лист. Навежда се, дига листа от земята и се отправя към господаря с думите: господине, аз ида при вас за работа, но нямам никакво препоръчително писмо. Този млад момък не знаеше, че препоръчителното му писмо беше

той сам. Той се препоръча още с повдигането листа от земята. Американецът си казва: този млад човек е за мене. Той обича чистотата, той може да въведе ред и порядък.

Казвам: ако способностите в областта на мозъка, дето се намира разумността, съзнанието на човека, не са развити, той всякога ще се натъква на противоречия в живота, и каквато работа започне, няма да я свърши. Преди всичко у вас трябва да бъде развита способността да схващате формите на нещата. Не можете ли да схващате формите, вие не можете да имате и правилни разбирания. Щом знаете формите на телата, вие трябва да знаете и тяхната тежест, да знаете, с какво разполагате във всеки даден случай. И най-после, вие трябва да знаете и обема на телата. Ако един зидар няма понятие от формата, от тежестта и от обема на камъните, с които ще си служи, той няма да знае, де и как да ги постави в постройката. Затова, именно, когато отделните камъни се спояват, трябва да се знае, в какъв ред и порядък да се поставят. Който не знае да ги поставя, той ще създаде голяма неправилност в градежа. След като съградите една къща, вие трябва да я боядисате. За боядисването и вие трябва да разбирате цветовете, да имате в себе си чувството на художник. Ако това чувство у вас не е развито и се заемете с боядисването на някоя къща, втори път никой няма да ви потърси. Ако сте художник, и това чувство у вас не е добре развито, каквато картина и да нарисувате, никой няма да я хареса. Освен това, човек трябва да знае, как да съпоставя нещата. Всяко нещо трябва да се постави на своето място, както числата в математиката се поставят на своето място. В това отношение математиката спада към тъй наречените спомагателни способности у човека. Много от вашите неприятности се дължат на това, че у мнозина тези спомагателни способности не са развити. Освен тези, има и тъй наречените литературни способности у човека. Литературните способности

спадат към музикалните. Между музиката и литературата има нещо общо. Всяко нещо има определен тон, определен звук, който вие трябва да схващате. В този смисъл всяко живо същество има определен начин на ходене, на движение. Ако не разбираш тона, ритмуса на неговото движение, не може да има съединителна нишка между тебе и него, и тогава ти нито ще възприемаш, нито ще даваш.

Следователно, когато почнем да боравим във висшия свят, ще видим, че там тонът е още по-добре проявен. Ако не разбираме тона на Божествения свят и ритмуса на духовния свят, ние не можем да се молим, не можем да имаме съобщения с възвишения свят. От това гледище, молитвата е нагласяване със съзнанията на висшите светове. Това нагласяване е подобно на нагласяване струните на цигулката. Цигуларят първо настройва цигулката си и след това вече започва да свири, според правилата и законите на музиката. Когато някой пита, защо трябва да се моли, то е все едно да пита, защо трябва да свири. Човек трябва да свири, за да дойде във връзка със съзнанието на природата, във връзка с висшия свят. Преди всичко, човек трябва да свири за себе си. По този начин той възприема музиката от висшите светове, а също така я предава. Ето защо, необходимо е всички религиозни общества да започват своята работа с музика и песен. С това те обръщат внимание на възвишените същества от духовния свят, че искат да служат на Бога. Тези същества се интересуват от тях и казват: нека слезем, да видим, какво правят тия хора там. Тези същества, като по-умни от нас, щом слезат на земята, винаги ни оставят по нещо: този остави нещо, онзи остави нещо, и работата тръгва напред. Казвате: живата религия не се нуждае от наука, нито от молитва, но само от мисъл. Как можете да мислите без знания, без молитва? Ако разсъждавате по този начин, вие ще се намерите в положението на евреите, които, преди явяването на Мойсея, са

правили тухли в Египет. Определено им е било тогава, по колко тухли на ден трябва всеки от тях да изработи. За тази цел, за изработване на тухлите, Фараонът им давал и слама, и глина, и всички необходими пособия. Но впоследствие, когато те започнали да изискват своето освобождение, Фараонът им отнел материалите, както и всички останали пособия, при което им изисквал пак същото число тухли на ден. То е все едно да ви заповяда някой да направите хляб, без да ви даде брашно, мая, вода и сол. Оттук вадим следното заключение: да мислиш, трябва да имаш брашно, вода, сол, мая и най-после запален огън, на който да туриш всички тия елементи. По този начин само може да се свърши известна работа.

Казвам: ако вървите по стария път, макар и да сте в нова обстановка, вие пак ще гледате, дано баща ви остави някакво наследство, да прекарате по-лесно живота си. Така разсъждават и хората от старото учение. Някой от тях, като забатачи много, казва: като се помоля на свети Никола, той все ще ми помогне, ще ми остави нещо за преживяване. Ти не разчитай на свети Никола, но разчитай на себе си. Ти трябва да знаеш, че свети Никола, за да стане такъв, най-първо той е разчитал на себе си. И руснаците разчитаха на свети Никола, но отидоха. Като дойдоха болшевиците в Русия, повече от три милиона народ трябваше да излезе вън от пределите на своето отечество. И ти, ако не мислиш правилно, ще дойдат болшевиците да турят ред и порядък в твоите мисли. Какво трябва да правиш? Ще мислиш, преди още да са дошли болшевиците у тебе. Казвате: това е руският болшевик. – Оставете настрана руския болшевик. Питам: какво ще правиш ти, ако руският болшевик дойде у тебе? Под „болшевик“ аз разбирам всеки, който дохожда в дома ти, разрушава старото и поставя нов ред и порядък във всичко. Когато дойдат разбойници в някоя къща, мислите ли, че след като си заминат те,

всичко ще бъде в ред и порядък? Обаче, това е само отрицателната страна на болшевизма. Той има и положителна страна.

Същото се отнася и до Бога. Често ние говорим, че Бог е Любов, благодетел, милосърдие и т. н. Бог е Любов само за онези, които Го любят. За онези, които не Го любят, Той има друго лице. Когато обичаш някого, и когато той те обича, работата върви добре. Дето не съществува любов, работата не върви добре. Любовта е ключ на съзнателните движения. Любовта е сила, която събужда човешкото съзнание. Когато не обичаш някого, ти казваш: пет пари не давам за този човек. Щом го обикнеш, ти вече се събуждаш и си готов да направиш някаква услуга или жертва за него. Щом не обичаш някого, веднага отношенията помежду ви се изменят.

Следователно, Любовта е закон, който определя отношенията между хората. Любовта не е само приятно чувство, нито приятно разположение, но тя представлява правилни отношения на същества с висша интелигентност. С нея ние трябва да разрешим най-трудните задачи в живота.

Ти искаш да бъдеш щастлив и казваш: да се ожения ли, или да не се женя. Ако се ожения, ще имам ли къща, ще имам ли деца, ще бъдат ли живички, ще бъдат ли умнички, ще имам ли свекърва или тъща и т. н. ?

Казвам: ако ти си разумен човек, ако имаш отличен ум и добре развито сърце, и ако твоите природни способности са разработени, тогава всичко, каквото започнеш, ще успееш. Ако имаш разумно сърце, с хармонично развити чувства, ти ще предизвикаш в себе си и хармонични мисли. Сърцето обикновено управлява задната част на мозъка, задната част на главата, а умът – предната част на мозъка, челото отпред. Следователно, ако твоето сърце е добро, то ще предизвика добри, хубави мисли у хората; ако пък сърцето ти е лошо,

то ще предизвика лоши мисли у хората, вследствие на което ти сам ще създадеш нещастieto си. Понеже сърцето управлява задната част на главата, то държи кормилото; умът пък е капитанът, който дава разпорежданията си, определя насоката на движенията. Значи, сърцето изпълнява заповедите на капитана, и, като кормило, обръща парахода на една, или на друга страна. С ума си ние даваме директива на движенията, към които се стремим. Само капитанът знае, към кое пристанище трябва да върви, а сърцето, т. е. кормилото само изменя задната част на парахода.

Някой пита: защо сърцето ми трябва да бъде развито? – Здравото кормило е нужно на парахода. – Защо умът ми трябва да бъде развит? – Защото капитанът трябва да бъде на своето място, на своя кораб. Ако капитанът не е на своето място, и ако кормилото не е на своето място, тогава де ще отиде корабът? Той ще отиде, дето не трябва. В такъв случай тялото е корабът, а умът и сърцето са капитанът и кормилото на този кораб, които ни движат към пристанището на онзи свят, дето ни е определено да стигнем. Сега ние отиваме към пристанището на щастieto. Ако ви запитат някои, накъде отивате, вие ще им кажете, че отивате към пристанището на щастieto. Като стигнем там, ще разтоварим част от стоката си, ще натоварим нова стока и ще тръгнем към пристанището на блажените. Казано е: „Блажени нищите духом.“ Какво значи това? – Блажени онези, които са стигнали до пристанището на щастieto. Ти не можеш да бъдеш блажен, докато не си щастлив. Във всички постъпки на природата има голяма последователност. Ти не можеш да бъдеш добър, докато не си умен; ти не можеш да бъдеш умен, докато не си добър.

„Всичко чрез Него стана.“ Божественото у вас едновременно е и добро, и разумно. То е свършено. Щом всичко стана чрез Него, когато се обръщаме към Божественото у нас, ние трябва да имаме

търпение да чакаме, докато получим Неговия отговор. Ние трябва да слушаме добре, с внимание, без да се запитваме, дали Господ ще ни приеме, или не. У Бога има следната отличителна черта: Той никога не отказва на желанията на хората. Каквото му поискате, Той никога не отказва. Бог може само да забави реализирането на вашите желания, но никога няма да ви откаже. Каквото поискате, Той ще ви го даде, обаче, вие ще носите последствията на вашите желания. Ако те са на място, добре ще бъде и за вас; ако не са на място, толкова ползе за вас. Щом пожелаеш нещо, Бог само те запитва: това, което искаш, обмисли ли го добре? Може някому да дойде на ум да направи нещо зло. Бог го пита: ти обмисли ли добре това, което искаш да направиш ? Изобщо, вие трябва да бъдете внимателни към това, което искате. Защо? – Защото, каквото помислите, каквото желаете, ще ви се даде. Ако днес пожелаеш нещо, то може да ви се даде след 20 години. Затова човек трябва да бъде внимателен в своите желания. За пример, някоя млада мома желае да срещне един млад, хубав момък, в когото да се влюби. Обаче, Бог сега, именно, не ѝ праща такъв момък. Тогава тя се оженва за друг, когото не обича, нито харесва и е недоволна от своя живот. Когато стане 40 годишна жена, тя среща 25 годишен млад, хубав момък, в когото се влюбва и се чуди, какво да прави. По този начин идат изкушенията в живота. Или пък някой момък мечтае за красива, хубава мома, а Бог му изпраща една грозотия. Обаче, няма да мине дълго време, и той ще срещне някоя красива жена. Не е лошо човек да се стреми към красотата. Тя е толкова необходима за живота, колкото са необходими хлябът, чувствата и мислите за човека.

Сега, като се говори за Любовта, много от съвременните хора имат извратени понятия за нея, считат я нещо подобно на чувството, което човек изпитва, когато пие. Това не е любов, това е чистене.

Всичко онова, което Любовта дава и всичко онова, което Любовта взима, е свещено. Всички прояви на Любовта са свещени. Ако в ума на човека влиза образ, който не е свещен, той вече не спада към свещените образи на Любовта. И ако такъв човек ви обича, вие никога не можете да бъдете доволни от него! Той казва: аз обичам еди-кого си, но вие не сте доволни от него. Тогава едно от двете е вярно: или ти не го разбираш, или той не те разбира. В душата на онзи, който истински обича, има благородство: той не допуска в ума си абсолютно никакви задни мисли. Той е честен, прямолинеен, и всичко, каквото върши, е за негово добро и за доброто на този, когото обича. Ако дойде у дома ви, той ще ви донесе щастие; ако дойде на нивата ви, всичко ще тръгне по мед и масло. Намерите ли се в трудно положение, пак той ще ви даде някакъв съвет, ще ви дойде на помощ. Дойдете ли до закона на Любовта, чрез Него, именно, светът ще се поправи.

„Всичко чрез Него стана.“ Ако любовта ти не може да събуди твоя ум, това не е любов; ако твоята любов не може да те направи герой, това не е любов. Любовта прави хората смели, разумни. Чрез нея всичко се постига.

Писанието казва: „Всичко чрез Него стана, нищо без Него не стана.“ Кое е това Него? – Божественото в човека. Щом е така, не търсете помощ отвън. Първо търсете Божественото, а външната помощ ще дойде сама по себе си. Казвате: ние не сме Го намерили още. Не, всички сте Го намерили, и сега трябва да минете във втората фаза. Щом сте намерили Божественото, пазете отношенията си към Него. Представете си, че някой от вас е цигулар, иска да си купи хубава цигулка. Той има приготвени пари за нея, но цигулка търси. Тръгва по дюкяните, отива в един, във втори, в трети дюкян, докато най-после намира цигулка, каквато търси. Щом намери цигулката,

той трябва да се научи да я пази. Същото може да се каже и за вас, намерите ли Божественото, трябва да се научите да го пазите. Изгубите ли Божественото, всеки ден ще губите най-красивите неща, които имате. Вие губите най-хубавите и светли мисли, както и най-хубавите си чувства, за нищо и никакво. Някога имате велики мисли, можете да станете гениални хора, но срещне ви някой, посочи ви една малка погрешка, и вие веднага се спирате в пътя си. По този начин изгубвате случай да влезете в Царството Божие, да постигнете своите идеали.

И тъй, запишете в ума си мисълта: „Всичко чрез Него стана.“ Намерите ли се в някакво затруднение, обърнете ума, сърцето си към Бога, да събудите всичко красиво у вас и кажете: „Всичко чрез Него стана.“ Така ще се събуди вярата, а вярата ще събуди у вас Любов към Бога. Обичате ли Бога, Той ще започне да мисли за вас, и по един или друг начин ще изправи живота ви. Не се ли изправи живота ви, погрешката е ваша. Това показва, че любовта ви е малка.

Мнозина казват: Учителят може да направи всичко. Какво мога да направя, това само аз зная. Вие не знаете, какво аз мога, и какво не мога. Въпросът е, какво вие можете и знаете. Има неща, които аз по никой начин не мога и не искам да направя. За пример, аз пушки не искам да правя; кесиите на хората не искам да взимам; главите на хората не искам да чупя; да лъжа хората, не искам. Тъй щото, колкото съм слаб в едно отношение и не поддържам никакви желания в тази област, толкова съм силен в друго отношение. Същото желая и на вас: за някои неща да бъдете слаби, а за други – силни, да няма подобни на вас. Често се забелязва обратното: вие сте силни в това, което аз не мога и не искам да правя, а сте слаби в това, в което аз съм силен. Казвам: бъдете слаби в това, което и аз не правя, и силни в това, в което и аз съм силен. Този е правият път в живота.

Сега, преведете мисълта ми. Да бъдеш силен в злото, това е качество на дявола. В някои отношения той е много силен. Затова той заслужава похвала. Например, никой не е в състояние да уплаши дявола в тъмнината. Там е неговото царство. В тъмнината той е смел, решителен, всичко може да направи. Обаче, запалите ли една малка свещица, следа не остава от него. Молете се да не правите като дявола и да не изпадате в неговите ръце. Попаднете ли в ноктите му, драснете една кибритена клечка и ще се освободите от него. Тази мисъл преведена, означава: мъчнотиите в света се премахват само чрез светлината на човешката мисъл. Мисълта е Божественото у нас. Когато нашата мисъл светне, когато почнем да мислим, ние знаем, че всичко чрез Него стана. Щом умът ни работи, ние казваме: „Всичко чрез Него стана.“ Щом сърцето ни действа, ние казваме: „Всичко чрез Него стана.“ Оттук виждаме, че Божественото заповядва и управлява света. И когато ние мислим, Божественото работи у нас; когато ние обичаме, също Божественото работи у нас. Каквото става, чрез Него става. Това, което Бог мисли, това, което Той с ръцете си върши, всичко е на своето място. Аз искам да схванете тази мисъл и да я приложите в живота си, да стане практична. Аз не искам да ви насилвам, непременно да приемете всичко изведнъж. Това, което е хубаво от стария живот, дръжте го, оставете го в къщи, а всички стари, окъсани дрехи изхвърлете навън, изчистете къщите си от тях. Те не са потребни. Направете вътрешен превод на тези думи, какво, именно, представляват старите, окъсаните дрипи.

Философията на живота седи в следното: в каквито отношения или връзки ви е поставил Бог с хората, вие все ще придобиете някаква полза от тези хора. Всеки човек, който ви е обърнал внимание с нещо, той ще внесе доброто във вашия живот; и комуто вие обърнете внимание, по същия начин ще внесете нещо добро в неговия живот.

Тъй щото всички ваши срещи, всички познанства, връзки и отношения, които имате, било с някое растение, животно, човек, или с ангел, всички тия същества все ще оставят у вас известни мисли или чувства, известни блага от това, което Бог им е дал. Всичко това ще мине през вашите души. И тогава, ако искате да бъдете богати, мислете върху благоприятните условия, които Бог ви е дал. Радвайте се на телата, които Бог ви е дал; радвайте се на сърцата, на умовете си; радвайте се на своите нови разбирания!

Някой казва: аз не съм като другите хора. Защо искате да бъдете като другите хора? Защо трябва да правите сравнение? Казват някои: ние не даваме пет пари за света. Не, хората на новото учение не трябва да говорят така. Светът е на мястото си, обаче новите хора не трябва да се забавляват със света. В един стих Христос казва: „Аз победих света.“ Значи, светът е победен от Божественото. Щом е победен, той е вече във властта на Христа. Има нещо, с което вие трябва да се борите. Това, с което трябва да поведете разумна борба, е вашата плът. Както Христос победи света, така и вие трябва да победите вашата плът. Бог казва: „Ако вие победите вашата плът, аз пък ще смиря сатаната пред мене.“ Вие сега искате да победите дявола, без да се замисляте върху това, че той е голям пехливанин. Всеки, който се е опитвал да победи дявола, все е бил тъпкан. Да се борите с дявола и да искате да го победите, то е все едно, да играете ролята на някой си Симеон, от еленските села, който се борил с една буга, т. е. с един бик и пожелал да го победи. Като срещнал този бик, той го хванал за рогата и казал: в името на Господа Исуса Христа! – и започнал да се бори с него. Бикът го повалил на земята и започнал да го тъпче. Той викал, молил се за помощ; дошли хора, които едва го спасили. „Чудно нещо!“ – казал Симеон: „нито Исус Христос, нито аз можахме да победим този бик.“ Каква нужда имаше да ходи и да

хваща бика за рогата ? Бикът не се побеждава лесно. Борбата е у самите нас. Ние трябва да се изучаваме, а не да се терзаем, че това нямаме, онова нямаме. Всеки от вас е способен за нещо, но той трябва да започне от това, за което е способен. Някой от вас може да не е роден за музикант, но може да пее, да разбира музиката. Друг някой не може да бъде художник, например, но може да разбира художеството. Коя жена не знае да боядисва? Ако не може да бъде художник, тя може да измаже къщата си. И това е изкуство. Ще боядиса къщата си отвън и отвътре с няколко различни бои.

Основната мисъл от цялата беседа е следната: „Всичко чрез Него стана“. Ако ви се преподава тази обективна наука, вие ще се уморите. Дойде ли човек до положението да се проучва, да се анализира, той пада духом. Мнозина имат неправилни възгледи за живота, но като се поставят на научна база, те виждат, че работите им не са така съвършени, както са си мислили. Това не трябва да ви обезсърчава. Пред вас седи велика задача: да работите за създаването на новия човек. У човека има нови способности, нови мисли, нови чувства, нови методи, нови условия, при които той трябва да развива гениалността у себе си. Вие преминахте фазата на обикновените хора; сега сте във фазата на талантливите, но целта в живота ви е да влезете във фазата на гениалните. – Гениалността се придобива по строго научен начин. В сегашния живот на хората не се изисква само набожност. Когато човек се моли, той трябва да знае, защо се моли; когато прави добро, той трябва да знае, защо прави добро. Всяко нещо, което човек върши, трябва да бъде строго определено.

Казвам: всеки трябва да се стреми да стане гениален. Гениалният човек има една хубава черта в своя характер: той никога не дава обявления. Той работи за себе си. Дали ще го знаят, или не, той не се интересува затова. Талантливият човек е като американците, каквото

открие, съобщава го по всички вестници. Той съобщава не само своите изобретения, но и тези на гениалните хора. Който иска да стане виден човек в света, той трябва да знае, че това не е качество на гениалния човек. Геният е доволен от себе си. Той иска, каквото изнамери и създаде, да го предаде и на другите хора даром.

„Всичко чрез Него стана“. Някои от вас разбират този въпрос добре, а други могат и да го приложат, но в приложението ще срещнат големи мъчнотии. Трудно е да се дойде изведнъж до този възвишен живот, но в трудните работи има вътрешна красота. Най-лесният начин за постигане на този живот е, когато човек се ръководи от мисълта „Всичко чрез Него стана“. Иначе, ако човек мисли, че сам трябва да уреди живота си и няма кой да му помогне, той ще се намери в тежко положение. Да мислим, че ние сами трябва да създадем и уредим живота си, то е все едно да мислим, че можем сами да съградим къщата си: да забъркаме калта, да опечем тухлите, да пренесем камъни и дърва за строене и т. н. Ако вървим по този начин, ние ще се натъкнем на нескончаема работа. Никой човек досега не си е съградил сам къщата. Все трябва поне двама-трима души да му помогнат. Дето работят много хора, въпросите лесно се разрешават. Дето е множеството, там е Бог. Единството е в множеството. Вие трябва да изучавате закона на единството. Дойдем ли до този закон, ние ще имаме на страната си всички добри хора, както и съществата от Божествения свят.

„Всичко чрез Него стана“. Представете си, че някой от вас заболяе. Какво трябва да направи? Ще каже на болестта: „Всичко чрез Него стана“. Ако тя не си отиде, той ще ѝ каже същото втори, трети, пети, десети път, докато най-после болестта си отиде. Едновременно с това ще запитате болестта: Ти с Него ли работиш, или без Него? Ако работиш с Него, добре дошла; ако работиш без Него, излез навън, на

законно основание. Щом болестта работи без Бога, вие ще я принудите да излезе навън.

Искате ли да създадете добри отношения помежду си, откривайте един друг в характера си по една добра черта, която никога да не се мени. И при това, тази черта да е такава, че и сам човек да не си я познава. Днес хората търсят само отрицателните си черти. Това човек сам знае за себе си. Изкуството е да намерите в човека една добра черта, на която винаги да разчитате. Че днес не се е проявявал добре, това нищо не значи. Това е преходното у човека; това са проявите на неговото тяло. Тялото му е конят, а конникът е Божественото у човека.

И тъй, това, което чухте днес, приложете го през годината. За останалото не се грижете. То ще дойде само по себе си. За него са предвидени множество работници. Христос казва: „Не сте вие, които говорите. Каквото трябва да говорите, ще ви се даде“. Задръжете сега мисълта: „Всичко чрез Него стана. Нищо без Него не стана“.

3. Беседа от Учителя, държана на 14 юли, 1930 г., събота, Изгрев.